

**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Sexta synodus Co[n]stantinopolitana.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72934)

Quinta synodus Constantinopolitana.

quæ cum ipso tenebat, hinc est quod non solum ab episcopatu trapezuntino cecidit memoratus Anthymus, sed ab omni pontificali dignitate, & efficacia cū separatus sit ab omni corpore sanctissimæ ecclesiæ. Cūq; Catholica appellatōe priuatus sit ad illius incorrigibilem errorem adaptare possumus prophetiā Osee, Qm̄ tu repulisti sciam, & ego te repellā ne fungaris mihi sacerdotio. Hæc in regia vrbe gesta cum clare se habeāt, & nos videntes oīa canonice & recte venisse super Anthymū vocationūq; ordinem laudauimus, & elementia hinc sibi benigne superuenientem, reprehendimusq; perniciosam insistentiā Anthymi cōsentientiū sumus his quæ bene formata sunt ab ipso sanctæ memoriæ Agapito, & his quæ diffinita sunt à Mina sanctissimo patriarcha regiæ vrbis, & ab ipsius venerabilissima synodo congregata, sequentesq; de his cōfirmationē diuinā, ac Imperialis legis admissimus depositionem Anthymi, tanq̄ qui à principio p̄ter sacros canones intrusit se in p̄tificalem sedē regiæ vrbis, & nouissimæ p̄buit demōstrationē suæ hæresis, & imutabilis opiniōis, vt in ipso impleat diuina scriptura q̄ dicit, In diebus redargutōis in tribubus Israel ostendā fidelia, facti sunt principes Iuda tanq̄ trāspōnentes terminos, super ipsos effundā tanq̄ aquā impetū meū. Et rursus alia scriptura, Oderunt in portis redarguentē, & sermonē sanctū abominati sunt. His itaq; diffinitum hunc alie num omni p̄tificali dignitate, & operatōe ipsa Catholica appellatōe. Sicut enim nulla cōmunicatio est tenebris ad lucem, ita non conuenit sacra mysteria sordidari à viris qui syncere nō colunt dominum Christum verum deum.

SVBSCRIPTIONES.

Petrus ep̄s Hierosolymorū diffinitus 2 sub.	Dartianus ep̄s Gazanus def. et sub.
Helias ep̄s cesariæ diffinitus 2 sub.	Theodorus ep̄s Petrorum def. et p̄
Theodolius ep̄s Scythopolitanus def. 2 subfig.	Senobius ep̄s Nicopolitanus def. et p̄
Iohannes ep̄s ryberiæ def. 2 sub.	Araxius ep̄s Bardaranus def. et sub.
Stephanus ep̄s Sariphe def. et sub.	Procopius ep̄s Eratolitanus def. et sub.
Anastasiū ep̄s Baborum def. et subfig.	Domitius ep̄s Diocesaniensis def. et sub.
Epiphanius ep̄s Raphie def. et sub.	Sachus ep̄s Sachanorum def. et sub.
Delias ep̄s Joppe def. et sub.	Dionysius ep̄s Aftalanus def. et sub.
Iohannes ep̄s Augustopolitanus def. 2 sub.	Iohannes ep̄s Femenis def. et sub.
Arcistratus ep̄s Abyle def. et p̄.	Macarius ep̄s Arnidatorum def. et sub.
Lazarus ep̄s Azoranas def. et p̄.	Basilius ep̄s Sycomazanus def. et sub.
Leontius ep̄s Soluzensis def. et p̄.	Iohannes ep̄s Horie ciuitatis def. 2 sub.
Stephanus ep̄s Ardorum def. et p̄.	Petrus ep̄s Parembolanus def. et sub.
Anastasiū ep̄s Eleutheropollitanus def. 2 p̄.	Sacharias ep̄s Libitanus def. et sub.
Gregorius ep̄s Hierichentenus def. ac subfig.	Domnus ep̄s Maximianopolitanus def. et sub.
Delias ep̄s Ariopolitanus def. 2 p̄.	Delagius ep̄s Seuaftenis def. et sub.
Theodolus minit̄ diaconus notarij scriptissimū ep̄ Helief.	Stephanus ep̄s Gammitanus def. et sub.
Pro ipso iuxta sua mandata in scriptis data	Parthenius ep̄s Epalanus def. et sub.
Iohannes ep̄s Poldonus def. et p̄.	Theodorus ep̄s scripti pro isto eo quo ipse infirmaret.
Demetrius ep̄s Carthianus def. et p̄.	theodorus ep̄s Bargadarorum def. et sub.
Stephanus ep̄s Henyranus def. et p̄.	Paulus ep̄s Silanus def. et sub.
Sacharias ep̄s Palleonus def. et p̄.	Theodorus ep̄s Iptenorum def. et sub.
Danielius ep̄s Atrilianus def. et p̄.	theodolius ep̄s Capetoliensis def. et sub.
Anastasiū ep̄s Forabie def. et p̄.	Dionysius ep̄s Amathuntinus def. et sub.
Senobius ep̄s Elusinus def. et p̄.	Dorotheus ep̄s Authedonensis, def. et subfig.

PRACTICA SANCTAE QUINTAE SYNO- di Constantinæ quæ Latinos comperta est in antiquis co- dicibus, hic finem habet.

IN HOC CORPO

RE CONTINETVR SANCTA SEXTA SY-

nodus quæ in urbem Cōstantinopolim cōgregata est sub t̄pibus dñi Cō-
stantini pijsimi Augusti, & Agathonis sanctissimæ
beatissimæ papæ antiquæ vrbis Romæ.

¶ Dualis sacra directā ad Domnū sanctissimū papā senioris Romæ, cōtradita vero Agathonis
sanctissimo ac beatissimo papæ eiusdē antiq̄ Romæ, eo q̄ idē Dōnus de p̄nte vita decessisset.

SVPERSCRIPTIO SACRAE.

B N NOMINE DOMINI ET SALVATORIS NOSTRI IE-
su Ch̄ri, Imperator Flavius Cūstātinus fidelis, magnus Imperator, sacra Dōno
sanctissimo ac beatissimo archiep̄o antiquæ nostræ Romæ, & vniuersali papæ
Data pridie Idus Augustas Cōstantinopoli, indictione sexta.

¶ Per oīa nouit vestra paterna beatitudo, & plures vestrę sanctę ecclesiæ anti-
quæ

quæ Romæ, quæ ex q̄ iussit deus principaliter nos imperare, dū voluissent multoties quidam motionē facere de verbis, de quibus est cōtentio pro dogmate pietatis inter partes tā sanctę vestrę ecclesię, quāmq; huius sanctę magnę dei ecclesię vt ambigerēt, & hoc prohibuimus fieri tpe nō admittente, cognoscentes q̄ ex particulari cōtentiōe nō solū vnitas, fieri nō posset, sed magis malū accresceret. Et licet aio doleremus vltra omnē dolorē, tā pro exprobratione q̄ nobis ob hoc ab inimicis inferebat, & ppter ipsam veritatē, qd pōtiffices scdm vos, & orthodoxos nō ppls, ppter quasdā nouitates vocū, in schisma incidisset, exultatioq; ex hoc fieret impijs & hæreticis. Attamē deo nō cōmisimus ipso p nobis potiora puidēte, & dū eius benignitas iusserit correctiōem huius rei fieri, tūc nobis cōdonare opportunitatē tps ad generalē collectiōē faciendā vtrazq; sediū, q̄tenus cōsiderātibus eis definitiōes sanctaz; qnq; synodoz; & æditōes sanctoz; pbabiliū patz; satisfacerēt sibi metipsis, & cōuenirēt in vno ore vnoq; corde ad glorificandū honorificū nomē dei nři. Sed qm̄ sicut hoies cogitamus, sicut at̄ iubet deus oīa p̄fecit. Ipse em̄ nouit futura, & quæq; nobis expediūt, sic ei placitū est, vt ad effectū pducatur. Cognoscere facimus vestrā paternā beatitudinē, q̄ dū ordinatus esset Theodoros sc̄liss. & beatissimus patriarcha à deo cōseruadæ huius nřę regię vrbis suggessit nřę serenitati suspectū se esse dirigere cōsuetā synodica ad vestrā paternā beatitudinē, ne forsan nō recipiant, sicut & sub p̄decessoribus eius patriarchis factū est, sed q̄a magis p̄uidit adhortatoriā eplā facere ad vestrā paternā beatitudinē quā & direxit, eius per oīa scientiā habet vestrā paternā beatitudo, & nō p̄uidimus p̄ præsente nostrā piā sacrā de hmōi eplā vti multiloquio, sed posteaq; directā est eadē eplā ad vestrā paternā beatitudinē, interrogauimus eundē sanctiss. & beatissimū patriarchā, & Macariū sanctissimū patriarchā ciuitatis Theopolitanę, quonā esset difficultas quæ pueniat inter vestrā paternā beatitudinē, seu vestrā apostolicā sedē, & ipsos. Olim oībus expletis quæq; sunt de immaculata nřa & incōmutabili christianorū fidetā per doctrinā sanctoz; apostolorū, quāq; per diffinitiōes sanctaz; quinq; synodorū & doctrinā sanctoz; ac pbabiliū patz;, & oībus hæresibus iā manifestatis atq; cōdemnatis, & nullo deinceps remanente mō quo possit diuisio, aut schisma sanctę & immaculatę nřę fidei inferri. Et satisfecerunt nobis ijdē ipsi sanctissimi patriarchæ q̄ verba quēdā nouitatis intromissa sunt aliquibus quidē ex imperitiā hæc introducētibus. Aliquibus vero incōgrue scrutantibus incōprehensibilia opera dei, & quæ ex quo hæc verba moueri cœperūt, & vsq; hætenus vtrazq; sedes inter se minime cōueniunt, vt inquirentes sibi met satisfacerent p veritate. Propter viles iḡi inquisitiōes nō sit infinita cōtentio, ne nobis insultent pagani & heretici, neq; in nobis vsq; quaq; locū accipiat semina aduersarij, Cadēs nāq; ab hūano genere qd ei seruiebat, & cōsulū p̄ partitiōem dñi nři Iesu Christi veri dei nři etiā in his cōfunderet per stūdiū vestrę paternę beatitudinis, & secundū qd scriptū ē, deponentibus nobis omnē zelū, & omnē cōtentiōem, omnēq; inuidiā veritati cōcurramus. Veritas em̄ deo chara est, & secūdū dñi vocē quicunq; voluerit omnīū primus esse, sit oīm minister. Et itez dictū est. In hoc cognoscent oēs q̄ mei estis discipuli, si dilectiōem habueritis ad inuicē. Postq̄ iḡi tēpus recipit perfectā cōgregatiōem fieri. Adhortamur vestrā paternā beatitudinē per præsente nostram piā sacrā dirigere viros viles modestos, notitiā habentes totius deo inspirante doctrinę, & peritiā irreprehensibilē habentes dogmatū, indutos personā vestrę apostolicę sedis, eiusq; cōcilij deferentes & libros q̄s oportet pferri, & omnē autoritatē habētes, quatenus cōuenientes cū hic posito sanctissimo ac beatiss. patriarcha, & Macario sanctissimo patriarcha Theopolitanę ciuitatis pscrutent cū omni mansuetudine, & modestia, & per grām sancti spūs veritati insistere, & cōsentire munitiōem habentibus eis q̄ huc aduenerunt ex parte sedis vestrę per p̄sentē nostrā piā sacrā. Per deū em̄ omnipotentē nō est apud nos partis cuiuslibet fauor sed æqualitatē vtriusq; partibus cōseruabimus, nullatenus necessitatē facientes in quocūq; capitulo eis qui à vobis diriguntur quoq; mō, sed & omni honore cū cōpetenti munificentia, & suscepciōe dignos eos habebimus, & siquidē vtriq; cōuenierint, ecce & bene, sin autē minime cōuenierint, iterum cum omni humanitate eos ad vos dirigemus.

¶ De cætero nos excusantes in iudicio dei imminente nobis iuxta qd cōstituti sumus seruare A fidē sanctā & immaculatā quā percepimus vnoquoq; pprio sensu abundatē rationē reddituri ante sanctū & terribile tribunal dei nři. Inuitare em̄ & rogare possumus ad omnē cōmendatiōem, & vnitatē oīm christianoz;. Necessitatē vero inferre nullatenus volumus. Per personas vero q̄ dirigent à paternā vřa beatitudine ita decernat ex vestrā qdē sc̄tā ecclesia, si vtiq; videat ei tres psonas, qd si & plures q̄te ei placuerint dirigat. De cōcilio vero vsq; ad. xij. metropolitans ep̄os. De q̄tuor vero monasterijs Bizanteis. Ab vnoq; monasterio monachos q̄tuor. Nā si receperit tēpus (vt dictū est) p̄fectā cōgregatiōē studuissimus facere, sed qm̄ tēpus nō admittit, deus autē noster pprio cōsilio ptulit qd nos differebamus in hoc tpe. Per oīa

G g iubemus

Sexte synodi Constantinopolitane.

iubemus vestra paternam beatitudinem minime effici impedimentum voluntati dei, sed eos dirigere, sic enim speramus in eius benignitate, quoniam qui voluerit homini capitulum moueri in presenti per spiritum sanctum concedere habet, ut veritas clareat, & instruant omnes sine schismate atque contentione veritatem perfiteri, & uno ore unoque corde glorificare nos omnes eius bonitatem, tacere quippe hoc terribile aestimamus, ut ne plebs qui ut sanctificetur, accedit ad sanctas dei catholicas & apostolicas ecclesias contrariis congregationibus occupet considerans antistitem ad inuicem dissonantiam, multa enim nobis instantia fecerunt tam hic sanctissimus patriarcha quam Macharius sanctissimus patriarcha Theopoleos, ut eiceret Vitalianus beatissimus dyptichis, asserentes Honorium memorare in dyptichis, propter honorem apostolicæ sedis antiquæ nomen Romæ, nam non acquiescere ut memorant patriarchæ qui postmodum fuerunt in predicta sancta Romana ecclesia, donec cognoscitur & satisfactio, pueniat verborum, de quibus cõtendit inter utraque sedes, & ita vestra paternam beatitudo consequenter memoret, sed hoc nos non acquiescimus, id est ut eiceret idem Vitalianus de dyptichis. Hoc quidem ut omnem æqualitatem seruantes, & utrosque orthodoxos habentes. Hoc autem & propter collatam nobis charitatem ab eodem Vitaliano dum superesset in motione tyrannorum nostrorum, sed sic polliciti sumus predictis sanctissimis patriarchis, quod per omnia dirigat vestra paternam beatitudo homines qui debeant conquirere, cum ipsis, & tunc secundum quod claruerit perfecta dispositio fiet. Nam an hoc nullo modo nos acquiescere, ut idem beatissimus Vitalianus eiceret. Hec cognoscens vestra paternam beatitudo studeat sequi voluntatem dei, sicut predictum est spem habemus in coronatore nostro deo, quia dum prouiderit super hoc feruentem nostram affectum, eius benignitas etiam ingruentes nobis perturbationes gentium sedabit. Omne vero concursum venientium iussimus præbere Theodorum gloriosum patritium & exarchum Christo amabilis nomen Italici prouincie tam in nauis, quam in expensis & omni utilitate eorum, & si necessitas exegerit etiam castellatos dromones præbere ad eorum munimen, ut ex omnibus illis si sine periculo deo cooperante iude ad nos perducant. Et subscriptio. Diuinitas seruet per multos annos sanctissime ac beatissime pater.

¶ Diualis sacra directa ad Georgium sanctissimum archiepiscopum huius magnæ Constantinopolitanæ urbis nouæ Romæ. Et superscriptio.

IN nomine dei & saluatoris nostri Iesu Christi, Impator pius pacificus Flavius Constantinus fidelis in Iesu Christo deo Georgio sanctissimo, ac beatissimo archiepiscopo Constantinopoleos, & vniuersali patriarchæ, Data quarto Idus Septembris. Constantinopoli, imperante domino piissimo petuo Augusto Constantino impatore, anno. XXVIII. & post consulatum eius anno. XII. ¶ Quamquam sollicitudinibus tam militaribus quam civilibus indefinenter nostra serenitas coartetur, Attamen omnes Christo amabiles nostræ reipublice causas insequendo ob Christianam nostram fidemponentes, qui & in bellis propugnatricem tam nostri quam Christi dilectorum nostrorum exercituum habemus, necessariū iudicauimus presenti nra pia sacra ad vestram paternam beatitudinem, uti per quam adhortantes eam sancimus congregare vestram paternam beatitudinem, omnes qui ad eius sanctissimam sedem pertinent sanctissimos metropolitas & episcopos in hac a deo cõseruandam nostram regiam urbem, quatenus cooperante omnipotente & misericorde deo nostro diligētissima inquisitio dogmatis fiat. Quod olim ante multum tempus exortum est de voluntate & operatione in dispensatione incarnationis vnus de sancta trinitate domini nostri Iesu Christi veri dei nostri, quod & dissidium non minimum per quasdam personas sanctę dei ecclesię intulit. Innotescere quoque super hoc & Macario venerabili archiepiscopo Antiochenę magnę ciuitatis, quatenus & ipse de propria synodo deo amabiles metropolitanos & episcopos præparatos faciat per hoc ipso huc congregari. Idem enim super hoc adhortati sumus per pios nostros apices adhuc inter viuos existentem, & donum sanctissimum apostolicę sedis antiquæ Romæ presule, & illo de hoc seculo migrante Agatho sanctus nup ordinatus papa in apostolica sede predictę antiquę Romę homini nostros pios suscipiens apices destinauit in presenti propria eius indutos personam Theodorum & Georgium deo amabiles presbyteros, & Iohannem deo amabilem diaconum ex persona vero totius eius concilii Iohannem, & Abundantiū, & Iohannem venerabiles episcopos ceteris clericis & monachis, qui debeant inuenire in predicto capitulo questionem, qui & nunc ad nostra conuixerunt vestigia porrigentes nobis etiam duas suggestiones, vnam quidem eiusdem sanctissimi Agathonis papæ, aliam vero concilii eius. Sciens igitur vestra paternam beatitudo, quia primum, & precipuum, ut prædiximus, hoc orthodoxię existit capitulum, festinet predictos venerabiles metropolitanos episcopos celeriter aduenire in hanc a deo cõseruandam nostram regiam urbem, quatenus predictum tractetur capitulum, & maiorum donorum datore, atque coronatore nostro deo cooperante, cauta atque orthodoxa diffinitio homini dogmati imponatur. Et subscriptio. Diuinitas seruet per multos annos sanctissime ac beatissime pater.

¶ Principium sancti Sexti Concilii.

¶ Acta sanctę sextę synodi apud Constantinopolim factę aduersum eos qui impie docuerunt vnā voluntatem, & vnā operationem in incarnationis dispensatione domini nostri Iesu Christi veri dei nostri vnus de sancta & cõsubstantiali trinitate.

In nomine

IN noīe dñi dei & saluatoris nři Iesu Chři impantibus à deo coronatis, & serenissimis no-
stris dñis Flaujs, Cōstātino qdē pīssimo, & à deo decreto magno principe ppetuo Au-
gusto, & impatore, anno. xxvij, & post cōsulatū eius à deo institutæ māluetudinis, an-
no. xij. Heraclēo vero atq; Tyberio à deo cōseruadis eius fratribus, anno. xxij. die. vij.
mēsis Nouēbris, indicīōis nonæ. Præsidentē eodē pīssimo & Christo dilecto magno impa-
tore Cōstātino in secretario sacri palatij qd cognominat Trullus, & ex iussioe eius à deo in-
structæ serenitatis, Præsētibz, & audientibus Nicæta glorioso excōsule patricio & magi-
stro iperialiū officioz, Theodoro glorioso excōsule Patricio & comite impialis obsequij, &
substratæ Gothracie, Sergio glorioso excōsule patricio, Paulo glorioso excōsule patricio, Lu-
liano glorioso excōsule patricio, & militari Logotheta, Cōstātino glorioso excōsule patri-
cio, & curatore impialis domus Hormisdæ, Anastasio glorioso excōsule patricio, & locum
agente impialis comitis excubiti, Iohāne glorioso excōsule patricio & questore, Polyucto
glorioso excōsule, Thoma glorioso excōsule, Paulo glorioso excōsule & dispositore orienta-
liū puinciaz, Petro glorioso excōsule, Leōtio glorioso excōsule, & domestico ipialis mēsa.
¶ Cōueniēte qq; sc̃ta & vniuersali synodo q sc̃dm ipialē sanctiōem cōgregata ē in hac à deo
cōseruāda regia vrbe. i. Theodoro & Georgio venerabilibus pbr̃is, & Iohāne venerabili dia-
cono vicē agētibus Agathonis sc̃tis, ac beatissimi archiep̃i antiq̃ Romæ, & Georgio vene-
rabili ac sc̃tis, archiep̃o magnæ cōstātinopoleos nouæ Romæ, & Petro deo amabili pbr̃o, &
monacho, & locū seruāte sedis magnæ ciuitatis Alexandrie, & Macario venerabili archiep̃o
Theopoleos Antiochiæ, & Georgio religioso pbr̃o, monacho, & apocrisario Theodori ve-
nerabilis vicarij sedis Hierosolymoz, Iohāne ep̃o Portuēsi, Abudatio ep̃o ciuitatis Paternē-
sis, Iohāne ep̃o ciuitatis Regitanę locū p̃sentātibus. cxxv. venerabiliū ep̃oz sc̃ti cōcilij antiq̃
Ro. q & p. pprias subscriptōes demonstrant in suggestiōe ab eis facta ad pīssimū impatorē Cō-
stātini, & Theodoro religioso, pbr̃o, & locū agēte Theodori deo amabilis archiep̃i Rauēnæ
Basilio ep̃o Gortinę Insulę Crete, Theodoro ep̃o Ephesi, Sifinnio ep̃o Heraclie Thracēsis, Ge-
orgio ep̃o Cyzici, Petro ep̃o Nicomedie, Focio ep̃o Nicię, Iohāne ep̃o Calcedonēsi, Theodo-
ro ep̃o Meletiēsi, Sifinnio ep̃o Hierapoleos Phrigie, Macrobio ep̃o Seleucie Hissaurie, Geor-
gio ep̃o Bizois Thracie, Grego. ep̃o Mitylēsi, Sergio ep̃o Sylibrie, Andrea ep̃o Methymnē,
Theognio ep̃o Chij, Georg. ep̃o Camuliani, Antho. ep̃o Ypepō, Genesio ep̃o Anastasiopo-
leos, Platōe ep̃o Cinnis, Iohāne ep̃o Dascyli, Theodoro ep̃o Iustiniapoleos Gordi, Theod.
ep̃o Verisēs, Stephano ep̃o Heraclie pōti, Lōgino ep̃o Chj, Domicio ep̃o Plusiados, Salomo-
ne ep̃o Claneu, Georg. ep̃o Choēs, Iohā. ep̃o Myndi, Grego. ep̃o Cātanēs, Iohā. ep̃o Lapis,
Eolalio ep̃o Zinonopoleos, Cōstā. ep̃o Dalisandu, Theodoro ep̃o Olbis, Theophanio pbr̃o
& abbate venerabilis mōasterij Siciliæ, qd cognoscat Baias, Gerog. pbr̃o & mōacho mōaste-
rij renati positi in antiq̃ Ro. Conone & Stephano pbr̃is & mōachis mōasterij, qd cognoscat
domus Arsitia positi filij in antiq̃ Ro. Anastasio pbr̃o & mōacho oratorioz hic siti uenerabi-
lis patriarchij, & Stepha. pbr̃o & mōast. discipulo Macarij venerabilis archiep̃i Theopoleos
Antiochię. Residētibus gloriosis patricijs & cōsulib⁹ ex latere pīssimi & Chři amabilis nři
impatoris Cōstātini, & ex leua qdē ei⁹ pte residētib⁹ venerabilib⁹ vicarijs Agathōis sc̃tis, ar-
chiep̃i antiq̃ Ro. & quiq; ex psona ei⁹ synodi erāt deo amabiles ep̃i, Theodoro pbr̃o, & locum
agēte Theodori deo amabilis ep̃i Rauēnæ, & Basilio ep̃o ciuitatis Gortinę, & Georg. pbr̃o &
mōacho & apocrisario Theodori venerabilis vicarij sedis Hierosolymoz, & ceteris ep̃is cō-
cilij sc̃tis. papę antiq̃ Ro. Agathōis, A dextera vero eius pte filij residētibus Georgio sc̃tis, ar-
chiep̃o Cōstātinopoleos nouę Ro. & Macario sc̃tis, archiep̃o Theopoleos Antiochię, & Pe-
tro deo amabili pbr̃o mo. & loci seruatore sedis magnæ Alexandrinę ciuitatis, & Theodoro
ep̃o Ephesi, & reliqs deo amabilibus ep̃is tā q sub sede sc̃tis, archiep̃i Cōstātinopolitani, qq;
sc̃tis, archiep̃i Theopoleos Antiochię, ppositis i medio sacrosctis Chři dei nři euāgelij, The-
odorus & Georgius deo amabiles pbr̃y, & Iohānes deo amabilis diaconus locū p̃ntantes san-
ctissimi papę aplice sedis antiq̃ Ro. Agathōis, necnō & q ex psona synodi eius erāt, dixerūt:
Benignissime dñe sc̃dm directā sacrā ab à deo instructa vestra fortitudie ad sc̃tis. papā demā-
dati sumus ad pīss. vestigia à deo cōfirmatæ uestre serenitatis vnā cū eius suggestiōe, necnō
& cū altera eius synodica suggestiōe ad æque facta ad à deo custoditā vestrā pietatē à subiacē-
tibus & venerabilibus ep̃is, q̃s & obtulimus deo coronatæ fortitudini vestre. Qm̃ igit̃ añ hos
xlvj. plus minus annos q̃sdā nouitates vocū cōtrarias orthodoxę fidei itroduxerūt q illo in
tpe fuerūt p̃sules huius regie, & à deo cōseruādę vestre ciuitatis. i. Sergius, Paulus, Pyrrhus, Pe-
trus, necnō Cyrus qndā Alexandrię ciuitatis antistes, Insup & Theodorus fuit ep̃us ciuitatis,
cuius vocabulū est Faran, & alij qdā q eos secuti sunt nō modice q p totū orbē terrarū est ec-
clesiā turbauerūt vnā volūtate in incarnatōis disp̃latōe vnus sanctę trinitatis dñi nostri Iesu

Sexte synodi Constantinopolitane.

Christi vnāq; operationem dogmatizātes, & docētes, & multoties seruli vſa q̄ scdm noseſt aplica ſede de hac repulſante dehinc ſupplicāte, & minime valēte vſq; hac ten⁹ a tali ſenſu praua & ſtimationis eos abſtrahere, q̄ ſumus a deo coronatā veſtrā fortitudinē, vt dicāt q̄ ex parte ſunt p̄dicta ſc̄tis, eccleſie Cōſtātinop. vñ hmōi vocū adinuēta ē nouitas. Cōſtātin⁹ p̄iſſ. iperator dixit: Audiēs Georg. ſc̄tiſ. archiepū a deo cōſeruādē nſa huius ciuit. & Macari⁹ venerabilis archiepū Antiochen⁹ ciui. & ei adiacēs ſynodus q̄ a pte aplicae magnē Ro. ſedis dicta ſunt q̄ eis vident, pſequant. Macarius deo amab. archiepū Antiochiē magnē ciuitatis vnā cū Stephano religioſo p̄bſo, & monacho eius diſcipulo, cū eis vero & Petrus deo amabi. metropolitā⁹ Nicomedie, & Salomō deo ama. epū Claneu, verba faciētes, tā p ſede huius ſanctē magnae eccleſie, q̄ p ſede Antiochiē dixerūt. Nos qdē vocū nouitates nō a didim⁹, ſed q̄cqd pcepimus, tā a ſc̄tis vniuerſalib⁹ ſynodis, & ſc̄tis, p̄babilibus p̄ribus, q̄q; a p̄ſulibus huius regiae vrbis. i. Sergio, Paulo, Pyrrō, & Petro, necnō & Honorio q̄ fuit papa antiq̄ Ro. & Cyro, q̄ fuit papa Alexādrīa, hoc ē de volūtate & opatiōe, ſic & credimus, & p̄dicamus & docem⁹, & parati ſumus de hoc oñdere. Cōſtātinus p̄iſſ. iperator dixit: Si vultis nobis de hoc oñdere, nō aliter vos ſuſcipimus, niſi p̄batiōes pferētes, quēadmodū dixiſtis a ſc̄tis vniuerſalib⁹ ſynodis & ſc̄tis, p̄babilibus patrib⁹. Macarius deo ama. archiepū Antiochiē, & q̄ cū eo erāt, dixerunt: P̄iſſime dñe, iubero p Chartoſilacē huius ſc̄tē magnae dei eccleſiae libros ſc̄tāz ſynodoz ex venerādo patriarchio in medio pferri. Cōſtātinus p̄iſſ. iperator dixit: Iubemus actā earundē ſc̄tāz ſynodoz vniuerſaliū ex venerādo patriarchio a deo cōſeruādē huius regiae vrbis cōſeſtim p cōpetentē Chartoſilacē ad mediū deduci, atq; relegi. Et paululum egrediēs Georgius deo amabilis diaconus & chartoſilax & veniēs in bibliothecā venerādi patriarchij, p̄tulit libros ſc̄tāz vniuerſaliū ſynodoz. Cōſtātinus p̄iſſ. iperator dixit: Georgius religioſus diaconus & chartoſilax codices q̄s prae manibus gerit ſc̄toz cōcilioz porrigat ad legēdū. Accipiens Stephanus religioſus p̄bſ & mo. diſcipulus Macarij venerabilis archiepi Antiochiē primū libz geſtoz ſanctē tertiāq; Ephesine prioris ſynodi relegit, & veniēs ad ſermonē propheticū, q̄ ſcriptus ē a ſanctē memoria Cyrillo Alexādrīa magnae ciuit. p̄ſule ad Theodoſiū p̄ia memoria iperatorē, cuius ē initiū: Qd apud hoies qdē eminet, & poſt pauca, Firmamentū aut immobile hmōi veſtri deo amabilis & religioſi imp̄i ipſe dñs noſter Ieſus Chrūs, p ipſum em̄ reges regnāt, & potētes decernūt iuſtitia, ſcdm qd ſcriptū eſt, eſt em̄ eius oīpotens voluntas. Macarius ſc̄tiſ. archiepū Antiochenae ciuitatis dixit: Ecce dñe oſtendi vnā eſſe uoluntatē in Chriſto, & exurgentes q̄ locū preſentabāt aplicae ſedis Romanae, & qdā epōz ſynodi Cōſtātinopolitane, & glorioſiſſimi iudices reclamauerūt, dicētes: Superflue, & non ſecundū q̄ adiacet. Macarius venerabilis archiepū magnae Antiochenae ciuitatis, & nū relecto textu, uidet affirmare vnā eſſe uoluntatē in duabus naturis vnius dñi noſtri Ieſu Chriſti. i. deitatis eius & hūanitatis. Hoc em̄ ſc̄tiſ. Cyrillus in diuina ipſius dñi noſtri Ieſu Chriſti & oīpotentiſſima eius natura accipiēs, ſcripſit, quā cū patre ſancto ſpū cōem & oīpotentē habet. Propter qd & oīpotentē eā. i. ſanctae memoriae Cyrillus appellauit aliās, nec nūerabiliter poſuit eandem uoluntatem vnā. Et relecto ex integro eodē lib. Cōſtātinus p̄iſſimus iperator dixit: Et ille alter liber ſanctae tertiā ſynodi relegat, & accipiens Salomon deo amabilis diaconus, & notarius ſc̄tiſ. patriarchae Cōſtātinopoleos relegit a principio uſq; ad finem. Cōſtātinus p̄iſſimus imperator dixit: Sufficenter nobis lectio in praſenti die facta eſt, in q̄ ſine ſuſceperunt q̄ in ſancta tertiāq; Ephesine priore ſynodo geſta ſunt, in ſubſequēte uero, & quae in ſancta Calcedonenſi quarta ſynodo acta ſunt, nobis relegantur.

¶ Actio Secunda.

IN noīe dñi dei & ſaluatoris noſtri Ieſu Chriſti, iperātib⁹ a deo coronatis, & ſereniſſimis noſtris dñis Flauijs, Cōſtātino qdē p̄iſſimo & a deo decreto magno p̄cipe p̄petuo Auguſto, & iperatore, anno. xxviij. & poſt cōſulatū eius a deo iſtitutae māſuetudinis, anno xij. Heraclēo uero atq; Tyberio a deo cōſeruādīs eius fratribus, anno. xxij. die. x. mēſis Nouēbris, indiſtōis nonae, Praſidēte eodē p̄iſſimo & Chriſto dilecto magno iperatore Cōſtantino in ſecretario magni palatij, qd cognominatur Trullus, & ex iuſſiōe eius a deo inſtitutae ſerenitatis, Preſentibus, & audiētibus Niceta glorioſo excōſule patricio & magiſtro imperialiū officiōz, Theodoro glorioſo excōſule patricio & comite imp̄ialis obſequij, & ſubſtrata Gothracie, Sergio glori. excōſule patricio, Paulo glo. excōſule patricio, Iuliano gl. excōſule patricio & militari Logotheta, Cōſtantino glo. excōſule patricio, & curatore imperialis domus Hormiſdae, Anaſtaſio gl. excōſule patric. & locū agente imperialis comitis excubiti, Iohanne gl. excōſule pat. & queſtore, Polyeucto gl. excōſule, Thoma gl. excōſule, Paulo gl. excōſule & diſpoſitore Orientalium, puinciaz, Petro gl. excōſule, Leōtio gl. excōſule, & domeſtico imperialis menſae. ¶ Cōueniente autem & ſancta ac vniuerſali ſynodo quae ſcdm diuinam

diuinā sanctionē cōgregata est in hac à deo cōseruandā regia vrbe. i. Theodoro & Georgio venerabilibus pbr̃is, & Iohāne venerabili diacono locū adimplentibus sc̃tiss. ac beatissimi archiep̃i antiquæ Romæ Agathonis, & Georgio venerabili atq; sc̃tiss. archiep̃o huius magnæ Cōstantinopoleos nouæ Ro. & Petro deo amabili pbr̃o, monacho & vicario sedis Alexandriæ magnæ ciuitatis, & Macario venerabili archiep̃o Theopoleos Antiochiæ, & Georgio relig. pbr̃o, monacho, & apocrisario Theodori venerabilis vicarij sedis Hierosolymorū, Iohanne ep̃o ciuitatis Portuensis, Abūdātio ep̃o ciuitatis paternæ, Iohāne ep̃o ciuitatis Regiēsis locum p̃stantibus venerabilis synodi antiquæ Ro. cxxv. deo amabiliū ep̃os, q & p. pprias subscriptiones declarant in suggestiōe ab eis facta ad Cōstātinū p̃ssimū magnū ip̃eratore, & Theodoro relig. pbr̃o atq; vicario Theodori deo amab. archiep̃i Rauēns. Basilio ep̃o ciuitatis Gorting Isulæ Cretæ, Theodoro ep̃o Ephesi, Sifinnio ep̃o Heraclithraciæ, Georg. ep̃o Cyzici, Petro ep̃o Nicomediæ, Focio ep̃o Nicizæ, Iohāne ep̃o Calcedonē, Theodoro epi. Meletinæ, Sifinnio epi. Hierapoleos Phrygiæ, Macrobio epi. Seleuciæ Hisauriæ, Georg. epi. Bizois Thraciæ, Georg. epi. Mithylenæ, Sergio epi. Sylibriæ, Andrea epi. Methymnæ, Theognio epi. Chij, Georg. epi. Camulianæ, Antho. epi. Ypepō, Iohanne epi. Dascylii, Genesio epi. Anastasio epi. Platone epi. Cinnæ, Theodoro epi. Iustinianopoleos Gordi, Theodo. epi. Verissis, Stephano epi. Heracliæ p̃tri, Lōgino epi. Cij, Domicio epi. Plusiados, Salomone epi. Claneu, Georg. epi. Choeni, Ioāne epi. Myndi, Georg. epi. Cantani, Ioāne ep. Lapis, Eolalio epi. Zinonopoleos, Cōstā. epi. Dadisandu, Theodoro epi. Olbis, Theophanio p̃f. & abbate venerabilis monasterij in Sicilia positi, qd cognoscat Baias, Georg. p̃f. & mōacho monasterij renati positi in antiq̃ Roma, Conone & Stephano pbr̃is & mona. monasterij, qd cognoscat domus Arstizæ positi sūt in seniore Roma, Anastasio p̃f. & mo. oratorio venerabilis huius patriarchij, & Step̃ha. p̃f. & mo. discipulo Macarij archiep̃i Theopoleos Antiochiæ, Residētibus q̃q; tā gloriosissimis patricijs & cōsulibus, q̃ oibus venerabilibus & deo amabilibus ep̃is in eodē secretario Trulli, p̃p̃ositis in medio sc̃tis & intemeratis euangelijs, Paulus magnificus à secretis, & imperialis secretarius dixit.

¶ Meminit vestra pietas, & sc̃tā ac ṽs vestra synodus, qd in p̃terito cōuētu finita lectione gestorū sanctæ tertiæ Ephesinæ prioris synodi p̃uidit subsequēter & acta sanctæ q̃rtæ Calcedonēsis synodi relegi, & suggerimus ad qd placuerit. Cōstātinus p̃ss. ip̃erator dixit. Proferant & acta p̃dictæ sanctæ q̃rtæ Calcedonēsis synodi, & corā n̄ro legant auditu. Et accipiens Antiochus, religiosus lector & notarius sanctiss. patriarchæ Cōstātinopoleos, primum librū eiusdē sanctæ Calcedonēsis synodi relegit, & relegēte eo eplām q̃ in eis cōtinet sc̃tē memorię papæ Leonis magnæ ciuitatis Romanæ, & veniens ad textū in q̃ scriptū est, Agit em̃ vtraq; forma cū alterius cōione qd p̃priū habuit, verbo qdē operāte qd verbi est, carne autē exequēte qd carnis est, & hoc vnū coruscant miraculis, aliud vero succūbit iniurijs. Exurgentes q̃ ex parte aplicæ sedis erāt antiq̃ Ro. reclamauerūt. Ecce benignissime dñe manifeste duas naturales operatōes incōfule & indiuisē in dño nostro Iesu Chr̃o, p̃sens sc̃tissimus p̃dicat pater, cuius p̃ntē sermōem sc̃tā q̃rtā synodus firmamentū orthodoxę fidei cōscripsit in dānatōe vniuersę hæresis, vtpote p̃fessiōi beatę principis ap̃los Petri cōuenientē, & qd p̃ hoc dignū sentit Macarius venerabilis & q̃ cū eo sunt deo amabiles viri dicāt. Macarius venerabilis archiep̃us Antiochię dixit. Ego dñe duas operatōes nō dico, sed nec sentio qd beatę memorię Leo p̃ hunc sermōem duas operatōes dixerit. Cōstātinus p̃ssimus ip̃erator dixit. Sed vnā operatōem itelligis eū dixisse. Macarius venerabilis archiep̃us dixit. Ego nūq; nō dico, sed dei virilē eius operatōem sc̃dm sc̃m Dionysii. Cōstātinus p̃ssimus ip̃erator dixit. Et quō itelligis dei virilē operatōem, Macarius venerabilis archiep̃us dixit. Ego nō sup̃iudico. Et relectis residuis eiusdē libri vsq; ad finē. Cōstātinus p̃ssimus ip̃erator dixit. Relegat & alius liber eiusdē sanctæ q̃rtæ Calcedonēsis synodi, & accipiens Antiochus religiosus lector & notarius eorundē actorū lib̃re relegit. Cōstātinus p̃ssimus ip̃erator dixit. Sufficit & nūc p̃sens lectio. In subsequenti verō & liber gestorū sanctæ quintæ synodi p̃feratur.

¶ Actio Tertia.

IN noīe dñi dei & saluatoris n̄ri Iesu Chr̃i impantibus à deo coronatis, & serenissimis nostris dñis Flauijs, Cōstātinō qdē p̃ssimo, & à deo decreto magno principe p̃petuo Augusto, & impatore, anno. xxvii. & post cōsulatū eius à deo institutæ māluetudinis, anno. xii. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruadis eius fratribus, anno. xxij. die. vij. mēsis Nouēbris, indictione nona. Præsidēte eodē p̃ssimo & Christo dilecto magno impatore Cōstātinō in secretario sacri palatii qd cognominat Trullus, & ex iussu eius à deo instructæ serenitatis, Præsentibus, & audientibus Niceta glorioso excōsule patricio & magistro ip̃erialiū officiorū, Theodoro glorioso excōsule Patricio & comite impialis obsequij, &

Gg 3 substratæ

Sexte synodi Constantinopolitane.

substratę Gothracię. Sergio glorioso excōsule patricio. Paulo glorioso excōsule patricio. Iulia no glorioso excōsule patricio. & militari Logotheta. Cōstantino glorioso excōsule patricio. & curatore impialis domus Hormisdę. Anastasio glorioso excōsule patricio. & q̄store. Polyuēcto glorioso excōsule. Thoma glorioso excōsule. Paulo glorioso excōsule & dispositore orientaliū puinciarę. Petro glorioso excōsule. Leōtio glorioso excōsule. & domestico imperialis mēse. ¶ Cōueniēte autē & sc̄ta ac vniuersali synodo q̄ secundū diuinā sanctiōē cōgregata est in hac a deo cōseruāda regia vr̄bē. i. Theodoro & Georgio venerabilibus p̄bris. & Iohāne venerabili diacono locū ad plenibus sc̄tissimi ac bt̄ssimi archiep̄i antiq̄ Romę Agathonis. & Georgio venerabili atq̄ sc̄tissimo archiep̄o huius magnę Constantinopoleos nouę Romę. & Petro deo amabili p̄bro. monacho. & vicario sedis Alexādrię magnę ciuitatis. & Macario venerabili archiep̄o Theopoleos Antiochię. & religioso p̄bro. monacho. & Apocrisario Theodori venerabilis vicarij sedis Hierosolymorę. Iohāne ep̄scopo ciuit. Portuēsis. Abundatio ep̄o ciuitatis Paternę. Iohāne ep̄scopo ciuit. Regiēsis locū p̄stantibus venerabilis synodi antiq̄ Romę. c. xxv. deo amabili ep̄scopo. q̄ & p̄ pprias subscriptōes declarant in suggestiōe ab eis sc̄ta ad Cōstantinū p̄ssimū magnū imperatōrē. & Theodoro religioso. p̄bro atq̄ vicario Theodori deo amabilis archiep̄i cop̄i Rauēnę. Basilio ep̄o ciuit. Gortine Insulę Cretę. Theodoro ep̄o Ephesi. Sifinnio ep̄o Heraclię Thracię. Georgio ep̄o Cyzici. Petro ep̄o nicomedię. Focio ep̄o Nicię. Iohāne ep̄o Calcedone. Theodoro ep̄o Meletine. Sifinnio ep̄o Hierapoleos Phrygię. Macrobio ep̄o Seleucię Hirsaurię. Georgio ep̄o Bizois Thracię. Georgio ep̄o Mithylene. Sergio ep̄o Sylibrie. Andrea ep̄o Methymne. Theognio ep̄o Chię. Georgio ep̄o Camuliane. Antho. ep̄o Ypepon. Iohanne ep̄o Dascylię. Genesio ep̄o Anastasiopoleos. Platōe ep̄o Cīnę. Theodoro ep̄o Iustinianopoleos gordi. Theodo. ep̄o Verissis. Stephano ep̄o Heraclie p̄oti. Lōgino ep̄o Cij. Domicio ep̄o Plusiados Salomōe ep̄o Claneu. Georgio ep̄o Choēsi. Iohā. ep̄o Myndi. Georgio ep̄o Cātani. Iohā. ep̄o Iapis. Eolatio ep̄o Zinonopoleos. Cōstan. ep̄o Dadifandu. Theodoro ep̄o Olbis. Theophanio p̄bro. & abbate venerabilis monas. i. Sicilia positi q̄d cognominat Baias. Georgio p̄bro. & monacho monas. renati positi in antiq̄ Ro. Canone & Stephano p̄bris & monac. monasterij q̄d cognoiatur domus Arsitę positi simul i seniore Roma. Anastasio p̄ref. & monacho oratorię venerabilis huius p̄tarchij & Stepha. p̄ref. & monacho discipulo Macarij archiep̄i Theopoleos Antiochię. Residētibus q̄q̄ tā gloriosissimis patricijs & cōsulibus. q̄ oibz venerabilibus & deo amabilibus epis in eodē secretario trulli. p̄positis in medio sc̄tis & intemeratis euāgelij. Paulus magnificus a secretis & ip̄alis secretarius dixit. Sc̄dm q̄d in p̄to cōuentu interlocuta ē deo istructa pietas v̄ra ecce libros sc̄tē q̄nte synodi in manibus habemus & suggerimus ad q̄d placuerit. Cōstantinus p̄ssimus imperator dixit. P̄ns Antioch? religiosus lētor & notarius suscipiēs librū relegat. & accipiēs aperiēs q̄ eundē librū exorsus est principiū p̄dicti libri q̄ ita continebat. Sermo sc̄tē memorię Menę archiep̄i cōstantinopoleos ad Vigiliū beatissimum papā Rom. de eo q̄d vna sit Christi voluntas Et exurgētes ligati apostolicę sedis Romę exclamauerūt. P̄ssimę dñę falsatus est p̄ns liber q̄ntę synodi. nequaq̄ relegat sermo q̄ dicitur Menę ad Vigiliū. quia fictus est. sed iube diligēter aduertere p̄ntem librū. Satisfieri em̄ habet p̄ssimū vestrū impiū. q̄ nō est tūc t̄pis positus in exordio cū fierent acta in sancta v. Synodo iste qui dicit sermo Menę ad Vigiliū nup̄ appositus est in p̄cipijs p̄ntis lib. eo q̄ xxi an. Iustiniani diuę memorię obiit Menas. Quinta autē syno. xxvi. an. imperij eius cōgregata est ep̄iscopatum tenente huius regię vr̄bis Eutichio venerabilis memorię. & inspiciētes tā p̄ssimus imperator vna cū gloriosissimis iudicibus & q̄busdā ex sc̄ta synodo deo amabilibus epis. & aperiētes ac discernentes inuenerūt tres q̄terniones in principio libri additos nō habētes subuotationē numeri q̄ secundū cōsuetudinem affigit in quaternionibus. sed in q̄to quaternione habente primū numerū. & in sequenti quaternione secundū & tertium atq̄ quartum subsequenter. Alias vero & dissimiles esse literas eorūdē in exordij submissorę q̄ternionū. in q̄bus cōtinebatur sermo q̄ dicitur Menę ad Vigiliū a literis quę prius scriptę sunt in eodē codice. Cōstantinus p̄ssimus imperator dixit. huiusmodi nō relegatur sermo. Postmodū em̄ gestorę eiusdē sanctę quintę synodi ordinabiliter relegat. & relectus est primus liber. Cōstantinus p̄ssimus imperator dixit. sequenter & secūdi libri gestorum eiusdē sanctę quintę synodi lectio proueniat. Et accipiēs Petrus religiosus diaconus. & notarius sanctissimi patriarchę cōstantinopoleos librū relegit. & dū relegeret septima actio reperti sunt in ea duo libri quasi ex noiē Vigiliij sanctę memorię. q̄ fuit papa Romanus. vnus q̄dem ad Iustinianū p̄x recordatōis quōdam imperatōrē. Alter vero ad Theodorū p̄x memorię quondā augustā in q̄bus cōtinebat ita. Anathematizamus autē & Theodorū q̄ fuit ep̄s Mopsuestię tanq̄ q̄ alienus semp̄ extiterit ab ecclesijs. & sanctis patribus aduersarius. q̄ nō cōfitef̄ incarnatum esse deū verbum. id est Christū esse vnā substantiā. & vnā personā. & vnā operationem

Et resur-

Et resurgētes itē legati apostolicę sedis antiquę Romę, vna q̄ cū eis erant deo amabilibus viris exclamauerunt dicētes. Nō faciat deus, dñe nō dixit Vigilus vnā operationē, nō sunt libelli Vigili, falsatus ē hic liber, sicut exordia primi libri p̄ntis q̄ntę synodi. Nā dñe si vnā operationem docuit Vigilus, & susceptus est à synodo, vtq̄ & in definitōe eiusdē sanctę quintę synodi de vna operatōe vox habuit cōprehendi. Dū relecta ergo fuerit p̄ssime dñe ipsa definitio, inueniet dñs oēm veritatē. Cōsequenter itaq̄ & secundū ordinē relecto eodem libro, ipsaq̄ definitio vsq̄ ad finē relecta nullo modo aliqd de vna operatōe in eadē definitioe inuentū est cōtineri. Theodorus & Georgius venerabiles presbyteri, & Iohannes venerabilis diaconus legati sanctissimi papę antiquę Romę aduenerunt. Petimus deo instructā vestrā serenitatē vt tēpestiue prædictus liber examineſ, vt adinuentio q̄ in eo facta est manifestet. Cōstantinus p̄ssimus imperator dixit. Quod postulatū est in subsequenti pueniat, p̄ns vero liber vsq̄ ad finē legatur, & relectus est. Cōstantinus p̄ssimus imperator dixit. Cognitiōem prædictorū synodicorū librorū p̄cipientes tam sancta synodus, quamq̄ gloriosissimi iudices edicant, si inuenitur definitio ab eis dē sanctis synodis sicut pollicitus est Macarius venerabilis archieps Antiochię, & q̄ cum eo sunt religiosi viri demonstrare vnā voluntatē, & vnā operatōem in incarnatōis dispensatōe dñi nostri Iesu Christi, Sancta synodus & gloriosissimi iudices dixerunt, exlectione sanctorum concilioꝝ sicut nostis p̄ssimi nō inuenimus in incarnatōis dispensatōe vnus sanctę trinitatis dñi nostri Iesu Christi vnā voluntatē, & vnā operatōem. Cōstantinus p̄ssimus imperator dixit, Macarius venerabilis archieps, & q̄ cū eo sunt prosequant secundū quę ab eis promissa sunt paratū habēt p̄ferre testimonia sanctorū probabiliū patrū, q̄ debemus approbare sicut polliciti sunt, vnā voluntatē, & vnā opationē in incarnatōis dispensatōe dñi nostri Iesu Christi, & hæc p̄ferant, Macarius venerabilis archieps Antiochię, & q̄ cū eo sunt dixerūt. Secundū iussu vestri p̄erij inducta à nobis data testimonia q̄ p̄ferre p̄misimus sc̄orū proferimus. Cōstantinus p̄ssimus ip̄erator dixit. Macarius venerabilis archieps, & q̄ cū eo sunt hæc in subsequenti pagant. Georgius sc̄issimus archieps cōstantinopoleos & q̄ sub eo est synodus dixerūt. P̄ssime dñe petimus vestrā tranquillitatē suggestiōes directas ad a deo vestrā instructā fortitudinem tā ab Agathone sanctissimo papa apostolicę sedis antiq̄ Romę, quāq̄ ab eius synodo relegant, vt auditū capiamus, quatenus cognitiōē & nos accipiamus totius virtutis q̄ in eis cōtinetur. Cōstantinus p̄ssimus imperator dixit. Quod à vobis postulatū ē in subsequenti proueniat.

¶ Actio quarta.

IN nomine dñi dei & saluatoris nostri Iesu Christi imperantibus à deo coronatis serenissimis nostris dominis Flauijs Cōstantino q̄dem p̄ssimo, & à deo decreto magno principe perpetuo Augusto imperatore, anno. xxvij, & post cōsulatum eius à deo instructę māsuetudinis, anno. xij, Heracleo vero atq̄ Tyberio à deo cōseruandis eius fratribus, anno. xxij. xv. die mensis Nouembris indictione nona. Præsidente eodem p̄ssimo & Christo dilecto magno imperatore Cōstantino in secretario sacri palatii quod cognominatur trullus, & ex iussione eius à deo instructę serenitatis presentibus, & audientibus Niceta glorioso exconsule patricio, & magistro imperialium officiorum, Theodoro glorioso excōsule patricio & comite imperialis obsequij, & subtrate Gothracie, Sergio glorioso excōsule patricio, Paulo glorioso excōsule patricio, Iuliano glorioso exconsule patricio, & militari Logotheta, Cōstantino glorioso exconsule patricio, & curatore diuinę domus Hormisdę, Anastasio glorioso exconsule patricio, & locum agente comitis imperialis excubiti, Iohanne glorioso excōsule patricio & q̄stōre, Polyucto glorioso exconsule, Thoma glorioso exconsule, Paulo glorioso exconsule, & dispositore orientalium prouinciarum, Petro glorioso exconsule, Leontio glorioso exconsule, & domestico imperialis mensę. Conueniente autem sancta ac vniuersali synodo, quę p̄ imperialem sanctionem congregata est in hac à deo cōseruanda regia vrbe, id est Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris, & Iohanne venerabili diacono locum præsentantibus sanctissimi, ac beatissimi archiepiscopi antiquę Romę Agathonis, & Georgio venerabili atque sanctissimo archiepiscopo magnę Constantinopoleos nouę Romę, & Petro deo amabili presbytero, & monacho vicario sedis Alexandrię magnę ciuitatis, & Macario sanctissimo archiepiscopo Theopoleos Anthiochię, & Georgio religioso presbytero monacho, & apocrisario Theodori venerabilis vicarij sedis Hierosolymorum, Iohanne ep̄o ciuitatis portuensis. Abundantio ep̄o ciuitatis paternę, Iohanne ep̄o ciuitatis regitante locum præsentantibus venerabilis synodi. cxxv. deo amabilium episcoporum antiquę Romę, q̄ & per proprias subscriptiones declarant in suggestiōe quę ab eis facta est ad principē p̄ssimū Cōstantinū, & theodoro religioso p̄bro & loci p̄posito Theodoro deo amabili archiepi Rauenne, Basilio ep̄o ciuitatis Gortinę Insulę Crete, Theodoro ep̄is. Ephesi, Sifinnio episcopo Heraclię Thracię, Georgio ep̄is. Cizici, Petro ep̄is. Nicomedię, Fotio ep̄is. Nicię. Iohanne episcopo Calcedone.

Gg 4 Theo-

Sexte synodi Constantinopolitane.

Theodoro epō militanę. Sifinnio epō Hierapoleos Phrygię. Macrobio epō Seleucię Hifaurię. Georgio, epō Bizois Thracię. Gregorio epō Mitylenę. Sergie epō Sylimbrię. Andrea epō Methymnę. Theogenio epō Cij. Georgio epō Camulianę. Antonio epō Ypepō. Iohāne epō Dascyli. Genesio epō Anastasiopoleos. Platōe epō Cinnę. Theodoro epō Iustiniāno poleos gordi. Theodoro epō verisse. Stephano epō Hieraclię Pōti. Lōgino epō ru. Dometio epō Plufiados. Salomōe epif. Clanē. Georgio epif. Coenfi. Iohāne epif. Myndi. Georgio epif. Cātanz. Iohāne ep. Lappis. Eolalio ep. Zinonopoleos. Cōstātino epif. Dalifandu. Theodoro epif. Olbis. Teophanio pbro. & abbate venerabilis monasterij Sicilię qd cognominatur Baias. Georgio pbro & monacho monasterij renati positi in antiq Roma. Cononę & Stephanos pbyteris & monachis monasterij qd dī domus Arfitię sūt in antiq Roma cōstituti. Anastasio presb. & monac. oratorioę huius venerabilis patriarchi. & Stephano presby. & monacho discipulo Macarij archiepif. Theopoleos Antiochię. & fedētibus tā gloriosissimis patri-cijs. & cōsulibus q oībus venerabilibus. & deo amabilibus epis in eodem secretario. Trulli ppositis in medio sanctis & intemeratis Euāgelij. Paulus magnificus a secretis. & imperialis secretarius dixit. Meminit a deo instructa vestra pietas q in pto cōuentu dum legerent acta sanctę quintę synodi. Georgius scīssimus archiepūs hui⁹ a deo cōseruadę regię vrbis vna cum subiaccenti synodo petijt vestrā pijsimā fortitudinē. vt suggestiōes quę factę sunt tā ab Agathone scīssimo papa antiq Romę q quę a subiaccēti ei synodo in p̄sentia vestrę pietatis & scīte v̄s huius synodi relegi. & suggerimus ad qd placet. Cōstātini pijsimus ip̄erator dixit. relegant. Et plata est in Gręcis literis memoratę suggestiōnū interpretatio p Diogenē magnificū a secretis. & Imperialē secretariū. & relecta est habens in verbis sic: Dñs pijsimus. & serenissimis victoribus. ac triumphatoribus. amatoribus dei. & dñi nři Iesu Christi Cōstantino maiori Imperatori. Hiracleo & Tyberio Augustis. Agatho epūs seruus seruorū dei. Cōsiderāti mihi humanę vitę diuersos angores. & ante deū qui vnus & verus est cū vehemētia fletu ingemēti. vt cōsolatōem animę fluctuātī diuinę miseratōis impertiret instantis. & de pfundo m̄eroris. & angustia potētia suę dexterę subleuaret. magnū atq; mirabilē cū indefinēti gr̄a actōe serenissimī dñi filij cōfiteor cōsolatōis opportunitatē exhibere dignatus est pijsimū trāquillā māsuetudinis v̄rę ppositū. quē ad stabilitatē diuinitis cōmissę Reip. Chriāne eius cōcessit dignatio. vt ip̄erialis virtus atq; clemētia deo p quē reges regnāt. q rex regū & dñs dñantiū est. & curet. & q̄rat eius imaculatę fidei veritatē. vt ab aplis. atq; ap̄licis est patri bus tradita inquirere vigilāter. atq; vt vera traditio cōtinet instātissime desideret in oībus ecclesijs obtinere. & ne quēq; tā pia lateret intētio audiētū. hūanę suspicio pterreret & stimātiū p̄tate nos esse cōpulsos. & nō plena serenitate ad satisfaciendū sup euāgelicę & ap̄licę n̄rę fidei p̄dicatōe cōmunitos diuales apices ad apostolicę memorię Dōnū pōtifficē n̄rę pusillitatis decessorē cūctis populis ac gētibus p n̄m ministeriū patefecerūt ac satisfaciūt. q̄s gr̄a sancti spūs ip̄erialis linguę calamo de puro cordis thesauro dictauit cōmonētis. nō opprimētis satisfaciētis nō pterreris. nō affligētis sed exhortātis ad ea quę dei sunt. scđm deū inuitātis. q̄a & ipse cōditor oīm. ac redēptor cū posset in suę diuinitatis maiestate in seculū veniēdo mortales pterreret. humanitate magis inestimabilis clemētię humiliter ad n̄ra descendēs q̄s creauerat dignatus est & redimere. q̄ & spōtaneā de nobis verę de se fidei cōfessionē expectat. qd & b̄tus Petrus apostolorū princeps cōmonet. Pascite q in vobis est gregē Chri nō coacte sed spōtaneę scđm deū exhortātes. His itaq; māsuetissimī rex dñi diualibus apicibus anīatus. & ad spem cōsolatōis de pfundis angoribus alleuiatus sum meliori refectus cōfidentia paulatim q per māsuetissime fortitudinis vestrę sacrā dudū pręcepta sunt efficaciter prōptā obsequētiā exhibere. vt psonas quales scđm tpis huius defectum. ac seruilis puincię poterāt inueniri pro obedientię satisfactōe inquirere. & cum cōsilio cōfamulorū meorū eporum tā de propinqua huius apostolicę sedis synodo quāq; de familiari clero amatores Chriani Imperij. & sequēter de religiosis seruis dei ad pijsimę tranquillitatis vestrę vestigia pperarent hortarer. & nisi lōgius puincię ambitus. in qbus humilitatis n̄rę cōciliū cōstitutū est tanti tpis p̄latōem ingrueret olim hoc qd vix tandē nunciari potuit studiosa obedientia noster famulatus imple-ret. Sed dum de diuersis puincijs familiare nobiscū cōciliū cōgregat. & dum personas quasdā qdem de hac seruili vestri serenissimī p̄cipatus Romana vrbe vel proximo dirigere pcuramus quasdā de lōge positis puincijs in qbus verbum Chriāne fidei ab apostolicis exiguitatis meę p̄decessoribus missi p̄dicabāt remeare p̄stolamur nō paruus temporū cursus lapsus ē. vt corporales & gritudines mei famulatus silentio transeā. qbus nec viuere licet. nec libet assiduis egrimonij laborātē. Ideoq; Chrianiissimi dñi filij scđm pijsimā iussione a deo p̄tendē māsuetudinis vestrę p obedientia quā debuimus nō pro cōfidentia eorū scīa quos dirigimus p̄sentes cōfamulos nostros. Abundantiū Iohannē. & Iohannē reuerētissimos fratres nostros

epos

ep̄os Theodorū & Georgiū dilectissimos filios nostros p̄sbyteros cū dilectissimo filio n̄ro Io-
hannē diacono, & Cōstantino subdiacono sc̄l̄e huius spiritalis apostolicæ sedis, necnō & Theo-
dorū p̄sbyterū legatū sc̄l̄e Rauēnatis ecclesię religiosos seruos dei monachos cū scripturaz cor-
dis deuotōe curauimus demādere. Nā apud hoīes ī medio gentium positos, & de labore corporis
quidānū victū cū summa hesitatōe cōquirētes quō ad plenū poterit inueniri scripturaz sc̄ia ni-
si q̄d regulariter à sanctis atq; apostolicis p̄decessoribus, & venerabilibus qnq; concilijs definita
sunt cū simplicitate cordis, & sine ābiguitate à patribus traditæ fidei cōseruamus vnū ac p̄cipuū
bonū habere sp̄ oprātes atq; studētes, vt nihil de eis q̄ regulariter definita sunt minuat, nihil mu-
tet, vel augeat, sed eadē & verbis & sensibus illibata à nobis custodiant qbus portitoribus, & te-
stimonia aliq; sanctoz patrū q̄s hæc apostolica Christi ecclesia suscipit cū eoz libris tradidi-
mus, vt facultatē suggerēdi à benignissimo vestrz christianitatis impio cōsecuti ex his dūtaxat
satisfacere studeāt, dū ip̄erialis māuetudo præciperet qd hæc spiritalis mater eoz ac p̄pagati
imperij apostolica Christi ecclesia credat, & prædicet nō p̄ eloquentiā secularem q̄ nec suppetit
idiotis hoībus, sed p̄ sinceritatē apostolicæ fidei, in q̄ & ab incunabilis edocti, vsq; in finē p̄paga-
tori vestri christiani imperij celi dño oēs nobiscū deprecamur seruire, atq; obedire licentiā p̄-
inde eis siue autoritatē dedimus apud trāquillissimū vestrz imperiū dū iusserit eius clemētia sim-
pliciter satisfaciendū, inquantū eis dūtaxat inunctū est, vt nihil p̄fecto præsumāt augere, minue-
re, vel mutare, sed traditionē huius apostolicæ sedis, vt à p̄decessoribus apostolicis pontificibus
instituta est sinceriter enarrare, p̄ qbus flexo mentis poplite suppliciter vestrz ad māuetudinē
semp̄ intentā clemētiā deprecamur, vt iuxta benignissimā atq; augustissimā ip̄erialis sacræ p̄-
missione acceptōe dignos efficiat Christo imitabilis vestra trāgilitas, atq; placabiles auditus eo-
rū humillimis suggestiōibus accōmodare dignet, sic aures dei oīporētis suis p̄cibus ad exaudiēdū
inueniat v̄ra māuetissima pietas referatas illelosq; tā in rectitudine nostrę apostolicę fidei q̄
corporis sospitate in proprijs restituere iubeat, sic restituat supna maiestas perfortissimos atq;
inuitissimos labores v̄re à deo corroborate clemētiæ sub benigni vestri p̄cipatus regimie to-
tā christiāā rē publicā & fortissimis v̄ris sceptris aduersas subigat natōes. Vt ex hoc oī aīe atq;
oībus gētibz satisfiat, qd p̄ augustissimos apices de imunitate atq; illesiōe euntū deo sibi as-
pirāte polliceri dignata ē, adimpleat in oībus. Nō em̄ nobis eoz sc̄ia cōfidentiam dedit, vt ad pia
v̄ra vestigia auderemus dirigere, sed hoc ip̄erialis v̄ra benignitas clemēter iubēs hortata est, &
nostra possibilitas qd iustum ē obsequēter impleuit, Vt at vestrz diuinitus instructe pietati qd apo-
stolicę nostrę fidei vigor cōtineat breuiter intinemus quā p̄cepimus p̄ apostolicā, apostolicoz
q; p̄fificū traditionē, & sanctaz qnq; ḡnaliū synodoz p̄ q̄s fundamēta catholicę Christi eccle-
siæ firmata atq; stabilita sunt. Hic igit̄ status ē euāgelicę atq; ap̄licę nostrę fidei regularisq; tra-
ditio vt cōfidentes sanctā & inseparabilē trinitatē .i. patrē & filiū, & sc̄m sp̄m vnus eē deitatis,
vnus naturæ & substātiæ siue essentie, vnus eā p̄dicemus, & naturalis volūtatis, virtutis, opatio-
nis, diuinationis, maiestatis, p̄tatis & gloriæ. Et q̄qd de eadē sancta trinitate essentialiter dicit̄ sin-
gulari nūero tanq̄ de vna natura triū cōsubstātiā p̄sonaz cōprehēdamus regulari rōne hoc
instituti. Cū vero de vno earundem triū personaz ip̄sius sanctæ trinitatis filio dei deo verbo, &
de mysterio admirāde eius secundū carnē dispensatōis cōfitemur oīa duplicia vnus eiūdemq;
dñi saluatoris nostri Iesu Christi secūdū euāgelicā traditionē asserimus .i. duas eius naturas p̄-
dicamus diuinā sc̄ilicet, & humanā ex qbus, & in qbus etiā post admirabilē atq; inseparabilem
vnitionē subsistit, & vnāquanq; eius naturā proprietatē naturalē h̄re cōfitemur, & habere di-
uinā oīa q̄ diuina sunt, humanā oīa q̄ humana sunt absq; vllō p̄tō, & vtrāq; vnus eiūdem dei
verbi incarnati, id est humanitati incōfuse inseparabiliter imutabiliter esse cognoscimus sola in-
telligētia q̄ vnita sunt discernētes propter cōfusionis dūtaxat errorē. Equaliter em̄ & diuisiōis,
& cōmixtionis detestamur blasphemā. Cū duas aut̄ naturas, duasq; naturales volūtates, & du-
as naturales opatōes cōfitemur in vno dño nostro Iesu Christo nō contrarias eas, nec aduersas
ad alterutrū dicimus, sicut à via veritatis errantes apostolicā traditionē accusant, Absit hæc im-
pietas à fidelitū cordibus, nec tanq̄ separatas in duabus p̄sonis vel subsistentijs, sed duas dicimus
vnū eundēq; dñm nostrū Iesum Christū, sicut naturas, ita & naturales in se volūtates & opatio-
nes habere diuinā sc̄ilicet & humanā, diuinam q̄dem voluntatē, & operationē habere ex æter-
no cū cōessentiali patre communē, humanam tēporaliter ex nobis cū nostra natura susceptam.
Hæc ē apostolica, atq; euāgelica traditio, quā tenet spiritalis v̄ri felicissimi ip̄erij m̄r apostolica
Christi ecclesia. Hæc ē mera cōfessio pietatis. Hæc ē christiānē religiōis vera atq; imaculata, p̄fessio, quā
nō humana adiuuenit versutia, sed sp̄s sc̄l̄us p̄ apostolorū p̄cipes docuit. Hæc est firma & irrep-
hensibilis sanctoz apostolorū doctrina, cuius sincere pietatis integritas q̄adusq; liberiter p̄dica-
tur ī republica christiana vestrz tranquillitatis impiū, tuel stabilit̄ & exultat, & felix vt p̄fecte cō-
fidimus demōstrabit. Credite hūillimo mihi christianissimi dñi filij, qd p̄ stabilitate & exultatōe
eius has

Sexte synodi Constantinopolitane.

eius has cū fletibus p̄ces effundo. Et hæc licet indignus & exiguus synceriter diligēdo p̄sumo cōsulere, q̄a v̄ra à deo cōcedēda victoria n̄ra salus ē, vestræ trāquillitatis felicitas n̄ra lætitia ē, vestræ māsuētudinis sospitas n̄ra paruitatis securitas ē. Et ideo cū corde cōrito & p̄suetib⁹ lachrymis, mēte p̄stratus exoro porrigere dignemini clemētissimā dexterā aplicæ doctrinæ quā coopator pioꝝ laboꝝ v̄foꝝ bt̄us Petrus apl̄s tradidit, nō vt sub modio cōdat, s̄ tuba clarius in toto orbe p̄dicet, q̄a eius vera cōfessio à p̄re de cœlis ē reuelata, p̄ q̄ à dño oīm bt̄us esse p̄nūtiatus ē Petrus, q̄ & spiritales oues ecclesiæ ab ip̄o redēptore oīm terna cōmēdatōe pascēdas suscepit, cuius adnitēte p̄sidio hæc aplicæ eius eccl̄ia nūq̄ à via veritatis in q̄libet erroris p̄te deflexa ē, cuius autoritatē vtpote ap̄loꝝ oīm p̄cipis sp̄ oīs catholica Ch̄i ecclesiā, & v̄līs synodi fideliter amplectētes in cūctis secutę sunt, oēsq̄ venerabiles p̄res aplicæ eius doctrinā amplexi, p̄ quā & p̄batissima ecclesiæ Ch̄i luminaria claruerūt, & sc̄i q̄dē doctores orthodoxi venerati atq̄ secuti sunt. Hærecici āt falsis criminatōibus ac derogationū odijs infecuti. Hæc est ap̄loꝝ Ch̄i viua traditio, quā vnicuiq̄ eius tenet ecclesiā, q̄ p̄cipue diligēda atq̄ fouēda, & fidutialiter p̄dicāda ē, q̄ p̄ veridicā cōfessionē deo cōciliat, q̄ ch̄o dño cōmēdabile facit, q̄ clemētix v̄ræ Ch̄ianū cōseruat ip̄eritū, q̄ à celi dño largas victorias v̄fē p̄ssimę fortitudis cōfirmat q̄ comitat in p̄lijs, & expugnat aduersos, q̄ v̄m à deo p̄pagatū ip̄eritū vbiq̄ vt murus inexpugnabilis p̄tegat, q̄ terrore in cōtrarias natōes imittat, & ira diuina p̄cellat, q̄ in bellis triū phales palmas de hostiū deiectōe ac subiectōe celitus tribuat, & in pace secuz & hilarē v̄m fīdelissimū p̄cipatū sp̄ custodiat. Hęc ē em̄ veræ fidei regula quā & in p̄seris, & in aduersis v̄uaciter tenuit ac defendit hæc spiritualis m̄ v̄i trāquillissimi ip̄erij aplicæ Ch̄i ecclesiā, q̄ p̄ dei oīpotentis grām à tramite apostolicæ traditōis nūq̄ errasse p̄babūt, nec hereticis nouitatibus deprauata succubuit, sed vt ab exordio fidei Ch̄ianæ p̄cepit ab autoribus suis ap̄loꝝ Ch̄i p̄cipibus illibata finetenus p̄manet sc̄dm̄ ipsius dñi saluatoris diuinā pollicitationē quā suoz discipuloꝝ p̄cipi in sacris euāgelijis fatus ē. Petre Petre, inquit, ecce fathā expetiuit vt cribraret vos sicut q̄ cribrat triticū, ego āt p̄terogavi vt nō deficiat fides tua, & tu aliqñ cōuersus cōfirmas fr̄es tuos. Cōsideret itaq̄ v̄ra trāquilla clemētia, qm̄ dñs & saluator oīm, cuius fides ē, q̄ fidē Petri nō defecturā, p̄misit cōfirmare eum, fr̄es suos admonuit, qd̄ apostolicos p̄fices m̄x exiguitatis p̄decessores cōfidenter fecisse sp̄ cūctis ē cognitū quoz & pusillitas mea licet impar & minima, p̄suscepto tñ diuina dignatōe ministerio pedisse qua cupit existere. Vē em̄ mihi erit, si veritatē dñi mei quā illi synceriter p̄dicarūt p̄dicare neglexero, v̄a mihi erit, si filētio texero veritatē quā erogare nūmularijs iussus sum. i. Christianū populū imbuiere & docere. Quid dicā in ipsius Christi futuro examine, si hic qd̄ abst̄ p̄dicare eius sermonū veritatē cōfundor, qd̄ de me ip̄so, qd̄ de cōmissis aiabus satisfaciā, dū de officio suscepto rōnem distictā exegerit. Quis igit clemētissimi atq̄ p̄ssimi dñi filij (qd̄ tremēs, & cōsternatus sp̄ dico) nō p̄uocet illa admirabili pollicitatōe qua fidelibus repromittit. Qui me cōfessus fuerit corā hoībus inquit, cōfitebor, & ego eū corā patre meo q̄ in cœlis ē. Et quē infidelīū saltē nō p̄terreat illa seuerissima cōminatio qua indignatus se p̄testat, & asserit, inquit, q̄ me negauerit corā hominibus, negabo & ego eū corā patre meo, q̄ in cœlis est. Vnde & bt̄us Paulus apostolus gentiū cōmonet, & dicit. Sed licet nos, aut angelus de cœlo euāgelizet vobis p̄ter qd̄ euāgelizauimus vobis, anathema sit. Vbi itaq̄ talis iminet deprauatibus vel tacētibus veritatē p̄na sup̄plicij, quo mō nō est fugiēda de fidei dñicæ veritate subtractio. Vnde & apostolicę memorię m̄x paruitatis p̄decessores dñicis doctrinis instructi ex quo nouitas hæretica in Christi immaculatā ecclesiā Cōstantinopolitanæ ecclesiæ p̄sules introducere conabant, nunq̄ neglexerunt eos hortari, atq̄ obsecrādo cōmonere vt à prauī dogmatis hæretico errore saltem tacēdo desisterēt, ne ex hoc exordiū dissidiij in vnitate ecclesiæ facerēt, vnā volūtātē, vnāq̄ operationē duarum naturaz asserētes in vno dño nostro Iesu Chrō, qd̄ Arriani & Apollinaristę, Euticianistę, Timothiani, Acephali, Theosiani, & Gaianitę, & oīs oīno heretic⁹ furor, siue cōfundētū seu diuidētū incarnatōis Christi mysteriū docuit. Cōfundētes qd̄ sanctę incarnatōis mysteriū eo q̄ deitatis & hūanitatis Christi vnā naturā dicāt, vnā eum sicut unius volūtātē & opationē p̄sonalē habere cōtendūt, diuidētes aut̄ inseparabilē vnitionē in duas naturas q̄s saluatorē habere cognoscūt, nō per vnitionē q̄ sc̄dm̄ subsistētā facta cognoscūt, uniūt, sed blasphemātes p̄ affectū volūtatis tanq̄ duas subsistētias. i. duos q̄sdā per cōcordiā iungūt. Porro aplicæ Christi ecclesiā spiritualis mater à deo fundati uestri ip̄erij, & unū dñm Iesum Christū cōfiteatur ex duabus, & in duabus existētē naturis, & duas ei⁹ naturas, diuinā. s. & humanā, etiā post inseparabilē vnitionē incōfusas in eo eē defendit, & ex p̄prietatibus naturalibus unāquāq̄ hāc Christi naturaz perfectā esse cognoscit, & q̄cqd̄ ad p̄prietatis naturā pertinet, duplicia oīa confiteatur quia ip̄se idē dñs noster Iesus Christus, & deus perfectus est, & homo perfectus est ex duabus & in duabus naturis, & post admirabilem incarnationem existens, nec deitas sine humanitate, nec

te, nec humanitas eius sine deitate possit intelligi. Consequenter itaq; iuxta regulā sancte catho-
lica atq; apostolica Christi ecclesie duas etiā naturales volūtaes in eo, & duas naturales opati-
ones esse cōfitemur, & prædicat. Nā si personale quisquā intelligat voluntatē dū tres psonæ in san-
cta trinitate dicuntur necesse est, vt & tres volūtaes personales, & tres psonales opatiōes qd abfur-
dum est, & nimis prophanū dicerent, sin autē qd fidei christianæ veritas cōtinet, naturalis volū-
tas est vbi vna natura dicit sancte & inseparabilis trinitatis, cōsequenter & vna naturalis volun-
tas, & vna naturalis opatio intelligēda est, vbi vero in vna psona dñi nostri Iesu Christi media-
toris dei & hominū, duas naturas, id est diuinā & humanā cōfitemur, in qbus & post admirabi-
lem ordinationē cōsistit sicut duas vnus eiusdēq; naturas, ita & duas naturales volūtaes, duas-
q; naturales opatiōes eius regulariter cōfitemur, vt at hui⁹ veridice cōfessiōis intelligētia ex ve-
teris nouiq; testamēti à deo inspirata doctrina pietatis vestris mētibus clareat, plusq; em̄ & in-
cōparabiliter v̄ra possit clemētia sensum sanctarū scripturarū penetrare, q̄ nostra pusillitas ver-
bis defluētibz explanare. Ipse dñs noster Iesus Christus, q̄ verus & pfectus deus, verus & pfe-
ctus homo est, in sacris suis euāgelijs ptestatur in aliquibus humana, in aliquibus diuina, & semel in
vtraq; in alijs de se patef acies vt se vērū deū, vērūq; hoīem credere ac p̄dicare fideles suos p̄stue-
ret. Orat qdē ad patrē vt homo, vt calicē passionis trāfigeret, qā in eo nostræ humanitatis natu-
ra absq; solo p̄tō p̄fecta est pater ingens: si possibile est trāseat à me calix iste, veruntamē nō si-
cut ego volo, sed sicut tu vis. Et in alio loco, nō mea voluntas sed tua fiat. Cuius testimoniū sen-
sum si à sanctis & p̄babilibz p̄fibus explanatū cognoscere cupimus, & qd mea volūtas, qd tua
significet, veraciter itelligere. Beatus Ambrosius in secūdo libro ad beatā memoriā gratianum
augustū his verbis de hoc loco nos intelligere cōmonet ingens. Suscepit ergo volūtatē meā, sus-
cepit tristitiā meā, cōfidenter tristitiā nōio, qā crucē p̄dico, mea est volūtas quā suam dixit, qā vt
homo suscepit tristitiā meā, vt homo locutus est. Et ideo ait: nō sicut volo, sed sicut tu vis. Mea
est tristitia quā meo suscepit affectu. Ecce claret p̄ssime principū q̄ hic sctūs p̄f verbū ipm qd
dñs orās, p̄tulit, nō qd ego volo ad humanitatē eius p̄tinere cōsignat, p̄ quā & obediēs secundū
doctrinā b̄ti Pauli apostoli gentiū dicit vsq; ad mortē, mortē autē crucis. Vnde & obediēs parē-
tibus intimat q̄ndem obedientiā eius voluntariā nō secundū diuitatē q̄ omniū dñatur, p̄iū est
intelligere, sed secundū humanitatē q̄ sponte se parētibus subdidit, qd & sanctus Lucas euāge-
lista similiter cōmemorat eundē dñm nostrū Iesum Ch̄m secundū humanitatē orantē ad patrē
introducens & asserens. Pater si possibile est trāseat à me calix iste, veruntamē nō mea voluntas
sed tua fiat. Quē locū cōfessor Christi Athanasius antistes Alexandrinæ ecclesie in libro aduer-
sus Apollinariū hareticū de trinitate & incarnatiōe etiā duali nūero cōprehendēs sic explanat
Et qñ dicit. P̄ si possibile est, trāseat à me calix iste, & tñ nō mea, sed tua volūtas fiat. Et iterum.
Spūs promptus, caro aut infirma. Duas volūtaes hic ostēdit, & vnā qdem humanā q̄ est carnis,
aliā aut diuinā, qd em̄ humana propter infirmitatē carnis refugiebat passionem, diuina aut eius
prompta erat quā explanatōe qd verius poterit intimare, quō enim non in eū due voluntates,
id est diuina & humana fideliter agnoscunt, in q̄ duæ naturæ etiā post inseparabilē adunatiōē
synodali p̄conio p̄dicant? Nā & Iohannes q̄ super pectus dñi recubuit dilectus discipulus eandē
continentiā his explanat verbis. Quia descendī de ccelo nō vt faciā voluntatē meā, sed volunta-
tem eius q̄ misit me patris. Et itēz. Hæc est volūtas eius q̄ me misit, vt omne qd dedit mihi nō
perdā ex eo quēquā sed vt resuscitē illud in nouissimo die. Item eundē dñm introducit cū Iu-
deis disputantē atq; dicentē inter cætera, qā nō quero voluntatē meā, sed voluntatē eius q̄ mi-
sit me. Cuius diuini sermonis intentū beatus Augustinus prestantissimus doctor ita aduersum
maximū Arrianū differit & dicit. Vbi aut dixit filius patri, vērū non qd ego volo, sed qd tu vis.
Quid te adiuvat qd tua verba subiungis & dicis, ostēdit vere suā voluntatē subiectā suo genito-
ri, q̄ si nos negemus hoīs volūtatē volūtati dei eē debere subiectā. Nā ex natura hoīs hoc dixisse
dominū cito videt qui locū ipsum sancti euangelij paulo attentius intuetur. Ibi enim dixit. Tri-
stis est anima mea vsq; ad mortē. Nunq; ex natura vnici verbi possit hoc dici: sed homo q̄ pu-
tas gemere naturā spiritus sancti, cur non etiā naturam verbi dei vnigeniti tristē dicas esse potu-
isse. Illi tamen quid tale diceretur. Non ait. Tristis sum, q̄uis etiā si hoc dixisset non nisi ex natu-
ra hominis oportuisset intelligi. Sed ait tristis est anima mea, quā sicut homo vtiq; habebat hu-
manā, quanquā & in hoc qd ait non qd ego volo aliud se ostēdit voluisse q̄ pater, qd nisi huma-
no corde nō posset cū infirmitate nostra in suū nō diuinū, sed humanū transfigurare affectum.
Homine quippe non assumpto nullo modo patri diceret vniciū verbū non qd ego volo. Nunq;
ego posset immutabilis illa natura quicq; aliud velle q̄ p̄f. Hæc si distingueretis Arriani hæreti-
ci nō essetis. Per quā disputatiōē hic venerabilis pater demonstrat, qā & cū dicit dñs suā humani-
tatis suæ significat voluntatem, & cū dicit non esse voluntatē suam admonet nos non nostram
grere principaliter voluntatē, sed per obedientiam nostrā voluntatē diuinā subijcere volūtatī,
vnde

Sexte synodi Constantinopolitane.

vnde patefacit, quia & humanā habuit volūtātē p quā obediūt patri, & immaculatā ab omni pccō eandē humanā volūtātē vtpote verus deus, & homo hāc in semetipso habuit. Quod & probauit sanctus Ambrosius in explanatōe sancte Lucę euangelistę, suā ad hominē retulit p̄is ad diuinitatē. Voluntas em̄ hoīs tēporalis voluntas diuinitatis æterna, hęc spiritualis pater cōmemorans astruit qualē volūtātē ex æterno cū patre & spiritu sancto filius communē naturaliter habet, qualēue tēporaliter per assumptā humanitatē idem ipse in sua p̄sona suscepit, qđ & apostolicę memorię sanctus Leo in epistola ad Leonē augustū explanat, & vniciq; formę, id est naturę q̄ in Christo sunt discreta cōsideratiōe q̄ in scripturis de eo referunt adsignans, & hoc qđ suā dñs dixit volūtātē ad humanitatē eius pertinere demonstrans sic dicit. Secundū qđem formā serui nō venit facere volūtātē suā, sed eius q̄ misit eū. Ecce em̄ hic apostolicus p̄ ad formā serui eundē dñi nostri sermonē cōgruere nos docuit intelligere. Præterea quō pie poterūt intelligi diuersa sup hoc sanctę testimoniā scripturę q̄ nunc qđem ex natura humanitatis, nūc aut ex diuinitate vnus eiusdēq; dñi nostri Iesu Christi veri dei, & hoīs astruunt, & modo scriptura cōmemorat. Omnia quę cūq; voluit dñs fecit in cœlo, & in terra. Itēq; sicut pater suscitauit mortuos, & viuificat, ita & filius q̄s vult viuificat, & leproso dicit, volo mūdare, & nemo possit cognoscere patrē nisi filius, & cui voluerit filius reuelare. Itēq; quā dā de humana eius voluntate euāgelij sacramēta cōmemorat, cū dicit eū sup mare ambulatē velle vt vere hoīem suos trāsire discipulos, & dū cū discipulis per Galilęā trāsiret, noluit vt aliquis cognosceret, & vt homo dicit, meus cibus est vt faciā volūtātē eius q̄ me misit. Et nolebat p ludæā ambulare q̄ querebāt eū ludæi interficere. Et itēq; surgēs venit in partes Tyri, & ingressus in domū noluit aliquē scire & nō potuit latere. Ergo ne ille oīm conditor ac redēptor de q̄ dicitur, Omnia q̄ voluit dñs fecit in cœlo, & in terra, cuius velle hoc est qđ posse, cuius nutui cœlestes cū terrore deseruiūt potestates in terris latere volens nō potuit q̄ per diuinā maiestātē ex æterno cū patre in cœlestibus dñatur archanis, & in manu eius fines terrę sunt, nisi hoc ad humanā eius volūtātē quā temporaliter dignatus est adsumere redigat. Quanto ergo errore talia nō discernens inuoluit, vt dicat vnā eandēq; volūtātē, & oīa in cœlo & in terra q̄ voluit dñm posse, & eandē itēq; voluntatem in domo vili volentē latere nō posse secundū euangelicā testimoniā, sed si ad dispensationem humanitatis eius per quā humilitatē nostrā assumpsit redigat, oīa quę cūq; diuine eius maiestati minora sunt ad humanitatē ipsius p̄tinere cognoscit, qđ perfecte suscepit absq; vilo pccō, vt hęc etiā perfecte saluaret. Quod em̄ ab eo nō susceptū est, nec saluatū secundū qđ nos constantissimus p̄dicator veritatis Gregorius Nazanzenus presul instituit. Itaq; si ab eo humana volūtas sicut & natura suscepta est & saluata, & qđ a susceptore saluatū est, nō ei poterat esse contrariū. Nihil em̄ sibi contrariū creator oīm cōdidit, vel p mysteriū incarnationis assumpsit. Et Hymnidicus Dauid personā dñi nostri Iesu Christi in psalmis introducēs pronūtiat, vt faciā volūtātē tuā deus meus volui. Itēq; voluntarie sacrificabo tibi. Nunqđ secundū deitātē alia est volūtas patris q̄ filij, aut aliud vult filius q̄ pater. Si igit vñū volunt, & nulla est in sancta trinitate differētia voluntatis, qđmodo itelligendū est, qđ propheta de eius p̄sona testat, vt faciā volūtātē tuā deus meus volui, nisi fideliter itelligat de immaculata eius humanitatis volūtate dixisse. Vnde & seqtur, & legē tuā in medio cordis mei. Nullus em̄ est q̄ ambigat qđ idē psalmus in p̄sona Christi à p̄phetā p̄dicatus est, qđ & apostolus Paulus in epistola ad philippēses, si fidē plenā quisq; intēdere velit adnūtiat de eodē dño nostro Iesu Christo sic ingens. Qui cū in forma dei esset nō rapinā arbitratus est esse se equalē deo, sed semetipsum exinaniuit formā serui accipiēs in similitudinē hominū factus, & habitu inuērus, vt homo, humiliauit semetipsum factus obediēs vsq; ad mortē, mortē autē crucis. Ecce hic verissimus prece, & formę, id est naturę Christi differētiā docet, & obedientiā vsq; ad mortē humanę formę prudēter assignat. Nā qsin tm̄ à luce veritatis abscessit, vt secundū diuinitatē suę volūtati p̄sumat dicere dñm nostrū Iesum Christū p̄i obediēs, cui est æqualis in oībus, & hoc velit in omnibus, & ipse qđ pater, aut q̄s nō intelligat obedientiā humanę magis cōpetere volūtati in qua nullū habuit omnino pccm̄. Nec dicere obediēs vsq; ad mortē, nisi humanā in se suscepit volūtātē sicut animā rationalē carnēq; cū oībus suis proprietatibus humanatus assumpsit. Præterea vt clareat vestre p̄ssime benignitati qđ naturalis est humana volūtas, & qđ volūtātē humanā in Christo abnegat, absq; solo pccō eum nec habere humanā animā cōfitei, veritatis prudentissimus p̄dicator bt̄us Augustinus in qnto volumine disputatiōis aduersus Iulianū Pelagianistam, qđ sit voluntas his definit verbis, motus animi, qđ est nisi motus naturę. Animus em̄ sine dubitatōe natura est, proinde volūtas motus ē naturę, qđ motus est animi. Ecce p huius prudētissimi patris definitionē qđ sit hūana voluntas monstratū est, qđ ai motus est. Itē in eodē, veritas autē dicit quādiu est, volūtas vlla à natura non pōt separari. Et rursus in eodē volumine, & aliunde est volūtas, & esse nō cogit, & si eius origo querenda nō est, nō ideo q̄renda nō est, qđ voluntas aliunde nō est, sed qđ manifestatū est vnde sit. Ab

fit, Ab illo em est voluntas cuius est voluntas, ab angelo scilicet voluntas angeli, ab hoie ho-
minis, a deo dei, & si operat deus in hoiem voluntate bona, id agit vt oriat ab illo bona volun-
tas cui⁹ e uoluntas. Et itez: Cur ergo negas, inqt, clausis oculis res aptas de natura hois exoriri
hois uoluntate. Itēq; ipse animi motus cogēte nulla uolūtas ē, q̄propter hoc est dicere uolūtas
existit de aio moto, qd voluntas existit de uolūte. Et itez, ita ne uero Iuliane ex hoie hois
voluntas nō oritur, cum hō bonū opus dei sit? Postremo potuit ne ascendere in cor tuū exo-
riri quidē hois uoluntate, sed nō de libero eius arbitrio. Dic ergo unde si nō de natura, id ē nō
de ipso hoie qbus testimonijs claret vnāquamq; earū quas hic spiritalis pater dinumerauit na-
turas, p̄p̄iam naturalē habere, & vniciq; assignari debere uoluntate. Neq; em poterit an-
gelica natura diuinā habere uoluntate, aut humanā, neq; humana natura uoluntatem dei, vel
angeli, sicut nec alterius q̄ est quisq; naturalē habere poterit motū, nisi qd est naturaliter, aut
creatus est. Cum hęc ita ueritas habeat, certissime claret q̄ in dño nostro Iesu Christo duas,
id est dei & hominis naturas siue substantias cōfidentes in vnā cōuenisse subsistētiā siue perso-
nā, necesse est, & duas nos naturales in eo fateri uoluntates, diuinā scilicet & humanā, q̄a neq;
diuinitatē eius, quantū ad naturā rationē pertinet humanā habuisse uoluntate, dicendū est,
neq; humanitatē eius diuinā habuisse naturaliter uoluntate credendū est, neq; rursum aliquā
ex eisdē duabus Christi substantijs absq; naturali uoluntate extitisse fatendū. Cū & hūana per
oīpotentiā diuinitatis eius sublimata sit, & diuina per hūanitatē eius hoibus referata. Redde-
re itaq; necesse est q̄ diuina sunt eidē vt deo, q̄ humana sunt eidē vt hoī, & vtrāq; p̄ subsistēti-
alē adunationē vnus eiūsdē q̄ dñi nostri Iesu Christi ueraciter cognoscēda, qd uerissima de-
finitio sc̄ti Calcedonēsis cōcilij cōmonet asserēs. Sequētes igit sc̄tōs patres vnū eūdem cōfite-
ri filiū, & dñm nrm Iesum Christū cōsonāter oēs nos docemus, eundē p̄fectū in deitatē, eundē
p̄fectū in hūanitatē, deū uerē & hoīem, uerē eūde ex aīa rōnali, & corpore, cōsubstantialē patri
sc̄dm deitatē, cōsubstantialē nobis eūde sc̄dm hūanitatē, & p̄ oīa nobis simīle absq; p̄ctō, aī se-
cula qdē de patre genitū secūdū deitatē, in nouissimis aut diebus eūde p̄pter nos, & p̄pter sa-
lutē nostrā ex Maria uirgine dei genitrice secūdū hūanitatē, vnū eūdeq; Christū filiū dei vni-
genitū in duabus naturis incōfufe, imutabiliter, indiuisē, inseparabiliter cognoscēdū nusq; sub
latā naturā differētiā p̄pter vnitionē, magisq; salua p̄p̄ietate vtriūsq; naturā. Et in vnā p̄-
sonā atq; subsistētiā cōcurrentē, nō in duas p̄sonas partitū atq; diuisum, sed vnū & eundē filiū
vniūgenitū deū uerbū dñm Iesum Chr̄m. Hoc idē etiā & sc̄ta synodus, q̄ sub Augusti mem-
oriē Iustiniano principe in Cōstātinopoli cōgregata ē in septimo definitionū capitulo p̄dicat
Si q̄s in duabus naturis dicēs nō vt deitate & hūanitate vnū dñm nrm Iesum Christū cognosci
cōfiteat, vt p̄ hoc significet differētiā naturā, ex qbus incōfusa, & ineffabilis vnitas sc̄ta est, neq;
verbo in naturā carnis trāsfigurato, neq; carne in uerbi naturā trāsflata, manet em vtrūq; qd
est secūdū naturā, & post factā vnitionē substantialiter, sed indiuisē p̄ partē hmōi suscepit vocē
in mysteriū Chr̄i, aut nūerū naturā cōfites i uno eodēq; dño nro Iesu Chrō deo uerbo icar-
nato nō tātūmō cōtēplatiōe differētiā eorū accepit, ex qbus & cōpositus ē nō interēpta p̄pter
vnitionē. Vnus em ex utrisq; & p̄ unū utraq; sed p̄pterea nūero utit tanq̄ diuisas, & p̄p̄ie sub-
sistētiā cōsistētes naturaliter talis anathema sit. Propterea q̄ nos hęc uenerabiles synodi com-
monēt fideliter necesse est custodire, ut nusq; differētiā naturā p̄pter vnitionē adimam⁹, sed
salua p̄p̄ietate utriusq; naturā unū Christū deū uerū p̄fectū, & eūde hoīem uerū, atq; p̄fectū
cōfiteamur, q̄ circa si in nullo differētiā naturā dñi nri Iesu Chr̄i sublata est, necesse est, ut in
oībus p̄p̄ietatibus eādē differētiā cōseruemus. Qui em in nullo adimēdā dr̄nam docuit, in oī-
bus hac seruare debere cōmonuit. Vbi aut una uolūtas, & opatio ab hāreticis, hāreticorūq;
sēq̄cibus dicit q̄lis in ea dr̄na cognoscit, uel ubi secūdū hāc sanctā synodū dr̄na cōseruat, dū si
una in eo uolūtas, qd absurdū est, asserit, necesse est eos q̄ hoc asserūt, aut diuinā eā dicere, aut
humanā, aut ex utrisq; compositā, cōmixtā atq; confusā, aut (ut hēretici oēs asseuerāt) Chri-
stū unā habere uolūtatē & operationē tanq̄ de una (ut perhibēt ip̄i) eius natura cōposita, p̄ce-
dētē, & perijt in hoc, p̄culdubio dr̄na naturalis quē sanctā synodi etiā post ammirabilē uni-
tionē nobis in oībus cōseruādā sanxerūt. Quia etsi unū Christū unāq; eius personā, ac subsistē-
tiā p̄pter vnitionē uidelicet naturā q̄ facta est secūdū subsistētiā docuerūt, differētiā tñ ipsa
rū q̄ in eo ordinatę sunt naturā post admirabilē atq; inseparabilē adunationē usq; ad intel-
ligētiā cōtēplationē nos cognoscere, ac p̄dicare tradiderūt. Si itaq; p̄p̄ietates naturā in
unō, eodēq; dño nro Iesu Christo, p̄pter dr̄nam cōseruanti, & differētiā q̄q; naturalīū ei⁹ uo-
lūtatū, & naturalīū opationū plena fide nos cōgruit cōfiteri, ut eorū doctrīa pedisse q̄ i oībus
approbemur, & nihil hāreticę nouitatis i Christi ecclesiā admittam⁹. Licet em nūerosā etiā
aliorū sanctorū pat̄rū existāt uolumina, parua tñ testimonia de libris q̄ in gr̄co sunt, p̄pter
fastidiū in hac hūilima suggestiōe subneximus, S. Gregorij theologi ex. 2. li. de filio septimū

Hh

dicatur

Sexte synodi Constantinopolitane.

dicat descendisse de cœlo filiū, nō vt faciat volūtātē suā, sed volūtātē eius q̄ misit eū. Si ergo nō ab eodē q̄ descendit, hæc dicta fuissent, dixissemus utiq; tanq̄ ab hoīe formari verbū nō illo q̄ in saluatore itelligit. Illius em̄ velle nec cōtrariū est deo deificatū totū. S. Georgij Nicęte lib. 2. cōtra Eunomiū. Q̄nō dñs mūdū sibi recōciliās distribuebat aīæ, corpīq; bñficiū, qđ ab eo fiebat vt hoībus volēs qđ p̄ aīam, tāgēs aut̄ p̄ corpus, eiusdē de libro cōtra Apollinarē, hmōi at̄ sermōis hēsitatiōis vna erit cōsolatio v̄sa mysterij cōfessio, qm̄ formidare qđ ē in passiōe hūanæ fragilitatis ē, iuxta qđ dñs ait sp̄m̄ prōptū eē, dicēs carnē aut̄ infirmā, suscipere aut̄ dispēsa tiōis passiōē diuīæ volūtatis atq; virtutis ē. Qm̄ igit̄ altera hūanā volūtas, & diuīa altera est. Loquit̄ em̄ vt hō qđ ifirmitati carnis cōgruit, q̄ n̄ras passiōes suscepit, producit at̄ secūdā vo cē excellam, & deo dignā volūtātē cōfirmari, quā hūanā p̄pter salutē hoīm volens. Qui em̄ dixit nō mea volūtas hūanā p̄ti sermone significauit, addens at̄ tuā oñdit cognatiōē p̄prię diuinitatis ad patrē, cuius diuinitatis nulla est dr̄na p̄pter vnitātē naturæ. S. Iohānis ep̄i Con stantinop. de sermōe ad eos q̄ admissas nō occurrerūt, & de cōsubstāiali. Si igit̄ p̄ris & filiū vna volūtas est, q̄nō hic dicit verūtū nō sicut ego uolo, sed sicut tu vis? Si em̄ i diuinitate, qđ dictū est, sit hoc, aliq̄ cōtradictio erit. Si at̄ de carne hñt rōnem q̄ dicta sunt, & nullū ex hoc erit scā dalū. Nec em̄ nolle mori carnē, reprehensio est, qm̄ hoc naturæ est, ipse at̄ q̄ nature sunt oīia, absq; p̄ctō oñdit, & cū multa abundātia, ut etiā hēreticor; obturet ora. Qm̄ at̄ dicit: Si p̄t fieri, trāseat a me calix iste, & nō sicut ego uolo, sed sicut tu, nihil aliud oñdit, nisi q̄a carnē vere idu tus est timentē mortē, mortē em̄ timere & dubitare & anxari illius est. S. Cyrilli ep̄i Alexan dria de libro thesauroz, qm̄ uidet̄ timens mortē, & dicens: Si p̄t fieri, trāseat a me calix iste, cō sidera itēz qm̄ formidās mortē, caro docebat a deo uerbo iduta, hoc deinceps minime pati, dicebat em̄ ad p̄rem, nō sicut ego volo, sed sicut tu, & nō qđ timebat ipse mortē scđm qđ ver bū est & deus, sed usq; ad finē dispēsa tiōem pficere p̄perabat, hæc em̄ erat p̄ris volūtas. Ha bet at̄ & nolle mori, eo q̄ mortē caro recusabat naturā. Ex qbus ueridicis testimonijs sist de mōstrat̄ duas in uno eodēq; dño n̄ro Iesu Ch̄so naturales uolūtates p̄dicasse diuinā vcz, & hu manā hos uenerabiles p̄res. Cū em̄ dicit S. Gregorius Nazianzenus, illius em̄ uelle q̄ in salua tore itelligit hoīs oñdit hūanā saluatoris uolūtātē p̄ ipsam vnitiōē ad uerbū deificatū fuisse, & ideo nō esse cōtrariā deo. Itēq; demōstrat, q̄a & hūanā licet deificatā habuit uolūtātē, & idē ipse, sicut i sequentibus docet, habuit & diuinā unā eandēq; cū patre, si em̄ & diuinā & dei ficatā habuit, duas utiq; habuit uoluntates. Quod em̄ natura diuinū ē deificari nō idiget, qđ ue ro deificat, nō est, p̄fecto natura diuinū. Et dū dicit S. Gregorius Nicænus magnus ep̄us uerā esse mysterij cōfessionē alterā debere itelligi humanā uolūtātē, alterā diuinā i Ch̄sto, qđ itelligi cōmonet alterā dicendo uolūtātē, & alterā nisi duas manifestissime uolūtates: Itēq; cū S. Iohānes p̄sul egregius docet unā qđem secūdū diuinitātē patris & filiū itelligi uolunta tē, & eundē itēz dñm Iesum Ch̄stū filiū dei uelle dicit ut hoīem, & secūdū carnem rōnabi liter ei sine scādalo dictū debere cognosci, qđ nolle mori idcirco q̄ hūanæ sit naturæ irrepre hensibiliter hoc uolentis claz est qđ & ipse duas naturales in Ch̄so p̄dicet uoluntates diuinā q̄ una est patris & filiū, humanā q̄ affectū uiuendi naturaliter gerit, & cū cōstātissimus ortho doxæ fidei p̄dicator beatus Cyrillus dicit, q̄a secūdū qđ erat uerbū nō timebat mortem, sed uolebat usq; ad finem dispensatiōem p̄ferre, q̄a hæc erat uoluntas patris q̄ est secūdū diuini tatem, & filiū & habuisse eundem ip̄m dñm nostr; Iesum Ch̄stū secūdū hūanitatem nō mo riendi uolūtatem, i. hūanæ uitæ naturalē affectū oñdit duas eū diuinā scilicet, & humanā p̄ culdubio in se uoluntates habere, unā scilicet qđ dispensatiōem uolebat perficere. Alterā qđ di cit nolle carnē naturaliter mori, nihilominus at̄, & de duabus naturalibus operatiōibus Ch̄sti datur itelligi, qm̄ idem uenerabiles patres unicuiq; Ch̄sti naturæ p̄priā operationē assi gnant. Vnde S. Hilarius defensor ueritatis egregius, in nono libro de fide aduersus Arrianos ita nos instruit. Natus igit̄ unigenitus deus ex uirgine hō, & secūdū plenitudinē t̄pm in se metip̄so prouecturus in deum hoīem hunc per oīa euangelici sermonis modum tenuit, ut se dei filium credi doceret, ut hoīs filiū p̄dicare admoneret, locutus est, & gerens hō uniuersa q̄ dei sunt loquēs, deinde & gerens deus uniuersa q̄ hoīs sunt, ita tñ ut i ip̄so illo utriusq; generis sermone nunq̄ nisi cum significatiōe, & hoīs locutus & dei sit, ut ueraciter duæ itelligerent naturæ. Itemq; ex eodem uolumine post pauca uidēs ne ita deum & hoīem p̄dicare, ut mors homī, deo uero carnis excitatio deputer, nō tñ ut alius sit p̄ quē mortuus resurgit, spoliata em̄ carne Ch̄sus est mortuus, & rursum Ch̄stū a mortuis excitās idē Ch̄sus est carne se expoliās naturā dei in uirtute resurrectiōis intallige, dispensatiōem hoīs in morte cognosce, & cū sint utraq; suis gesta naturis, unū tñ Ch̄stū Iesum eū memento esse q̄ utrūq; est, nunqđ ambigutū poterit arbitrari q̄ hic p̄ lucē ueritatis illustrat, cū dicit, & locutū, & gerentē eundē dñm no str; Iesum Ch̄stū cum esset hō, vniuersa q̄ dei sunt, & eundē ip̄m rursum gerentē cum ē deus

vniuersa

vnuerſa q̄ hoīs ſunt. Et vtrūq; genus ſignificatiue dei & hoīs demōſtrātē, vt itelligere volentibus viā veritatis apiat, q̄a idē ipſe cū vnus ſit Ch̄s deus & hō, & diuinā opatiōis potētia, & hūanā naturā opationē h̄re ſe cōprobat. Et vtraq; cū alterutq; ſalua cōtēplatiua diſcretōe ſignificet, & q̄a vtraq; & virtutis diuinæ & diſpēſatiōis hūanæ vnū eūdēq; dñm n̄m Ieſum Chriſtū q̄ vtrūq; eſt ſuis naturis geſſiſſe p̄nūtiat, q̄ & diuinā opationē vnā habet ex æterno cū patre, & tpālē hūanā opationē hō factus p̄ nobis in ſeipſo idiminate ſuſcepit, vt veraciter vtrūq; eē. Et ex naturæ p̄p̄rijs opatiōibus, q̄d erat, naſcere. Sāctus vero Athanaſius, atq; Chriſti cōfeſſor in li. 3. aduerſus Arrianos pariter nos iſtruit, ſicut em̄ idut⁹ carne dñs factus eſt hō, ita & nos hoīs verbo dei facti ſum⁹ aſſumpti p̄ carnē eius etiā vitā æternā ſortiemur. Hæc neceſſario p̄exercuimus, vt ſi viderem⁹ eū p̄ iſtrumētū ſui corporis deiſce agētē, vel dicētē aliqd. Cōgnoſcamus q̄a deus exiſtēs h̄c operēt. Et itē, ſi viderem⁹ eū hūane loquētē aut patiētē, nō ignorem⁹, q̄a carne idutus, factus ē hō, & ſi h̄c facit, & loquit. Singulorū em̄ p̄p̄rietatē cognōſcētes, & vtraq; ex uno agi vidētes, & itelligētes recte credam⁹, & nō aliqn̄ errabim⁹. Quā prudēter hic memorabilis p̄ ex opationū q̄litate naturæ q̄ in Ch̄o ſunt differentiā docet itelligi, & tāq; res ipſas p̄ oculis gerēs manu ſpiritualis doctrinæ legētibus mōſtrat, cū dicit, ex vno vtraq; agi. i. vtraq; opatiōes, diuinā ſc̄s & hūanā ex vno eodēq; p̄cedere. Et cōmonet, nō poſſe errare, q̄ ſecūdū h̄c rectā itelligentiā credit. Itēq; cū dicit dicebat, & ſimul faciebat, hūana docet q̄d hūanā ſe opatiōis, ſicut & locutiōis, p̄p̄rietatē habebat. Nā ſi hūanā nō opatus eſt, nec locutus, q̄q; dū hūanā locutus, & opatus eſt ſimul opabat vt deus. Sāctus q̄ Dionyſius Areopagita ep̄s Atheniēſis in lib. diuinorū nōim ca. 2. ſilr̄ docet. Diſcreta eſt at̄ benigniſſima circa nos dei opatio p̄ hoc q̄d ſecūdū nos ex nobis itēgre vereq; hūanātū eſt verbum q̄d eſt ſupra ſubſtātiā, & opari & pati q̄ta hūanā eius & diuinā opatiōi cōgruunt p̄cipua, ac p̄babilia, his nāq; p̄ & ſpūs nulla rōne cōcavit, niſi q̄s dixerit ſc̄dm̄ benigniſſimā & miſericordiē volūtātē, & p̄ oēm ſublimiſſimā, & ieffabilē dei opationē, quā opatus eſt ſc̄dm̄ nos factus incōmutabilis, eo q̄ deus & dei verbū. S. Ambroſius. 2. li. ad Gratianū ip̄eratore. Aequalis ergo in dei forma, minor i ſuſceptōe carnis & hoīs paſſiōe. Nā quō eadē poſſit minor eſſe, æq̄lisq; naturæ, q̄ mō at̄ ſi minor eſt, eadē facit ſilr̄ q̄ p̄ facit. Nā quēadmodū eadē opatio diuerſa eſt poteſtatis, nunq̄d ſic p̄t minor quēadmodū maior operari, aut vna opatio p̄t eſſe, vbi diuerſa ſubſtātia eſt. Itaq; accipe Chriſtū ſecūdū diuinitatē minorē nō poſſe dici. Ex tomo fidei S. Leonis Romanæ eccleſiæ p̄tiſicis ad S. Fabianū ep̄m & cōfeſſorē. Agit em̄ vtraq; forma cū alterius cōione q̄d propriū eſt, verbo ſcilicet operātē q̄d verbi eſt, & carne exequentē q̄d carnis eſt, vnū horū coruſcat miraculis, aliud ſuccumbit iniurijs, & ſicut verbum ab æqualitate paternæ gloriæ nō recedit, ita caro naturā noſtri generis nō relinqt. Eiufdem de ep̄la ad Leonē ip̄eratore directa. Licet ergo in vno dño Ieſu Chriſto vero dei atq; hoīs filio verbi & carnis vna perſona ſit, q̄ inſeparabiliter, atq; indiuiſe cōes habebat actiōes, itelligendæ tñ ſunt ipſorū op̄erū q̄litates, & ſynceræ fidei cōtēplatiōe cernendū eſt, ad q̄ prouehat humilitas carnis, & ad q̄ inclinet altitudo deitatis. Quid ſit q̄ caro ſine verbo nō agit, & q̄d ſit q̄ verbū ſine carne nō efficit. S. Gregorius ep̄s Niſæ in lib. v. cōtra Eunomiū h̄reticū: Ieiunās at̄. xl. dies, poſtea eſuriit, dedit em̄ q̄n̄ voluit naturā tēpus p̄pria operari. S. Cyrilli Alexandriæ de lib. theſaurorū. c. xxij. Ergo q̄ deo decēter dicta vel acta ſunt, oñdunt ſaluatore Chriſtū deū, & itē q̄ ſecūdū hoīem dicta vel facta ſunt, oñdunt veraciter hoīem. Hæc eſt em̄ myſterij virtus, hō factus eſt deus verbū, nō vt itē, ſicut deus añ hūanationē oīa agat, & loquat, ſed vt ſæpius, p̄pter myſterij diſpēſatiōis q̄ cū carne eſt, & ſicut hō, dicat aliq̄. Hæc ergo habētes myſterij virtutē quō nō eſt inep̄tū ſc̄dalizari auditores. cum aliqd vt hō loquat, loquitur em̄ vt hō, loquit autē & ſicut deus h̄is in vtriſq; poteſtatē. Claret & horū ſc̄tōrū pat̄r intētio ſpirituali diſcretiōe cernentibus, q̄d ſecūdū catholicæ atq; apoſtolicæ eccleſiæ fidei regulam duas operationes in Chriſto. i. diuinā humanāq; cognoscunt, dū ſāctus q̄d Dionyſius dicit diſcretā eſſe operationē Ch̄i, q̄ ſecūdū nos eſt ex nobis, & ex hoc itēgre & vere humanātū deum verbū cognosci, itē q̄ cum dicit, operari & pati q̄ humanæ eius diuinæ q̄ operationi cōgruunt. i. q̄ humanæ eius operationi, licet diuinitati cōueniunt ſecūdum quā deus pater, & ſpiritus ſāctus nulla ei ratione cōmunicant, ibi em̄ diſcretio eſſe cognoscitur, vbi differentia proculdubio demonſtrat. Si ergo ſecūdū aliā operationē vna eſt patris, & filij, & ſpiritus ſācti operatio ſecūdum aliā, nulla ratione pater, & ſpiritus ſāctus eidē naturaliratione cōmunicant, duæ proculdubio opatiōes in vno eodemq; dño noſtro Ieſu Chriſto vero deo, & perfectio, & homine vero, & perfectio dicendæ ſunt. Et dum oñdit doct̄or magnus Ambroſius nō poſſe diuerſæ poteſtatis vnā operationē exiſtere, nec minorē poſſe operari q̄d magnā, nec vbi diuerſa ſubſtātia eſt vnā poſſe operationem itelligi, demonſtrat maniſeſtis indicijs, quod non poſſit vnā naturalem operationē habere diuinitas, & hūanitas Chriſti, licet

Hh 2 vnus

Sexte synodi Constantinopolitane.

vnus personæ esse noscunt, & cū alterutrū cōmunionē opari cernunt, vbi itaq; maior, & minor dicit operatio nō de vna, sed de duabus naturalibus vnus Christi opationibus intimat. Et dum defensor veritatis sanctus Leo ad cōfessorē Christi Flavianū in dogmatico tomo edisserit ingens, agit vtrāq; formā cū alterius cōmunionē qd̄ p̄priū est & subsequēter p̄ intelligentiæ rationē discernit verbū qd̄ verbi est, operās, & carnē qd̄ carnis est exequentē, & vnus cuiusq; naturæ cōgruentia opā contēplat̄ q̄uis eas ab alterutrū cōmunionē nō separet, rebus ipsis ostendit eximius pontifex, imō & oīs cū eo generalitas sancti Calcedonēsis cōcilij qd̄ & deitas Christi naturalē opationē incōfufam in vnitatē feruauit, & humanitas eius q̄ ad opationē humanæ substantiæ cōpetunt executā est, & vtrāq; de vno incōfufe, atq; inseparabiliter p̄cesserunt dño nro Iesu Christo, q̄ ex vtriusq; naturis subsistit, & in vtriusq; vnus idēq; p̄manfit. Et dum ad pie memoriæ Leonē augustū simbolū vere cōfessionis explanat, & verbi carnisq; vnā psonā esse veraciter p̄dicat, intelligentiæ tñ viā aperit vt̄ ex ipsoz operū Christi q̄litatebus, id est ex naturali opatōe vnāq;q; vnitatē in Christo secundū substantiā naturæ cuius sit substantiā cognoscat, neq; em̄ hic prece veritatis admittit, & humanā opationē quā ex tpe dñs cū natura suscepit æternā eius assignet essentie, aut diuinæ eius substantiæ humanæ opatōis mēsurā adscribat. Sed manente nihilominus vnitatē psonæ, naturas q̄ in Christo scdm̄ substantiā vnitatē sunt ex opatōibus suis agnouit. Si itaq; duæ naturæ sunt q̄rū in vno Christo vnitiō facta est, duæ p̄fecto sunt & harum naturarū opatōes q̄ cū suis naturis incōfufe, atq; inseparabiliter cōueniunt in vno dño Iesu Christo. Similiter at̄ & sct̄s Nylenus Gregorius dedisse dicit dñm saluatōrē hūanæ naturę quā in se habuit tps̄ p̄pria opandi vt̄ aptius demonstraret, qd̄ & hūana natura q̄ in Christo est habuit p̄prie opationis efficaciam naturalem, vñ certū est & hūc duas i Christo naturales opatōes nihilominus cognouisse. Nā & def̄sor veritatis b̄tus Cyrillus alexādrinus antistes dū colligit qd̄ ex his q̄ deo decēter dicta, vel acta sunt à dño saluatōre deū ēi oīdi, & q̄ ab eodē secūdu hōiem dicta vel facta suat oīdi eū veraciter hōiem. Manifestū ē q̄ ex naturalibus opatōibus Christi Chrm̄ deū verū atq; p̄fectū, & eundē hōiem verū, atq; p̄fectū eē cognouit. Nec em̄ ē alia tā manifesta approbatio q̄ posset eundē ip̄m, & deū & hōiem demonstrare, q̄ naturales opatōes ex q̄z q̄litatebus, & naturæ de q̄bus essentialiter p̄cedebāt certissime i eo esse credebant. Si itaq; in duabus & post inseparabilē vnitiōnē naturis esse cognoscit, vbi dualitas naturarū incōfusa p̄manfit, nec eas potuerūt opatōes cōfundi, sed de vno eodēq; dño nro Iesu Christo suis naturis cōgruenter p̄cedebāt. Nō desunt at̄ & alioz venerabilū patrū, p̄batissima testimonia, duas manifeste dicētū naturales opatōes i Christo, vt̄ silētiō trāseamus sanctū Cyrillū Hierosolymitanū, sanctū Iohannē cōstantinopolitanū, vel q̄cqd̄ postmodū p̄ rectitudine venerabilis cōcilij Calcedonēsis, & tomo sct̄i Leonis satisfaciēdo laboriosos cōflictus aduersum cōfundētū h̄ereses prulerunt, de q̄z errore, & noui dogmatis descēdit assertio, i. b̄tē memoriæ Iohānes Scythopolitanus ep̄s Eologius Alexādrinus ep̄s, Eofremius, & Anastasius maior Theopolitanus ecclesiæ antistes dignissimi, & p̄ oībus æmulator verę ap̄licę fidei p̄iæ memoriæ Iustinianus Augustus, cuius fidei rectitudo q̄tū p̄ sincera cōfessio deo placuit, tñ rēpublicā christianā exaltauit & vsq; ab oībus gētibus eius religiosa memoria veneratōe digna cēset, cuius fidei rectitudo p̄ augustissima eius edicta in toto orbe diffusa laudat̄, q̄z vnū qd̄ ad Zoillū alexandrinū p̄sulem aduersus Acephalorum h̄eresim missum est pro apostolicę fidei rectitudine satisfaciē sufficiens cū hac nostrā humilitatis suggestiōe v̄rā trāq̄llissime christianitati dirigentes p̄ p̄ntiū latores offerimus. Sed ne multoz dictoz onerosa putaret̄ assertio, & maxime q̄bus rotius mūdi tanq̄ in fortissimo fūdamēto cura, ac disp̄satio inesse dignoscit̄, exigua de numerosis huic humillime suggestiōi inferre rectoz patrū testimonia maturauimus. Quia & hoc incōparabile nimis ē, vt̄ totius reipublicę ch̄rianæ cura paulisp̄ submota p̄ amore atq; vere religiōis flagratia ap̄licę p̄dicatōis electius agnoscere cupit augustissima, & religiosissima v̄rā clemētia. Em̄uero ex diuersis p̄babilibus p̄fibi orthodoxe fidei veritas clauit, licet exiguis testimonijs q̄a rē aptā, & oībus clarā patres laudabiles sup̄fluū eē cēsebāt differere. Quis em̄ licet tardus sit ad intelligentiā nō videat qd̄ oībus patet, q̄a p̄ possibile, & cōtra ordinē naturę ē posse eē naturā, & opationē nō h̄re naturæ, qd̄ nec ab hereticis vnq̄ initiatū ē dici, q̄ oēs aduersus rectitudinē fidei hūanas versutias, & callidas q̄stiones, atq; collectōes illoz prauitatus cōgruas repperūt, q̄o itaq; à sct̄is orthodoxis p̄ribus dictū ē vnq̄, nec p̄phanis hereticis p̄sumptū ē iueniri, nūc poterit cōtinuari vt̄ duarū Ch̄ri naturarū diuinę, & hūanę, q̄z & p̄prietates saluę eē noscunt in Christo vnā habere opationē q̄sq̄uā recte senties poterit demonstrare: cū si vna ē, dicat̄ si tēporalis, an æterna dicēda est, diuina, an humana, incōdita, an cōdita: Eadē q̄q; & patris est, an altera p̄terq̄ patris. Si igit̄ vna est, eadēq; vna & diuinitatis, & humanitatis Christi cōis est, qd̄ absurdum ē dici. Ergo dū filius dei qd̄ deus, & hō est, hūana est opatus in terris, pariter & pater cū eo naturaliter opatus est, quia q̄ pater facit h̄c & filius facit similiter. Sinat̄ qd̄ veritas cōtinet, dū humana qd̄ opatus est Christus, ad solam filiū

Iam filij psonā redigūt, q̄ nō est eadē q̄ & patris, scđm aliud pfecto, & aliud opatus est Chr̄s
vt scđm diuinitatē q̄ facit p̄r, eadē & filius faciat filij, scđm humanitatē q̄ sunt hoīs, p̄pria idē
ipse operat̄ vt hō, q̄a verbū est, & deus & hō. Vnde & veraciter credidit q̄ idē ipse cum vnus sit
duas habet naturales operatiōes, diuinā scilicet & humanā, inconditā & conditā vt verus &
perfectus deus, verus & pfectus hō, vnus idē ipse mediator dei & hoīm dñs Iesus Chr̄s. Quo
circa & ex op̄e qualitatibus naturarū q̄q; quā in Christo p vnitionē quā secundū subsisten-
tiā cōueniunt differētia inoffense cognoscit. Vt autē & deo odibiliū h̄reticorū, quorū sicut vo-
cabula, pariter abominamur & dicta, ad demonstratiōē dūtaxat, quos noui dogmatis vnā
in Christo dicendo voluntatē, & operatiōē secuti sunt, parua quā dā ex eorū execrabilibus
dictis inneximus Apollinaris h̄retici cōtra Diodorū, secundū qđ positū est in edicto ortho-
doxarū fidei Iustiniani p̄ia memoriarū Augusti organum, q̄q; autē vna est operatio, horū vna est
essentia, vna ergo essentia facti verbi & carnis. Itē eiusdē in sermone q̄ superscriptus est in Epi-
phania incarnationis dei, Vnus enī Chr̄s diuina tantū volūtate mouebat secundū qđ & vnam
eius nouimus operatiōē, & in diuersis miraculis, & passionibus de vna eius natura, pcedentē
deus enī carnē indutus ē, & credit, Seueri h̄retici de Prosp̄phnetico sermōe facto ī Daphne
in martyrio S. Eufemiā, sicut ait. Anathematizamus autē synodū Calcedonēsem, sed & Tho-
mū Leonis p̄sulis Roma, ecclesie, & eos q̄ dicūt, vel dixerūt in duabus naturis vnū dñm n̄m Ie-
sum Chr̄m post ineffabilē, & incōprehensibilē vnitionē, & frequēter eorū duas operatiōes, aut
p̄prietates, Itē eiusdē Seueri ad Sergiū grāmaticū, vbi ait: Qm̄igūt vnus est operas, vna est &
eius opatio, & motio oparia. Itē ex lib. 2. Nestorij hominiculā, quē scripsit Epiphanius My-
seus, incōfusas custodiamus naturas nō scđm substātiā arbitrio tantum copulatas, propter qđ
earū vnā voluntatē, & operatiōē, & dñationē videmus dignitatis & qualitate ostensas, deus
enī verbū assumēs quē p̄destinauit hoīem per potestatis rationē ad eū nō est secretus propter
pr̄stitū affectū Theodosij h̄retici Alexandriā de thomo ab eodē scripto Theodore Au-
guste. Reliquū est, vt vna sit operatio ex vtriusq; deifica, qm̄ & vnus esse, & eiusdē dicimus deo
dicibilia oīa, atq; irreprehensibiles passionēs, & post pauca, & vnā esse eandēq; vnus dñi no-
stri Iesu Christi, & deo dignā sapientiā, scientiāq; oīm, & cogitatiōē secundū vtrūq; .i. secun-
dū eius diuinitatē, & secundū eius humanitatē, q̄a & vnā operatiōē cōfitemur deo dignā, si-
cut superius dictū est, & itē, deo dignā autē eius operatiōē vna existente necesse est & inse-
paratā eam esse, atq; indiuisā, & itē sibi proprias faciens quā eius sunt, id est q̄ carnis sunt
faciensq; in ea suā naturā operatiōē, facere vere in ea, qđ est nisi locupletari per vnitatē ver-
bi eius deo dignā operatiōē quā incōfuse atq; incōmutabiliter vnitā ei, animatāq; carnē de-
monstrat. Ecce piissimē dñe fili sanctorū patrū testimonijs tanq̄ spiritualibus ecclesiā catholi-
cā, atq; apostolicā doctrina illustrata est, & h̄reticā prauitatis tenebrā quā errorē imitan-
tibus obiecerunt, reuelatā sunt, Nunc necesse est, vt noui dogmatis intentio quosnam secuta
est, & quorū doctorū autoritate fulceat. Cyrus Alexandrinus in. vii. definitionū eius. c. ad lo-
cū, & eundē vnū Christū, & vnū filiū operantē deo decibilia, & hūana vna dei virili operatio-
ne secundū beatū Dionysij. Itē Theodori quondā ep̄i Faranitani ex rescripto ad Sergiū ep̄m,
Arceunitā ad locū, & propterea vna operatio totius, sicut vnus eiusdēq; saluatoris nostri hęc
omnia sunt. Itē Sergij Cōstantinopolitani ex rescripto ad Cyrū Alexandrinū, asseruistis autē
qm̄ bonū est, & ipsis sacris vestris vocibus vt vnū eundēq; Christū opari deo decibilia, & hu-
mana vna opatiōe, & hęc pie, nimisq; subtiliter exposuistis, & in cōstructiōe, & Theseus, &
alijs vnā voluntatē, & omnē diuinā humanāq; operatiōē habere dñm nostrū Iesum Chr̄m
significat. Nec vnā tamen nec duas operatiōes debere dici permittit, quod & in alijs cū in-
terdictiōe, depositiōe, & excōmunicatiōe sententialiter asserit. Pyrrus in dogmatico thomo
& cōfirmatiōe, & Theseus vnā voluntatē cōfitemur in Christo, Et postmodū in libellum fidei
quē in cōfessiōe beati Petri apostolorū principis obtulit duas voluntates, & duas operatiōes
naturales cōfitemur in vno dño nostro Iesu Chr̄o, in quo & testimonijs sc̄orū patrū ita se or-
thodoxarū fidei veritatē habere cōfirmat. Paulus q̄q; huius successor in eplā ad apostolicā me-
moriarū Theodorū papā nostrā humilitatis p̄decessorē vnā voluntatē Chr̄m habere cōfitemur
Et idē in cōstructiōe typicū, interdictiōem, depositiōem, & excōmunicatiōem, neq; vnā, ne-
q; duas voluntates, aut operatiōes asserit dici debere in vno dño nro Iesu Chr̄o. Petrus ei⁹ suc-
cessor ad sanctā memoriā Vitalianū papā scribēs, & vnā & duas volūtates, & vnā & duas o-
peratiōes in disp̄latiōe incarnatiōis magni dei & saluatoris sape se p̄fitef. Quis q̄so nō cōpūgat
māfuetissime atq; clemētiss. principū, & hūanā uitā ancipites laq̄os tremēs cōsideret, atq; cū
iterno gemitu deū, q̄ est fons misericōdiarū de p̄cet eruisse ab inimici insidijs, à deceptiōe hūanā me-
tis undiq; circūpositis, cernēs hos q̄ se de summitate sciētīarū p̄dicabiles & stimabāt h̄retici er-
roris laq̄os incidisse, nec in ipso errore esse cōstantes, sed semp̄ instabiles, quandoquidem Ser-

Ch̄s me
diarorū dī
et hoīm.

Sexte synodi Constantinopolitane.

gius in alijs, & in alijs scriptis vnā volūtātē, & vnā opationē in dñm Iesum Christū hñe predicat & in Ecthesim omnē diuinā, & omnem humanā operationē vnus esse Christi pronuntiat, & subsequenter e contrario affirmat vnā operationem à quibusdam patribus esse dictā in Christo duas aut operationes à nullo, nec vnā tamen operationē nec duas definit debere dici in vno domino Iesu Christo. Itē quæ Pyrrhus in confirmatione Typi, & in alijs pro Cyro Alexandrino satisfaciens vnā volūtātē, & vnā operationem intelligere se demonstrat. Et in scriptis ad sanctæ memoriæ Iohannem papā, vnā volūtatem, & nullam operationem dñm nostrum Iesum Christū habere cōfirmat. Et idē ipse in libello fidei cū sanctoꝝ patrū testimonijs duas naturales volūtates habere comprobat dñm saluatōrē. Itemq; Paulus eius successor in epistola ad Theodorum apostolicæ memoriæ papam vnā volūtātē habere pronuntiat. Et idem ipse in compositione Typi, nec vnā nec duas debere dici volūtates, aut operatōes statuit. Petrus quoque & vnā, & duas volūtates & operationes in dispensatione incarnationis saluatoris nostri Iesu Christi sapere se protestat, & vnusq; eorū aliter asserentes condemnat, excommunicatq; atq; de numero ecclesiæ proijcit. Attendat igit à deo institutum vestræ clementiæ fastigiū interno discretionis illius oculo quē ad dispensandū populus christianus diuina gratia illustrante percipere meruit, quē nā taliū doctoꝝ sequendū censet populus christianus, cuius horū doctrinā debeat amplecti, vt possit saluari, q & oēs, & alterutrū vnusq; eorū condemnat, sicut varie eorū & instabiles definitiones in scriptis adseuerant, modo vnā volūtātē, & vnā operationē, modo nec vnā, nec duas operationes, modo vnā volūtatem & operationem, & rursus duas volūtates, & duas operationes. Itemq; vnā volūtātē, & vnā operationem, & denuo nec vnā nec duas, & alius vnā & duas. Quis exestuans pñssimi dñi tante cecitatis errores non abominet, & caueat si vtiq; saluari desiderat, & immaculatā suæ fidei rectitudinem venienti dño cupit offerre. Eximenda proinde ac summis conatibus cū dei pñsidio liberanda ē sancta dei ecclesia christianisimi vñ imperij de taliū doctoꝝ erroribus vt euangelicā atq; apostolicā orthodoxæ fidei rectitudinē q fundata ē super firmā Petrā huius beati Petri apostoloꝝ principis ecclesiæ, q eius gratia atq; pñsidio ab omni errore illibata pmanet. Omnis pñsuli numerus ac sacerdotū, cleri ac populi vnanimiter ad placendū deo, animāq; saluandā veritatis formulā apostolicæ traditionis nobiscū cōfiteat, & pñdicet. Hæc aut nostræ humillimæ suggestiōi innectere curauimus afflicti, atq; incessabiliter ingemētes de tantis ecclesiæ sacerdotū erroribus propria magis qrentium q veritatē fidei statuere & fraternæ admonitionis sinceritatē ad propriū contemptū pertinere cēsentiū, non inuidio (sicut deus testis est) animo neq; per elationē iactantiæ, neq; per cōtentionis aduersitatē, neq; inuicem eorū doctrinā cupientes reprehendere, neq; quālibet qs suspicetur humanæ delectationis arrogantia, sed pro ipsius veritatis in qua saluare nos cōfidimus rectitudinē, & pro ipsius puræ euāgelicæ confessionis regula pro salute videlicet animarū, ac reipublicæ christianæ stabilitate, pro sospitate romani imperij gubernacula dispensantiū meæ humilitatis apostolicos pdecessores cōmonuisse, rogasse, increpasse, obsecrassē, arguisse, & omnē modū exhortatōis exercuisse, qtenus medellā posset recēs vulnus accipere, nec post inoliti erroris diuturnitatē à cōmonitione siluerūt, sed semp hortati sunt ac cōtestati, & hoc ex fraterna charitate nō p maliciā vel pertinaciam odiosam. Absit absit à corde christiano vt in alterius lapsum grasset, cū dñs omniū doceat. Nolo mortē pctōris, sed vt cōuertat, & viuat, q gaudet sup vnū pñitentem magis quā sup nonaginta nouē iustos. Qui ad liberandā ouē perditā suæ maiestatis inclinās potentia de coelis ad terras descendit, sed expassis spiritalibus vñis optātes atq; exhortantes eos in orthodoxæ fidei vnanimitate remeātes amplecti, eorūq; cōuersionē ad integrā orthodoxæ fidei rectitudinē prestolantes, qtenus de nro cōsortio imō beati Petri apostoli cuius licet indigni, ministerio fungimur & traditōis formulā pñdicamus seipsos nō facerent alienos, sed cōcorditer nobiscū immaculatā hostiā p stabilitate fortissimi ac serenissimi imperij indefinēter Chrm dñm exorēt. Credimus pñssimæ regē dñe nullā ambiguitatis caliginē remāsisse q ad discernendū possit obistere, qd secuti sunt noui dogmatis inuētores, nā & suauitas spiritalis intelligentiæ qua patrū redolēt dicta, qq; periculis cōstituta sunt & hæreticoꝝ abominabilis fœtor ab omnibus fidelibus aspernandus innotuit. Et qd noui dogmatis inuētores hæreticoꝝ sectatores ostēsi sunt, & nō sanctoꝝ patrū pedisequi, nec hoc remāsit incognitū. Igit quantūcunq; suū colorem velit quisquā errorē à luce veritatis arguit. Sicut & apostolus gentiū docet, omē qd reuelatur lumen est, qd veritas cōstans semp & eadē pmanet, semp aut falsitas variat & sibiipsi variādo approbat, ac redarguit esse cōtraria. Ex hoc em & sibiipsis aduersa docuisse noui dogmatis inuētores ostēsi sunt, q euāgelicē atq; apostolicæ fidei sectatores esse noluerūt. Quapropter qd & veritas claruit deo inspiratis vestræ pietatis obtutibus, & falsitas denotata, & quā dignā ē abominationē cōsecuta, restat vt à deo coronatæ vræ clemētiae pñs fauoribus victoriæ coronā redimita veritas fulgeat, & nouitatis error cū suis inuētoribus, & his qq; doctrinā secuti sunt ppræ psumptiōis

sumptionis pœnā exoluat, & de medio orthodoxorū antistitū, p̄ suā nouitatis hæretica prauitate pellant, quā intra vnā sanctā catholicā atq; apostolicā Christi ecclesiā conati sunt introducere & indiuiduū atq; illibatu corpus ecclesiæ cōtagione prauitatis hæreticæ maculare. Nec enī æquū est vt nocētes innocētibus noceāt, aut imunes aliorū delicta pcellāt. Cū etsi in hoc seculo cōdemnatis parcat sicut ipsi qbus parcat nullū in dei iudicio sentiūt parcēdo bñficiū. Ita parcētibz minimū ingerūt pillicita cōpassione periculū. Hæc autē ideo deū omnipotentem felicibus v̄ræ māsuetudinis ad emendandū credimus reseruasse tēporibus vt locū & zelū ipsius dñi n̄ri Iesu Christi, q̄ vestræ iperitū coronare dignatus ē, faciētes in terris p̄ eius euāgelica atq; ap̄lica veritate iustū iudiciū pferatis. Quia dū humani gñis redēptor atq; saluator sit iniuriā passus nunc vsq; sustinuit v̄ræ fortitudinis aspirauit iperio, vt eius fidei cām sicut æq̄tas exigit, & sc̄tōz patrū sacrarūq; gñaliū. v. synodoz decreuit instructio exeq; dignemini, & redēptoris ac cōregnatoris iniuriā de sue fidei cōtēptoribus p̄ eius p̄sidiū vlciscamini, p̄phetiū illud vaticiniū cū imperiali clemētia magnanimit̄er adimplētes q̄a rex & p̄pheta Dauid ad deū loq̄t. Zelus domus tuæ ingens comedit me. Vnde p̄ tali deo placito zelo collaudatus illā beatā vocē audire à creatore omniū meruit, inueni Dauid secundū cor meū, q̄ faciat oēs volūtates meas. Cui & in psalmis pollice ē. Inueni Dauid seruū meū, i oleo sancto meo vnxi eū, manus em̄ mea auxiliabit ei, & brachiū meū cōfortabit eū, vt cuius cām cōsagrati studio elaborat, chr̄ianæ clemētiæ vestræ p̄ssimus p̄cipatus efficere remuneratōis gratia oēs actus fortissimi eorū iperij felices & p̄speros faciat q̄ in suis sacris euāgelijz repromittit, inq̄s. Querite primū regnū dei & hæc oīa adiciēnt vobis. Oēs em̄ ad q̄s sacroz apicū puenit noticia, & q̄a sic benigniter auguste magnanimitatis vestræ māsuetudinis ē demonstratus intētus innumeras gratiæ actōes & incessabiles laudes admirati de tāta clemētiē magnitudinē, p̄pagatori vestri fortissimi iperij p̄soluerūt, q̄a vere & p̄ssimi & equissimi p̄cipes q̄ dei sunt cū dei timore dignati estis pagare, omnē imunitatē à nostra paruitate dirigēdis p̄sonis polliciti, & cōsidimus q̄a q̄ p̄misit vestra pia clemētia, potēs ē & efficere, q̄tenus q̄d de eo à vestræ chr̄ianitatis iperio religiosa humanitate deuotū ē, & p̄missum, nihominus eius oīpotētia impleat, vnde & laus ab oībus natōibus chr̄ianis, & pennis memoria, & frequēs oratio p̄ sospitate triūphalibus ac p̄fectis victorijs cōcedēdis añ Chr̄m dñm cuius cā est, effundat, q̄tenus sup̄næ maiestatis errore p̄cussæ gentiū natōes sub sceptris v̄ri robustissimi p̄cipatus humiliter colla p̄sternat, vt p̄ssimi v̄ri regni cōtinuet potētia, dū tēporali imperio æterni regni succedit pennis felicitas. Nec em̄ poterit aliud simillimū inueniri q̄d vestræ iuictissimæ fortitudinis diuinę maiestati commēdet clemētiā q̄ vt repulsis à regula veritatis erroribus euāgelicæ atq; apostolicæ nostræ fidei vbiq; illustret, & p̄dicet integritas. Propterea p̄ssimi, & à deo instructi dñi filij, si hanc sacraz scripturaz venerabiliū synodoz sp̄ualium patz irreprehē sibile apostolici dogmatis regulā iuxta euāgelicam eorū intelligētiam, p̄ quam veritatis nobis formulā sp̄u referant monstrata sunt, cōstantinopolitanæ p̄sul ecclesiæ tenere nobiscū ac p̄dicare delegerit, pax multa erit diligentibus nomē dei, & vllū nō remanet dissensionis scādalum, & fiet quod in actibus apostolorū, dum p̄ gratiā sancti sp̄us populus ad cognitionē chr̄ianitatis accesserit oībus nobis cor vnū & anima vna, Sinaūt q̄d porro longe sit nouitatē nuper ab alijs introductā amplecti maluerit, & alienus à regula veritatis orthodoxæ atq; apostolicæ nostræ fidei sese irretire doctrinis, quā vtpote animabus noxiā declinare indefinēter ab apostolicis mēz hūilitatibus p̄decessoribz exhortati atq; cōmoniti, vsq; hæten⁹ distulerūt, ipse non erit, q̄ de tali cōtēptu in diuino Chr̄i examine satisfaciēt ap̄d iudicē oīm q̄ in cœlis ē, Cui & nos ipsi p̄ suscepto vere p̄dicatōis ministerio vel p̄sumptione chr̄ianæ religioni cōtraria, dū ad iudicandū aduenerit, reddituri sumus rationē. Nobisq; q̄d suppliciter exoro liceat apostolicā, atq; euāgelicā recte fidei regulā, vt ab exordio p̄cepimus incōcussē & libere cū simplici puritate integritatē atq; illibatā seruare. Proinde vestræ augustissime serenitati p̄ affectu ac reuerētia catholicæ atq; apostolicæ recte fidei ab ipso cōregnatore chr̄iani iperij dño Iesu Christo, cuius verā cōfessionē intemeratā cupitis cōseruare, p̄fecta pioz laborz reportabit merces, q̄a nihil in aliquo neglectū ē, vel omīssum à vestra à deo coronata clemētia, q̄d nō possit salua integritate vestræ fidei ad ecclesiæ cōcordiā ptinere, q̄a iudex omniū deus p̄positū mētis exquirat, & studiū pietatis acceptat, q̄ causaz exitus sicut expedire iudicat & dispensat. Obsecro itaq; p̄ssimę atq; clemētissimæ Augustæ atq; vna cū mea exiguitate oīs anima chr̄iana flexo genu suppliciter deprecatur, ut oībus deo placitis bonis, atq; amirandis iperialibus beneficijs q̄p eorū deo acceptabile studiū superna dignatio humano gñi cōcedere dignata est, etiā hoc ad reintegrationem p̄fectæ pietatis cōregnatori Christo dño hostiā acceptabile offerre iubeatis, verbum impunitatis cōcedentes, & liberā loquendi facultatē unicuiq; loqui uolēti, & uerbū impedere p̄ fide quam credit & obtinet, quatenus ab oībus manifestissime cognoscat, q̄ nullo terrore, nulla ptate, nulla cōminatione uel auersione, quisquam pro ueritate catholicæ atq; apostolicæ fidei loqui

Sexte synodi Constantinopolitane.

volens phibitus aut repulsus est quatenus oēs vnanimiter p̄ t̄ato, & tam inestimabili bono p̄ cunctū suā vitā sp̄itiū diuinā maiestātē glorificent, & p̄ incolumitate, atq; exaltatōe fortissimī vestri ip̄erij vnanimiter incessabiles Ch̄o dño preces effundāt. Et subscriptio P̄issimorū dñorū imperium gratia sup̄erna custodiat, eisq; oīm Gentīū colla substernat.

¶ Super scriptio synodice suggestionis.

A P̄issimis dñis & serenissimis victoribus ac triūphatoribus dilectis filiis dei & dñi n̄ri Iesu Ch̄i, Cōstātino magno Imperatori Heraclio & Tyberio Augustis Agatho ep̄s seruus seruorū dei, cū vniuersis synodis subiacētibus cōcilio aplicā sedis. Oīm bonorū sp̄s inesse p̄noscit dū ip̄eriale fastigiū eius à q̄ se coronatū, & hoībus p̄stitutū ad salubriter gubernandū cognoscit verā de eo cōfessionē, qua sola p̄ oībus muneribus delectatur inquirīt fideliter, & viuaciter amplecti desiderat, & hoc deo p̄stātissimū munus est à quo, p̄cedit omne q̄d bonū est, ad quā redigit q̄d de eius maiestate p̄ceptū est, cuius sp̄s perstruente in mētis arcanis, & cōualefcēte spiritali flagratia p̄ic̄ itentōis radij circūquaq; plustrāt, & suauitatis odor de sacrificio cordis ascēdit ad dñm, q̄ tali mūere cōplacat. Vñ & i terreftrib' felicitatē donet, & Gētes subiugēt vniuersas, quas ad verā de cognitiōis cōfessionē asciscat, q̄s subiectas Ch̄iano Imperio de p̄tate liberet tenebras, vt felices faciat humilia, q̄s infelices exaltari ad eorū deiectionē p̄miserat, q̄a vero p̄issime atq; fortissime principū Augusti v̄rā pietatis cū laude admiramur deo dignū, p̄positū, q̄d circa aplicā fidē h̄fē dignemini deo secretius satisfaciēte nō verbis fluentibus, nec loquacitate fallaci, sed diuina gr̄a cōmonente, omniq; ambiguitate sublata desideratis cognoscere, quā veritas orthodoxa, & Aplicā fidei cōtineat. Omnes nos exigui ecclesiā p̄sules vestri Ch̄iani Imperij famuli in septetionalibus vel occiduis partibus cōstituti, licet parui & simplices sc̄ia, fide tñ per dei grām stabiles, p̄ his quā p̄ diuālē sacrā perceptā cognouimus, cōregnante ac dispēfante vobiscū cōditore, & dispensatore oīm exhilarati, p̄ hmōi pio, p̄posito cum int̄inis cordis fletibus grās reddere cepimus, q̄d tam laudabile, tam mirificum, tam saluberrimū, tam singulariter deo p̄ oībus terrenis sacrificijs acceptabile trāquillitas vestra opus credit cōcupisse, q̄d multis q̄dem pietate iustitia p̄ditis regibus desideratum, paucissimus tñ raro quā ad effectū deo placitū cum syceritate Aplicā fidei perducī possibile demonstratū est. Credimus autē q̄d paucis raroq; cōcessum est à deo coronato vestro Imperio diuinitus cōcedit, & per ip̄m catholicā & aplicā verā n̄rā fidei splendidissimū in oīm mētibus emicet lumē, q̄d ex veri luminis fonte tanq; de radio viuifici fulgoris minimi stros btōs Petrū & Paulū ap̄los principes, eorūq; discipulos, & aplicos successores gradatim vsq; ad n̄ram paruitatē dei opitulatōe seruātū est, nulla h̄ereticis erroris tetra caligine tenebratū, nec falsitatis nebulis cōfēdatū, nec intermixtis h̄ereticis prauitatibus velut caliginosis nebulis pumbratū, immunē, atq; sycerū, & suis radijs plustratū, p̄issimis conatibus cōseruare cupit vestrū adeo coronatū fastigiū. In hoc em̄ tam aplicā sedis q̄q; nostri exigui famulatus p̄decessoresq; vsq; hactenus nō sine periculis desudarūt. Nūc decretali cōmonitōe cū aplicis p̄ortificibus cōsules nūc synodali definitōe quā veritatis regula cōtinebat oībus innotescētes, & terminos q̄s trāsgredi nefas ē, vsq; ad antiā ipsius exitū cōstanter defendētes, nō seducti blādicijs, nō periculis territi, vt in illā in euāgelij dñi nostri sn̄iam opibus demonstrārēt, q̄a sentēcialiter p̄cepit, docens: Qui me cōfessus fuerit corā hominibus, & ego cōfitebor illum corā patre meo q̄ est in coelis. Et subsequēti p̄cena deterret, q̄a seueriter cōminat, qui me negauerit corā hoībus, negabo & ego eū corā patre meo q̄ in coelis est. Execrat em̄ vera cōfessio pietatis iuxta diuersitates temporū variari, sicut nec ipse veritatē admittit, de quo est ip̄a cōfessio, q̄ dicit: Ego sum, & nō sum mutatus. Igīt quia trāquillissime fortitudinis vestrā clemētia p̄sonas de episcopali numero dirigi iussit vita atq; sc̄ia oīm scripturarū p̄ditos, de vitā q̄d puritate quis quisq; mūditer vixerit, cōsidere tñ nō p̄sumit, p̄fecta vero sc̄ia si ad verā pietatis sc̄iam redigat, sola est veritatis cognitio, si ad eloquentiā secularē nō astimamus quēq; p̄tibis reperiri possē, q̄ de summitate sc̄iā gloriē, q̄nquidē in nostris regionibus diuersas. Gentīū quotidie æstuat furor nūc cōfligendo, nunc discurrendo ac rapiēdo. Vñ tota vita nostra sollicitudinibus plena ē q̄s Gentīū manus circūdat, & de labore corporis victus est, eo q̄ pristina ecclesiā sustētatio paulatim p̄ diuersas calamitates deficiēdo succubuit. Et sola est nostra substātia, fides nostra cū qua nobis viuere summa est gloria, p̄ qua mori lucrū æternū est. Hæc est p̄fecta nostra sc̄ia vt terminos catholicā atq; apostolicā fidei, quousq; hactenus aplicā sedis nobiscum & tenet, & tradit tota mentis custodia, seruemus credentes in deum patrem omnipotentē factōrē celi & terrā, visibilīū oīm & inuisibilīū, & in filiū eius vnigenitū, qui ante oīa secula ex eo natus est, v̄rū deū de deo vero, lumen de lumine, natū nō factū, consubstantialē patri, id est, eiūsdē cum patre substātiæ, per quem oīa facta sunt, quē in coelo & quē in terra, & in sp̄s sanctū dñm viuificatōrē ex patre, p̄cedentē, cū patre & filio coadorandū & cōglorificādū, trinitatē

nitatem in vnitatem, & vnitatem in trinitate, vnitatem quidem essentie, trinitatem vero personarum, siue subsistentiarum, deum patrem consistentes, deum filium, deum spiritum sanctum, non tres deos, sed vnum deum, patrem & filium & spiritum sanctum, non trium nominum subsistentiam, sed trium subsistentiarum vnam subsistentiam, quoniam vna essentia siue substantia vel natura, id est vna deitas, vna eternitas, vna potestas vnum imperium, vna gloria, vna adoratio, vna essentialis eiusdem sanctae & inseparabilis trinitatis voluntas & operatio quae omnia condidit dispensat & continet. Consitemur autem vnum eiusdem sanctae coessentialis trinitatis deum verum qui ante secula de patre natus est, in vltimis seculorum temporibus pro nobis nostrae salutis descendisse de caelis, & incarnatum de spiritu sancto & sancta immaculata semperque virgine gloriosa Maria domina nostra vere & proprie dei genitrice secundum carnem scilicet ex ea natum & vere hominem factum, eundem deum verum, eundemque hominem verum, deum quidem ex deo patre, hominem autem ex virgine matre, in carne ex ea carne animam habentem rationalem & intellectualem, co substantialiam eundem deo patri secundum deitatem, co substantialiamque nobis eundem ipsum secundum humanitatem, & per omnia similem nobis absque solo peccato. Crucifixum pro nobis sub pontio pilato, passum, sepultumque, & resurgentem, ascendentem in caelos, sedentem ad dexteram patris, iterumque venturum iudicare viuos & mortuos, cuius regni non erit finis. Vnum quippe eundemque deum nostrum Iesum Christum filium dei vnigenitum ex duabus, & in duabus substantiis inconfuse, incommutabiliter, indiuisum, inseparabiliter subsistere cognoscimus, nusquam sublata differentia naturarum, propter vnitatem, sed potius salua proprietate vtriusque naturae in vna persona, vnam subsistentiam concurrentem, non in dualitate personarum dispersitum vel diuisum neque in vna compositam naturam confusum, sed vnum eundemque filium vnigenitum deum verbum deum nostrum Iesum Christum, neque alium in alio, neque alium & alium, sed eundem ipsum in duabus naturis, id est in deitate & humanitate, & post subsistentiale adunationem cognoscimus, quia neque verbum in carnis naturam conuersum est, neque caro in verbi naturam transformata est, permansit enim vtrumque quod naturaliter erat, differentia quippe adunatarum in eo naturarum sola cõtemporanea discernimus, ex quibus inconfuse inseparabiliter, & incommutabiliter est compositus, Vnus enim in vtrisque, & per vnum vtraque, quia simul sunt, & altitudo deitatis, & humilitas carnis, seruante vtraque natura etiam post adunationem sine defectu proprietate sua, & operante vtraque forma cum alterius coniunctione quod proprium habet, verbo operante quod verbi est, & carne exequente quod carnis est, quoniam vnum coruscant miraculis, aliud succubunt iniurijs. Vnde consequenter sicut duas naturas siue substantias id est deitatem, & humanitatem inconfuse, indiuisum incommutabiliter esse habere veraciter consitemur, Ita quod & duas naturales voluntates, & duas naturales operationes habere, utpote perfectum deum & perfectum hominem, vnum eundemque ipsum deum Iesum Christum pietatis nos regula perstruit, quia hoc nos apostolica atque euangelica traditio, scriptorumque patrum magisterium quae sancta apostolica atque catholica ecclesia & venerabiles synodi suscipiunt, instituisse monstrant. Ex quibus doctrinis haec colligentes in breuitate perstrinximus. Hoc enim credimus quod per traditionem apostolicam accepimus, cuius auctoritatem in omnibus sequimur, a qua & institutos hoc ipsum nostrae humilitatis precessores cognouimus, quos & vsque ad finem seruari nobis siue per vitam, siue per mortem optamus. Haec igitur merae catholicae, atque apostolicae confessionis regula, & sanctum concilium quod in hanc Romanam urbem seruile vestri christianissimi imperij sub apostolicae memoriae Martinus papa conuenit praedicasse synodice ac cõsuetudine defendisse, Oes nos quosque vbique est humillimi ecclesiarum Christi antistites cognoscimus, in qua & nostrae paruitatis praecedentes conuenientes apostolicam confessionem quam a principio proceperunt, etiam synodali preconio praedicarunt, & absque cuiuspiam nouitatis errore citra ambiguitatem determinarunt. Pietatis itaque zelo atque amore vere apostolicae confessionis vestrae serenitatis benignitas mora amplius declarare fastu regali fomitem multum magis fulgeat, elaborare procuret, cuius votum quia ex deo est, a deo perficitur, ut & veritas adhuc in ancipiti positus clareat, & ea sinceriter amplectentibus robur accrescat, & zizaniorum genimina spiritali falce ut offensionis ac deceptionis occasio de medio Christi ecclesiarum abscindantur. Quorum autores extiterunt Theodorus Faranitanus, Cyrus Alexandrinus, Sergius, Pyrrhus & Paulus constantinopolitani, vel quique ei consentanei vsque in finem demonstrati sunt, quoniam noui erroris autores praefectique dispensationis qua saluati sumus infecti non solum vere confessionis aduersarii sed utpote a via veritatis errantes sibi metipsis contraria docuerunt. Aliter & aliter asserentes, & alterutrum dogmata destruentes. Quod enim nulla veritate fundatum est, necesse est ut erroris inconstantia varietur. Nam vera fides immutari non poterit, nec aliter nunc, aliter postmodum praedicari. Quia sit sermo vnde ut apostolus docet, est est, non non, quod plus est, a malo est. Praeterea satisfaciendum est nostro exiguo famulatu apud serenissimos dominos nostros clementiam per tarditatem missarum ex concilio nostro personarum, quas dirigi per suam augustissimam sacram vestrum piissimum fastigium iussit Primum quidem quod numerosa multitudo nostrorum vsque ad oceani regiones extenditur, cuius itineris longinquitas in multi temporis cursum protelatur. Sperabamus deinde de Britannia Theodorum consamulum atque coepiscopum nostrum magnae Insulae Britanniae archiepiscopum & philosophum cum alijs qui ibidem

Sexte synodi Constantinopolitane.

qui ibidem vsq; hactenus demorant, exinde ad nr̄am humilitatem coniungere, atq; ad diuer-
 fos huius cōcilij ep̄os in diuersis regiōibus cōstitutos ad generalitatē torius cōcilij seruilis nr̄a
 suggestio adunaret, ne si tantū pars qd agebat, agnosceret, partem lateret, & maxime quia in
 medio Gentium tam Longobardorū, quāq; Sclauorū, necnon Francoꝝ, Galloꝝ, atq; Gothoꝝ,
 seu Britānoꝝ plurimi cōfamuloꝝ nr̄oꝝ eē noscunt, qui & de hoc curiose fatagere desistūt, vt
 cognoscant, qd in causa apostolicæ fidei peragat, qui quantū prodesse possunt dum in conso-
 nantia fidei nobiscū tenent, nobisq; cōcorditer sentiant, tantū qd absit si qd scādali in fidei ca-
 pitulo patiant, iueniunt infestū atq; cōtrarij. Nos at̄ licet humillimi summis viribus enitmur
 vt Chriani vestri Imperij Respub. in qua beati Petri Apostoloꝝ principis sedes fundata ē, cu-
 ius autoritatē omnes Chriana nobiscū natōes venerant, & colūt per ipsius beati Petri apo-
 stoli reuerentiā oīm Gentium sublimior esse monstret. Personas autē de nr̄a humilitatis ordine
 p̄uidimus dirigere ad vr̄a adeo p̄tendæ fortitudinis vestigia, q̄ oīm nr̄m. i. vniuersoꝝ per
 septētrionales vel occidentales regiōes ep̄os suggestione, in q̄ & aplice nr̄e fidei cōfessionē p̄liba-
 uimus offerre debeāt, nō tñ tanq̄ deicertis cōtēdere, sed vt certa atq; imutabilia cōpendiosa
 definitiōe p̄ferre simpliciter obsecrātes, vt à deo coronato vfo imperio fauētē hęc eadē oī-
 bus p̄dicari, atq; apud oēs obtinere iubeatis, vt deus q̄ veritatē & iustitiā diligit, oīa p̄spera vr̄e
 serenissimæ benignitatis tp̄ibus donet, in qbus aplice p̄dicatōis pietatis veritas fulgeat, melio-
 ri ac p̄spero successū eoꝝ fortissimæ tranquillitatis ip̄erij lætari de hostiū subiectiōe cōcedēs, su-
 scipere itaq; dignamini p̄iissimū p̄cipiū à nr̄a hūilitate directos ep̄os cū reliq; ecclesiastici or-
 dinis viris atq; religiosiis seruis dei cū solitæ tranquillitatis clemētiā: q̄tenus & ip̄as: testimonio
 cū gr̄arū actiōe in p̄pria remeantiū apud oēs natōes laus clemētiæ vr̄e crebrescat, sicut magni
 illius Cōstātini, cuius post obitū laudabilis fama nihilomin⁹ viget, cui⁹ insigne nō tñ p̄tatis ē,
 sed pietatis, cum q̄ illud sacratissimū cōciliū trecetorū decē & octo antistitū in Nicēā ciuitatē
 in defensionē cōsubstāntialis trinitatis cōuenit. Et sicut Theodosij magni, cui⁹ inter alias eius vir-
 tutes singularis pietas p̄dicat, q̄ adnitēte per sancti spūs grām, c. l. p̄m snia q̄ eis ispirabat spūs
 sanctus cōsubstāntialis patri & filio p̄dicatus ē. Et sicut egregij veritatis amatoris Martiani p̄i-
 cipis, q̄ & primū cōciliū Ephesinū vtpote catholicā & apostolicā fidē p̄dicās à sc̄tā Calcedo-
 nēsi synodo suscipi fecit, & errores q̄ accreuerāt de dei ecclesia repulit sacrū illū tomū, ample-
 xus apostolici viri papæ Leonis, quē beatus Petr⁹ apostolus verbis ei⁹ ædiderat, & sicut extre-
 mi qdē p̄stātissimi tñ oīm magni illi⁹ Iustiniani, cui⁹ vt virtus ita & pietatis oīa i meliorē ordi-
 nē restaurauit, cuius fortissimē istar vr̄e clemētię p̄cipat⁹ virtutis qdē conatib⁹ rēp. Christia-
 nā tuet, & restaurat i melius pietatis studijs catholice succurrit ecclesiæ, vt i vnitatē veræ apo-
 stolicę cōfessionis p̄fectius copulet, q̄ nūc vsq; nobis cū sc̄tā Roma, seruat ecclesia, q̄tenus synce-
 re pietatis arcanū tuba clari⁹ p totū orbē p̄diceat, & vbi hui⁹ veræ cōfessionis sinceras p̄i vestri
 imperij fauorib⁹ obtinet, laus sil⁹ ac meritū serenissimi vestri ip̄erij p̄diceat, vt cū pietatis laudib⁹
 etiā regni eoꝝ deo annuētē dilatenī isignia, q̄sq; veræ pietatis iuitatē cōfessio, ip̄erialis fortitu-
 do possideat. Nā & nos licet idigni dei clemētiā deprecamur, vt sine aliq̄ lapsu vsq; ad ip̄i⁹ vitæ
 terminum imaculatā nos seruare ac p̄dicare cōcedat, & p ea in suo cōspectu gloriari. Quia &
 si seculi sapiam & inanē fallaciā, vt Paulus apls dicit penit⁹ ignoram⁹, verē tñ p̄dicatōis normā
 simplici veritate docemus atq; defendimus, q̄ nō verbosē p̄p̄as h̄re cupimus vt cōtētōibus
 occupemur. Nec em̄ l̄ in angustijs nobis degētibus, s; q̄ cōuerti ad veritatē voluerit, recte no-
 stræ fidei ordinē cū simplicitate cordis, verbosēq; lenitate p̄ferimus. Saluare em̄ p apostolicę
 cōfessionis veritatē cōmissas nobis diuina dignatōe aias cupimus, quā p verbosam loq̄citātē in
 errorē audiētes imittere. Quicūq; p̄inde sacerdotū hęc q̄ in hac nostræ hūilitatis cōfessionē
 cōtinent nobiscū sincriter p̄dicare desiderāt, vt nostræ apostolicæ fidei cōcordes, vt cōsacer-
 dotes vt cōministrōs eiusdē fidei, & vt simpliciter dicamus, vt spiritales fr̄es & coep̄os nostros
 suscepimus. Qui vero hęc cōfiteri noluerit, vt istos catholicæ atq; apostolicæ cōfessionis p̄pe-
 tuæ cōdenatōis reos eē cēsemus, nec aliqñ tales i nostræ hūilitatis collegio, nisi correctos susci-
 pere patiemur. Nec trāsgredi nos qsq; eoꝝ arbitret q̄ à p̄decessoribus nr̄is p̄cepimus, p̄pterea
 gaudiū magnū erit in celo, & in terra, si vestra benignissima pietate mediātē hęc cōregnator
 vester oipotēs de⁹ ad effectū p̄duxerit, vt celū iocūdet, exultet & terra, dū pax multa sit diligē-
 tibus veritatē, & nō ē eis scādaliū, & auferet de domo dei abominatio scādali q̄ erat ad ruinā mul-
 toꝝ icōstātū vel simpliciū, vt sit vna fides, vnū os, & labiū, vna ap̄d oēs apostolicæ p̄dicatōis
 cōfessio, dū oēs vnanimis loq̄nt magnalia, quā vestræ serenissimę felicitatis tp̄ibus misericors
 deus cōcedere dignabit, dū dissipata i ædificatōez eccle. dei cōstruū. Segregata i cōpagine ve-
 ritatis cōueniūt, dissociata i charitatē aplice fidei copulant, disp̄sa in vnitatē obtinente aplica
 veritate cōcurrūt, vt cōcorditer nobiscū oēs hoc bonū opantes dei maiestātē valeāt fideliter
 obsecrare. p̄ lōgeuitate atq; p̄fētā, p̄speritate vestrę fortitudinis ip̄erij diuinus cōdēda, ut eoꝝ iui-
 ciliū

Etissimæ mansuetudinis laboribus congregentur ex Gentibus ad cōfitendum nomini sancto eius, & glorandum in laude veræ eius confessionis, qui facit mirabilia magna solus, qui facit prodigia super terram, auferens bella vsq; ad finem terræ, qui dispersa congregat, & congregata conseruat, qui tam piissimos principes super populum suum regnare præcepit, quem per uigili pietate & inuictis laboribus deo cooperante custodiunt.

¶ Et subscriptiones Episcoporum.

A Gatho Episcopus sanctæ dei catholicæ atq; apostolicæ Ecclesiæ vrbis Romæ huic A suggestioni cum generalitate totius apostolicæ sedis concilij pro rectitudine apostolicæ confessionis factæ sicut superius cōfensi & subscripsi. Andreas gratia dei Episcopus sanctæ Hostiensis Ecclesiæ in hanc suggestionem quam pro Apostolica nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripsi. Agnellus gratia dei Episcopus sanctæ Ecclesiæ Teracienfis, prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem, quam pro apostolico nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripsi. Agnellus gratia dei episcopus sanctæ Fundanæ Ecclesiæ, prouinciæ Cāpaniæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripsi. Adeodatus gratia dei episcopus sanctæ Forminianæ Ecclesiæ, prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Petrus gratia dei episcopus sanctæ Romanæ Ecclesiæ, prouinciæ cāpaniæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Agnellus gratia dei episcopus sanctæ Ecclesiæ Mesinæ, prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem, quam p apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Gaudiosius gratia dei episcopus sanctæ Puteolanæ Ecclesiæ, prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem, quam p apo. nostra fide vnanimiter construximus, silt sub. Stephanus gratia dei sanctæ Lucrinis Ecclesiæ in hanc suggestionem, quam p apo. nostra fide vnanimiter construximus, silt sub. Agnellus humilis episcopus sanctæ Neapolitanæ Ecclesiæ, prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, silt sub. Aurelius humilis episcopus sanctæ Nolæ Ecclesiæ, prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem, quam p apo. nostra fide vnanimiter construximus, silt sub. Barbatus episcopus gratia dei, episcopus sanctæ Beneuentanæ Ecclesiæ, prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, silt sub. Deterosus gratia dei episcopus sanctæ Ecclesiæ Capuanæ prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem, quam p apo. nostra fide vnanimiter construximus, silt sub. Iulianus episcopus sanctæ Thosintinæ Ecclesiæ, prouinciæ Briciarum in hanc suggestionem, quam p apo. nra fide vnanimiter construximus, silt sub. Iohannes gratia dei episcopus sanctæ Hydruntinæ Ecclesiæ, prouinciæ Briciarum in hanc suggestionem, quam p apo. nra fide vnanimiter construximus, silt sub. Germanus humilis episcopus sanctæ Tarentinæ Ecclesiæ prouinciæ Calabriæ in hanc suggestionem, quam p apo. nra fide vnanimiter construximus, sub. silt. Theophanius humilis episcopus sanctæ Toring Ecclesiæ, prouinciæ Calabriæ in hanc suggestionem, quam p apo. nra fide vnanimiter construximus, silt sub. Petrus humilis episcopus S. Coternenfis Eccl. prouinciæ Briciarum in hanc suggestionem, quā p apo. nra fide vnanimiter construximus, silt sub. Paulus humilis episcopus sanctæ Scyllacinæ Ecclesiæ, prouinciæ Briciarum in hanc suggestionem, quam pro apo. nra fide vnanimiter construximus, silt sub. Georgius humilis episcopus sanctæ Taurianæ Ecclesiæ prouinciæ Calabriæ in hanc suggestionem, quam pro apost. nra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Theodorus humilis episcopus sanctæ Tropeianæ Ecclesiæ prouinciæ Calabriæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Abundantius humilis episcopus Tempfanæ Ecclesiæ prouinciæ Briciarum in hanc suggestionem, quam pro apo. nra fide vnanimiter construximus, sim. sub. Hyacinthus humilis episcopus sanctæ Surentinæ Ecclesiæ, prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nra fide vnanimiter construximus, sim. sub. Placentius humilis episcopus sanctæ Belliterensis Ecclesiæ prouinciæ Campaniæ in hanc suggestionem quā pro apo. nra fide vnanimiter construximus, sim. sub. Iuuenalis humilis episcopus sanctæ Albanensis Ecclesiæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nra fide vnanimiter construximus, sim. sub. Vitus humilis episcopus sanctæ Syluc candidæ Ecclesiæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nra fide vnanimiter construximus, sim. sub. Paulus humilis episcopus S. Mimentæ Eccl. in hanc suggestionem, quam pro apo. nra fide vnanimiter construximus, sim. sub. Iohannes humilis episcopus sanctæ Portuensis Eccl. in hanc suggestionem, quam pro apo. nra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Stephanus humilis episcopus sanctæ Preneftinæ Eccl. in hanc suggestionem, quam vnanimiter pro apost. nra fide construximus, similiter sub. Felix exiguus episcopus sanctæ Spolitine Ecclesiæ in hanc suggestionem, quam pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, simili. sub. Honestus exiguus episcopus sanctæ Sinate Eccl. in hanc suggestionem, quam pro apo. nra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Felix exiguus episcopus sanctæ Camerine Eccl. in hanc suggestionem

Sexte synodi Constantinopolitane.

gestionem quā p apostolica nostra fide vnanimiter cōstruximus similiter subscripsi. Florus exiguus epūs sanctæ Fulgēsis ecclesiæ in hāc suggestionē quā p apostolica nrā fide vnanimiter cōstruximus sūt subscripsi. Decētius exiguus epūs sanctæ Porosaminēsis ecclesiæ in hāc suggestionē quā p apostolica nostra fide vnanimiter cōstruximus similiter subscripsi. Iohannes exiguus epūs sanctæ Ticursinæ ecclesiæ in hāc suggestionē quā p apostolica nrā fide vnanimiter cōstruximus, similiter subscripsi. Felix exiguus epūs ecclesiæ Alcelanenſis in hāc suggestionem quā p apostolica nrā fide vnanimiter cōstruximus, sūt subscripsi. Adrianus exiguus epūs S. Reatinæ eccle. in hāc suggestionē, quā p apostolica nrā fide vnanimiter cōstruximus, similiter sub. Florus exiguus epūs S. Furconianæ eccle. in hāc suggestionē quā p apost. nrā fide vnanimiter cōstruximus, similiter sub. Clarentius epūs S. eccle. Baluinſis in hāc suggestionē, quā p apost. nrā fide vnanimiter cōstruximus, similiter sub. Crestis exiguus epūs S. eccle. Vibenensis in hāc suggestionē quā p apost. nrā fide vnanimiter cōstruximus, similiter subscri. Theodosius exiguus epūs S. Eccl. Syracusanæ puincia Siciliæ in hāc suggestionē, quā p apostolica nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Benedictus exiguus epūs S. Eccle. Mesanenſis puincia Siciliæ in hāc suggestionē, quā p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, similiter sub. Iohānes exiguus epūs S. Eccle. Termitanæ puincia Siciliæ in hāc suggestionem, quā p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, sim. sub. Petrus exiguus epūs S. Eccl. Tauromentanæ puincia Siciliæ in hāc suggestionē, quā p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, similiter sub. Iulianus exiguus epūs S. Eccl. Cathenēsis, puincia Siciliæ in hāc suggestionem, quā p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, similiter sub. Georgius exiguus epūs S. Eccle. Tercalitanæ puincia Siciliæ in hāc suggestionē, quā p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Georgius epūs exiguus S. Agrigētinæ Eccl. puicie Siciliæ in hāc suggestionē, quā p fide vnanimiter cōstruximus, sim. sub. Adeodatus humilis epūs S. Eccl. Leucorum legatus venerabilis synodi p Galliæ puicias cōstitutē in hāc suggestionē, quā p apost. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Vilfredus humilis epūs S. Eccl. Eboracē isulę Britaniæ legatus venerabilis synodi p Britaniā cōstitutē in hāc suggestionē, quā p apost. nostra fide cōstruximus, simi. sub. Mauritius humilis epūs S. Tyburtinæ Eccl. in hanc suggestionem, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Felix humilis epūs Arelatēsis Eccl. legatus venerabilis synodi p Galliæ puicias cōstitutē in hāc suggestionē, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Taurinus idignus diaconus S. Eccl. Telonēsis legatus venerabilis synodi p Galliæ puicias cōstitutē in hanc suggestionē, quam pro apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Mansuetus dei grā epūs S. Mediolanenſis Eccl. in hanc suggestionē, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Iohannes idignus epūs S. Eccl. Pergamatis in hanc suggestionē, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Donatus epūs S. Eccl. Laudanēsis in hanc suggestionē, quā p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Anastasius epūs S. Eccl. Ticinēsis in hanc suggestionē, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Valentinus epūs S. Ecclesiæ Aquenſis in hanc suggestionē, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Desiderius epūs S. Eccl. Remulenſis in hanc suggestionē, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Gratianus epūs S. Eccl. Nonaris in hanc suggestionē, quam pro apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Desiderius epūs Sā. Eccle. Ypponenſis in hanc suggestionem, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Iohannes epūs sanctę Eccl. Genuenſis in hanc suggestionē, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Deusdedit epūs sanctę Eccl. in hanc suggestionē, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Audacis epūs sanctę Eccl. Dertonenſis in hanc suggestionē, quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Benenatus epūs sanctę Eccl. Artenſis in hanc suggestionem quam p apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Benedictus humilis epūs sanctę Eccl. Vadenſis in hanc suggestionē, quā pro apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Bonus epūs sanctę Eccl. Albeganēsis in hanc suggestionem quam pro apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Theodorus humilis epūs sanctę Eccl. Bertelenſis in hanc suggestionē, quam pro apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Rusticus humilis epūs sanctę Eccl. Tauronatis in hāc suggestionē, quam pro apo. nostra fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Iohannes epūs sanctę Eccl. Vitilinenſis in hanc suggestionē quam pro apo. nrā fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Severus humilis epūs S. Eccle. Lunenſis in hanc suggestionē, quā pro apo. nrā fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Eleutherius epūs sanctę Eccl. Lucenſis in hanc suggestionē, quam pro apost. nrā fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Maurianus epūs sanctę Eccl. Pisanæ in hāc suggestionē, quam pro apo. nrā fide vnanimiter cōstruximus, simi. sub. Serenus epūs sanctę Eccl.

clesiæ Populoniensis in hanc suggestionē quā pro aplicā nostrā fide vnanimiter cōstruximus
 similiter subscripsi. Reparatus exiguus episcopus sanctæ ecclesiæ Florentinæ in hanc sugges-
 tionē quā pro apostolica nostrā fide vnanimiter construximus, similiter subscripsi. Valeria-
 nus episcopus sanctæ ecclesiæ Rosellenis, in hanc suggestionē, quā pro apostolica nostrā fide vna-
 nimiter construximus, similiter sub. Cyprianus episcopus sanctæ eccl. Aretinæ in hanc suggestio-
 nem quā pro apostolica nostrā fide vnanimiter cōstruximus, si. sub. Vitalianus episcopus sanctæ ec-
 clesiæ Senensis in hanc suggestionē, quā pro apost. nostrā fide vnanimiter construximus, si-
 militer sub. Marcianus episcopus sanctæ ecclesiæ Volaterranæ, in hac sug. quā pro apostolica no-
 stra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Agnellus episcopus sanctæ ecclesiæ Vulsinensis Si-
 cilie in hanc suggestionē quā pro apostolica nostrā fide vnanimiter construximus, simi. sub.
 Custoditus humilis episcopus sanctæ eccle. Castroualentanæ in hanc suggestionē quā pro apost.
 nostrā fide vnanimiter construximus, simil. sub. Theodorus episcopus sanctæ eccle. Clusanæ in
 hanc suggestionē, quā pro apo. nostrā fide vnanimiter construximus, sim. sub. Vitalianus episcopus
 S. eccle. Tuscanensis in hanc sug. quam pro apostolica nra fide vnanimiter construximus, si-
 militer sub. Mauricius episcopus S. Eccle. Anginæ in hanc sug. quam pro apo. nostrā fide vnan-
 miter construximus, similiter subscripsi. Saturninus episcopus S. Eccle. Alacrinæ in hanc suggesti-
 onem quam pro apo. nostrā fide construximus, simi. sub. Valerianus episcopus sanctæ Rosanæ ec-
 clesiæ in hanc sug. quam pro apo. nostrā fide vnanimiter construximus, similiter subscripsi.
 Gaudiosus humilis episcopus S. Eccle. Signinæ in hanc suggestionem quam pro apostolica
 nostrā fide vnanimiter construximus, simi. sub. Agetho episcopus S. Eccle. Aquileiensis pro-
 uinciæ in hanc suggestionē quam pro apostolica nostrā fide vnanimiter cōstruximus, simil.
 sub. Cyriacus episcopus S. Eccle. Istriæ in hanc sug. quam pro apostolica nostrā fide vnanimi-
 ter construximus, similiter subscripsi. Aurelianus episcopus S. Eccle. Parentinæ provinciæ
 Istriæ, in hanc suggestionē quā pro apo. nostrā fide vnanimiter cōstruximus, similiter subscr.
 Vrsinus episcopus S. Eccle. Ceslensis provinciæ Istriæ, in hanc sug. quam pro apostolica no-
 stra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Andreas episcopus S. Eccle. Celieanæ pro-
 uinciæ Istriæ, in hanc suggestionē quā pro apo. nostrā fide vnanimiter construximus, simili.
 sub. Gaudentius episcopus S. Eccle. Teriestinæ provinciæ in hanc suggestionem quam pro
 apostolica nostrā fide vnanimiter construximus, similiter sub. Benenatus episcopus S. Eccle. Po-
 tergenensis provinciæ Istriæ in hanc suggestionem quā pro apo. nostrā fide vnanimiter con-
 struximus similiter sub. Vrsinianus episcopus S. Eccle. Putabiæ provinciæ Istriæ, in hac sug-
 gestionē quā pro apo. nra fide vnanimiter construximus, simi. sub. Paulus episcopus S. Eccle. Pu-
 tauinæ provinciæ Histrig. in hanc suggestionē quā pro apo. nra fide vnanimiter construxi-
 mus, similiter sub. Paulus episcopus S. Eccle. Altinensis provinciæ Pentapolis, in hanc sugge-
 stionē quā pro apo. nostrā fide vnanimiter construximus, similiter sub. Beatus episcopus S.
 Eccle. Pisarenensis provinciæ Pentapolis, in hanc sug. quam pro apo. nostrā fide vnanimiter
 construximus, similiter sub. Dominicus episcopus sanctæ Fauensis Eccle. provincæ Metapo-
 lis, in hanc suggestionem quā pro apo. nostrā fide vnanimiter construximus, similiter subsc.
 Adrianus episcopus S. Eccle. Numatis provinciæ Pentapolis, in hanc sug. quā pro apo. fide vnan-
 miter cōstruximus, simi. sub. Iohānes episcopus S. Eccle. Auxinatis provinciæ Pentapolis, in hanc
 sug. quā pro apo. nostrā fide vnanimiter construximus, simi. sub. Iohānes episcopus S. Eccle. An-
 conitanæ provinciæ Pentapolis, in hanc sug. quā pro apo. nostrā fide vnanimiter construxi-
 mus, simi. sub. Benenatus episcopus S. Eccle. Perusine puinciæ Thuscie, in hanc sug. quā pro apo.
 nostrā fide vnanimiter cōstruximus, similiter sub. Theodorus episcopus S. Eccle. Nepefine pro-
 uinciæ Thuscie, in hanc sug. quā pro ap. nostrā fide vnanimiter construximus, similiter sub.
 Iohannes episcopus S. Eccle. Salernitanæ provinciæ Thuscie, in hanc sug. quā pro apost. no-
 stra fide vnanimiter construximus, similiter sub. Theodorus episcopus S. Eccle. Amerinæ p-
 uinciæ Thuscie, in hanc suggestionem quā pro apo. nostrā fide vnanimiter cōstruximus, sim.
 sub. Barbatianus episcopus S. Eccle. Polimarcienensis provinciæ Thuscie, in hanc sug. quā pro apos-
 nostrā fide vnanimiter construximus, simi. sub. Deusdedit episcopus S. Eccle. Narinensis provin-
 cie Thuscie, in hac suggestionem quā pro apo. nostrā fide vnanimiter construximus, similit.
 sub. Theodorus exiguus episcopus S. Eccle. Rauennatis, in hanc sug. quā pro apo. nostrā fide vna-
 nimiter construximus, simil. sub. Stephanus episcopus S. Eccle. Sarcenatis, in hanc suggesti-
 onem quam p apo. nostrā fide vnanimiter construximus, simil. sub. Barbatus episcopus fan-
 ctæ Eccle. Cornilienensis, in hanc suggestionem quā pro apo. nostrā fide vnanimiter constru-
 ximus, simil. sub. Victor episcopus S. Eccle. Bononiensis, in hanc suggestionem quā pro apost. no-
 stra fide vnanimiter construximus, simil. sub. Florus episcopus S. Eccle. Cefinatis, in hanc suggesti-
 onem quā pro apost. nostrā fide vnanimiter construximus, simil. sub. Vitalis episcopus S. Ecclesiæ

Sexte synodi Constantinopolitane.

Faentina in hanc suggestionē quā pro apostolica nostra fide vnanimiter construximus, similiter subscripsi. Iustinus epūs sanct. Eccle. Vicoauentinenſis, in hanc suggestionē quā pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, simil. sub. Vincentius epūs S. Eccle. Libienſis, in hanc suggestionē quā pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, simili. sub. Placentius epūs sanct. eccle. Placentina in hanc suggestionē quā pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, simi. sub. Mauricius epūs S. Eccle. Regienſis, in hanc sug. quā pro apo. nostra fide vnanimiter construximus, simil. sub. Petrus episcopus S. Eccle. Mutinenſis in hanc sug. quā pro apo. nra fide vnanimiter construximus, simil. sub. Gratiſus episcopus S. Eccle. Parenſis, in hac sug. quā pro apo. nra fide vnanimiter construximus, simil. sub. Magnus epūs S. eccle. Pupilienſis, in hac sug. quā pro apo. nra fide vnanimiter construximus, sim. sub. ¶ Cōſtātinus piſſimus impator dixit: Sufficiūt q̄ hodierna die relecta sunt. Macharius venerabilis archieps Antiochia, & q̄ cū eo sunt in altero secretario, testimonia pat̄ q̄ iā polliciti sunt pferāt.

Actio Quinta.

IN noīe dñi Iesu Chri dei & saluatoris nri impantibus à deo coronatis, & serenissimis nostris dñis Flauijs, Cōſtātino qdē piſſimo, & à deo decreto magno principe ppetuo Augusto, & impatore, anno, xxvii. & post cōſulatū eius à deo instructa māſuetudinis, anno, xii. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruadis eius fratribus, anno, xxij. die, vij. mēſis Decēbris, indictiōe nona. Præsidente eodē piſſimo & Christo amabili magno impatore Cōſtantino in secretario sacri palatij qd cognominat Trullus, ex eius iussione à deo instructa serenitatis, Præsentibus, & audientibus Niceta glorioso excōſule patricio & magistro iperialiū officiorū, Theodoro glorioso excōſule Patricio & comite impialis obsequij, & substrati Gotici exercitus Thraciæ, Sergio glorioso & excōſule patricio, Paulo glo. exconsule patricio, Iuliano glorioso excōſule patricio, & militari Logothera, Cōſtantino glo. excōſule patricio & curatore imperialis domus Hormisdæ, Anastasio glo. excōſule patricio, & locum agente comitis imperialis excubiti, Iohāne glo. excōſule patricio & questore, Polyucto glorioso excōſule, Thoma glo. excōſule, Paulo glorioso excōſule & dispositore orientaliū puinciarū, Petro glo. exconsule, Leontio glorioso excōſule & domestico imperialis mensæ. Conueniente autē sancta atq; vniuersali synodo quæ per imperialē sanctionē cōgregata est in hac à deo cōseruanda regia vrbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris & Iohāne venerabili diacono locū pſentatibus sanctiss. ac beatissimi antiquæ Romæ Agathonis papæ & Georgio venerabili atq; sc̄tissimo magnæ Cōſtantinopoleos nouæ Romæ epo. Et Petro deo amabili pb̄ſo monacho & vicario sedis Alexandriæ magnæ ciuitatis. Et Machario venerabili archiepo Theopoleos Antiochiæ. Et Gergio religioso pb̄ſo mo. & apocrifario Theodori venerabilis vicarij throni Hierosolymorū, Iohāne epo ciuitatis Portuenſis, Abundantio epo ciuitatis Paternēſis, Iohāne epo ciuitatis Regitanæ locū agentibus, cxxv. religiosorū epōrū q̄ sunt circa antiquā Romā est cōcilio, q̄ & per pprias subscriptiones declarant in suggestionē ab eis facta ad piſſimū imperatōrē Cōſtantinū, Et Theodoro religioso pb̄ſo & vicario Theodori deo amabilis archiepi Rauennæ, Basilio epo ciuitatis Gortinæ insulæ Cretæ, Theodoro epo Ephesi, Sifinnio epo Heracliæ Thraciæ, Georgio epo Cyzici, Petro epif. Nicomediæ, Focio epo Niciæ, Iohanne epo Calcedonē, Sifinnio epo Hierapoleos Phrygiæ, Macrobio epo Seleuciæ Hiſauriæ, Georgio epo Bizois Thraciæ, Georgio epo Mytilenæ, Georgio epo Sylimbriæ, Andrea epo Methimnæ, Theogenio epo Cij, Georgio epo Camulianorū, Anthonio epo Ypepon, Genesio epo Anastasiopoleos, Platone epo Cinna, Theodoro epo Melitanæ, Iohāne epo Daſcylj, Theodoro epo Iustinianopoleos Gurdj, Theodoro episcopo Veriſſe, Stephano epo Heracliæ pōti, Lōgino epo Cij, Domicio epo Plusiados, Salomone epo Claneu, Iohāne epo Myndi, Georgio epo Choenſi, Georgio epo Cantanæ, Iohanne epo Lappiſ, Eolalio epo Zinonopoleos, Cōſtātino epo Dalifandi, Theodoro epi. Olbis, Theophane pb̄ſo & abbate venerabilis monasterij Siciliæ, qd̄ cognoscit Baias, Georgio pb̄ſo & monacho monasterij positi in antiq̄ Roma, Conone & Stephano pb̄ſis & monachis monasterij quod cognominatur domus Arſicia positi similiter in antiqua Roma, Anastasio presbytero & monacho oratoriorū venerabilis patriarchij Constantinopolitanæ ciuitatis, Stephano presbytero & monacho discipulo Macarij venerabilis archiepiscopi Theopoleos Antiochiæ. Residentibus quoq; gloriosis patricijs & consulibus ex latere piſſimi & Christo dilecti magni imperatoris Constantini. Et ex parte quidē eius leuæ, ſedentibus venerabilibus loci ſeruatoribus sanctissimi archiepi antiquæ Romæ Agathōis, & q̄ cum eis erāt deo amabiles episcopi. A latere autē eius dextro similiter ſedentibus Georgio sanctissimo archiepo magnæ Cōſtantinopoleos nouæ Romæ, & Machario venerabili archiepo Theopoleos Antiochiæ & qui cum eo erant deo amabilibus episcopis propoſitis in medio sacrosanctis euāgelij

Euāgelij Christi dei nři, Paulus magnificus à secretis & imperialis secretarius dixit: Cognitiōe habet vestra deo instructa pietas q̄ in interiore cōuentu secundū postulationē Georgij sanctissimi archiep̄i à deo cōseruandæ regiæ vrbis, eiusq; synodi lectio facta est duarū suggestiōnū directarū: ad à deo munitā vestrā serenitatē ab Agathone sanctissimo papa apostolicæ sedis antiquæ Romæ, & ab eius synodo, & q̄ interlocutio facta est ad Machariū venerabilē archiep̄m Antiochenæ ciuitatis, & eos qui cū eo sunt, vt sanctoꝝ ac probabiliū patrū, quæ dudū promiserant, testimonia pferāt, demonstrantia vnā voluntatē, & vnā operationē in incarnatiōis dispensatiōe dñi nostri Iesu Chři veri dei nostri, & suggerimus ad qd placuerit. Pijssimus imperator Cōstantinus dixit: Edicant Macharius deo amabilis archiep̄s, & q̄ cū eo sunt deo amabiles si secundū suā pollicitationē pparati occurrerūt, Macharius deo amabilis archiep̄s, & q̄ cū eo sunt dixerūt. Etiā dñe mi, Ecce duos codices deportamus, in qbus de florauimus diuersa testimonia sc̄toꝝ ac probabiliū patrū. Et hæc iubeto relegi. Pijssimus imperator Cōstantinus dixit, p̄dicti codices suscipiant, & secundū ordinē horū lectio fiat. Et accipiens Antiochus religiosus lector & notarius Georgij sanctissimi patriarchæ Cōstantinopolis duos codices, relegit priorē codicē cōtinentē in superscriptione, Ita: Testimonia sc̄toꝝ patrū vnā dñi nři Iesu Chři voluntatē docētia, q̄ est etiā patris & spūs sancti, & sequēter relegit oīa testimonia q̄ cōtinebant in eodē codice. Sistr & oīa q̄ cōtinebant in sc̄do codice. Pijssimus impator Cōstantinus dixit: Notitiā habemus mō prolatoꝝ testimonioꝝ quæ à Machario deo amabili archiep̄o Antiochiæ, & q̄ cū eo sunt, sed si quidem altera testimonia volūt pferre ad cōprobationem promissæ ab eis vnus voluntatis, & vnus operationis in dispensatione dñi nostri Iesu Chři, in subsequenti hæc proferantur.

¶ Actio Sexta.

IN nomine domini Iesu Chři dei & saluatoris nostri, imperatibz à deo coronatis ac A
serenissimis nostris dñis Flauijs, Cōstantino quidē pijssimo & deo decreto magno Augusto & imperatore, anno, xxvii, & post cōsulatū eius à deo instructæ mansuetudinis, anno, xiiij, Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruandis eius fratribz, anno, xxij, xij, die mensis Decēbris indictione nona, Præsidente eodē pijssimo & Christo dilecto magno imperatore Cōstantino in secretario sacri palatii, quod cognominat Trullus, Et ex eius iussione à deo instructæ serenitatis, presentibus & audientibus, Nicæta glorioso exconsule patricio & magistro imperialiū officioꝝ, Theodoro glo. excōsule patricio & comite imperialis obsequi, & substratē Gothraciē, Sergio glo. excōsule patricio, Paulo glo. excōsule patricio, Iuliano glo. excōsule patricio, & militari Logotheta, Cōstantino glo. excōsule patricio & curatore imperialis domus Hormisdæ, Anastasio gl. excōsule patricio, locū agēte comitis imperialis excubiti, Iohāne gl. excōsule patricio & quæstore, Polyeucto gloriosissimo excōsule, Thoma gl. excōsule, Paulo gl. excōsule & dispensatore orientaliū p̄uinciæ, Petro glo. excōsule, Leōte gl. excōsule & domestico imperialis mensæ. Cōueniente autē sancta & vniuersali synodo q̄ per imperialē sanctiōē cōgregata est in hac à deo cōseruanda regiā vrbe, i. Theodoro & Georgio venerabilibus p̄bris, & Iohāne venerabili diacono locū p̄sentatibus sanctissimi ac beatissimi papæ Agathonis. Et Georgio venerabili & sanctiss. archiep̄o huius magnæ Cōstantinopoleos nouę Romę. Et Petro deo amabili p̄bro mona. & vicario sedis Alexandrię magnę ciuitatis, & Macario venerabili archiep̄o Theopoleos Antiochię, & Georgio religioso p̄bro monacho & apocrifario venerabilis loci seruatoris sedis Hierosolymorū, Iohāne ep̄o ciuitatis Portuēsis, Abudātio ep̄o ciuitatis Paternēsis, Iohāne ep̄o ciuitatis Regitanę locū agētibz venerabiliū, cxxv. deo amabiliū ep̄oꝝ qd circa antiquā Ro. ē cōcilij, q̄ & per p̄prias subscripitiōes declarant i suggestiōe ab eis facta ad pijss. impatorē Cōstantinū, Et Theodoro religioso p̄bro & locū agēte deo amabilis archiep̄i Rauēnē Theodori, Basilio ep̄o ciuitatis Gortinæ infulę Crete, Theodoro ep̄. Ephesi, Sfinnio ep̄. Heraclie Thracię, Geor. ep̄o Cyzici, Petro ep̄o Nicomidię, Focio ep̄o Nicie, Iohāne ep̄o Calcedonę, Sifinnio ep̄o Hierapoleos Phrygię, Macrobio ep̄o Seleucie Hifaurię, Georgio ep̄o Bizois Thracię, Georgio ep̄o Mytilene, Georgio ep̄o Sylimbrię, Georgio ep̄o Methimne, Theognio ep̄o Cij, Georgio ep̄o Camulianorū, Anthonio ep̄o Ypepō, Genesio ep̄o Anastasiopoleos, Platone ep̄o Cinne, Theodoro ep̄o Melitine, Iohāne ep̄o Dascyli, Theodoro ep̄o Iustinianopoleos Gordi, Theodoro ep̄o Verisse, Stephanano ep̄o Heraclie p̄tri, Lōgino ep̄o Tu. Domicio ep̄o Plusiados, Salomōe ep̄o Claneu, Iohāne ep̄o Myndi, Georgio ep̄o Choenfi, Georgio ep̄o Cantane, Iohanne ep̄o Lappis, Eolalio ep̄o Zinonopoleos, Cōstantino ep̄o Dalisandi, Theodoro ep̄o Olbis, Theophane p̄bro & abbate venerabilis mōasterij Sicilię qd cognominat Baias, Georg. p̄bro & mōacho mōasterij renati positi in antiqua Roma, Conone & Stephano presbyteris & mōachis mōasterij qd cognominat domus Arficia, positi similiter in Antiqua Roma, Anastasio p̄bro, & monachis oratorioꝝ

Septe synodi Constantinopolitane.

oratoriꝝ venerabilis patriarchij Cōstātinopolitani, Stephano pbro & monacho discipulo Macarij venerabilis archiepi Theopoleos Antiochię. Pñtibus qꝫ gloriosissimis patricijs & cōsulibus & oībus venerabilibus ac deo amabilibus epis secūdū ordinē in eodē Trulli secretario ppositis in medio sc̄tis & imaculatis euāgelijs, Paulus magnificus à secretis & ipialis secreta rius dixit. Nouit à deo instructa vestra pietas qꝫ septima die Decēbris mēsis interlocutio facta est ad Macariū p̄sulē Antiochię magnę ciuitatis, & ad eos qꝫ cū eo sunt, si vtiqꝫ hñt altera testimonia qꝫ cōcurrant, ppositionibus eorꝫ. i. de vna voluntate & operatiōe hęc pferre, & suggerimus ad qđ placuerit. Pñssimus ip̄erator Cōstātinus dixit: Prosequat à deo amabilis Macarius archiepūs, & qꝫ cū eo sunt si secūdū interlocutiōē ad eos factā debite pparati aduenerūt Macarius venerabilis archieps Antiochię, & qꝫ cū eo sunt dixerūt: Ecce dñe prę manibus gerimus & alteꝝ codicillū, in qꝫ cōtinent testimonia diuersorꝫ sc̄toꝝ patrū, & hoc vobis iubētibꝫ, porrigimus ad legēdū. Et accipiēs Antiochus religiosus lector notarius Georgij sc̄tissimi patriarchę Cōstātinopolis relegit hñs in sup̄scriptiōe. Sequētia testimoniōꝝ de volūtate, & relegit ab initio vsqꝫ in finē. Pñssimus ip̄erator Cōstātinus dixit: Et hōꝝ sc̄iam accepimus, siquidē vult pars Macharij deo amabilis archiepi Antiochię aliud qđ proferre ad stabilitatem eorꝫ qꝫ ab eo pmissa sunt edisserat, Macarius archieps Theopoleos Antiochię, & Stephanus pbr monachus eius discipulus & qꝫ cū eis sunt, dixerūt: Sufficiēs sumus dñe in his qꝫ iā à nobis plata sunt testimonijs sc̄toꝝ ac pbabiliū patrū & aliud pferre nolumus. Pñssimus ip̄erator Cōstātinus dixit tres codices qꝫ plati sunt à parte venerabilis Macarij sigillē tā à gloriosissimis iudicibus, qꝫ à parte aplice sedis antiquę Ro, necnon & à parte sanctę sedis huius sc̄tiss. magnę ecclesię, & sigillati sunt, Theodorus & Georg. venerabiles pbrī, Iohānes venerabilis diaconus qꝫ locū p̄sentabāt sc̄tissimi papę aplice Romanę sedis, & qꝫ cū eis erāt deo amabiles epi & religiosi clerici & monachi dixerūt: Pñssime dñe, adhuc aliqd de vna volūtate, & vna opatiōe nō ostēderūt, Macarius deo amabilis archieps Antiochię & Stephanus eius discipulus, & Petrus à deo amabilis eps Nicomedię, & Salomō deo amabilis epūs Clanei in incarnationis dispēsatiōe dñi nrī Iesu Chri p testimonia eis prolata, sed & ipsa testimonia qꝫ p̄tulerūt corā vestra pietate ac sancta synodo detruncauerūt, qđ ad trinitatis quidē attinēt rōnē de vna volūtate pro incarnationis dispēsatiōe dñi nrī Iesu Chri positi sunt tā sensum qꝫ verba detruncauerūt. Vñ petimus vestrā pñssimā fortitudinē autēticos codices platosqꝫ ab eis paterno rū testimoniōꝝ pferri ex venerabili patriarchio huius regię ciuitatis, & cōferri cū codicibus ab eis oblati, & demonstramus qđ ab eis in his facta est celatio. Prę manibus igit hñtes codicē cōtinētē plurima testimonia sc̄toꝝ ac pbabiliū patrꝫ clare oñdētia duas naturales volūtates & duas naturales opatiōes incōfuse atqꝫ indiuisē in incarnationis dispēsatiōe dñi nrī Iesu Chri veri dei nrī, necnō & pphanorꝫ hēreticorꝫ testimonia insinuātia vnā voluntatē & vnam operationē quę cōsonāt cū dogmate sup vna volūtate & vna operatione Macharij deo amabilis archiepi Antiochię & eorꝫ qꝫ cū eo cōtradiciunt. Quāsumus, vt corā vestra pietate hęc legant, Pñssimus ip̄erator Cōstātinus dixit: In subsequēti eorꝫ prolatio altera fiat.

Actio Septima.

IN noīe dñi Iesu Chri dei & saluatoris nrī impantibus à deo coronatis, & serenissimis nostris dñis Flauijs, Cōstātino qđē pñssimo, & à deo decreto magno principe ppetuo Augusto, & impatore, anno. xxviii. & post cōsulatū eius à deo instructę māsuēdinis, anno. xiiij. Heracleo vero atqꝫ Tyberio à deo cōseruadis eius fratribꝫ, anno. xxij. xiiij. die mēsis Februarij, indiētiōe nona. Pręsidēte eodē pñssimo & Christo dilecto magno impatore Cōstātino in secretario sacri palatij qđ cognominat Trullus, & ex iussione eius à deo instructę serenitatis, Pręsentibus, & audientibus Nicēta glorioso excōsule patricio & magistro ip̄erialiū officioꝝ, Theodoro glorioso excōsule Patricio & comite impialis obsequij, & substratę Gothracię, Sergio glorioso exconsule patricio, Paulo glorioso exconsule patricio, Iuliano glorioso exconsule patricio, & militari Logotheta, Constantino glo. exconsule patricio & curatore imperialis domus Hormisdę, Anastasio glo. excōsule patricio, & locum agente comitis imperialis excubiti Iohāne glo. excōsule patricio & questore, Polyeucto glorioso excōsule, Thoma glo. excōsule, Paulo glorioso excōsule & dispostore orientaliū puinciarꝫ, Petro glo. exconsule, Leontio glorioso excōsule & domestico imperialis mensę. Conueniente autē sancta atqꝫ vniuersali synodo quę per imperialē sanctiōē cōgregata est in hac à deo cōseruanda regia vrbe, id est, Theodoro & Georgio venerabilibus presbyteris & Iohāne venerabili diacono locū rep̄sentātibus sanctiss. ac beatissimi papę antiqꝫ Romę Agathonis & Georgio venerabili & sc̄tissimo archiepo huiꝫ magnę Cōstātinopoleos nouę Romę. & Petro deo amabili pbro mona. & vicario sedis Alexandrię magnę ciuitatis. Et Machario venerabili archiepo Theopoleos Antiochię. Et Georgio religioso pbro mo. & apocrisario Theodorī

odori venerabilis sedis Hierosolymorum, Iohāne episcopo ciuitatis Portuenfis, Abundantio epō ciuitatis Paternēfis, Iohāne epō ciuitatis Regitanæ locū agentibus venerabilis qđ circa antiquā Romā est. cxxv. deo amabiliū epō & cōcilij, qđ etiā p. pprias subscriptōes declarant in suggestiōe ab eis facta ad piissimū principē Constantinū, Et Theodoro religioso pbro & mona. locū seruati Theodori deo amabilis archiepī Rauēnæ, Basilio epō ciuitatis Gurtinē in sulę Cretæ, Theodoro epō Ephesi, Sifinnio epō Heraclia Cyzici, Petro episcopo Nicomedia, Focio epō Niciæ, Iohanne epō Calcedonę, Theodoro epō Militanę, Sifinnio epō Hiera poleos Phrygiæ, Macrobio epō Seleuciæ Hifauriæ, Georgio epō Bizois Thraciæ, Georgio epō Mytilenæ, Sergio epō Sylimbriæ, Andrea epō Methimnę, Theugenio epō Cn, Georgio epō Camolianæ, Anthonio epō Ypepon, Genesio epō Anastasiopoleos, Platone epō Cinnæ, Iohanne epō Dascyli, Theodoro episcopo Iustinianopoleos Gurdi, Theodoro episcopo Verissę, Stephano epō Heraclia pōti, Leontio epō Cn, Domicio epō Plusiados, Salomone epō Clanei, Iohāne epō Myndi, Georgio epō Choenfi, Georgio epō Cantanæ, Iohanne epō Lappi, Eolalio epō Zizonopoleos, Constantino epō Dalisandi, Theodoro epi. Olbis, Theophane pbro & abbate venerabilis monasterij, qđ appellat Baias, Georgio pbro & monacho monasterij renati positi in antiqua Roma, Conone & Stephano pbris & monachis monasterij quod appellatur domus Arficia positi similiter in antiqua Roma, Anastasio presbytero & monacho oratorio venerabilis patriarchij Constantinopoleos, Stephano presbytero & monacho discipulo Macarij archiepiscopi Theopoleos Antiochiæ. Et residentibus gloriosissimis patricijs & cōsulibus oibus venerabilibus, & à deo amabilibus epīs ex ordine in eodē secretario Trulli propositis in medio sc̄tis & imaculatis euāgelij, Paulus magnificus à secretis & iperialis secretarius dixit: Meminit à deo vestę instructū imperiū qđ hesternodie polliciti sunt, Theodorus & Georgius deo amabiles pbrī, & Iohānes deo valde amabilis diaconus, locū p̄sentates sc̄tissimi papæ aplicæ sedis antiquæ Ro. Agathonis, & qđ cū eis sunt deo amabiles epī, & religiosi clerici & monachi pferre testimonia in sc̄tōz patrū, luce clarius p̄dicatā duas volūtates naturales, & duas operatiōes naturales in incarnatōis disp̄satione dñi nři Iesu Christi veri dei nostri, insuper & pphanoz hæreticōz testimonia manifestatā vnā volūtate, & vnā operationē, & suggerimus qđ videt, piissimus ip̄erator Cōstantinus dixit: Proferat qđ locū adimplēt Agathonis sc̄tissimi papæ vrbis Romanę memorata ab eis testimonia, & ptulerūt codicē superscriptū ita: Testimonia sc̄tōz ac p̄babiliū patrū demonstratā duas volūtates, & duas operatiōes in dño deo, & saluatore nostro Iesu Christo, Quē accipies Stephanus religiosus pbr & monachus monasterij qđ cognoscat domus Arficia vnus existēs partis aplicæ sedis antiquæ Romæ, & relegit ab initio vsq; ad finē, tam sc̄tōz ac probabiliū testimonia, qđq; prophanoz hæreticōz. Piissimus ip̄erator Cōstantinus dixit: Pro latōz nunc testimoniōz atq; relectōz ex parte sc̄tissimi Agathonis papæ vrbis Romanæ scientiā percipiētibus nobis edicāt Theodorus & Georgius venerabiles p̄byteri, & Iohannes venerabilis diaconus, si & alia proferre uelint testimonia, Theodorus & Georgius uenerabiles presbyteri, & Iohānes uenerabilis diaconus dixerūt, licet & plura alia nobis idoneū est pferre testimonia, sed ne fastidiū ingeramus deo instructis uestris auribus hæc sufficiūt nobis ad ueritatē demonstrādā. Petimus at̄ à deo formatā uestrā fortitudinē interrogari Georgium sc̄tissimū ep̄m huius à deo cōseruādæ uestre regiæ urbis, & subiacētē ei synodū, necnō & Macariū archiep̄m Antiochiæ ciuitatis, & subiectos ei ep̄os si conuenit eis tenor relectarū duarū suggestionū. i. Agathonis sc̄tissimi papæ aplicæ sedis antiquæ Romæ, & concilij ei subiacentis, Georgius sc̄tissimus archiep̄s Constantinopoleos, & Macarius sc̄tiss. archiep̄s Antiochiæ, & qđ cū eis erāt, dixerūt. Piissime dñe petimus ut exēplaria p̄dictarū suggestionū percipiamus. Recurrētes nāq; & cōserētes testimoniā qđ in eis sunt sc̄tōz p̄babiliū patrū cū codicibus huius uenerabilis patriarchij in subsequenti competēs dabimus r̄sum. Piissimus ip̄erator Cōstantinus dixit: Citra dilationē qđ postulatum est, fiat, Prolatus at̄ codicillus à p̄sentatibus locum sc̄tissimi papæ Romæ sub signaculis tam gloriosissimorum iudicum, qđq; utrumq; partium fiat ad instar codicillorum qui à Macario deo amabili archiepiscopo Antiochiæ oblati sunt, & signatus est.

Actio Octaua.

IN nomine dñi Iesu Christi dei atq; saluatoris nostri, ip̄erantibus diuinissimis & serenissimis nostris dñis Flauijs, Cōstātino qđ piissimo, & à deo decreto magno principe perpetuo Augusto & ip̄eratore, anno vigesimo octauo, & post consolatū eius à deo instructæ māfuetudinis, anno. xij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruadis eius fratribus, anno. xxij. septima die mēsis Martij, indictione nona. Præsidēte eodē piissimo & Christi amatore magno ip̄eratore Cōstātino in secretario sacri palatij, qđ cognominat Trullus,

Sexte synodi Constantinopolitane.

& per iussione eius à deo instructe serenitatis. Præsentibus & audiētibz Niceta glorioso excōsule patricio, & magistro imperialiū officioz Theodoro glorioso excōsule patricio, & comite imperialis obsequij, & substratæ Gothraciæ, Sergio glorioso excōsule patricio, Paulo glorioso excōsule patricio, Iuliano glorioso excōsule patricio, & militari Logotheta, Cōstantino gl. excōsule patricio, & curatore impalis domus Hormisdæ, Anastasio gl. excōsule patricio, & locum agente comitis iperialis excubiti, Iohāne gl. excōsule patricio & q̄store, Polyucto gl. excōsule, Thoma, glorioso. exconsule, Paulo glorioso exconsule, & dispositive Orientalium provinciarum, Petro glorioso excōsule, Leontio glor. excōsule, & domestico iperialis mēse. Cōueniēte aut sancta, ac vniuersali synodo q̄ p imperialē sanctionē cōgregata est in hac à deo conseruanda regia vrbe. i. Theodoro, & Georgio venerabilibus p̄bris, & Iohāne venerabili diacono locū re p̄sentatibus sc̄tissimi ac b̄tissimi papæ antiq̄ Romæ Agathonis, & Georgio venerabili, & sc̄tissimo archiep̄o huius magnæ cōstantinopoleos nouæ Ro. & Petro deo amabili p̄bro monac. & vicario sedis Alexādriz magnæ ciuit., & Macario venerabili archiep̄o Theopoleos Antiochiæ & Georgio religioso p̄bro monac. & apocrifario Theodori venerabilis sedis Hierosolymoz. Iohāne ep̄o ciuitatis Portuēsis, Abūdantio ep̄o ciuitatis Paternēsis, Iohāne ep̄o ciuitatis Regitanæ locū agētibz, venerabilis q̄d circa antiquū Romā est centū. xxv. deo amabiliū ep̄oz cōcilij, q̄ etiā p. pprias subscriptōes declarant in suggestiōe ab eis facta ad p̄ssimū principē Cōstantinū. Et Theodoro religioso presbytero, & monacho locū seruāte Theodori deo amabilis archiep̄i Rauēnæ, Basilio ep̄o ciuitatis Gurtinæ Insulæ Crete, Theodoro ep̄is. Ephesi, Sifinnio ep̄. Heracliz Thraciæ, Georgio ep̄o Cyzici, Petro ep̄is. Nicomediæ, Fotio ep̄o Niciæ. Iohāne ep̄o Calcedonæ. Theodoro ep̄o Melitenæ. Sifinnio ep̄o Hierapoleos Phrygiæ, Macrobio ep̄o Seluciæ Hifauriæ, Georgio ep̄o Byzois Thraciæ, Georgio ep̄o Mytilenæ, Sergio ep̄is. Syllimbriæ, Andrea ep̄o Methymnæ, Theogenio ep̄o Cij, Georgio ep̄o Amulianæ, Anthonio ep̄o Ypepō Genesio ep̄o Anastasopoleos, Platone ep̄o Cinnæ, Iohāne ep̄o Dascilij, Theodoro ep̄o Iustini-anopoleos Gurdij, Theodoro ep̄o Verisse, Stephano ep̄o Heracliz p̄tri, Lōgino ep̄i. Cij. Domicio ep̄o Plusiados. Salomō ep̄o Clanei, Iohāne ep̄o Myndi, Georgio ep̄o Choēsi, Georgio ep̄o Cātang, Iohāne ep̄o Lappis, Eolalio ep̄o Zinonopoleos, Cōstātino ep̄is. Dalisandi, Theodoro ep̄o Olbis, Theophane p̄bro, & abbate venerabilis monast. q̄d appellat Baia, Georgio p̄bro & monacho monasterij renati positi in antiq̄ Roma, Cononæ & Stephano p̄bris & monac. monasterij q̄d appellat domus Arstia positi sūt in antiq̄ Roma, Anastasio p̄bro & monac. oratorio rū venerabilis patriarchij cōstantinopoleos Stephano pres. & monacho discipulo Macarij archiep̄i. Theopoleos Antiochiæ. Et residētibz gloriosis patricijs, & cōsulibus, & oibz venerabilibus, & deo amabilibus ep̄is. ex ordine in eodē secretario Trullo p̄positis in medio sacrosanctis euāgelijz. Paulus magnificus à secretis & ip̄ialis secretarius dixit, In memoria retinet à deo firmata v̄ra fortitudo q̄d p. ppriā supplicationē i aīcedēti cōuentu ad exēplaria duaz suggest. directaz ad à deo firmata v̄strā strenuitatē ab Agathone sc̄tissimo ac b̄tissimo papa antiq̄ Romæ, & q̄d circa eū est cōcilij, Georgius sc̄tissimus archiep̄s huius à deo cōseruandæ regiz vrbis, & Macarius sc̄tissimus archiep̄s Antiochiæ, & q̄ cū eis sunt venerabiles ep̄i p̄miserūt has relegendes in subsequēti cōpetens dare resp̄sum, & suggerimus ad q̄d placuerit. P̄ssimus ip̄erator cōstantinus dixit, Edicat Georgius sc̄tissimus archiep̄s huius à deo cōseruandæ nostræ ciuitatis, & Macarius venerabilis archiep̄s Antiochiæ, & ei subiacēs synodus si cōuenit eis sensus suggestiōnū directaz ab Agathone sc̄tissimo papa Romæ, & eius synodo, Georgius sc̄tissimus archiep̄. cōstantinopoleos dixit, inspiciēs p̄z dñe omnē virtutē suggestiōnū directaz ad p̄ssimā v̄strā fortitudinē tā ab Agathone sanctissimo papa Ro. q̄ ab eius synodo. Et scrutatus sc̄tōz ac p̄babilū patrū q̄ repositi sunt i venerabili patriarchio, inueni cuncta testimonia sc̄tōz ac probabiliū patrū q̄ in eis dē suggestiōibz cōtinent cōsonātia, & in nullo discrepātia sanctis ac p̄babilibus patribz & cōsentio eis, & sic p̄fiteor, & credo, Theodorus deo amabilis ep̄s Ephesi dixit, Ita dñe p̄fiteor, & sic credo quēadmodū habēt suggestiōes sc̄tissimi papæ antiq̄ Romæ Agathonis id est duas naturas & duas naturales volūtates, & duas naturales opatiōes in vno sanctæ trinitatis dño nostro Iesu Christo vero deo nostro. Sifinnius deo amabilis ep̄s Heracliz Thraciæ dixit, Auditū p̄cipiēs suggestiōes Agathonis sc̄tissimi papæ Romæ q̄ directæ sunt ad p̄ssimū nostrū dñm inueni in nullo eas aduerfari sanctis patribz, & p̄fiteor duas volūtates, & duas opationes in vno sanctæ trinitatis dño nostro Iesu Christo vero deo nostro, Georgius venerabilis ep̄s Cyzici dixit, Inspiciēs suggestiōes sc̄tissimi papæ Romæ Agathonis, & positōz in eis testimoniōz scientiā p̄cipiens de duabus volūtātibus & opationibus. Et cōsentiens omnibus q̄ in eis continent sic fector, & sic credo in vno sanctæ trinitatis dño nostro Iesu Christo vero deo nostro. Ego etem & dū hic relegerent, eedē suggestiōes ita credidi & credo, Iohānes deo amabilis ep̄is, Calcedonæ dixit, Sic cōfiteor, & sic credo secundū virtutē suggestiōnum directarum ab Agathone

Agathone sanctissimo papa antiq̃ Ro. ad piissimū & deo firmatū nostrū dñm, & magnū victorē ipatorē q̃ cōtinēt duas naturas, & duas naturales volūtaes, & duas opatiōes similiter naturales in vno sc̃tē trinitatis dño nro Iesu Christo vero deo nostro incōfufe, incōuertibiliter, & anathe matizo eos q̃ dicūt vnā volūtatē, & vnā opatiōē i dispēlatōe eiusdē dñi nostri Iesu Chri veri dei nostri. Siſinnius deo amabilis epi. Herapoleos Phrygiē dixit. Suscipio ea q̃ suggesta sunt dño nostro piſſ. & magno victori ipatori ab Agathone sanctis. papa ant. Ro. & pſiteor duas natu- ras i vno sc̃tē trini. do. no. Iesu Christo, & duas volūtaes natur. & duas opatiōes natur. indiuiſe incōuertibiliter, & anathematizo eos q̃ dicūt vnā volūtatē, & vnā opatiōē in dispēlatōe do. no. Iesu Chri veri dei nri Georgi⁹ deo amab. eſs Byzois Thraciē dixit. Profiteor duas natur. vo- lun. & duas ope. in dispen. vnus sc̃tē trinitatis dñi nostri Iesu Christi veri dei nostri, suscipio at̃ & sug. directas ab Agathone sanctis. papa Ro. ad piissimū & a deo firmatū nostrū dñm, & ma- gnū ipatorē hoc ipm p̃dicātes, & in oibus eas seqr. Georgius deo amab. ep̃s Mytilenē dixit. Profiteor ita & credo duas naturas, & duas naturales volūtaes, & duas opatiōes similiter natu- rales in vno sc̃tē trinitatis dño nostro Iesu Christo vero deo nro. Sup his aut̃ seqr & suggestiō- nes directas ab Agathone sanctissimo papa antiq̃ Ro. ad piissimū nostrū dñm & magnū ipatorē & oēm virtutē q̃ in eis cōtinēt, Andreas ep̃s Methymnē dixit. Seqr suggestiōes sanctissimi pa- pæ Ro. Agathonis, & testimonia sc̃tōꝝ patrū q̃ in eis continent, & ita credo, & ita pſiteor duas naturas, & duas volūtaes, & duas opatiōes in vno sanctæ trinitatis dño nostro Iesu Chro vero deo nostro. Sergius deo amabilis ep̃s Sylimbriæ dixit. Seqr suggestiōes patris nostri Agatho- nis sanctissimi papæ Romæ, & ita suscipio, & ita āplector eas tanq̃ ep̃stolas sc̃tē memoriæ Leonis p̃decessoris eius b̃titudinis, & pſiteor in dño nro Iesu Christo vero deo nostro duas voluntates naturales, filr & duas opatiōes, Domicius ep̃s Plusiados dixit. Suggestiōes directas a patre no- stro Agathone sanctissimo archiepo aplicæ & p̃cipalis sedis antiq̃ Romę ad a deo coronatū & māſuetissimū nostrū dñm & magnū victorē ipatorē tanq̃ ex sp̃u sc̃tō dictatas per os sancti ac b̃tissimi p̃cipis apostolog. Petri p̃dico, & digito ter beatissimi papæ Agathonis scriptas susci- pio, & āplector & ita credo, ita sentio duas naturas in vno sc̃tē trinitatis dño nostro Iesu Chro vero deo nostro, & duas naturales volūtaes, similiter & duas opatiōes naturales in vna p̃sona in vna subsistētia inseparabiliter atq̃ indiuiſe, & anathematizo eos q̃ dicūt vnā voluntatē & vnā opatiōem post incarnationē dñi nostri Iesu Christi, nisi dūtaxat in sc̃tā trinitate solūmō. Ge- nesiusep̃s Anastasiopoleos dixit. Secundū virtutē relectæ suggestiōnū sanctissimi papæ Ro- manæ vrbis sic credo & cōfiteor in incarnationis dispensatiōe dñi nostri Iesu Christi veri dei nri duas naturas, & duas naturales volūtaes, & duas naturales opatiōes, Theodorus ep̃s Meliti- nē ingressus in medio sanctæ ac vniuersalis synodi dixit. Ego dñe hō sum rusticus & peto istā charitā relegi, q̃ porrecta relecta est p̃ Iohannē magnificū a secretis & iperialē secretariū, & ha- bet in verbis ita, sancti ac p̃bables patres q̃q̃ testimonia vtrāq̃ pars ad vocationem p̃prij dog- matis ptulit ante sanctā ac vniuersalē quintā synodū claruerūt, & p̃prios dogmaticos sermoēs cōscripserunt, ex q̃bus vt dictū est testimonia vtrāq̃ pars ptulit, sed tñ nulla ex q̃tuor sanctis ac vniuersalibus synodis, sed neq̃ q̃ postea facta ē, ad ea q̃ vniuersalis q̃nta synodus tradidit catho- licæ dei ecclesiæ, q̃ in toto mūdo est numerū de p̃positis dogmaticis q̃stionibus, p̃ferre, aut tra- dere, aut p̃dicare in incarnationē dñi nostri Iesu Christi veri dei nostri p̃ter duas naturas q̃ in eo existūt incōuertibiliter & incōfufe ac indiuiſe in vna subsistētia, siue in vna p̃sona cuius vnus do- mini Iesu Christi veri dei nostri miracula & passiōes cōfiteri in verbis ipsis tradidit nobis sancta ac vniuersalis quinta synodus, & petimus piissimū vestrū imperiū q̃ vnitatis vbiq̃ positæ san- ctarum dei ecclesiā plurimā curā facit, queq̃ nobis tradita sunt recta & immaculata dogma- ta a p̃dictis sanctis & vniuersalibus synodis per sacras vestras inscripto sanctiōes, siue leges cō- firmare, & nullus licentiā habeat p̃tergredi, aut transponere terminos antiq̃s q̃s patres nostri ad salutem omniū fixerunt. Sed neq̃ ob quamlibet reprehensionē, aut occasionē cuiusquā p̃æ- defunctorū siue vnam opatiōem, & vnā voluntatē seu duas opatiōes, & duas volūtaes do- cuerūt, fiat, nisi quicq̃ fuerit a p̃dictis sanctis q̃nq̃ vniuersalibus, & cæteris orthodoxis syno- dis ad deiectionē hæreticorū cū impijs eorū dogmatibus & scriptis definitū, & vt generaliter di- cat q̃d a sc̃tā catholica ecclesia refutatū est, & abiectū p̃fiteres eundē vnū sc̃tē consubstāialis ac viuifice trinitatis p̃fectū i deitate & p̃fectū eundē in hūanitate ex duabus naturis, deitate & hu- manitate, & in duabus naturis etiā post iessabile & insolubile vnitionē opportune, & iuxta q̃d insitum est naturis vnū eundemq̃ Christum in vna subsistentia, atq̃ vna persona existente indiuiſe ac inseparabiliter operantē diuina, & humana, vt nullus iuxta modum q̃ p̃significatus est ex alterutra parte iubente vestra pietate sub accusatione, aut reprehensione huius rei causafiat. Piissimus impator dixit, edicat Theodorus deo amabilis ep̃s Mylitenæ qui sunt q̃ cū eo fecerūt porrectam nobis ab eo, & nunc relectā chartulā, Theodorus deo amabilis ep̃s Mylitenæ dixit.

Sexte synodi Constantinopolitane.

Petrus eps Nycomedie, Salomō eps Clanei, Antonius eps Ypepor, & qdā ex secretario sc̃ssimi
mi p̃riarche Cōstātinopoleos, i. Georgius diaconus, & Cartophilax, & Anastasius diaconus &
notari⁹ & defensor nauū, Stephan⁹ diaconus & cācellarius, Dionysius diaconus & cācellarius
Anastasius p̃br & monachus, & Georgi⁹ monachus p̃riarchij Antiochiæ, Pijissimus ip̃erator
Cōstātin⁹ dixit: Quis tibi porrexit hāc ip̃am cartulā quā ptulisti? Theodor⁹ deo amabilis eps
Melitanæ dixit: Iste abbas Stephanus q̃ ē de p̃riarchio Antiochiæ, & oñdit eū stātē post sedē
in q̃ sedebat. Idē venerabilis archieps Antiochiæ Macarius, Georgius eps Camulianorū dixit:
Suscipio & seq̃r dñe directas suggestiōes ab Agathōe sc̃ssimo papa Romę, & sic credo, & sic
p̃fiteor in vno sanctę trinitatis dño nro Iesu Ch̃ro vero deo nro duas naturales volūtates, &
duas opatōes. Platō eps Cynnę dixit: Audiēs suggestiōes Agathōis sc̃ssimi papę Ro. ita cre-
do, & hanc virtutē seq̃r & credo, & sic p̃fiteor duas naturas, & duas volūtates natura, & duas
opatōes adeq̃ naturales icōfufe, & icōmutabilt, isepabilt i vno sc̃te trinitatis dño nro Iesu Ch̃ro
vero deo nro. Theodorus eps verissē Armenię dixit. Audiēs suggestiōes directas ad dñm no-
strū benignissimū ip̃eratore à p̃fe nro papa Romę Agathōe, & testimonio: q̃ i eis cōtinēt sc̃iē-
tiā accipies, credo sicut credit ipse p̃r n̄r Agatho antiq̃ Romę papa in dño nro Iesu Ch̃ro vno
sanctę trinitatis vero deo nro duas naturas in vna p̃sona, & duas naturales volūtates, & duas
opatōes sūt naturales. Et surgētes ceteri oēs deo amabiles epi q̃ sub sedē Cōstātinopolitanā
fuerāt, exclamauerūt, dicētes: Et nos pijissime dñe notōez accipiētes suggestiōis directę ad mā-
fuerissimā vestrā fortitudinē ab Agathōe sc̃ssimo ac b̃ssimo papa antiq̃ Romę, & alterius
suggestiōis q̃ facta ē à subiacēte ei cōcilio, & seq̃ntes sensum q̃ in ea cōtinēt sic sapimus, & p̃fi-
temur, & credimus in vno dño nostro Iesu Ch̃ro vero deo nostro duas naturas icōfufe, icōuer-
tibiliter, idiuisē, & duas volūtates naturales, & duas opatōes naturales, & oēs q̃ docuerūt, & di-
cūt vnā volūtātē, & vnā opatōem in duabus naturis vnus dñi nostri Iesu Christi veri dei no-
stri anathematizamus. Sc̃tā synodus dixit. Si placet pietati vestrę Theodorus deo amabilis
eps Melitanę vna cū ab eodē mēoratis p̃sonis, i. Petro deo amabili epo Nycomedie, Salomōe
epo Clanei, & Antonio epo Ypepor, Georgio diaco, & Cartophilace sanctę huius magnę ec-
clesiæ, Anastasio dia, & notario defensore nauū, Stephano dia, & cācellario, Dionysio dia, &
cācellario, Anastasio p̃bro & monach, Georgio mōac, q̃ est cū Macario venerabili auchiēpo
Antiochiæ, & Stephano p̃bro & monach, eiusdē Macarij discipulo surgēs in medio cōsistat, &
indubitātē qd ei videt vna cū eis r̃deat. Pijissimus Imperator Cōstātinus dixit: Qd cōsidera-
tū est à sc̃tā synodo fiat, Et surgētes p̃dicti epi atq̃ clerici, & in medio stātes sine Stephano di-
scipulo Macarij venerabilis archiepi Antiochiæ dixerūt. Mentitus est hic aduersus nos Theo-
dorus ep̃us Melitanę, neq̃ em̃ cognoscētibus nobis, facta ē cartula q̃ porrecta est ab eo dño
nostro pijissimo, sed & parati sumus nrām orthodoxā fidem cōfiteri. Pijissimus Imperator Cō-
stātinus, & sc̃tā synodus dixerunt. Qm̃quidē suspicio nobis data est circa vos occasiōe por-
rectę cartulę à Theodoro deo amabili Ep̃o Melitanę, nō aliter nobis satisfacitis, nisi vtq̃
in scripto libello fidei vestrę in subsequenti adduxeritis, vt debeant coram sancta, & immacu-
lata dei eloquia eis afferri. Georgius sanctissimus archieps Cōstātinopoleos accedēs ad pijissi-
mum Imperatorem Cōstātinum dixit. Deo coronate dñe iubeto mitti in Dyptichis sanctarū
Ecclesiarum nomen sanctę memorię Vitaliani papę Romę eo quod, p̃pter tarditatem
missorum apocrifariorum à sanctissimo papa eiusdem antiquę Romę petitiōem tunc dedisse
ad mansuetissimā vestrā fortitudinē, tā partē sanctę meę Ecc̃lię, & Macariū venerabilē archi-
ep̃m Antiochiæ, eosq̃ q̃ illo tpe aduenerāt in hāc à deo seruata vestrā ciuitatē deo amabiles
ep̃os, vt p̃dictus sanctę memorię Vitalianus eijceret de sanctis Dyptichis, & restitui nobis
hm̃oi petitiōem, statim em̃ inueniet, & deo instructa vestra trāquillitas cōcantes Ecclesię ca-
tholicę, siue q̃ seipsos separāt ab ea p̃pter p̃sonā. Cōstātin⁹ pijissim⁹ ip̃ator dixit: Qd postulātū
est à sc̃ssimo Georgio patriarcha huius à deo seruata nostrę regię ciuitatis, fiat. Sc̃tā syno-
dus exclamauit Cōstātin⁹ magno Imperatori multos annos, Orthodoxo Imperatori mul-
tos annos, Cōseruato Orthodoxo multos annos, Pacifico ip̃eratori multos annos, Nono ma-
gno Cōstātin⁹ ip̃eratori multos annos. Nouo Theodosio ip̃eratori multos annos, Nouo Im-
peratori Martino multos annos, Nouo Iustiniano ip̃eratori multos ānos, Nos famuli ip̃era-
toris Agathōi orthodoxo papę Roma, multos ānos, Georgio orthodoxo patriarchę multos
annos, Orthodoxo senatui multos ānos. Sc̃tā synodus dixit. Si videt pijissimo dño edicat. Ma-
carius venerabilis archieps Antiochiæ quō credit in vno sanctę trinitatis dño nro Iesu Ch̃ri-
sto vero deo nostro, & si cōfitei in eo duas volūtates naturales, & duas opatōes naturales icō-
fufe, & idiuisibilt, & si sequit suggestiōes directas ad à deo instructā vestrā fortitudinē à patre
pietatis vestrę Agathōe sc̃ssimo papa antiq̃ Romę, & si cōsequit paterna testimonia q̃ in eis
cōtinent, Cōstātin⁹ pijissimus Imperator dixit: Audiēs Macari⁹ venerabilē archieps Antiochię
quę ab

quæ ab hac sancta & vniuersali synodo dicta sunt, quod ei videtur, respondeat. Macarius venerabilis archieps Antiochiæ dixit: Nō dico duas volūtates, aut duas opatōes in incarnatōis dispensatōe dñi nři Iesu Chrī, sed vnā voluntatē, & dei virilē opationē. Sancta synodus dixit: Postq̃ nō cōsentit virtuti directæ orthodoxæ suggestiōnū ab Agathone sanctissimo papa Roma. Macarius venera, q̃ iā & corā vřa pietate electa sunt, q̃b⁹ & cōsentiētes grate suscepimus p̃uidim⁹ hūc de sede sua surgere vt debeat rñdere. Et surrexit Macrobi⁹ deo amabilē eps Silentiæ Hifauriæ vna cū Eolalio epō Zynonopoleos, atq; Cōstātino epō Dalizādi, & Theodoro epō Olbis vtriq; de cōcilio exñtib⁹ sedis Antiochenæ dixit. Sic cōfiteor, & sic credo se cū dū virtutē suggestiōnū directæ ad dñm nřm p̃issimū ipatorē ab Agathōe sc̃tissimo papa Roma, & cōfiteor sicut duas naturas, ita & duas naturales volūtates, & duas naturales opatiōes idiuise, incōuertibilē, incōfuse in incarnatōis dispēsatōe vnus sanctæ trinitatis dñi nři Iesu Chrī veri dei nostri. Cōstantinus ep̃s Dalisandi, dixit: Cōfiteor duas naturas in vnū dñm nostrū Iesum Chrīm icōfuse, & idiuise in vna p̃sona atq; una subsistētia, & duas volūtates naturales, & duas opatōes naturales sūt, Theodorus ep̃s Olbis dixit: Sequor sanctū a Calcedonen sem & vniuersalē synodū, & tomū beatissimi papæ Leonis antiquæ Romæ. Et cōfiteor dñm nřm Iesum Chrīm vnū de sancta trinitate, & in duabus naturis, & duabus naturalibus volūtatibus & opatōibus incōfuse, & idiuise cognoscendū, & sequor sedē Cōstātinopolitanā, & sedē Romanā, & suggestiōes directas dño nřo p̃issimo magno Imperatori ab Agathōe sc̃tissimo papa Romano. Eolalius ep̃s Zynonopoleos dixit: ita credo duas naturas incōfuse, & idiuise, & duas volūtates, atq; duas opatōes in incarnatōis dispēsatōe vnus sanctæ trinitatis dñi nři Iesu Chrī veri dei nři. Cōstātin⁹ p̃issimus Impator, dixit: Si placet vřa sanctæ synodo adueniāt codicilli testimoniōz q̃ dudū porrecti sunt a Macario venerabili archiepo, q̃ & a vobis sigillati sunt vt legant, & cōferant cū Authenticis codicibus, q̃ repositi sunt in hic sito venerabili patriarchio. Sc̃ta synodus dixit: Qd̃ & nūc a vřa serenitate pie iussū ē, fiat. Et plati sunt p̃ Foti nū magnificū a secretis & Imperialē secretariū codicilli tres sigillati q̃ & dati sunt atq; oblati affīcti Macario venera. archiepo Antiochiæ vt recognosceret, si ipsi sunt q̃ ab eo dudū fuerāt, p̃lati codicilli, q̃s in manibus accipiēs, & inspiciēs idē venerabilis Macarius dixit: Etiā vere ipsi sunt, & recognosco eos. Cōstantin⁹ p̃issimus Impator dixit, edicat Macarius venerabilis archieps Antiochiæ, & Stephan⁹ religiosus p̃br, & monachus eius discipulus qd̃ sibi coaceruātes hūc de florauerūt testimoniā, Macarius sanctissimus archieps dixit: de ipsa vna volūtate q̃ est patris & dñi nři Iesu Christi & sancti sp̃s, Cōstātinus p̃issimus Imperator dixit: De dispensatiōe dñi nři Iesu Christi vnus sanctæ trinitatis dei verbi, q̃o sentis? Macarius venerabilis archieps dixit: Cōfiteor dñm Christū vnū sanctæ trinitatis esse, & post incarnationē in duabus p̃fectis naturis incōfuse, & idiuise in una p̃sona, & una subsistētia nusq̃ naturæ dñia p̃empta, p̃pter unitiōē, sed saluata potius p̃prietate utriusq; naturæ, & in vnā p̃sonā, atq; vnā subsistētiā cōcurrēte, qm̃ uero alterā p̃sonā, & post humanationē vnus sanctæ trinitatis nō assumpsit, p̃pter hoc, nec aliqd̃ peccati dicimus eū assumere, q̃a absq; carnalibus volūtatibus & cogitatōibus hoīs in imagine nouitatis cōfitemur vnū dñm nostrū Iesum Christum, q̃ em̃ vnā volūtatē habens, est ad susceptionē harū oīm passiōnū vnā eādēq; habuit uirtutē ad tolerantiā horū oīm sc̃dm sanctū & acceptabilē Augustinū, de hoc em̃ & cōfessionē fidei iam pridem exposuimus, & cōsentimus tam sanctis q̃nq; synodis, quāq; Honorio deo erudito, Sergio & Paulo, atq; Petro, & reliqs̃ quorū mentionē, & in his quæ dño porreximus, testimonijs fecimus, confitentes vnā volūtatē subsistentiālē in uno dño nostro Iesu Christo, & dei virilē eius operationē. Nec em̃ quæ diuina sunt sc̃dm deū, neq; quæ humana sunt sc̃dm hoīem, sed humanam, & dei nouam quandā uirilē operationē in conuersatōe demonstrasse cōfitemur secundum sanctum Dionysium, Cōstantinus p̃issimus Imperator, dixit: Cōfessio cuius mentio facta est qd̃ data sit nobis a Macario archiepo Antiochiæ, p̃pria eius fidei lectiōi pandatur &, plata est p̃ Fotinū a secretis & Imperialē secretariū, & electa est p̃ Diogenē a secretis, & Imperialē secretariū quæ cōtinet in uerbis ita, Pacis dei q̃ exuperat oēm sensum summa ē pietas per quā in uno ore, unoq; corde deo uiuēt, & ueræ trinitati seruīētes tenemus cōfessionē pacis dei cōstriciti. Hæc nō ab hoīe neq; p̃ hoīem sed diuina gratia. O fidelissime Imperator īstruēt⁹ cætera oīa īferioria ponēs, ut cōdecebat diuinū sacrūq; fastigiū, diuinū zelū q̃ tibi īditus ē, exacuisit, & ecclīe oculos fuscitās pōtīfices, inq̃, iuitas unūq; ut qd̃ in eo ē orthodoxie p̃ferat lumē, q̃tenus fulgeat ampli⁹ in mūdo, annuat q̃q; tibi de⁹ t̃pibus p̃i tui īperij Christianissimē p̃dicatōis indeficēs lumē, & hereticorū uoxū caligines extinguant. Obedio qp̃pe p̃parat⁹ deo placito uestro cōsilio. Quis ego sum dñe a deo decreta uilis, & abiect⁹ nec parēs, & in paup̃ mēto reiacēs, dicā q̃q; īmerit⁹ terribili seruire atq; assistere tribunali, uerū a uobis dign⁹ habet⁹ hāc p̃fessionē facio fidei quā prēs nostri q̃ in Niccæa, & dehinc fuerāt pmulgauerūt cū q̃ genit⁹

codoctus

Sexte synodi Constantinopolitane.

coedoctus sum, cum hac & abscedam. Credo igitur in vnum deum patrem omnipotentem omnium visibilium & invisibilium factorem. Et in vnum dominum nostrum Iesum Christum filium eius unigenitum, qui ex eo natus est ante omnia secula deum verum ex deo vero, perfectum filium, perfectum patris verbum, effectricem sapientiam, essentialem virtutem, totius creaturæ factorem, & in spiritu sanctum ex patre procedentem, & per filium manifestatum videlicet hominibus vitam viventium, causam immortalis, sanctitatem totius sanctificationis largitatem trinitatem, perfectam gloriam, & imperium, & consilium non diuisam unam deitatem, & dominatorem, nihil enim seruile in trinitate, vel subiectum, & introductitum, tanquam prius quidem non extitisset, post vero intromissum. Neque enim deficit filius patri, neque filio spiritus, sed inconvertibilis semper & consubstantialis sancta trinitas deus noster. Deum vero cum dico vno lumine illustror, & tribus tribus quidem secundum proprietates siue subsistentias & personas, vno vero secundum essentialis rationem, id est, deitatis, diuiditur quippe indiuisibiliter, ut ita dicam, & coniungitur diuisibiliter, vnum nempe in tribus ipsa deitas, & ipsa tria vnum, in quibus deitas siue ut expressim dicat quæ est deitas, & neque ipsam unitatem confusione operamur, neque ipsam diuisionem alienationem, absit enim à nobis ex æquo & Sabellij confusio, & Arrii diuisio, quæ & è regione alia sunt, & similia quidem impietate. Quid itaque est dominum confundere male, aut concidere in inæquali? Nobis vero vnus deus pater ex quo omnia, & vnus dominus Iesus Christus per quem omnia, & vnus spiritus in quo vnus omnia hæc tria deus, & hæc tria vnum sicut diximus confitemur vnum sanctæ trinitatis dominum Iesum Christum filium dei vnigenitum, propter nos in ultimis diebus descendisse de coelis, & incarnatum esse de spiritu sancto & sancta immaculataque domina nostra dei genitrice semperque virgine Maria, & humanatum esse, hoc est, veram carnem accepisse de ea animam animam rationalem atque intellectualem, & hanc nullo modo ante hoc subsistentem mirabiliter in seipso formasse, & hanc propriam per vnitionem dispensatiuam fecisse non ex semine humano vel operatione viri extitisse, neque ex voluntate carnis, sed operatione & voluntate virtutis altissimi dei. Ait enim angelus ad gloriosam & veram dei genitricem. Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus altissimi obumbrabit tibi. Ideoque quod nascetur ex te sanctum vocabitur filius dei. Ex hoc quippe solum dei genitricem proprie, atque secundum veritatem dei verbi virginem matrem glorificamus, quoniam quod præerat deus super naturam ex se peperit incarnatum, & ita factum est secundum nos humanitus deus verbum, ut non quod erat, amitteret, sed & si factus est in assumptione carnis & sanguinis. Ita quoque mansit quod erat deus natura, scilicet voluntate. Nec enim carnem dicimus in diuinitatis transire naturam, neque iterum in naturam carnis ineffabilem dei verbi deriuari naturam sicut Apollinarius, Eutices, & Seuerus impudenter assecuerunt. Nusquam enim propter unitatem differentia naturarum euanescit, saluat autem magis proprietas vtriusque naturæ in vna persona, vnaque subsistentia, vnitum quippe esse carne secundum subsistentiam consistentes verbum vnum illum adoramus filium vnigenitum deum verum omnium Iesum Christum in duabus naturis inconfuse & indiuisè cognoscendum non per partes ponentes, ac segregantes hominem & deum, neque illum quidem operatum fuisse miracula, hunc vero passum fuisse, quæ humana sunt, sicut diuidentes Theodorus & Nestorius dicunt. Eundemque confitemur deum & hominem perfectum consubstantialem patri secundum deitatem, & consubstantialem nobis eundem secundum humanitatem, eiusdemque vtrasque naturas prædicantes tam quæ ante secula ex patre secundum deitatem, quam quæ in ultimis diebus ex Maria virgine dei genitrice secundum humanitatem, eiusdem miracula, & passionem, & omnem simul deo decibilem atque homini comdecentem operatum ex eodem vno Christo deo nostro non ^{non euangelis} nouationem precessisse credimus. Neque enim quæ diuina sunt secundum deum, neque rursus quæ sunt hominis secundum hominem, sed humanatus deus verbū nouam quandam dei virilem operationem, & hanc totam viuificatricem demonstrat, vel nouum videtur, & perturbat aliquorum auditus suspicientium imperemptionem hanc nos, perferre eum quæ in Christo deo nostro sunt inconfuse, & secundum subsistentiam adunatarum duarum naturarum quod non est vnquam nec fuit. Vnum igitur eundemque operatum fuisse dicimus, id est, mire operatum esse salutem nostram, eundem passum propria carne & omnem veram sustinuisse salutares passionem, id est, dicere & miracula, ut sit quidem carnis pati non separate videlicet à diuinitate quis non diuinitatis fuit pati, ipsius autem dei operationem quamuis per humanitatem eius, hoc est, totam nostram conspersionem hanc adimpleuerit una & singulari voluntate diuina, utpote non existente in eo, & alia voluntate, siue obfisteret & aduersante diuinæ eius, & potest illius voluntati, impossibile enim est in uno eodemque Christo deo nostro duas simul & cum inuicem contrarias seu similes existere voluntates, salutaris uero à deo instructorum patrum doctrina manifeste instruit, quia nunquam intellectualiter animata domini caro diuisa atque ex proprio appetitu unitati siue subsistentialiter dei uerbi naturalem sui fecisset motionem, sed quando & quantam, & qualē idem deus uerbum uolebat, & ut clarius dicat, quæ admodum nostrum corpus regitur, & ornatur, atque ordinatur ab intellectuali & rationali anima nostra, ita & in domino Christo tota hominis eius conspersione ab eiusdem uerbi diuinitate semper, & in omnibus mota ^{deorum} deo mobilis fuit secundum Nisæum Gregorium dicentem aduersus Eunomium ita secundum quod deus est filius impassibilis

passibilis est per omnia, & immortalis. Si autem passio de eodem in Euangelio dicitur per humanitatem per omnia quae passionis est capax. Hoc operatus est, operatus enim vere diuinitas per corpus quod circa eam est omni salutem ut corporis quidem sint passionis, dei vero operatio per quam & saluati sumus hominibus salutem nullam introducimus diuisionem. Semel enim moriens, & multorum ablucens per totam redemptionem & salutem ex seipso nobis qui in peccatis sumus, ac gressus surrexit, & consuscitauit, & uiuificauit nos, pacem perpetuam donans, ascendensque in celos sedet ad dexteram patris eius, & iteque ueniet cum gloria iudicaturus uiuos & mortuos, cuius regni non erit finis. Spero enim resuscitari omnes, & diuino assistere tribunali, ut percipiat unusquisque iuxta ab eo retributionem sine non habitura, necessarie uero & illud adijcimus, asserentes quippe mortem quae ad carnem est unigeniti filii dei, id est Iesu Christi, & ex mortuis ascensum, & in celis assumptioem confitentes.

την οὐρανὸν καὶ τὸν οὐρανόν citra sanguinem caerimonias in ecclesiis celebramus, ita quippe accedimus ad benedictiones arcanas, & sanctificamur participes effecti tantae sanctae carnis, quam preciosi sanguinis Christi omni nostrum saluatoris, & non ut communem carnem suscipimus, absit, neque iteque ut viri sanctificati & copulati uerbo per unitatem dignitatis, siue ut diuinam inhabitatioem habentes, sed sicut uere uiuificatricem & propriam eiusdem uerbi, uita enim est naturalis ut deus, quia ergo factus est unum ad carnem suam uiuificam eam demonstrauit, unde uel dicit ad nos: Amen amen dico uobis, nisi manducaueritis carnem filii hominis, & biberitis eius sanguinem, non nisi ut hominis unius ex nobis, & ipsam extimamus esse. Quo enim hominis caro uiuificare erit secundum propriam sui naturam, sed ut uere propriam filii dei qui per nobis etiam filius hominis factus est *καὶ μὴ τὸ σωτὴρ* & puerctus. Ceterae uoces saluatoris nostri quae in euangelij sunt, neque subsistentibus duabus, neque personis partimur, sed tam humanas ad haec, & diuinas ab uno dictas recipimus recte sentientes. Vni igitur personae uniuersas uoces quae sunt in euangelio deputare oportet uni subsistentiae uerbi incarnati, deus enim unus est Iesus Christus, secundum scripturas haec sapere sumus edocti a sanctis apostolis, & euangelistis, ab omni quoque deo inspirata scriptura, & a uera confessione beatissimorum patrum eorum qui in Nicæa & Constantino poli deinceps, id est sanctae & uniuersali quaque synodo, in quibus & epistolae sanctorum Cyrilli & Leonis, & quaeque praedicauerunt, ac susceperunt suscipimus, & praedicamus, & quaeque abiecerunt, & nos anathematizamus, & omni haereseum a Symone usque in praesens praecipue Arrii, Eunomii, Macedonii, & Apollinaris, Sabellii Nouatii, Diodori, & Nestorii, Eutici quoque Dioscorum, & Seueri, & Iuliani *καὶ ἀνὴν ὁν* & ignorantem, Themistii, & omne eorum perperam conforti, Origenem quoque & Dydimum, & Euacrium, & fabulosa eorum deliramenta ad haec anathematizamus, & quae sancta quanta synodus abiecit. Theodorus, inquam, Mopsuestenae maledictum illius maximi haeretici, diuisionis quoque doctoris, & ipsa Theodorici scripta quae aduersum orthodoxam fidem, & xij. capitula beati Cyrilli, & epistola quae de Abiba scripta fuisse ad Marium Persam, super his etiam omnibus haeticis, & eum qui his subortus est maximus, nec dicendum cum eius discipulis qui Manichisare, & pericere corpore Christi domini nostri ille paganus edocebat, & ipsius diuisionis eius dogma, quod olim nostri praeserespueant, id est Honorius, Sergius, & Cyrus, & reliqui ecclesiarum doctores ad haec etiam Heracleus, paupus uir cuius praesentia deus orthodoxie huic pio imperio assignauit, cum indignatione quippe cum sanctis praesentibus nostris, & ita ipse exorta haec Maximianorum haereseum condemnauit, quae secuta & a qua hic facta est peruersio ne praesentis memoriae praesentis vestri sanctae congregationis. Petrus quoque sanctissimus ac uisus patriarcha, & praecessor meae paruitatis. Macedonius beatae memoriae, & vicarius Alexandriae Theodorus. Praesentibus his qui aduenerunt episcopi, & sacro senatu qui circa eum fuerant in scripto discutiens hunc anathematizauerunt, & exilio donauerunt cum ipsius eius discipulis. Sed uniuersos haeticos apud se anathematibus congemiscere derelinquens iteque conuertor ad dominum & ab eo conseruari uestra pietate exposco quoque orthodoxie sermonem corrobore. Vos ei sitis & a paupus luminaria fidei, luminaria fidei domine illustra orthodoxie custodes domine custodi. Deo exaltet cornu uestrum, deo pacificet imperium uestrum praesentibus omnem hostem, & pacem profundam & ecclesiis & uniuerso mundo condonante. Et subscriptio Macarius misericordia dei episcopi Theopoleos dictas omnem supradictum orthodoxiae textum iuxta aeditos sanctae & uniuersali quaque synodo & sancto ac praesentibus patrum qui notatim a me sunt positi qui explanauerunt iuxta praefixam uirtute unam voluntatem in uno domino Iesu Christo deo nostro, & dei uirile eius demonstrasse operatioem, & quae ipsius sit dicere in eodem Christo deo nostro duas uoluntates consentientes atque confusus, & ita sentiens & docens, & sperans assistere terribili dei tribunali cum hac in ea orthodoxa fide subscripsi. Constantinus piissimus Imperator, & sancta synodus dixerunt. Per tenorem oblatae confessionis a Macario deo amabili archiepiscopo Antiochia fidei eius agnitionem accepimus. Edicat autem idem deo amabilis Macarius si confentit testimoniis ab eo praesentibus & porrectis. Macarius sanctissimus archiepiscopus dixit, utique domine. Constantinus piissimus Imperator, & sancta synodus dixerunt. Prosequatur idem deo amabilis Macarius si confiteatur duas naturales uoluntates, & duas operatioes in incarnatiois dispensatioe dei nostri. Macarius uenerabilis archiepiscopus dixit. Non dico duas naturales uoluntates, aut duas operatioes naturales in incarnatiois

Sexte synodi Constantinopolitane.

natōis dispensatōe dñi nostri Iesu Christi, nec si mēbratim incidar, & mittar in mare. Cōstan-
tinus piissimus Imperator, & sc̃ta synodus dixerunt. Ex codicibus nunc platis & recognitis à
Macario venerabili archiepo Antiochiæ primus ex eis codicillus lectōe pandat ad collatio-
nem Authenticorū librorū sanctorū ac pbabiliū patrū qui recōditi sunt in venerabili patriar-
chio iuxta qd dudū postulata sunt à parte apostolicæ sedis sc̃tissimi papæ Roma. Agathonis,
Georgius deo amabilis diaconus, & Cartophilax huius magnæ dei ecclesiæ pferat hmōi co-
dices sanctorū pbabiliū patrū de venerabili p̃riarchio, & plati sunt. Et accipies p iussione
piissimi ñi principis Cōstantini Petrus gloriosus excōsul librū sc̃ti Athanasii cōtulit cū hmōi
primo codicillo deferente eundē codicillū Diogene magnifico à secretis, & Imperiali secre-
tario, quē & relegit continētē in verbis hoc mō: Sancti Athanasii ex sc̃do sermone aduersus
Apollinarē. Certū nāq; est, q̃ p̃existens deus verbū ante carnis aduentū nō erat homo, sed de
us erat apud deū inuisibilis atq; impassibilis. Neq; igit Ch̃i nomen absq; carne defert, q̃a seq-
tur nomini passio & mors, Luca qdem scribente: Si passibilis Ch̃us primus ex resurrectione
mortuorū, Paulo vero dicente. Pascha ñm immolatus est Ch̃us, q̃ dedit semetip̃m p nobis,
nō q̃a nō ē deus, sed q̃a & homo ē Ch̃us, p̃pterea memor estō Iesum Ch̃um resurrexisse à
mortuis ex semine David. Propter hoc scriptura vtroq; nōm facit introductionē in osten-
sionē subst̃tiæ, inuisibiliter qdem deo intelligente, & vere existēte, visibiliter aut̃ hoīem pal-
pādo, & vere existēte nō in diuisione psonarū, aut intelligentiarū, sed naturali natiuitati, & inui-
solubili vnitati, vt in ip̃so certa existēte passioe verus idem atq; impassibilis veraciter intelligat.
Sunt aut̃ & quæ intercisa sunt à Macario & Stephano, & ante & post testimonia hæc, sed dicis
q̃a si oīa suscepit modis oībus, & humanas habuit cogitatōes, ip̃sibile aut̃ ē in cogitatōibus
hoīs p̃ctm̃ non eē, & quō erit absq; p̃ctō Ch̃us? Dicite igit, si cogitationū peccabiliū cōditor
est deus, deputādum ē deo p̃priū officiū. Venit em̃ assumere facturā suā, sed iniustū erit, iteꝝ
iudiciū cōdemnans p̃ctōrem. Si em̃ peccabiles cogitatōes cōdidit dñs, quō cōdemnat peccan-
tem, & quō erit possibile arbitrant̃ à deo tale iudiciū fieri, si āt & Adā subiacebat talibus
cogitatōibus anteq̃ inobediēs fieret dei mādato, & quō ignorabat bonum & malū. Rationalis
q̃ppe erat, naturaliter aut̃ à talibus cogitatōibus experiētiā mali nesciens, tantum mō bonū
sciens, & vt qdam vniformis fuerat, nō obediens aut̃ mandato dei succubuit talibus cogitatio-
nibus, nō quia deus creauit captiuantes has cogitatōes, sed diabolus per deceptōem super im-
ponens hoīs rōnali naturæ quæ in prauaricatōe facta ē, & repulsa ē à deo, ac per hoc etiā dia-
bolum legem p̃cti in natura hoīs posuisse, & mortem regnauisse p opus p̃cti. Ideo igit venit
filius dei, vt soluat opera diaboli. Sed dicitis, q̃a soluit nō peccando, sed nō ē hæc solutio p̃cti:
nec em̃ in illo à p̃icipio operatus ē diabolus p̃ctm̃, vt veniente eo in mundū, & nō peccante
soluat p̃ctm̃, sed in rōnali & intellectuāli natura hoīs à principio operatus est p̃ctm̃ diabolus,
p̃pter hoc impossibile factum ē naturæ rationali existenti, & sp̃teō peccati sub cōdenatōem
mortis factæ, sed ip̃am corrigere ad libertatem, vt ait Apostolus: Nam q̃ impossibile erat legi
in quo infirmabat p carnē, p̃pter hoc venit filius dei hanc in p̃priā naturā disponere ex nouo
principio, & natiuitate mirabili, nō vt illum, q̃ à p̃icipio statutus erat, rescaret, sed supsemi-
natum cōtemptum cōtemnere, sicut testat̃ Propheta, dicens Anteq̃ sciat puer bonū aut malū,
reprobat malum vt eligat bonū. Si aut̃ nō in natura peccatrice, impeccabilis visus ē, quō con-
demnatum ē p̃ctm̃ in carne, neq; carne efficacīā habente, neq; deitate p̃ctm̃ sciente. Quō aut̃
& Apostolus dicit: Vbi abundauit p̃ctm̃, supabundauit & gr̃a: nō locū describens, sed naturam
supponens, vt quemadmodū, inqt, p vnum hoīem p̃ctm̃ intrauit in mundū, & p p̃ctm̃ mors.
Ita & p vnum hoīem Iesum Ch̃m gr̃a regnaret p iustificationē in vitā æternā, vt p quā natu-
ram, pgressio p̃cti facta ē, p hanc & ostensio iustificationis fieret, & ita soluerent opera diaboli,
liberata hoīs natura à p̃ctō, & glorificet deus. Dum igit cōferret talis liber, & pmitterent quē
dā ante & post, & in medio eiusdē testimonij. Cōstantinus piissimus Imperator, & sancta sy-
nodus dixerunt: Edicat deo amabilis Macarius archieps, vt qd hæc quæ necessaria sunt, circū
recidit de testimonio sancti & pbabilis patris. Macarius sanctissimus archieps dixit: Ego testi-
monia quæ deflorauī, sc̃dm p̃priū intentū deflorauī, & dum adhuc relegeret post detrucatio-
nem idē testimoniū qd deflorauerāt. Macarius, & Stephanus hñs in supscriptioe, & post aliq̃
qd iā in verbis etiā astruebat hoc mō p̃pterea i deitate verbi apparēs forma serui nō necessita-
ti subiecta natura atq; virtute inculpabilitatē oñdit dissoluens ius necessitatis & p̃cti legē atq;
captiuitatis tyrannū captiuū ducens, sicut ait Propheta: Ascendēs in altū captiuā duxit capti-
uitatē, formā em̃ serui aduersus inimicū pferens verbū victoriā fecit p illud qd aliqñ victū est.
Propterea & oēm tentatōem expleuit Iesus, q̃a & oīa assumpsit, q̃ tentatōis experimentū ha-
buerunt p quæ p nobis victoriā fecit, dicens: Confidite, ego vici mundum. Nec em̃ aduersus
deitatem assumpsit diabolus prælum quā nescit, q̃a nec audebat, p̃pterea dicebat: Si tu es fili-
us dei,

us dei, sed aduersus hominē quē olim decipere valuit, & ex illo in oēs hoīes extendit suā malitiæ operationē. Dū itaq; anima Adā in cōdēnatione mortis detineret, & exclamaret ad dominū propriū semp, sed & hi q; placuerūt deo, & iustificati sunt in naturali lege vna cū Adā detinerent cōlugētibz, & cōclamātibz misertus deus hoīs quē fecit, bene placitū ei fuit p sacramentū manifestatiōis nouitatis salutē operari in genere hūano, vt destrueret qdē inimicū q; per inuidiā deceperat sublimatū, ineffabiliter aut ostēderet hominē p vnitionē altissimi, & cōmunionē naturæ ex veritate, propterea venit verbū q; deus est, primūq; hoīs cōditor, vt fieret hō ad viuificationē quidē hoīs, destructionē vero iniusti inimici, & natus ē de muliere ex prima formatiōe. Formā hoīs sibi ppi resuscitās in ostēsiōe carnis absq; carnalibus voluntatibus, & cogitatiōibus hūanis in imagine nouitatis. Nā voluntas solius deitatis, q; & natura tota verbi in ostēsiōe formæ ipsius hūanæ carnis quæ visa est secūdi Adā nō in diuisione personæ, sed i substantiā. Vna par ei deitatis & hūanitatis. Propterea ergo accedebat diabolus ad Iesum tanq; ad hominē, & non inueniēs in eo vetustates, nec suæ satiōis indicia, neq; ad p̄sens aggressiōis profectū vincebat confusus, & victus, ac fatigatus dicebat. Quis est hic qui venit ex Edom, i. ex hoīs terra, incedēs cum potētia, propter qd & Christus dicebat, venit princeps huius mūdi, & in me inuenit nihil. Sācta synodus dixit: Ecce benignissime dñe, & hoc testimoniuū abscondit. Nāq; post, testimonia per iussiōē vestræ fortitudinis relegātur ostēdunt defloratiōē eius obumbrata & relecta sunt sequētia testimonia q; abscessa sunt à Macario & Stephano, & p̄sente testimonio dū qñ & carnē & animā, & totū primū secundū factum inuenit Adā. Si em̄ de substantiā hoīs erat ipsum nihil, quomodo ipsum corpus repertum est quod videbatur, dicitis nihil, sed non inuenit in ipsum quæ ipse operatus in principio Adā, & ita destructum est peccatū in Christo, propterea & scriptura testatur. Qui peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius. Quomodo ergo dicitis, & impudēter asseritis, quia impossibile ē captiuabilē fieri q; semel captus est homo, vt impossibilitatē quidē (quod oīno à ratione discrepat) deo applicetis, possibilitatē autē diabolo indestructum eius dicētes peccatum in natura hominū sicut & ceteri hæretici. Et ideo aduenisse deitatē quæ non captiuat in similitudine carnis & aiæ, ut ipsa captiuabilis maneat. Et sic appareat mūda iustitia, qñ em̄ nō fuit mūda deitatis iustitia, & ex his qd est hoīb; beneficium, nisi in eadē substantiā & naturæ innouatione appareat dñs, sicut ait apostolus, quā innouauit nobis viā nouā & viuētem dicēs. Ego sum via, veritas & vita. Sāta synodus dixit: Ecce & hoc testimonium sancti patris peremissi, non congruit orthodoxis ita circūtruncatas sc̄tōg; patrū voces deflorare, hæreticōg; potius propriū hoc est. Macarius venerabilis archiepiscopus dixit: Etiā dixi q; quærēs stabilire intentionē meā, hoc modo deflorauit. Sāta synodus exclamauit, hæreticū seipm manifeste demonstrauit. Nouo Dioscōro anathema, hmōi deponat. Nouū Dioscorum foras mitte, nouo Apollinario malos ānos. Merito ab episcopātu alienet, nudei circūposito ei pallio, & denudato eo atq; i medio astāte vnā cū Stephano eius discipulo, Theophanes venerabilis pbr & Abbas monasterij Baias interrogauit eosdē Macariū & Stephanū. Habuit humanā volūtātē dñs n̄r Iesus Chr̄s & ipeccabilē. Macarius & Stephanus dixerūt: Nos voluntatē humanā i Chr̄o non dicimus, diuinā vero etiā absq; carnalibus voluntatibus, & cogitationibus humanis sicut prolatū à nobis testimoniuū S. Athanasii cōtinet. Volūtas em̄ deitatis rātū. Theophanes deo amabilis pbr & Abbas dixit: Et quomodo itelligitis carnales volūtates, & cogitatiōes hūanas. Macarius & Stephanus dixerunt: Volūtates carnales & cogitatiōes humanæ hoīm similitū nobis sunt. Chr̄s vero nihil eōg; habuit. Theophanes deo amabilis pbr & Abbas dixit: Si testimoniuū qd detruncatis i integro posuissetis, iueniebat q; carnales volūtates & hūmanas cogitationes culpabiles & voluptuosas accepit sc̄tūs pater Athanasius q; ex seminatiōe diabolica illatæ sunt hūanæ naturæ, sicut idē sc̄tissimus pater superius asserit. Nā & ego dico non habuisse dñm n̄m Iesum Christū verbū deū nostrū ex spūatōe volūtātē carnalē, aut peccabiles cogitationes. Absit, sed naturalē volūtātē quā ipse deus creās Adā ei ididit, & hoc autē ipse interrogo vos, habuit animā rationabilē ipse Adā? Macarius & Stephanus dixerunt, etiā, Theophanes deo amabilis pbr & Abbas dixit: Naturalē habuit volūtātē. Stephanus religiosus monachus dixit, προσετιτικον καὶ αὐτεκονοιον, quod est arbitrale & liberū, etem̄ ante prauaricationē diuinā habuit volūtātē, & conuolūtarius erat deo. Domicius deo amabilis eps Plusiados dixit. Vbi it vanitas tua blasphemet? Si cōuolūtarius erat Adā deo, ergo & cōcreator. Theodorus & Georgius deo amabiles presbyteri, & Iohānes deo amabilis diaconus locū p̄sentātes Agathonis sc̄tiss. papæ Apostolicæ sedis ātiq; Romæ, & q; ex p̄sona eius fuerunt conciliū deo amabiles epi dixerunt. Si Adā āte prauaricationē diuinā habuit volūtātē, ergo & cōsubstantialis fuit deo, & quomodo mutatus trāsgressus est mādātū, & morti succubuit, Qui em̄ cōuolūtarius est, utiq; & cōsubstantialis est, aut ignoras S. Cyrillū clamātē, sicut

Kk

est con

Sexte synodi Constantinopolitane.

est cōsubstantialis, ita & cōuolūtarius proprio genitori, vnius em̄ essentia vna utiq; est voluntas. Theophanes deo amabilis pbr̄ & Abbas dixit: Quod iā vos interrogauī dicite. Habuit naturalē volūtatem Adā etiā, an non? Macarius & Stephanus dixerūt: Et superius iā diximus, *προαληπτικῶν καὶ αὐτεξουσιῶν*, id est arbitrale & liberū, Theophanes deo amabilis pbr̄ & Abbas dixit. Aut assentite, q̄a habuit naturalē volūtate, aut renūtiatē, & hoc ostēdo à sanctis probabilibus patribus. Diu igit̄ pseuerātibus iisdē Macario & Stephano, & neq; assentire volētibus neq; abnuere. Cōstātinus pijs̄simus impator, & sc̄ta synodus dixerunt: Proferat deo amabilis Theophanus pbr̄ & Abbas q̄ effatus est testimonia sc̄tōr̄ & probabiliū patrum. Et protulit duo testimonia, vnū quidē S. Athanasii archiepiscopi Alexandriæ de libro humanationis aduersus Apollinariū sic habēs in verbis. Quādo Adā in principio formauit deus, nunqd cōgenitū ei dedit peccatū? qd ergo iā opus erat mādati, quomodo ergo eū condēnauit peccatē? Quomodo at̄ & ante prauaricationē ignorabat bonū & malum Adā, quē formauit deus ad incorruptionē & imaginē suæ æternitatis fecit eū natura impeccabilē & voluntate liberum. Aliud at̄ S. Augustini ep̄i Ypponis ex. v. lib. aduersus Iulianū Pellagianistā cōtinentē ita: Motus animi qd est, nisi motus naturæ, aīa em̄ sine dubitatōe natura est, & ideo voluntas motus naturæ est, q̄a motus est aīa. Sc̄ta synodus dixit: Luce clariū & veraciter ostēdit Theophanes deo amabilis pbr̄ & Abbas p prolata ab eo testimonia sc̄tōr̄ ac pbabiliū patr̄ naturalē eē volūtate. Si igit̄ primus Adā naturalē habuit volūtate, q̄ per oīa similis illi factus est absq; p̄ctō, secūsus Adā dñs noster Iesus Christus verus deus noster, quō non habuit in hūana eius natura naturalē volūtate? Si itaq; & humanā impeccabilē voluntatē assumpsit dñs noster, & deus Iesus Christus hūanæ suæ naturæ, & diuinā atē secula cū patre & sc̄to spiritu habuit voluntatē, proculdubio duas naturales voluntates in ipso orthodoxos oportet confiteri incōfuse atq; indiuisē, sicut & plurimis paternis testimonijs duæ naturales volūtates in vna psona, siue vna subsistētia p incarnationis dispēsationē vnius de sc̄ta trinitate dñi nostri Iesu Christi dei nostri cōprobate sunt. Itē relectum est ex eodē codicillo aliud testimonium S. Ambrosii episcopi Mediolanēsis de libro ad Gratianum imperatorē habēs in verbis ita, Veruntū in tātum hominē quē in veritate carnis ostēdebat in effectu cor̄ qualē demonstrat, vt diceret, nō sicut ego volo, sed sicut tu vis, & hæc utiq; similiter habēte semper Christo circa volūtatem quā vult pater, & post pauca huius testimonia deslorauerūt iisdē Macarius & Stephanus ita, cernis quō nō solū filius voluntatē patris, sed & pater facit voluntatē filij. Quid ergo est viuificare, nisi qd per passionē fit filij, nā passio Christi voluntas est patris. Quos ergo viuificat filius, p voluntatē viuificat patris, ergo voluntas vna est, quæ volūtas patris, nisi vt in hūc mūdū Iesus veniret, & emundaret nos à peccatis? Audite Ambrosiū dicētē: Si vis, potes me mūdare. Respondit Iesus, volo mūdare, & continuo saluus factus est. Cernis ergo quō filius potestātē habet propriæ volūtatis, & eadē est voluntas Christi q̄ est & patris. Sunt at̄ & q̄ abscessa sunt ex eodē testimonio à Macario & Stephano ita, quis dicētē eo, q̄ habet pater, mea sunt indubiū est, q̄ nihil subtractū est, quā em̄ pater habet, eadē & filius volūtate habet, vna ergo volūtas, ubi una operatio, & in deo em̄ uolūtatis ordo effectū existit actionis. Alia qppe est uolūtas hoīs, & alia dei. Nā ad cognoscēdū, q̄ homini qdē uiuere desiderabile existit, qm̄ mortē ptimescimus, Christi uero passio est secundū diuinā uoluntatē, ut pro nobis pateret. Petro uolente dñm à passione declinare dñs ait: Non sapias ea q̄ dei sunt, sed quæ hominū sunt. Suscepit ergo uoluntatē meā, suscepit tristitiā meā, confidenter tristitiā nomino, q̄a crucem prædico, mea est uoluntas quā suā dixit, quia ut homo suscepit tristitiā meā, ut homo locutus est. Ideo ait: Nō sicut ego uolo, sed sicut tu uis. Mea est tristitia quā meo suscepit affectu. Nemo em̄ moriturus gaudet, mihi cōpatit̄, & mihi contristat̄, & mihi condolet. Pro me em̄ dolet in me, q̄a pro se nihil habuit quod doleret. Doles ergo dñe, nō tua uulnera, sed mea, nō tuā mortē, sed nostrā infirmitatē. Propheta dicit, q̄a pro nobis doles, & nos reputauimus te dñe esse in dolore, dū qñ ipse nō dolebas pro te, sed pro me. Et qd mirū si pro oībus doluit q̄ pro uno lachrymatus est? Quid mirum, si moriturus tēdeat q̄ Lazari; resuscitaturus illachrymat, sed ibi eū sororis pietas ad lachrymādū mouit, per quā eum tāgebat humanus affectus, & hic interior affectus dispensatōis operabat̄, ut quēadmodū mors eius omnīū mortē abstulit & liuor eius nostra sanauit uulnera, ita & eius tristitia nostrā deleat tristitiā. Vt homo igit̄ dubitat, ut homo turbat̄, non turbat̄ uirtus, aut deitas eius, sed aīa turbat̄, & turbat̄ secundum humanæ fragilitatis assumptionē. Et ideo q̄a animā suscepit passibilē. Nec em̄ deus iuxta qd deus erat, turbari aut mori poterat. Itē relatū est aliud testimoniū ex eodē codicillo S. Dionysii ep̄i Atheniensis & martyris, ex libro diuinor̄ noīm, & collatus est similiter textus testimoniū cōtinēs ita. Discreta est at̄ benignissima circa nos dei operatio p hoc qd secundū nos ex nobis itēgre uereq; hūanatus est uerbū qd est supra substantiā, & operari & pati, quāta humana eius diuinæ

diuinæ operatōi cōgruunt p̄cipua ac probabilia. His nāq; p̄ & sp̄s nulla rōne cōmunicāt, nisi qd dixerit sc̄dm benignissimā misericordē volūtātē q̄ abscissa sūt ex eodē testimonio ab eisdē & per omnē sublimissimā & ineffabilē dei operatōnē quā operatus est secundū nos factus incōmutabilis, eo qd deus & dei verbū. Itē relectū ex eodē codicillo testimonium S. Iohānis Chrysostomi ex sermone illo. Pater si possibile est, trāseat à me calix iste, & collatū est similiter cū libro mēbranaceo, qd est ex bibliotheca venerabilis patriarchij huius regiæ ciuitatis testimonio, cōtinētē ita: Tāta bñficia p̄ crucē & facta sunt & fiūt, & nō vult crucifigi. Dicitō mihi, & qd ergo hoc dixerit. Si at nō volebat, qd ei necessitatē fecit. Quis vim itulit. Vt qd at & p̄misit, p̄phetas annūtiātes qd crucifigeret dū crucifigēd⁹ nō erat, nec volēs hoc pati, vt qd at & calicē vocat crucē, si vtiq; nolebat crucifigi. Hoc em̄ ondētis est q̄tū desideriū circa hāc rē habuit. Quēadmodū em̄ sitientibus calix suauis est, ita & eidē crucifigi, p̄pter qd & dicebat, desiderio desiderauit hoc pascha māducare vobiscū, nō q̄si simpliciter hoc dicēs, sed propter cām hāc, eo qd post vesperz crux eū susciperet. Qui ergo gloriā hāc rē vocabat, & discipulum increpabat, eo qd eū phiberet. Et bonū pastorē ex hoc ondēbat qd occideret pro nobis, & desiderio desiderasse hāc rē dicebat, & sponte ad hoc veniebat q̄uo rogat hoc nō fieri. Si at nō volebat, qd difficile erat phibere ad hoc veniētes. Nunc at & vidēs eū accurrentē in hāc rem cū em̄ sup eū venirēt, dixit: Quē q̄ritis? qd dixerūt, Iesum. Ait: Ecce ego sum, & abierūt retro, & ceciderūt in terrā. Qui igit̄ eos prius ita cācauerat & onderat, qd poterat effugisse, tunc se ipsum tradidit, vt discas, qd nō necessitate, neq; vi, neq; p̄ tyrānidē irruentiū nolens hoc sustinuit, sed sp̄te & volēs, & peligēs, & olim hāc dispēsans. Et ideo p̄phetā p̄mittebātur, & patriarchā p̄dicabāt, & verbis, & rebus crux p̄figurabat. Et em̄ Isaac occisio, crucē nobis demōstrabat, vnde & dicebat, Abrahā p̄ vester exultauit vt videret diē meū, vidit & gauisus ē. Ergo patriarcha qdē gauisus est videndo imaginē crucis. Ipse vero recusabat ipsam rē, & Moy ses q̄ ita Amalech supauit, qd figurā crucis ondēbat. Et milia miliū vtiq; qd cernat in veteri scriptura facta qd crucē p̄figurabāt. Vt qd igit̄ ita fiebāt, si is qd crucifigi futurus erat hoc fieri nolebat. Et qd sequit̄, plus difficile est. Dicēs em̄, trāseat à me calix iste, addidit, verunt̄ nō ficut ego uolo, sed sicut tu. Ex hoc em̄ q̄tū secundū sermonē duarū uoluntates cōtrariā ibi demōstratur, siquidē p̄ vult eū crucifigi. Ipse uero non vult, cū qn ubiq; uidemus eum eadē cū p̄e uolentē eadē p̄legentē. Nā quādo dicit, da eis quēadmodū ego & tu unum sumus, ut & ipsi nobis unū sint, nihil aliud dicit, nisi qd una est uolūtas patris & filij, & qn dicit, uerba quā ego loquor, non ego loquor, p̄ uero in me manens facit opera, hoc ipsum ondētur, & qn dicit: A me ipso non loquor, & à me ipso nō ueni, & à me ipso nō possum quicq; facere. Nō hoc ostendēdo dicit qd p̄tate frustret̄, uel loquendi, uel faciendi, absit, sed exacte ondēre uolēs cōsonum eius esse propositū, tā in uerbis q̄ in rebus oibsq; dispensationibus cū patre, & unā eadēq; esse, sicut iā sapius demonstrauimus. Illud aut̄, à me ipso non loquor, non p̄tatis est perēptio, sed consonātiæ probatio. Sunt at & sequentia eiusdem sermonis, qd & abscissa sunt ex p̄sente testimonio ab eisdē Macario & Stephano hāc. Quod ergo hic ait, verunt̄ nō qd ego uolo, sed sicut tu uis, forsitā in multū uos certamen imifimus, sed attoniti stāte. Nā & si plura sunt qd dicta sunt, sed bene noui qm̄ pubescit deuotio uestra, ceterz ad ipsam resolutiōem p̄perat sermo. Propter qd ergo ita dictū est, diligenter aduerte, ualde difficile recipiebat incarnationis ratio, sup̄excellens em̄ eius clemētia, & magnitudo cōdescensiois eius, hoc stupore erat repleti, & multo indigebat apparatu ut susciperet. Aduerte ergo q̄le erat audire & dicere qd deus ineffabilis, inenarrabilis, intelligibilis, inuisibilis, incōprehensibilis, cuius ī manu sunt fines terræ qd respicit terrā, & facit eā tremere, qd tāgit mōtes & fumigāt, cuius momentū cōdescensionis, neq; Cherubim sufferre potuerunt, sed facies obceclabāt extēsiōe alaz. Ipse qd omnē sensum suū percellit, & omnē cōsiliū agit, trāsiliens angelos, archāgelos, uniuersas intellectuales supernas uirtutes, acceptū habuit fieri hō, & carnē quā de terra & luto formata est assumere, & in uulū uenire uirginālē, & nouē mensū tempus in utero portari, & lacte nutriri, & oīa humana pati. Quia igit̄ ita mirabile erat qd futur⁹ erat, vt & postq̄ fieret à pluribus nō crederet. Primo quidē p̄phetas p̄misit hoc ipm̄ p̄dicātes, & hic quidē patriarcha p̄clamabat dicēs: Ascēdisti de germine fili mi, & cubās dormisti vt leo. Eīas uero dicit: Ecce uirgo in utero habebit & pariet filiū, & vocabunt nomen eius Emanuel. Et alius itez: Vidimus eū ut infantē tanq̄ radicē in terra sitienti terrā sitientem, uulū dicens uirginalem, eo qd non susciperet semen hominis neq; coitu frueret̄, sed absq; mixtione eum congeneraret. Et itez: Puer natus est nobis, & filius datus est nobis, & egrediet̄ uirga de radice Iesse, & flos de radice eius ascendet. Et Hieremias: Hic deus noster non aestimabit alius p̄ter eū. Inuenit omnem uia disciplinā, & dedit eā Iacob puero suo, & Israel dilecto suo, post hāc in terris uisus est, & cū hominibus conuersatus est, & Dauid aduentum eius in carne p̄dicans, ait: Descendit sicut pluuia in uellus, &

Sexte synodi Constantinopolitane.

sicut stillicidia stillantia sup̄ terrā, qm̄ absq; strepitu & perturbatōe in vtero virginis venit. Sed nō sufficerēt hęc tñ, & adueniens vt nō putaret phantasia esse qđ fiebat nō aspectu solo rei cre-
dilitatē adhibet, sed tēpore multo, & p̄ oīa humana veniēdo. Neq; em̄ simpliciter in hominem
venit perfectū atq; cōpletū, sed in vuluā virginalē, vt & vtero portaret, & partū toleraret & la-
ctis alimenta & incrementū, & per tēporis p̄lixitatē, & differentiā omniū etatū credibilē fa-
ceret qđ fiebat, Sed nec in hoc solū demōstratio stetit, sed circumferens eandē carnem permittit
eam quā cōtemptibilia sunt naturæ sustinere & esurire, & sitire, & dormire atq; fatigari, ad ex-
tremū, & ad crucē veniens relit eam q̄ carnis sunt pati. Propter hoc em̄ & guttæ sudorē descē-
debant de ea & angelus inueniebat eum cōfortare, & tristatur, & æstuat. Etem̄ antequā hęc di-
ceret ait: Anima mea turbata est, & tristis ē vsq; ad mortē. Si em̄ & his om̄ibus factis malignū os
diaboli per Martionē, Ponticum, & Valentinū, & Manichæū, Persam, & ceteros plures hære-
sum autores tentauit quantū in ipsis erat peruertere verbū dispensatōis, & insonuit Sathanæ cū
quendā sonū diceret. Quia neq; incarnatus est, neq; carnē induit, sed putatiua hoc erat phanta-
sia, & scena, & simulatio, dū qñ passionis tpe, pclamarent mors sepulchrū & esuries, si nihil horū
factū fuisset, quō nō multo amplius diabolus maligna hęc seminare impietatis dogmata? Pro-
pter hoc ergo quēadmodū esuriuit, sicut fatigatus ē, sicut dormiuit, sicut māducauit, sicut bibit,
sic & mortē recusat humanā, ostendens & infirmitatē naturæ, quæ nō acquiescit impassibiliter ab-
scindi de hac vita. Si enim nihil horū dixisset habuissent dicere, qđ si hō erat oportebat eū q̄ ho-
minis sunt pati. Quæ vero sunt ista dū crucifigendus erat & formidare, & tedere, & nō sine pas-
sione abscindi de hac vita. Naturæ em̄ insitus est amor præsentiū, p̄pterea ostendere volēs vere
esse carnis indumentū, & dispensationē credibilem facere cū multa approbatōe easdē passiones
nudas pponit. Cōstantinus p̄ssimus ip̄erator dixit. Sufficiunt ea & q̄ hodierna die relecta sunt
reliqua vero præsentiū q̄ legit codicilli, in sequētī secretario relegantur.

¶ Actio Nona.

IN nomine dñi dei & saluatoris nostri Iesu Ch̄risti imperatibus à deo coronatis & serenissi-
mis nostris dominis Flauijs, Cōstantino qđem p̄ssimo, & à deo decreto magno principe
perpetuo augusto, & imperatore, anno, xxviij, & post cōsulatū eius à deo instructæ mā-
suetudinis, anno xiiij, Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruandis eius fratribus, anno,
xxij, die viij mensis Martij, indictōe nona. Præsidentē eodē p̄ssimo & Ch̄risto dilecto magno
impatore Cōstantino ī secretario sacri palatij qđ cognominat Trullus, & ex iussu eius à deo ī-
structæ serenitatis, Præsentibus & audientibus Niceta gloriosissimo excōsule patricio, & magi-
stro imperialiū officiorū, Theodoro gl. excōsule patricio & comite imperialis obsequij, & sub-
stratæ Gothraciæ, Sergio gl. excōsule patricio, Paulo gl. exconsule patricio, Iuliano glorioso
exconsule patricio, & militari Logotheta, Cōstantino glorioso exconsule patricio, & curato-
re imperialis domus Hormisdæ, Anastasio glorioso excōsule patricio, & locū agente comitis im-
perialis excubiti, Iohanne glorioso exconsule patricio & q̄store, Polyucto glorioso excōsule,
Thoma glorioso exconsule, Paulo glorioso exconsule & dispositore orientalium puinciarum,
Petro glorioso excōsule, Leontio glorioso excōsule, & domestico imperialis mensæ.
¶ Cōueniente qđq; sc̄tā & vniuersali synodo q̄ p̄ imperialē sanctionē cōgregata ē in hac à deo cō-
seruāda regia vrbe. i. Theodoro & Georgio venerabilibus p̄b̄is, & Iohāne venerabili diacono
vicē agētibus Agathonis sc̄tissimi ac beatissimi papæ antiq̄ Ro. & Georgio ven. ac sc̄tissimo ar-
chiep̄o magnæ cōstan. nouæ Ro. & Petro deo amabili p̄b̄o, & monac. & vicario sedis magnæ
ciuit. Alexādriz, & Georgio religioso p̄f. monac. & Apocrisario Theodori venerabilis vica-
rij sedis Hierosolymorū. Iohāne ep̄o Portuēsi, Abūdantio ep̄o ciuitatis Paternēsis, Iohanne ep̄o
ciuitatis regitane locū præsentiū, cxxv. venerabiliū ep̄orū sancti cōcilij antiq̄ Ro. q̄ & p̄ pro-
prias subscriptōes demōstrant in suggestiōe ab eis facta ad p̄ssimū impatorē Cōstantinum &
Theodoro religioso, p̄b̄o & locū agētē Theodori deo amabilis archiep̄i Rauennæ, Basilio ep̄o
Gortinæ Isulæ Cretæ, Theodoro ep̄o Ephesi, Sifinnio ep̄is, Heracliz Thracēsis, Georgio ep̄is,
Cyzici, Petro ep̄o Nicomediæ, Focio ep̄o Niciz, Iohāne ep̄o Calcedonēsi, Theodoro ep̄o Me-
letiēsi, Sifinnio ep̄o Hierapoleos Phrygiæ, Macrobio ep̄o Seleuciæ, Hifauriæ, Georgio ep̄o By-
zois Thraciæ, Georgio ep̄o Mitylēsi, Sergio ep̄is, Sylimbriæ, Andrea ep̄o Methymnæ, Theog-
nio ep̄o Chij, Georgio ep̄o Camulianorū, Antho. ep̄o Ypepō, Genesio ep̄o Anastasiopoleos,
Platōe ep̄o Cinnæ, Iohā. ep̄i, Dascylii, Theodoro ep̄o Iustinianopoleos Gordi, Theodoro ep̄o
Meletine, Theodo. ep̄o Verifiēsi, Stephāo ep̄o Heracliæ, Lōgino ep̄o Cij, Domicio ep̄o Plusia-
dos, Salomone ep̄o Choēsi, Georgio ep̄o Cātanz, Iohāne ep̄o Lapis, Eolalio ep̄o Zinonopo-
leos, Cōstan. ep̄o Dalifandi, Theodo. ep̄o Olbis, Theophanio p̄b̄o, & abbate ven. monast. Si-
ciliz qđ cognōiat Baias, Georgio p̄b̄o, & monac. monast. renati positi ī antiq̄ Ro. Conong &
Stephano p̄b̄is & monac. monast. qđ cognōiat domus Arsitia positi s̄l̄r in antiq̄ Ro, Anasta-
sio p̄b̄o

sio pbro, & monacho oratorioꝝ venerabilis p̄iarchij cōstantinopoleos. Et residētibus gloriosissimis patricijs & consulis, & omnibus venerabilibus ep̄is secundum ordinem in eodem secretario Trulli ppositis in medio sc̄tis & imaculatis Christi dei n̄ri euangelijs. Cōstantinus vero amabilis diaconus huius sc̄tissimæ dei catholicæ & aplice magnæ ecclesiæ, & p̄micerius deo amabiliū notarioꝝ Georgij sc̄tissimi archiep̄i cōstan. dixit: Meminit deo istructū iperitū vestrū, ac sc̄tā & vniuersalis synodus q̄d hesternā die collata sunt cū libris venerabilis patriarchij diuersa testimonia ex codicello q̄ oblatu est à Macario & Stephano. Et interlocutio sc̄tā est vt in subsequēti reliq̄ eiusdē codicelli relegerent. Assistūt at̄ p̄ velo Petrus ep̄s Nicomediæ, Salomō ep̄s Clanei. Anthonius ep̄s Ypepon, Theodorus ep̄s Melitanę. Georgius diaconus & carthofilax. Anastasius diaconus & defensor nauitū. Stephanus diaconus & cācellarius. Dyonisius diaconus & cācellarius. Georgius monac. Macarij, Anastasius presbyter & monac. & Stephanus monac. discipulus Macarij, & si uideat deo instructo v̄ro ip̄io, & vestræ sc̄tæ synodo hos ingredi, suggerimus ad q̄d placuerit. Cōstantinus p̄ssimus ip̄ator & sc̄tā synodus dixerūt. Memorati viri ingrediant, & ingressi sunt. Cōstantinus p̄ssimus imperator & sc̄tā synodus dixerūt. Relegant q̄ dudū gesta sunt, & relecta sunt. Cōstantinus p̄ssimus ip̄ator dixit. Proferat codicellus testimonioꝝ, q̄ oblatu est à Macario & Stephano. T̄nus reliq̄ relegat, & cōferat ad codices venerabilis p̄iarchij, & platus ē, quē accipies Diogenes à secretis & ip̄erialis secretarius relegit ita. S. Athanasij ex sermōe de trinitate & incarnatione, & q̄n dixit. Deus deus meus ut q̄d dereliquisti me, ex p̄sona nostra dicit, & post pauca, P̄ si possibile est transeat à me calix iste. Verunt̄ nō mea uoluntas fiat, sed tua. Sp̄s p̄p̄r, caro aut̄ infirma, duas uoluntates hic oñdit, & vnā q̄dē humanā q̄ est carnis, aliam aut̄ diuinā. q̄d em̄ humanū, p̄pter infirmitatē carnis refugiebat passionē, diuina at̄ natura erat p̄p̄pta. Si cum & Petrus audiens de passionē, formidauit & dixit. Propitius esto tibi dñe, increpans autē eum dñs dixit: Vade retro me Sathanas, scandalū mihi es, q̄a nō sapias q̄ dei sunt, sed quē hominū, ita & hic intelligit. Sunt aut̄ & quæ abscissa sunt ex eodē testimonio ab eisdem Macario & Stephano ita, sc̄tis qp̄pe in similitudine hoīm refugiebat passionē vt homo, deus vero existēs q̄ est secundū diuinā essentiā ip̄assibilis, prompte suscipiebat passionē & mortē. Basilius deo amabilis ep̄s Gortinæ dixit. Ecce p̄ssime dñe adhuc q̄d vnā uolūtātē q̄ ab eis promissa fuerat nō ostenderunt, sed & duas uoluntates ex p̄nti quod relectū est sc̄ti Athanasij testimonio luce clarius ostēderūt. Stephanus monachus discipulus Macarij dixit: S. Gregori⁹ Theologus in libro secūdo de filio manifeste oñdit vnā uolūtātē in dño nostro Iesu Christo ingens illius em̄ velle nec cōtrariū est deo deificatum totū. Basilius deo amabilis ep̄s Gortinæ dixit: Qualem uolūtātē dicis quæ deificati est diuinā, an humanā? Si em̄ diuinā dixeris, quod diuinū est deificatiōe nō indiget, si aut̄ humanā, p̄culdubio duas uoluntates & ex p̄nti testimonio etiā nolēs significas. Domitius deo amabilis ep̄s Plusiados dixit: Postulo à deo coronatā dñi fortitudinem & sanctam synodū ut ueniat in mediū Geor. religiosus monachus cōdiscipulus huius Stephani & interroget si bñ dogmatissē Stephanus. Cōstantinus p̄ssimus ip̄ator & sancta synodus dixerūt. Et dicat Georgius religiosus si recte dogmatissē, Stephanus monachus cōdiscipulus eius, Georgius religiosus monachus dixit, omnino dñe extra intētiōnem sc̄tōꝝ patrū disputat aduersarius παρομαχοσοτιν patrū existens. Item relectū est ex eodem codicello alterū testimonij S. Cyrilli de interpretatiōe euangelij secundū Mattheum sermone duodecimo q̄d collatum est similiter cū libro Cartaceo bibliothecæ huius venerabilis p̄iarchij textu testimonij habente sic. Ergo id nō sicut ego uolo, sed sicut tu, Transformatiōe & transfigurationē naturæ humanę de exuperata formidine, in audacia spiritali bñ nimis significat. Sunt aut̄ & añ hoc testimonij quæ callide p̄dictus Macarius & Stephanus non deflorauerunt hoc mō. Recusat itaq̄ ip̄m calicem crucifigentes se dei amatores nō esse tāquam per hoc accusans, & subest q̄dem in eo p̄uor passionis p̄pter humanitatē, compescit autem cōtinuo uirtute inhabitātis uerbi ac fortitudine. Cōsydera nāq̄ quomodo ostendit quidem q̄d humanū est ipsa reculatione, q̄d aut̄ deitatis est inflexibile essulsi statim. Ait em̄ ad patrem q̄ in cœlis est, verunt̄ non sicut ego uolo, sed sicut tu vis, humanitas uero condecenter & hoc ait. Nā secundum quod deus est nō extra est uolūtātē p̄ris, magis autem ipse est uoluntas dei & p̄ris sicuti in sapientia, & ipsum uelle est patris, sapientia uero est filius. Quia igit̄ & uoluntas p̄ris nominat vnigenitus, exclamat dicens laudabilis cantor: Dñe uolūtātē tuā p̄stitisti decori meo uirtutē, in Christo nāq̄ est omne donū cœlestiū bonoꝝ à deo & patre. Alias aut̄ una & cōsubstantiali sc̄tā existenti trinitate & vna deitate in ea intelligēda, quō nō erat uoluntas eadē p̄ris & filij & sp̄s sc̄ti. Congruentissime igitur ad humilitatis habitū & vt homo subformidat tacite mortē, quæ extra naturā & ex maledicto intrōmissa est, respuēs iteq̄ at̄ vt deus, non sicut ego uolo ait, sed sicut tu. Carnē itaq̄ quoquū in Christo ad summā

Sexte synodi Constantinopolitane.

post hoc fidutiam hoīs trāsformabat, natura docebat, quippe iam nec ipsam seuerā mortē p̄-
mescere si p̄sertim vtiliter ad eā accederet propter deū, in hoc em̄ plurima est merces, quia ad id
qd̄ ita odibile & naturā infestū est accedimus propter deū discēte & incipiente nostra natura
in primo Christo viriliter agere & p̄ualere cōtra sic vehēmentēs & noxios venientīū incurfus.
Sancta synodus dixit, Tu Stephane & tuus magister Macarius nō ostendistis in incarnatōis dis-
pensatione dñi n̄i Iesu Christi veri dei nostri p̄ codicillū à vobis oblatū, sed & duas volūtates in
testimonijs in eodē codicillo positīs inuenimus aperte clamāte Athanasio laudabili quīs detru-
cata & obcelata sint iuxta qd̄ soliti estis eadē testimonia q̄ pueris interpretātes ptulistis. Desi-
niūmus igit post q̄ apte approbati estis ad subuersionē diuinorū dogmatū festinare, & sanctoꝝ
ac p̄babilū patrū doctrinas corrumpere, & h̄reticoꝝ magis sensum assumere, & quāq̄ ab eis
dogmatizata sunt sectari ad cōtagiū orthodoxarū plebis ab oī sacerdotali dignitate & ministerio
alienos existerē, Eos aut̄ q̄ iam poenitentiā egerūt & sup̄ius noiatos tā ep̄os q̄ clericos, q̄ nūc
in medio assitunt, & recte vna nobiscū confitent̄ p̄uidimus q̄dem in p̄prijs locis residere, Libel-
los aut̄ q̄s promiserunt proprie eoꝝ fidei cū iureiurādo in subsequenti nobis offerēt, Sancta sy-
nodus exclamauit, multos annos ip̄eratori orthodoxo impatori multos annos, h̄reticū foras mitte,
Nouo Euticeti malos annos, nouo Apollinari malos annos, h̄reticū foras mitte, & im-
pulsus est Stephanus discipulus Macarij & foras missus est, Petrus deo amabilis ep̄s Nicomedie
Theodorus deo amabilis ep̄s Meletine, Salomon deo amabilis ep̄s Clanei, Anthonius deo ama-
bilis ep̄s Ypepon, Georgius deo amabilis diaconus & Cartofilax, Anastasius diaconus & notar-
ius, Stephanus diaconus & cācellarius, Anastasius presbyter & monachus, & Georgius mona-
chus Catamarū dixerūt, Parati sumus in subsequēti recte n̄r̄e fidei cū iureiurādo libellos offerre
Sancta synodus dixit, qd̄ ab eis promissum est fiat, & q̄a sufficiunt q̄ hodierna die mota sunt in
subsequenti q̄ dudū oblati sunt codicilli à parte apostolicarū sedis antiq̄ Romarū ad legendū & cō-
ferendū cū libris hic siti venerabilis patriarchij proferat, Illos itaq̄ duos codicillos qui tūc à Ma-
cario & Stephano dati atq̄ relecti sunt ad confitendū venire nolumus eo quod testimonia quā
in eis posita sunt nullatenus ad pr̄sentē dogmaticam causam respiciunt.

Actio Decima.

IN nomine dñi dei & saluatoris nostri Iesu Christi imperātibz à deo coronatis & serenissi-
mis nostris dominis Flauijs, Cōstantino q̄dem pijsimo, & à deo decreto magno principe
perpetuo augusto, & imperatore, anno. xxvii, & post cōsulatum eius à deo instructa mā
suetudinis, anno xii, Heracleo vero atq̄ Tyberio à deo cōseruandis eius fratribz, anno,
xxij, die xviij mēsis Martij, indictōe nona, Pr̄sidēte eodē pijsimo & Christo dilecto magno
impatore Cōstantino i secretario sacri palatij qd̄ cognominat̄ Trullus, & ex iussu eius à deo i-
structa serenitatis, Pr̄sentibus & audientibus Niceta glorioso excōsule patricio, & magistro
imperialium officioꝝ, Theodoro glor. excōsule patricio & comite imperialis obsequij, & sub-
strate Gothraci, Sergio gl. excōsule patricio, Paulo gl. excōsule patricio, Iuliano glorioso
exconsule patricio, & militari Logotheta, Constantino glorioso exconsule patricio, & curato-
re imperialis domus Hormisdę, Anastasio glorioso excōsule patricio, & locū agente comitis im-
perialis excubiti, Iohanne glorioso exconsule patricio & q̄store, Polyucto glorioso excōsule,
Thoma glorioso exconsule, Paulo glorioso exconsule & dispositoꝝ orientalium puinciarum,
Petro glorioso excōsule, Leontio glorioso excōsule, & domestico imperialis mensarū.

¶ Cōueniente aut̄ sc̄iā & vniuersali synodo q̄ p̄ imperialē sanctiōē cōgregata ē in hac à deo cō-
seruāda regia vrbe, i. Theodoro & Georgio venerabilibus p̄b̄is, & Iohāne venerabili diacono
locū p̄ntatibz Agathonis sc̄iissimi ac beatissimi pap̄e antiq̄ Ro. & Georgio ven. ac sc̄iissimo ar-
chiep̄o magnarū cōstan. nouarū Ro. & Petro deo amabili p̄b̄o, & monac. & vicario sedis magnę
ciuit. Alexādriz, & Georgio religio. pres. monacho & Apocrifario Theodori venerabilis loci
seruatoris sedis Hierosolymorū, Iohanne ep̄o ciuitatis regitane locū agentibus, cxxv. venerabi-
liū ac deo amabiliū ep̄oꝝ quod circa antiquā Romā est cōcilij, q̄ & p̄ proprias subscriptiōes de-
monstrant in suggestione ab eis facta ad pijsimū impatorē Constantinum & Theodoro reli-
gioso, presbytero & locū agente deo amabilis archiep̄scoopi Rauennarū Theodori, Basilio ep̄sco-
po Gortinarū Ilulę Cretę, Theodoro ep̄o Ephesi, Sisinnio ep̄o Heracliarū Thracis, Georgio ep̄o
Cyzici, Petro ep̄o Nicomediarū, Focio ep̄o Niciaz, Iohanne ep̄o Calcedonarū, Sisinnio ep̄o Hiera-
poleos Phrygiarū, Macrobio ep̄o Seleuciarū Hissauriarū, Georgio ep̄o Mitylenarū, Sergio ep̄o Syllim-
briarū, Andrea ep̄o Methymnarū, Theognio ep̄o Chij, Georgio ep̄o Camuliano, Antho. ep̄sco.
Ypepon, Genesio ep̄o Anastasiopoleos, Platone ep̄o Cinnarū, Iohā. ep̄o Dascyli, Theo. ep̄sco.
Iustinianopoleos Gordi, Theodo. ep̄o Verisse, Stephano ep̄o Heracliarū Pōti, Lōgino ep̄o Cij,
Domicio ep̄o Plusiados, Salomone ep̄o Clanei, Iohāne ep̄o Myndi, Georgio ep̄o Choēsi, Ge-
orgio ep̄o Cātanz, Iohāne ep̄o Lapis, Eolalio ep̄o Zinonopoleos, Cōstantino ep̄o Dalisandi,
Theo

Theodoro episcopo Olbis, Theophane presbytero, & abbate venerabilis monasterij sicilie qd cognominat baias, Georgio pbro, & monacho monasterij renati positi in antiqua Roma, Connone & Stephano pbris & monachis monasterij qd cognominat domus arsitia positi silt in antiq Roma, Anastasio pbro, & monacho oratorioru venerabilis patriarchij Constantinopoleos, Residentibus itaq; tam gloriosissimis patricijs & consulis, quanq; omnibus venerabilibus & deo amabilibus ex ordine epis in eode Trulli secretario propositis in medio sanctis & immaculatis Christi dei nostri euangelijs, Constantinus deo amabilis diaconus huius sanctissimæ dei catholice & apostolice magnæ ecclesiæ, & primicerius deo amabiliu notarioz sanctissimi archiepi huius a deo conseruandæ regie vrbs dixit. Meminit vestra pietas, & hæc sancta atq; vniuersalis synodus qd in præcedenti conuentu locutio facta est reliquoz testimonioz q sunt in codicillo qui prolatus est à Macario & Stephano, & eoz collatio facta est ad libros sanctoz patrū qui recoditi sunt in venerabili patriarchio huius regie vrbs, horumq; virtutē cognoscitis, & quia interlocutio facta est à vestra sancta synodo vt in altero secretario lectio fieret, & collatio testimonioz cū libris huius venerabilibus patriarchij q iam prolata sunt à parte apostolice sedis antiq Romæ, & qm promiserunt Petrus deo amabilis eps Nicomediæ, Theodorus amabilis eps Meletina, Salomon deo amabilis episcopus Clanei, Anthonius deo amabilis episcopus Ypeporū, Necnon & Georgius deo amabilis diaconus & Cartophilax, & Dyonisius deo amabilis diaconus & Cancellarius, Anastasius qq; religiosus diaconus & Notarius defensor nauū, & Stephanus diaconus & Cancellarius, & Anastasius religiosus presbyter & monachus, & Georgius religiosus monachus rectæ fidei suæ cū iureiurando huic vestræ sanctæ & vniuersali synodo libellos offerre, & suggerimus ad qd placuerit. Cōstantinus piissimus iperator & sancta synodus dixerūt. Quæ dudū gesta sunt relegant, & relecta sunt. Cōstantinus piissimus impator & sancta synodus dixerunt. Auditores effecti testimonioz quæ prolata sunt à Macario & Stephano agnouimus qualis amputatio ab eis facta est in hmōi testimonijs q obumbraret & cōfunderet omnem dñi nostri Iesu Christi veri dñi nostri humanationis dispensationē, in memoria qq; habemus quod & Petrus deo amabilis eps Nicomediæ, Theodorus deo amabilis eps Militanæ & Salomon deo amabilis epūs Clanei, & Anthonius deo amabilis epūs Ypeporū, ad hæc & Georgius deo amabilis diaconus & Cartophilax, & Dyonisius deo amabilis diaconus & Cancellarius, Anastasius deo amabilis diaconus & Notarius defensor nauū, Stephanus religiosus diaconus & Cācellarius, atq; Anastasius & Georgius religiosi monachi pmiserūt libellos rectæ suæ fidei cū iureiurando in alio secretario huic scilicet ac vniuersali synodo offerre, sed cōsequēs est codicillū q oblatū ē paternoz testimonioz à pre apliæ sedis antiq Romæ, q & sub sigillis cōstitit ad me dñi deduci ad relegendū atq; cōferendū cū libris venerabilis patriarchij huius a deo cōseruandæ regie vrbs, & platus est hmōi codicillus sigillatus, & postq; dissigillatus fuisse accipiens Petrus deo amabilis diaconus & notarius sanctissimi archiepi Constantinopo. ipsum Authenticū libz q est de sceuophilacio. i. de repositōe sacroz vasoz huius sanctæ magnæ ecclesiæ mēbranaceū rectū ex argento, Et Salomon deo amabilis diaconus & notarius eiusdē sanctissimi archiepiscopi Cōstantinopoleos pdictū codicillū testimonioz relegit habentē superscriptionē in his verbis. Testimonia sanctoz ac probabiliu patrū ostendētia duas voluntates & duas opatiōes i dño & deo & saluatore nostro Iesu Christo sancti Leonis papæ Romani ex epistola secūda ad Leonem imperatorē cuius initū est. Promississe me memini, Quicqd ergo in tpe accepit Chrūs secundū hōiem accepit, cui nō habuit q cōferrentur. Nā secundū potentiā deitatis indifferenter omnia quæ habet pater etiā filius habet, & quæ in forma serui à patre accepit eadem in forma dei etiā ipse donauit, secundū eīm formā dei ipse & pater vnū sunt, secundū aut formam serui nō venit facere voluntatē suā sed voluntatem eius qui misit eū. Secundū formā dei sicut habet pater vitā in semetipso, sic dedit & filio vitā habere in semetipso. Secū formā serui tristis est aīa mea vsq; ad mortē, qd testimoniū collatū est cū superius dicto libro sceuophilacij & cōstitit, silt relectū est eodē codice testimoniū sancti Ambrosii episcopi Mediolanēsis ex libro secūdo ad Gratianū imperatorē cuius initū est. Sed forsitan arbitror præteritū librū, suscepit ergo voluntatē meā, suscepit tristitiā meā. Confidenter tristitiam nomino qā crucē prædico, mea est voluntas quā suā dixit, qā vt homo suscepit tristitiā meā, vt homo locutus est. Et ideo dixit. Nō sicut ego volo, sed sicut tu, mea est tristitia quā meo suscepit affectu, etenim nullus moriturus gaudet, mihi cōpatitur, & mihi cōtristatur, & mihi condolet. Pro me igitur doluit in me q pro se nihil habuit qd doleret, Doles ergo dñe non tua vulnera sed mea, nō tuam mortē, sed nostram infirmitatem. Propheta dixit, q pro nobis doles, & nos reputauimus te domine esse in doloribus dum qñ ipse nō dolebas pro te sed pro me. Et qd mirū si pro omnibus doluit q pro vno lachrymatus est, & qd mirum si moriturū tedeat q Lazari resuscitaturus illachrymat: sed & ibi eum sororis eius pietas ad lachrymandum mouit, per quam eius tangebatur sensum humanum. Et hic interius

Sexte synodi Constantinopolitane.

eius affectus dispensationē operat, vt quēadmodum mors eius omniū abstulit mortem, & li-
uor eius nra sanauit vulnera, ita & eius tristitia nostrū diluat merorē. Vt homo igit dubitat,
vt homo turbat, non turbat vt virtus, neq; deitas eius, sed anima turbat, & turbat scdm huma-
nā fragilitatis assumptionē, ppter ea qā animā suscepit passibilē. Nec em̄ deus scdm quod de⁹
est aut turbari, aut mori potuit. Vnde & ait: Deus deus meus vt qd me dereliquisti: Vt hō igit
loquit meos merores circūferens, qm̄ in periculis existentes à deo nos derelinqui putamus,
vt homo turbat, vt hō illachrymat, vt homo crucifigit. Sic em̄ dicit Apl⁹: Quia Chrī carnem
crucifixerūt. Et alibi apl⁹ inqt Petrus: Christo passio carne, caro itaq; passa est. Nā deitas libe-
ra extitit mortis ex passione, corpus scdm conditionē humanā cessit naturā. Quod testimo-
niū sūtr collatū est cū libro cartaceo vetustissimo q est de bibliotheca venerabilis p̄iarchij hu-
ius à deo cōseruādā regīæ vr̄bis, & constitit. Itē relectū est ex eodē codice testimonium
eiusdē sancti Ambrosii ex libro sexto interpretatōis Euāgelij scdm Lucā, continēs ita: Quod aut
dixit, non mea voluntas, sed tua fiat, suā ad hominē retulit, patris ad diuinitatē. Voluntas em̄
hoīs tēporalis, volūtas diuinitatis æterna, quod testimonium collatum est cum codice latinis
litteris scripto, interpretante Constantino deo amabili p̄sbytero, & defensore huius sanctæ ma-
gnæ Ecclesiæ, & grāmatico latino, & constitit. Itē relectū est ex eodē codice testimonium
sancti Iohānis ep̄i Constātinopoleos ex sermone factō ad eos q ad missas non occurrerūt, cū
ius initū est, itē: Circensia, continēs ita. Hōz m̄hi itēz memores estote verborū, vtilis corz
erit mēoria de ofone cōferētibus, p̄dixit p̄ditorem, p̄dixit omniū fugā, & sui mortē. Per-
cutiam em̄, ait, pastorem, p̄dixit q eum abnegaturus fuisset, & quando, & quotiēs accurate
oīa, & post hāc oīa idoneā p̄sciam futuroz dans probationē veniēs ad locum erat, & illi q
dem dicunt, qā scdm deitatē. Nos vero dicimus, qā scdm dispēsationē. Iudicate itaq; & ab ip̄a
vnigeniti gloria nulli grām dantes sn̄iam profertote. Si em̄ & cum contribulis iudicor nunc,
sed supplico ac deprecor vt absq; p̄mio iudicium fiat, neq; ad gratiam meam, neq; ad illorū
odiū, maxie qdem & ex hoc ip̄o manifestū est, q nō ē diuinitatis ip̄a ofo. Deus em̄ nō orat, deī
em̄ est adorari, deī est orōnem suscipere, non orōnem offerre visum, quia inuerecundi sunt ex
ip̄ius orōnis sermonibus manifestum vobis facere pertentabo, qā totum dispensatōis est, &
ip̄ius carnalis infirmitas, quādo em̄ humile qd loq̄tur Chrīs, sic loq̄tur humile & vile, quatenus
immetitas humilium dictorū etiā eis q valde contendunt possit p̄suadere, qā nimis ab illa in-
effabili atq; inenarrabili essentia dissonent hāc verba. Veniamus igitur ad ip̄a verba ofonis,
Pater, si possibile est, trāseat à me calix iste, veruntū non sicut ego volo sed sicut tu vis. Et post
paucā. Interrogo hāreticum deus formidat, & sup̄sudet, & pigritat, & tristat, & si dixerit etiā,
recede iā, & statuet illum deorsum cum diabolo, magis autē & illo inferiorē. Neq; em̄ ille aude-
bit hoc dicere, sin autē dixerit, qā nihil hōz dignum deo, dic ergo qā nec erat deus. Absq; istis
em̄ & aliud inauditum erit, si hāc deifuerint verba. Neq; em̄ æstuationē tm̄mō intelligant
ip̄a verba, sed & duas voluntates, vnā qdem filij, aliā vero p̄ris contrarias in alterutrum. Quid
em̄ dictū est: Nō sicut ego volo, sed sicut tu hoc insinuātis est. Hoc autē nec illi aliquādo pm̄se-
runt, sed nobis semp dicētibus: Ego & pater vnum sumus in maiestate, illi in voluntate hoc
dictum esse inquit, dicētes p̄ris & filij vnā esse voluntatem. Si igitur p̄ris & filij vna est vo-
luntas, quomodo hīc dicit. Veruntū non sicut ego volo, sed sicut tu vis. Si em̄ in diuinitate qd
dictum est sit hoc, contradictio erit, & multa inaudita ex hoc generant. Si at de carne hnt rō-
nem quæ dicta sunt, & malum ex hoc erit scādalum. Nec em̄ nolle mori carnē rep̄hēio ē, qm̄
hoc natura est. Ipse aut quæ naturæ sunt oīa absq; p̄cto ondit, & cum multa abundātia, vt etiā
hāreticorū obturet ora. Quādo autē dixit, si pōt fieri, trāseat à me calix iste, & non sicut ego
volo, sicut tu, nihil aliud ondit nisi qā carnē vere idut⁹ est timētē mortē. Mortē ei timere, &
dubitare, & anxari illius est. Nunc qdem eā destitutā religit, & nudatā ex propria operatōe vt
demonstrās eius infirmitatē, credibilē eius faciat & naturā. Nunc vero eā abscondit vt dicas
quod non erat purus homo, quēadmodum em̄ si semp humana demonstrasset, hoc vtiq; cre-
deret, ita si semp quæ ditatis sunt, effecisset, incredibilis vtiq; fuisset ip̄ius dispēsatōis rō, pro-
pterea variat & intermiscet verba & causas, vt neq; Pauli Samosatēni neq; Martionis, & Ma-
nichēi ægritudini & furori occasiōē tribuat. Idcirco & p̄dicet quod futur⁹ est vt deus, & su-
p̄sedit itēz vt homo. Quod testimoniū sūtr collatū est cū libro mēbranaceo q est de bibliote-
ca venerabilis p̄iarchij hui⁹ à deo cōseruādā regīæ vr̄bis, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē co-
dice testimonium eiusdē sc̄ti Iohannis archiep̄i Constātinopoleos de interpretatōe Euāgelij scdm
Mattheum de textu, vbi ait: Et venit ad discipulos suos, & iuenit eos dormiētes, continēs ita
Quēadmodū q corpe curant sponte sustinent dum curant dolorē, non qm̄ virtute, sed necessa-
rio, ppter salutē quæ ab ea congrit, eodē modo & saluator effugiendū qdē scdm id quod est
iam recusabat mortē, sustinuit aut eam magnanimiter, vt nobis hoībus multifarie p̄hmōi
dispensa

dispensationē prodesse. Nō solū enim *λυτρον* redemptionē offerens liberos nos omni peccato fieri *παρεσκευασεν* pręparauit, sed & corporis qualdā primicias resurrectionis mortuorū ostentans cōmunē q̄q̄ cōfirmauit resurrectionē. Forſitan autē & ſi nō recuſaſſet, & ſtimatus eſſet utiq̄ qđ temeraria audacia atq; contemptu vltro ad mortem veniſſet. Nunc autem orando id recuſans immoderatā oſtendit pimentū eum maliciā. Tranſeat ergo calix ingens ſubiunxit. Verum tamen nō ſicut ego volo, ſed ſicut tu, & ſuā quidē voluntatē habere ſe efficaciter demonſtrauit. p̄ponit autē vbiq; ſuā paternā voluntatē, & in omnibus adneſcit illā q̄ patris eſt ei concurrentē, concordemq; ſe oſtendit illius voluntati. Quod teſtimoniū ſimiliter collatū eſt cū codice Char-taceo, q̄ eſt de bibliotheca ſimiliter venerabilis huius p̄iarchij, & cōſtitit. Itē relectū ē ex eodem codice teſtimoniū ſancti Athanaſii archiepiſcopi Alexandria ex libro de trinitate & incarnatōe cuius eſt initiū, q̄ callide diuinas ſcripturas cōtinens ita, & quando dicit. Pater ſi poſſibile eſt trāſeat à me calix iſte. Veruntamē non mea volūtas fiat, ſed tua. Spūs q̄dem promptus eſt, caro autē infirma, duas volūtates hic oſtendit, vnā q̄dem humanā quæ ē carnis, aliā autē diuinā. Nā hu-mana propter infirmitatē carnis refugiebat paſſionē, diuina autē eius prompta, ſicut & Petrus au-diens de paſſione formidauit & dixit: Propitius tibi ſis dñe, imperauit autē dñs dicens. Vade re-tro me Sathanas, ſcandalū mihi es, q̄ nō ſapis ea quæ dei ſunt, ſed q̄ hoīs, ita & hic intelligit, fa-ctus q̄ppe in ſimilitudine hoīm recuſat paſſionē vt hō, deus vero exiſtēs, & ſecundū eſſentiā di-uinā impaſſibilis prompte accepto tulit paſſionē & mortē, eo qđ impoſſibile erat teneri illum à morte. Quod teſtimoniū ſimiliter collatū ē cū libro mēbranaceo crocato, q̄ eſt adēque de biblio-theca huius venerabilis patriarchij, & cōſtitit. Itē relectū ē ex eodem codice teſtimonium ſancti Gregorij epi Nyſie ex libro *αὐτογνωθίου* oppoſitione aduerſus Apollinarē cuius ē initiū, Bonum erit vtiq; exordiū, cōtinēs ita, Apollinari, ſed turbant (inqt) infidelīū pturbatōe Gregorij aduerſus nos cōtumelijs vti turbulētos, & p̄ſidos appellans eos q̄ euāgelicæ voci nō citra examina-tionē attendūt, q̄ ait: Si poſſibile eſt tranſeat à me calix iſte, veruntū nō mea, ſed tua fiat volūtas. His autē adiungit p̄priū dictū cōtinēs ita, Apollinarij & nō memorāt q̄ volūtas iſta p̄pria dicta eſt, nō hoīs terreni ſicut ipſi putāt ſed dei q̄ de cœlo deſcēdit, Gregorij. Quiſnā inueniet tale aliquid dicere, nō dico hōz aliquē q̄ in hæreſi denotati ſunt, ſed nec ipm impietatis atq; falſitatis patrē arbitror adinuenire aliqd ad blaſphemiā callidius quā q̄ dicta ſunt, putas neſcit verborū ſcriptor q̄ loquitur deus de cœlo deſcendēs, p̄p̄iam ipſius deitatis voluntatē *παρὰ τὴν ἑαυτοῦ* exce-ptat, & nō vult ad affectum venire, qđ vult ergo, diuiſe ſunt patris & filij volūtates, & quō ergo erit cōmunis vtriuſq; voluntas, quō vtiq; idēitas naturæ differētia voluntatū inſinuabit. Om-nino em̄ neceſſe eſt naturæ voluntatē cōcurrere ſicut alibi dñs ait: Non pōt arbor bona fructus malos facere, neq; arbor mala fructus bonos facere, fructus vtiq; naturæ erit affectus, vt p̄fecto bene bona ſit, male autē mala. Si itaq; differens eſt in patre, & filio fructus volūtatīs, differentem neceſſe eſt & alterutrū naturā cōſiteri. Quid igit impugnat Arrius? qđ autē nō fugiūt ad Euno-mium q̄ diuidēs patris, & filij naturā ſimul diuidit cū natura voluntatē, & magis colligit aliena-tionem ſubſtantię ſubmiſſum à præſato diſcerpens à diuinitate verbū, itēz autē qđ ab eo dictū eſt repetamus Apollinarij & nō memorant, q̄ voluntas propria dicta eſt nō hominis q̄ ex ter-ra eſt, ſicut exiſtimant ipſi, ſed dei qui de cœlo deſcendit, Gregorij. Qualem voluntatem aſſerit verbi ſcriptura q̄ nō vult dñs fieri dicens ad patrem. Nō mea voluntas, ſed tua fiat. Putaſne in-telligit in qualem delapſus eſt ſermo eius cōtrouerſiā, appropinquat paſſio, & ſicut necdū futu-rus erat proditor ſuperuenire cū multitudine. Tunc quoq; huiusmodi facta eſt oratio q̄ depre-catur homo eſt, an deus. Si deum eſſe q̄ deprecatur, exiſtimat parē ei cū hominibus inſpicit im-potentiam. Quō legitur deus qui nullū habet inditum bonū, ſed ſupernū inuocat adiutoriū, de hinc quomodo reprehendat diuinitas propriam voluntatem, bonum fuit an malum quod vo-lebat, & ſiquidem bonum quomodo non ad affectum perducit quod volebat, ſi autem malum quæ eſt diuinitati ad malum familiaritas. Sed quod dixi quia non intelligit quod in contrarium circa eundem ſermonem, ſi quippe vnigeniti dei eſt vox quæ dicit. Non mea voluntas fiat, ſed tua, ipſe ſermo circa ſeipſum per quandā ſemper cōtrarietate voluitur, & nuſquā ſtabilitatē ha-bet. Qui cū nō vult propriam voluntatem fieri, hoc ipſum vult per omnia vt nō fiat quod vult. Quomodo ergo oratio ad affectum perducitur dicentis, quia hoc volo vt qđ volo nō fiat in cō-trario, per omnia qđ deſiderat conuertitur, & heſitauit erga alterutrū qui huiusmodi orationem exaudit. Quicquid enim fecerit ad eum exitum qđ oratum eſt in voluntarium cōuertitur, faciat voluntatem orantis. Sed & oratio eſt vt minime fiat qđ vult, non faciat qđ vult, ſed q̄ orat vult fieri hoc ipſum qđ non vult. Ac per hoc per omēs modos quod cōuertatur, quoquo modo acci-piatur incōſtans erit eius intelligētia, ipſa ſibi repugnans, & à ſeipſa deſiciē. Ad huiusmodi itaq; verbi heſitatōem vnum fiat ſolatiū vera ipſa myſterij cōfeſſio, quia formidare quidē paſſionē humanæ fragilitatis eſt, ſicut ait & dominus ſp̄ritum promptum eſſe dicens, carnē autem infir-mam

Sexte synodi Constantinopolitane.

mā, suscipere vero eādē ex dispensatōe passiōē diuinę est voluntatis & virtutis. Quia igit alia est humana voluntas, & alia diuina, loquitur quidem, & q̄si ex homine qđ infirmitati naturę cōgruit, qđ nostras passiōes assumpsit. Adiungit autē secundā vocem sublimē, & deo decibilē voluntatē quā firmari humanā pro hoīm salute volens, qđ em̄ dixit non meā humanā hoc sermone significauit, addens vero tuā oñdit coniunctionē suę deitatis ad p̄m, cuius nulla voluntas est dñā propter cōmunitatem naturę, nā p̄is dicens voluntatem etiā filij demonstrauit, hęc autē est velle omnes hoīes saluos fieri, & ad cognitōem veritatis venire, qđ non erat aliter fieri quā mortem subiicere quę vitā p̄pediebat, humilem autē humanę formidinis, & sermone, & passiōē assumit dñs, oñdens quod non veraciter circa eum erat quod nostrū est ex cōmunitate passiōū ipsam naturā credibilem faciens. Qđ testimoniū sūt collatū est cum libro Chartaceo qđ erat ex bibliotheca huius venerabilis p̄iarchij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodem codice testimoniū eiusdē S. Gregorij de hoīs contēplatiōe caplm. 4. continēs ita, ipsa quidem ania regium qđ & sublime inditū, oñdit, porrō à priuatoꝝ paupertate seiuncta in eo qđ indominabilis, & liberi existit arbitrij proprijs voluntatibus se imperiali dispensans. Itē relectū est ex eodē codice testimoniū eiusdē S. Gregorij ex his qđ aduersus Eunomiū caplis. 35. cui⁹ est initium non erat vt videt continēs ita. Omnino necesse est conueniēs esse, & propriū confiteri naturę, ipm quoq; arbitriū. Et si dissimile extiterit scđm naturā, dissimiles erūt etiā ipę voluntates virtute eius in vtrisq; idonea existente natura deficienti ad perficiendā propriam voluntatem. Quod testimonium sūt collatum est cum libro Chartaceo qui est de bibliotheca huius venerabilis p̄iarchij, & cōstitit. Item relectum ē ex eodem codice testimoniū S. Iohānis archiep̄i Constantinopoleos ex sermone. P̄i, si possibile est, trāseat à me calix iste, cuius initium est. Profundā sectionem, continēs ita. Sed non sufficiunt hęc solūmodo, sed & aduentus, vt non putareſ phantasticum quod fiebat, non superficie t̄m rem credibilem facit, sed & tempore multo, & quod per omnia humana trāsiuit, neq; em̄ simplr in homine perfectio venit, sed in vtero virginis, vt etiā i vulua baiulareſ, & partū sustineret, & lactis nutrimētū, & incrementū, prolixitatemq; t̄pis, & per diuersitatē oīm etatum credibile faceret quod fiebat, sed neq; in hmoi p̄batiōe t̄m persistit, sed & ipsam circūferens carnem p̄mittit eā naturę perpeti detrimenta. Et esurire, & sitire, & dormire, & fatigari. Postremo etiā ad crucem veniens finit eam quę carnis sunt pati, ideo em̄ & guttę sudorę de ea cadebāt, & angelus inueniebat eā sustentans, & tristat, & hęc fitat. Prius enim quā hęc diceret, ait, aia mea turbata ē, & tristis ē vsq; ad mortē. Si enim his oībus gestis os malignū diaboli per Martionē Ponticū, & Valentinū & Manichęum Persam, & alias plures hęc res valuit quātum ad eos verbū dispensatiōis subuertere. Et insonuit satanas consonum dicēs: qđ neq; incarnatus, neq; carne indutus ē, sed putatiue hoc erat, & phātaſia, & scēna atq; simulatio dum qñ passiōes ipę p̄clamarēt, & mors, & sepulchrū & esuries, si nihil horę factum est, quō non multo amplius hęc impietatis nequissima dogmata disseminarent, quā obrem sicut esuriuit, sicut fatigatus ē, sicut dormiuit, sicut māducauit, sicut bibit, sic & mortē recusat, qđ est humanū, oñdens, & infirmitatē naturę, qđ nō sine dolore patit̄ auelli de p̄senti vita. Si enim nullū horę dixisset, dixissem vtiq; qđ si homo eēt oportebat eū pati quę hoīs sunt, quę vero hęc cum ad crucē veniret, & formidaret, & tēderet, nec sine dolore auelleret̄ à p̄senti vita, inest qppe naturę amor p̄sentiū. Et ideo oñdere volens vez; carnis velamen dispensatiōemq; credibile facere cū multa p̄batiōe passiōes ipsas nudas p̄posuit. Qđ testimoniū sūt collatū est cū libro membranaceo qui est de bibliotheca huius venerabilis p̄iarchij, & cōstitit. Itē relectum est ex eodem codice testimoniū eiusdē sancti Iohānis Chrysostomi ex interpretatiōe Euangelij scđm Matthæum lib. 81. cuius est initium Tunc venit cū eis Iesus, cōtinēs ita. Et pusillū accedēs, orabat, dicēs: P̄i, si possibile est, trāseat à me calix iste, veruntū nō sicut ego volo, sed sicut tu, & venit ad eos, & inuenit eos dormiētes, & dixit Petro sic: Nō potuistis vna hora vigilare mecū? Vigilate & orate, vt nō itretis in tentationē. Spūs qđ promptus est, caro autē infirma. Nō simplr maxie Petrum aggredit, dum qñ & ceteri dormirent, sed palpas atq; tangens eum. Et ex hoc propter causam quam antea dixi, dehinc quia & ceteri hoc ipsum dixerunt, dicente enim Petro, inquit: Quod si etiam oportuerit me mori tecum, non te negabo. Sūt autem inquit, & omnes discipuli dixerunt. Ceterę omnes alloquit̄ redarguens eorę infirmitatem, qui enim mori cum eo delegerāt, nec saltē cōtristato simul cum eo, tunc euigilātes cōtristari valuerūt, sed tenuit eos somnus. Orat vero ne causa simulatio esse putaret̄, & sudores defluunt p̄ter eandē itez; causam, ne dicāt hęc retici qđ anxietatē simulasset. Propterea & sudores vt guttę sanguinis, & angelus cōfortās eū, visus est multa milia quoq; timoris indicia, ne qs diceret verba ficta fuisse. Ideo & ofo, dicēdo nāq;: Si possibile est, transeat, oñdit humanum. Dicendo autē veruntū non sicut ego volo, sed sicut tu, ostendit quid sit *σωγστον* elegans, & Philosophum imbuens, vt & natura in aduersum trahente

hente sequi deum. Quoniam quidem non sufficebat insipientibus *πρόσωπον* personam faciem ostendere solam, & iam verba adiungit. Item quia verba non sufficebant tantum, sed & res, oportebat ut eas verbis coniungeret, ut credant etiam quod vehementer contendunt, quia & homo factus est, & mortuus est. Si enim & dum hæc sunt, incredibile est hoc adhuc apud quosdam, multo magis si hæc minime fuissent. Quod testimonium fidei collatum est cum libro chartaceo, qui est de bibliotheca venerabilis huius patriarchii, & constitit. Item relictum est eodem codice, testimonium eiusdem ex interpretatione Evangelii secundum Iohannem libro secundo, sermone. lxvii, cuius initium est: Dulcis est presens vita continens ita: Nunc anima mea turbata est, & quod dicam: Pater, salva me ab hac hora, quia hoc non est evitatis, ut ad mortem veniret, sed maxime invitatis, ut enim non dicam, quia ipse extra dolores humanatus existens facile de morte philosophatur, omne mortis imperium potenter destruens, & nos extra periculum exhortatur, ostendit, quia quis anxietatem, tantum propter utilitatem non recusat, hæc vero dispersationis sunt, non deitatis. Ideo, ait, nunc anima mea turbata est. Nam si hoc non est, quilibet consequentia est quod dictum est, & dicere: Pater, salva me ab hac hora, & ita turbari, ut exui quoque deposceret, si vero inesset etiam diffugere hæc naturæ humanæ sunt infirmitatis, siue ipotentiæ, sed non habeo, inquit, quod dicam ex vi postulans, propter hoc enim veni in hæc rem, ac si diceret: Seu turbamur siue commovemur non fugiamus mortem. Nam & ego nunc turbatus non dico ut fugiam. Oportet enim sustinere quod superuenit, non dico libera me ex hac hora, sed quod, per glorifica nomen tuum, dum quoniam perturbatio hoc cogeret dicere, e contrario dico, glorifica nomen tuum, hoc est, eleuam iam super crucem. Item humanum ostendit, & naturam nolentem mori, sed presentem vitam amplectentem, ostendens quod non extra humanas passiones erat, quemadmodum enim esurire crimen non est, neque dormire, ita nec presentem vitam affectare. Etiam Christus corpus mundum a peccatis habuit, non naturalibus necessitatibus liberum, alioquin nec corpus esset. Quod testimonium fidei collatum est cum libro Membranaceo qui est de bibliotheca huius venerabilis patriarchii, & constitit. Item relictum est ex eodem codice testimonium S. Cyrilli archiepiscopi Alexandriæ, de thesauris capitulo. xxiii, cuius initium est, si a quolibet aliquorum, continens ita, propriam mortem saluator euacuavit. Quemadmodum ergo nequaquam mors destrueret, eo non moriente, ita in singulis carnis passionibus, nisi enim formidasset non utique; natura a formidine libera fieret, nisi tristaret non utique; nunquam de tristitia liberaret, nisi perturbatus esset, & pertimesceret, nunquam extra hæc efficeret, etiam in singulari quæ humaniter facta sunt eadem aptas rationem iuenies in Christo, eadem carnis passiones motas fuisse, non ut obtineant sicut in nobis, sed ut agitate destruantur virtute carnis inhabitatis verbi in melius resecta eadem natura, quod testimonium fidei collatum est ad librum qui est de bibliotheca venerabilis huius patriarchii Chartaceum, & constitit. Item relictum est testimonium eiusdem ex eodem libro continens ita, homo factus est dei verbum, non item: ut deus ante humanatorem omnia agat, & loquat, sed & plerumque etiam propter utilitatem quæ in carnis est dispersione, & sicut homo quædam loquit, hæc habent eodem mysterio virtutem, quo modo absurdum non est scandalizare audientes dum interdum humanius loquit. Loquit enim, ut homo, loquit ut deus habens in utrisque partem, humaniter enim dicebat, nunc anima mea turbata est, diuinæ autem, potestatem habeo ponendi eam, & item partem habeo sumendi eam. Perturbari ergo passio carnis est propriæ, potestatem autem habere ponendi, & iterum sumendi animam virtutis verbi est actus, quemadmodum enim dum quid loquitur diuine, dum & homo cernatur minime scandalizamus, sed consideramus habitum in carne verbum, ita cum quid loquit ut homo, non scandalizemur, considerantes, quia propter nos factus est homo. Et quæ humanitati congruunt, loquit, quod testimonium similiter collatum est cum eodem libro, & constitit. Item relictum est ex eodem codice testimonium eiusdem S. Cyrilli ex dogmatibus aduersus Iulianum libro tertio, ex sermone duodecimo, cuius initium, attentat quidem quod ex aduerso est, continens ita. Quia igitur nisi quod inuoluntarium erat, fecisset, & voluntatem nequaquam omnino pateret necessario demonstrat inuoluntarium quidem quod in patiendo fuit inglorium ut fatus sum, tantum voluntarium eo quod omnibus extitit utile. Et non velle quidem calicis recusatio continet, sponte autem pati in eo quod dictum est ad premissum. Veruntamen, non mea voluntas, sed tua fiat. Cõplacente ergo deo & prece, & tantum consentiente prudentissimis dispensationibus filius secundum carnem mortem sustinere dicit, quatenus surgens a mortuis, destrueret mortem, & auerteret corruptionem, & iustificaret quod sub celo sunt. Et post pauca: Considera ergo quomodo ut suscitaret quod datum est ei, id est, nos quod dei erat inuoluntarium propter passionis contumelias voluntarium fecit. Sustinuit quippe crucem ignominia contempta, sicut egregius scribit Paulus, quia vera passio extitit inuoluntaria quod ei quantum ad infirmitatem humanorum sensuum pertinet, veruntamen quod nimis fuisset inglorium voluntarium fuit, eo quod deo est esse acceptum. Acceptum namque videtur oportere omne quicquid est, male sustinere fideles suos, pro multorum salute. Considerauit quod optime, & in Evangelicis narrationibus, quod testimonium fidei collatum est cum libro membranaceo bibliothecæ huius venerabilis patriarchii, & constitit.

Item

Sextesynodi Constantinopolitane.

Item relectum est ex eodem codice testimonium eiusdem ex interpretatione Euangelij secundum Mattheum ex tomo. xi. continens ita. Licet enim quod maxime quod accidit non in oibus, & per oia voluntariū ei fuit, sed tamen propter oim salutē, & vita voluntariā fecit crucis passionē, no uerat quippe nouerat quare ex hoc futuræ essent emendationes, & quod hoīs naturā repararet, & sanguine proprio acquireret deo patri, si enim non fecisset voluntariū pati dum nimis esset inuoluntariū, quare nā occasio considerabit orādi eū, & dicēdi: Pater si possibile est, trāseat à me calix iste. Eiusdē ex tomo. xij. & subest quod in eo metus patiēdi propter id quod humanū est, mitigat uero confestim p inhabitātis uerbi potentiā atq; fortitudinē. Prospice ergo quō subdemonstrat quod in eo recusatio ipsa quod humanū est, diuinitatis aut inflexibilitas statim refulsit. ait enim ad patrem quod in cœlis est, uerū tamen non sicut ego uolo, sed sicut tu, & hoc aut ut homini congruit fatus est. Nā iuxta quod deus est, non extra uoluntatē est patris, imō uero ipse est consiliū dei & patris, si utique in sapia, & uelle est patris, sapia uero est ipse filius, quia uero & uoluntas patris nominat uirgenitus explanat egregius cātator, dñe in uolūtate tua pstitisti decori meo uirtutē in Christo enim omne datū cœlestiū bonorū est à deo & patre. Alias una atq; consubstantiali existēte trinitate, & una deitate in ea intellecta quō non erit eadē uoluntas patris, & filij, & spūs sancti, & de ceteris itaque ad humilitatis habitū, & sicut homo sibi formidat tacite, eāq; extra naturā, & ex maledicto subintrauit mortē, respuens aut itē, ut deus, non sicut ego uolo, ait, sed sicut tu. Quare duo testimonia pari mō collata sunt cū libro Cartaceo bibliothecę huius uenerabilis patriarchę, & cōstitit. Itē relectū est ex eodem codice testimonium eiusdē sancti Cyrilli ex interpretatione Euangelij secundum Iohānem libro quarto, cuius initium, quia descendendi de cœlo continens, ita maxime enim non absolute, neq; in omni simpliciter argumento, sed neq; in omni re oīno nō amplecti proprias uoluntates filius affirmauit. Conseruare namq; quare patris est, dicit circa rem diffinitā propter tuas sicut mihi intelligere dat sermonū ad interpretationes prouidens nostrę cautelę sicut deus, sustinet aut inuoluntariū, & facit voluntariū propter nos, passionē aut dico proculdubio crucis, ita & genitori complacitā, sicut à nobis ita dictū est. Licet namq; considerare appositā statim comprobationē, & adiacētē officiose ipsam cām, ob quā sicut ipse ait, à proprijs quodem recessit uoluntatibus, implet aut eā quare patris est, hæc est enim, inquit, uolūtas patris, ut omne quod dedit mihi, non perdā ex eo, sed ut resuscitē eum in nouissimo die. Et quāquidē certe inuoluntaria simul & uoluntaria uirgenitus passio quare in cruce cernit, ita plane pdictū est. Repetamus aut itē per subtiliores perscrutationes relegendis pādentes ueritatem. Eiusdē ex eodem sermone. Nullo modo itaque scādalizeris, o homo cū audieris dicentē, descēdi de cœlo non ut faciā uoluntatē meā, sed eius quod misit me, quod enim à principio dicebamus, hoc itē dicimus circa rem definitā ac manifestā sup hoc facit Christi sermone, docēs enim, quia pro oibus obedire uoluntati quodem habet, eo quod ita uoluisset diuina natura, inuoluntatiū aut propter crucis passionē, & quātum ducit ad carnē recusantē mortem, hæc & homōi fatus est, & prolixior quodem nobis consumptus est sermo, quia uero & inuoluntariū quodā modo uidet saluatori Christo, iuxta quod erat hō passio quare in cruce est ex ipsa nos consequens est res; natura comprobare, dicimus aut quod Iudaicę obstinatōis actus fuerat ut Christus per oia crucifigeret, & hoc sine intermissione futurū erat ab eis ut immeditatā habentiū sup his audaciā ex his quare ita fuerāt operati ita in sanctos prophetas, quāq; in hos quod in illo tpe fuerāt sancti. Quā igit nō inerat aliter quod in morte deciderat, denuo ad uitā resuscitare, nisi factus fuisset homo uirgenitus dei uerbi. Oportebat uero p oia factū pati, inuoluntariū effici voluntariū. Quare duo testimonia sicut collata sunt cū libro Cartaceo bibliothecę huius uenerabilis patriarchę, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codice testimonium eiusdē S. Cyrilli, & ex eadē interpretatōe libro octauo, cuius initium: Maria aut accipiens librā uirgulti continens ita, aspice itē in his quod natura quidē humana in perturbatōibus facilis & trāsmigrabilis est ad formidinē, diuina aut & ineffabilis potentia in oibus infracta, atq; indurpta, & ad solā sibi quare decentem fortitudinem respicit mortis. Nāq; subingressa memoria turbare ptentat Iesum, diuinitatis aut potentia commota statim subiecit & grimoniā, & cōtinuo ad incōparabilē trāformat audaciā quod formidine fuerat superatū, arbitremur enim & in ipso saluatore Christo cōmoueri quare humana sunt, ppter duos ac necessarios modos. Oportebat enim oportebat, & p hæc ipsam nō putatiue, & ex cogitatiue, magis aut naturalr, & ueraciter hominem ex muliere factū uideri oia gestatē humanā absq; solo pēto. Ceterę timor atq; formido & grimonię quod sunt in nobis naturales, inter pēta aut refugitū deputari, & sup hæc rursus uiles, mouebant etiā in Christo quare humana sunt, nō ut mora pualerēt, atq; accrescerēt quēadmodū & apud nos, sed ut mora p uirtutem uerbi abscinderent ad meliōrē quēdā, & diuiniōrē statū trāsmutādā naturā in primo Christo, ita nē peinerat, & nō aliter, ut etiā ad nos ipsos sanatōis modus trāfueret. Eiusdē ex eadē interpretatiōe libro decimo, cuius initium, quod habet mādāta mea, & custodit ea, sicut cōsubstantialis est, ita &

conuuo

conuoluntarius pprio genitori, vnus em essentia vnâ profecto volûtas est, intetus in oibus vnus, & nihil est qd dissonet. Eiusdē ex eadē interpretatione, lib. xij. cuius initium, qd deus secundū naturā est filius. Cōpleta omni impietate aduersus Christū ab iniquitate Iudeorū, & nullo de cetero relicto, prout apparet eorū sup modū crudelitatem fuisse pfectā, Patere vt ite aliquid in nouissimis eadē caro propriū atq; naturale, suscepit em sitim flagris multimodis arefactā, dolores em acres sunt ad extorquēdū sitire quodā insito inenarrabili calore internū examināte humore, & igneis qbusdā accessibus parietia viscera cōcremātibus, indifficile qppe fuerat cū ita valēti deo verbo etiā hoc ā, ppria carne remouere, sed quēadmodū sponte pmisit cætera pati, patit & hoc, p spontaneā igit voluntatē qrebat bibere, Quæ tria testimonia pari modo collata sunt cū libro chartaceo bibliothecæ venerabilis huius patriarchij & cōstitit. Item relectū est ex eodē codice testimoniū S. Epiphani archiepī Cypri ex Panarijs, sermone. lxxix. cōtra Arriomanitas, cuius est initium: Istos q sunt circa Meletium, cōtinēs ita: Insiliētes igit verbi, captores, statim tāq occasione cōtra inimicū adepti addētes aiunt, cernis qa egebat auxilio angelorū, cōfortabat em eū angelus in agonia, nāq; ipse factus est, & nesciūt, qā nisi habeat hæc oia, & illud, nō mea volūtas, sed tua. Et nisi fluctuaret, & nisi sudor ei factus fuerit ex corpore profluēs, vtiq; putatio fuerat Chri carnalis aduētus, & rōnabilr à Manichæis & Marcionistis q secundū phantasiā est æstimatione cā cantat & nō verissima. Hæc at oia pmuniens vitā nostrā cuncta dispēsat q suscepit, q̄s humanæ egrimonix narrationes hñs & nō simulatiōe, sed veritate, id nō mea voluntas, vt oñdat carnis subsistentiā verā, & redarguat eos q dicunt mētem humanā eum non habere. Itēq; redarguat eos q non dicunt carnē eum habuisse, oēs em diuinus sermo stans inter filios tenebrarū redarguet tenebras, illuminat aut filios veritatis. Cerne vero q̄ta vtilia sunt in isto sermone, de incorporalibus nō procedit sudor, dū vero hoc fieret, oñdit veracē carnē, & non æstimationē ex carne in deitate coadunata. Citra animā & mentē non fit agonia, fluctuante autē eo, oñdit animā & corpus, & mentē in vnū gerere, vnde agonia fiat, itēq; cum dicit: Non mea voluntas, sed tua, ostendit vere mentē humanā, sed sine peccato. Quod testimoniū similiter collatū est cū libro chartaceo q est ex bibliotheca venerabilis huius patriarchij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codice testimoniū S. Gregorij epī Nazianzenī ex secundo sermone de filio, cuius initium: Qm̄ tibi quædā ex cogitationibus cōtinēs ita: Septimū descēdisse dicat de cælo filius, non vt faciat voluntatē suā, sed eius qui misit eum. Si em non ab eo qui descēdit hæc dicerent, diceremus vtiq; tanq ab homine formari hūc sermonē, non ab eo qui in saluatore intelligit, illius em velle, nec contrariū est deo deificatū totum, sed eius qui secundū nos est, vtpote q humana voluntas nō per oia sequat diuinā, sed resistat plerunq; atq; reluctet, etenim illud ita intelligamus. Pater si possibile est, trāseat à me calix iste, veruntamē non sicut ego volo, sed tua præualeat volūtas, neq; em si possibile erat, aut non, hoc eū ignorare oportebat, neq; voluntati ob intromittere voluntatē, qā ergo tanq ab eo qui assumpsit, sermo est. Id quippe est quod descēdit non rei susceptæ sic occurramus, non tanq existente propria filij voluntate pter illū q patris, sed tanq non existente is sermo est, vt tale sit quod colligit, non vt faciā voluntatē meā, neq; enim mea à tua separata est, sed cōmunis mea est atq; tua, quorū sicut vna deitas, ita & voluntas. Quod testimoniū similiter collatū est cum libro de membranis, q est de bibliotheca venerabilis huius patriarchij, & constituit. Itē relectum est ex eodē codice testimoniū S. Cyrilli archiepī Alexandriæ de thesauris, libro vigesimoquarto, cuius initium, si à quodā de accedētibz, continēs ita. Quādo igit apparet formidare mortē, & dicere. Si fieri potest, trāseat à me calix iste, intellige igit quoniā formidasset mortē docebat caro quā indutus erat deus uerbum ultra id non perpeti, dicebat em ad patrē non sicut ego uolo, sed sicut tu. Non em timebat, secundū quod uerbum est & deus mortē ipse, sed ad finem pducere dispēstationem properabat. Hæc enim erat voluntas patris, habet em & nolle mori, idcirco quod caro mortē naturaliter euitet, docēs profecto humanitatē ne ultra q sua sunt sapiat, sed dei voluntatē inquirat. Sicut homo dicit, nō sicut ego uolo, sed sicut tu. Ideo quippe & addidisse uidet. Spiritus quidē promptus, caro autē infirma. Quod testimoniū similiter collatū est cū libro chartaceo de bibliotheca huius venerabilis patriarchij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codice testimoniū eiusdē S. Cyrilli ex interpretatione euangelij scdm̄ Iohannē libro quarto, cuius initium, qd descēdi de cælo, continēs ita. Quoniā quidē etiā aliquatenus inuoluntaria existit saluatori Christi passio in cruce, uoluntaria uero, ppter nos, & bñplacitū dei, & p̄ris ex hoc intelligis. Ascēsurus quippe sup hanc easdē disputatōes faciebat ad deum uidelicet tanq orationis habitū dicēs: P̄ si possibile est, trāseat à me calix iste, veruntamē non sicut ego uolo, sed sicut tu. Quoniā ergo deus erat uerbū immortalis, atq; incorruptibilis, & uita ipsa scdm̄ naturā ptimefceret, mortē sciebat, omnibus existimo eē manifestissimum, p̄cipiebat tñ, utpote qui in carne erat sustinere carne quæ sua sunt, & cum iā in fo-

Sexte synodi Constantinopolitane.

ribus esset, ptimefceret mortē, & vt veraciter appareat homo, ideo ait: Si possibile est, trāseat à me calix iste. Si possibile est inquit ωσ̄ ζωῆς, tanq̄ pater. Op̄ non sustinendo mortē, acquirere vitam credētibz in eum si moritura est mors, me non moriente scđm carnē dumtaxat, transeat inquit calix, veruntū eo q̄ aliter fieri non inest, non ficut ego volo, sed ficut tu. Cernis q̄o deficiens quidē iterum hominis natura, & in ipso Christo quantum ad ipsam ptinet inuenit, restaurat autē ad confidentiā deo decibile, & ad consilium iuuenile transducit, quatenus non quod ei videt proprijs implere voluntatibus, sed diuinā magis intentionem sequi, & ad illud sedulo currere ad quod nos profecto lex reuocat conditoris, quia vero aut afferentes agimus ex eo quod sequit addisces. Spūs quidē promptus, caro autē infirma. Ne q̄ em̄ ignorabat Chr̄s quod ualde posterius erat à deo decibili dignitate quod videbat morte terreri & eius sentire formidinē, ideoq̄ feruētissimā satisfactionē adiecit informatā quidē fuisse carnē secundum quod eā decebat, & ei naturalit̄ inerat, dicens, promptum attamē esse sp̄m sciētem nihil de his quæ noceant pati. Cernis qual̄ Christi mors inuoluntaria erat propter carnē, & passionis ignominia, voluntaria attū donec ad prosperē finē uniuerso mūdo pducet, quod erat in bñ placito p̄ris, id est omniū salus & uita. Quod testimoniū f̄r collatum est ad librum chartaceū q̄ est bibliothecæ uenerabilis huius patriarchij, & constitit. Itē relectū est ex eodē codice testimoniū S. Athanasij archiep̄i Alexandriæ ex libro cōtra Apollinariū de incarnatōe cuius initū, Modus qdē impie, cōtinēs ita: Qñ Adā deus ab origine formauit, nunqd̄ in finem ei dedit p̄ctm̄. Quæ ergo iam utilitas erat mādātī, q̄o aut illū cōdēnauit peccantē, aut q̄ mō etiā Adā an̄ p̄uaricationē nesciebat bonū aut malū quem formauit deus ad incorruptionē, & imaginē suæ æternitatis, fecit em̄ naturā sine p̄ctō, & voluntatē liberi arb. qd̄ testimoniū f̄r collatū est ad libz ex membranarum croceis q̄ est bibliothecæ huius uenerabilis patriarchij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodem codice testimoniū S. Augustini Hyponis Regiensis, ex libro v. con. Iulianū Pelagianistā, continens ita: Motus animi qd̄ est, nisi motus naturæ, anima em̄ sine dubitatione natura est, & ideo voluntas motus naturæ est, q̄a motus est aīa. Quod testimoniū f̄r collatū est ad libz latinis l̄is scriptū, interpretante Cōstantino deo amabili p̄b̄o, & defensore sanctissimæ huius magnæ ecclesiæ, & latino grāmatico, & constitit. Itē relectū est ex eodem codice testimoniū de operationibus S. Leonis papæ Romanę urbis ex epistola ad Flavianū archiep̄m Constantinopoleos, cuius initū, Lectis dilectionis tuæ l̄is continēs ita. Sicut enim deus non mutat̄ miseratione, ita homo non consumit̄ dignitatē, agit enim utraq̄ forma cū alterius communione quod propriū est, uerbo sc̄z operante quod uerbi est, & carne exequente quod carnis est, vnū horz coruscant miraculis, aliud succumbit iniurijs, & ficut uerbū ab æqualitate paternæ gloriæ non recedit, ita caro naturā nostri generis non relinqt, unus enim idemq̄ uerē dei filius, & uerē hoīs filius. Quod testimoniū f̄r collatū est ad libz mēbranaceū argento tectū, q̄ est de sceuophilacio. i. de repositione huius magnæ ecclesię, & constitit. Item relectū est ex eodem codice testimoniū eiusdem S. Leonis ex eadē epistola ad Leonem p̄ssimū impatorem, cuius initū, Promississe me memini, cōtinens ita. Licet ergo in vno dño Iesu Christo uero deo, itaq̄ hominis filio uerbi, & carnis una p̄sona sit, quæ inseparabiliter atq̄ indiuisē communes habeat actiones, intelligendæ tñ sunt ipsorū op̄z qualitates, & synceræ fidei contemplatione cernendū est, ad quæ prouehat̄ humilitas carnis, & ad quæ inclinet̄ altitudo deitatis. Et paulopost. Postremo sine uerbi potentia nō se dñs p̄ri cōfiteret̄ æqualem, & sine ueritate carnis nō idem diceret maiorē se esse p̄rem dñi catholica fides utrūq̄ suscipiat, utrūq̄ defendat q̄ scđm cōfessionem beati apostoli Petri vnū Chr̄m dei uiuū filiū, & hoīem credit & uerbū, quis itaq̄ ab illo iitio q̄ vtero uirginis uerbū caro factū est nihilū q̄ inter utrūq̄ formā diuisionis extiterit, & p̄ oīa incrementa corporea unius p̄sonæ fuerint totius t̄pis actiōes, & ipsa tñ q̄ inseparabilr̄ facta sunt, nulla cōmixtiōe cōfundimus, s̄ qd̄, cui⁹ formæ sit, ex op̄z q̄litate sentimus, qd̄ testimoniū f̄r collatū est cū libro mēbranaceo argento tecto de sceuophilatio. i. repositione sanctæ huius magnæ ecclesię & constitit. Item relectum est ex eodē codice testimoniū S. Iustini philosophi & martyris de expositiōe fidei quā fecit su p̄ rectā cōfessionē, cuius initū, idoneē aduersus Iudæos & paganos, ita cōtinēs. Sicut lūis secundū qd̄ vnū lumē est ipsam opationem nō separabit quisq̄ hęc palpabil corpore, rōne uero discernēs insinuat naturā, cuius est propria opatio, ita in uno filio dei omnē qdē opationē nequāq̄ quisq̄ separatū est ab uno filio, cuius tñ natura est propriū qd̄ agit rōne facit agnoscī, qd̄ testimoniū f̄r collatū est cū libro chartaceo q̄ est blibliothecæ sancti huius patriarchij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū S. Iohannis archiep̄i Cōstantinopoleos ex sermone in Thoma ap̄lo & cōtra Arrianos, cuius initū, legi qdē & Ecclesię obtēperās, cōtinēs ita. Hæc audiēs, purgaui animā à p̄fidia, & exui me ambigūā sniam, assumpsi credulum sensum, accepi corpus gaudēs, ac tremēs expādi cū digitis & aīe oculū, & duas p̄ hoc opatōes sensū,

lenſi qđ testimoniũ ſimiliter collatũ eſt cũ libro mēbranāceo plato à pte apoſtolicę ſedis an-
tiq̃ Romę, & cōſtitit. Itē relectũ eſt ex eodē codice testimoniũ ſancti Gregorij epi Nyſę ex
qnto thomo cōtra Eunomiũ, cuius initiũ, deuote itaq; Petri apoſtoli, cōtinēs ita: In cōſula p-
manet rā carnis quanq; deitatis p̃prietatē cōtēplatio, donec in ſeipſis alterutrũ horũ cōſpiciat,
vtpote idcirco verbũ añ ſecula fuit, caro aut in nouiſſimis tēporibus ſc̃ta eſt, & nullus cōuer-
tens dicet, aut iſtā añ ſecula fuiſſe, aut in nouiſſimis verbũ factũ fuiſſe, caro paſſibilis naturę eſt
operatricis at verbũ, & neq; hęc opifex eſt exiſtēti. Neq; diuinitas paſſibilē habet virtutem,
In p̃cipio verbũ erat apud deũ in mortis experimēto hō, & neq; ab æterno qđ humanũ eſt
neq; mortale qđ diuinũ, & cætera oīa ſecundũ hunc modũ cōſiderant. Neq; viuificat Lazare
hūana natura at neq; lachrymat, iacentē ipaſſibilis ptās. Sed p̃p̃riũ qđ eſt hoīs lachrymare
vita vero eius q̃ vita eſt, nō reficit milia paupertas hūana, neq; currit ad ſiculneā oīpōtēs vir-
tus, q̃s eſt q̃ fatigat ex itinere, & q̃s eſt q̃ ſine labore vniuerſum mondũ verbo ſubſtituit, quid
eſt glorię ſplendor, & qđ clauis affligit, q̃ forma in paſſiōe alapis cædiſ, & q̃ ex æterno glori-
ficat, manifeſta em̃ ſunt vel ſi nullus ſermo interpretetur, qm̃ qđem plagę ſerui ſunt in q̃ dñs
patitur, honores vero dñi circa quē ſeruus q̃tenus p̃pter copulationē atq; cōcretōem cōmu-
nia fierent vtrq; alterutq; dño ſeruiles cicatrices in ſeipſo ſuſcipiēte, quāq; ſeruo honore do-
minico gloriſicato. Itē relectũ eſt ex eodē codice aliud eius testimoniũ ex eiũdē thomo 12.
cuius initiũ, Si videamus & qđ ſeq̃tur, cōtinens ita. Interi dignũ eſt ſciſcitari eos q̃ nobis vo-
ces hm̃ōi, p̃ſerunt q̃a quod aſcendit, & qđ videt, & quod tactũ agnoſcitur, & adhuc ſuper his
quod hoībus p̃ fraternitatē ſociatur, vtrunq; diuinę aut hūanę naturę eſſe, p̃p̃rium arbitra-
tur. Si qđem palpabilē & viſibilē, & cibo atq; potu ſuſtentari, & hoībus cognatũ ac fratrē, &
quęq; circa corporalē naturā cōſpiciuntur, oīa hęc & i diuinitate cernūt, dicāt de vnigeni-
to deo & hęc, & q̃ voluerit teſtificentur ei, & ābulatōes oparōem & localē abſceſſum qđ pro-
p̃riũ eſt eorũ corpe circunſcribuntur. Si vero hic qđem q̃ per Mariā eſt fratribus loq̃tur vni-
genitus at fratres nō habet quō em̃ in fratribus quod vnigenitũ gñs eſt ſaluabitur, & q̃ dixit
ſp̃s eſt deus. Itē ipſe ait ad diſcipulos ſuos, q̃a palpate me, vt oſtendat quia palpabilis quidē
eſt humana uatura, incorreptibilis at diuinitas, & q̃ dixit vado, localē abſceſſum ſignificat quĩ
aut oīa, & in quo ſicut ait Apoſtolus creata ſunt oīa & in quo oīa cōſiſtunt, nihil in exiſtenti-
bus extra ſeipſum habet in quo per quendā motum fiat abſceſſio. Neq; enim eſt aliter opari
ipſam motionē niſi tranſiens locũ qđem in quo fuerat, derelinquat, ad alterę aut trāſmutauē-
rit, quod aut p̃ oīa graditur, & in oībus exiſtit, & oīa cōtinētur, nō habet quod inſcedat eo
quod à diuina plenitudine nihil eſt vacās. Quę duo testimonia collata ſunt cũ libro ex mem-
branis croceis q̃ eſt de bibliotheca venerabilis huius patriarchij, & cōſtiterunt. Itē relectum
eſt ex eodē codice testimoniũ eiũdē epiſtiolę ad Eufachiũ de ſancta trinitate cuius initium
eſt qđem. Et omnibus vobis, cōtinens ita. Oſtendāt ergo ex qbus naturę diuerſitatē agnoue-
runt. Si em̃ poſſibile fuiſſet ipſam diuinā naturā ex ſeipſo videri, & tā quod familiariter ē ha-
bet quāq; quod alienũ p̃ ea q̃ videbātur inueniri, nō vtiq; per oīa verborũ egeremus argumē-
tatōe aliōq; ad cōprehendendum quod inquirebatur. Quia vero hęc qđem ſublimior eſt
quā q̃rentium cōſideratio verę ex argumentis quibũdā de his quę noſtrā fugiunt ſcientiam
naturaliter collegimus, omnis in eſt neceſſitas per oparatōes nos introduci ad diuinę naturę
indagationē. Ergo ſi viderimus differentes ab inuicem oparatōes q̃ à p̃fe & filio, & ſp̃ũ ſc̃tō
peraguntur diuerſas eſſe, tanq̃ & oparatrices naturas ex diuerſitate operationum aduertim-
us. Neq; em̃ poſſibile eſt, vt q̃ ſecundũ naturę rationem diſtāt, cū inuicē ad operationũ ſpe-
ciē cōiūgere, nequaquā refrigerat ignis, neq; calefacit chryſtallus, ſed cū dñia naturę ab inuicē
diſiungūtur, etiā ab eis oparatōes. Itē relectũ eſt ex eodē codice testimoniũ eiũdē ex eodem
libro cōtinens ita. diuina vero natura in oībus adinuentis noībus ſc̃dm id qđ manet indefig-
nabilis iuxta ñm ſermonē, bñfactore q̃ppe & iudicē benignũ, q̃q; & iuſtũ, & q̃q; ſunt talia
dicentes opationũ eſſe differentias edocemur, oparatēs at naturas nihil aliud magis q̃ ex ope-
rationũ cōſideratōe recognoſcere poſſumus. Cū em̃ q̃s reddiderit rationem de vno q̃q; eorũ
noīm de q̃ eadē naturę circa quā ſunt ip̃a noīa nō eādē de vtriſq; reddet rationē, q̃s vero
ratio altera ē, horũ & naturę diuerſe ſunt. Quę duo testimonia ſiſt collata ſunt, cum libro ex
mēbranis croceis, q̃ eſt bibliothecę venerabilis huius p̃ſiarchij & cōſtiterūt. Itē relectũ eſt ex
eodē codice testimoniũ Cyrilli Alexandrię ex ſermone Proſphonetico. i. acclāmatorio ad
Theodoſiũ piſſimũ ip̃eratore de orthodoxa fide, cuius initiũ. Gloria quidē q̃ eſt apud hoīes
cōtinens ita. Totũ igit qđ ex eo eſt verbũ toti coadunatũ agimus humanitati i nobis ē. Neq;
em̃ qđ in nobis eſt melius. i. animā nulla ratōe dignatus eſt ſoli cōdonans carni labores adue-
tus, agebat vero bñ p̃ vtrāq; diſp̃elationis ſacramentum, vſus eſt aut tanq̃ inſtrumēto p̃p̃ria
quidē carne ad opa carnis, & naturales infirmitates, & quęq; ab initio longe ſunt, anima ve-

Sexte synodi Constantinopolitane.

ro sua ad humanas & inuituperabiles & grimonias, esurisse enim dicit, laboresque sustinuisse ex longis itineribus formidinis & pauoris & timoris, & tristitia, agonia, atque morte in cruce. Quod testimonium collatum est cum libro Membranaceo sanctae tertiae Ephesine prioris synodi quod est in bibliotheca huius venerabilis patriarchii in quo continetur praedictus Propheticus, i. acclamatorius sermo & constitit. Item relectum est ex eodem codice testimonium eiusdem ex sermone. xxxij. thesauroque continens ita, Neque enim vna naturalis operatio dabitur deo & creatori creaturae, ut neque id quod creatum est ad diuinam educamus essentiam. Neque item id quod est diuinæ naturæ proprium ad locum quod creatis congruit deponamus. Quorum igitur operatio & virtus indifferenter vna est, his necesse est & specieivnitatem servari. Quod testimonium similiter collatum est cum libro Cartaceo, quod est bibliothecae huius venerabilis patriarchii & constitit. Item relectum est ex eodem codicello testimonium Iustiniani piissimi imperatoris ex libro contra Nestorianos, & Acephalos, cuius initium, Argumentum scrupulosum diuine non veritabilis viae, continens ita, Sed oportet & quod subsequenter à sancto Leone dicta sunt loqui, & quod ab istis calumniantur, dicere enim eo, quod agit utraque forma cum alterius comunione quod proprium habuit, verbo scilicet operante quod verbi est, & carne exequente quod carnis est, vnum horum coruscant miraculis, aliud succubito iniurijs. Statim affiliunt haeretici dicentes non oportere dicere diuersas operationes deitatis, & humanitatis Christi, sed humanam esse operationem, & hoc item secundum Apollinarij blasphematis infamia. Omnes enim sancti presunt sicut passionem & impassibilitatem vnius eiusdemque domini nostri Iesu considerari nos instruxerunt presunt sancti, sanctus Cyrillus refutans vnam esse operationem deitatis & humanitatis scribit hæc in. xxxij. libro thesauroque. Neque enim naturalis operationem dabitur deo ac creaturae, ut neque id quod creatum est ad diuinam educamus essentiam. Neque id quod est diuinæ naturæ proprium ad locum quod creatis congruit deponamus. Sed & sanctus Athanasius in libro quarto contra Arrianos hæc scribit, Hæc necessarium examinauimus, ut si videremus eum per instrumentum proprie carnis diuinæ quod agentem siue loquentem cognoscamus quod deus existens hæc operari. Et item si videremus eum humanæ loqui vel pati, non ignoraremus quod carnem induens factus est homo, & si hæc facit, vnius cuiusque igitur opus noscetes, & utraque ex vno agi videntes recte credimus, & nunquam errabimus, Ecce & per ea quod nunc sunt nobis, & sanctis patribus apposita aperte demonstratum est diuersas operationes esse deitatis, & humanitatis vnius domini nostri Iesu Christi, & hoc consone omnibus patribus quod antea fuerunt sanctum docuisse Leonem. Quod testimonium similiter collatum est cum libro Membranaceo quod est de bibliotheca huius venerabilis patriarchii, & constitit. Item relectum est ex eodem codicello testimonium eiusdem sanctae memoriae Iustiniani ex dogmatica epistola ad Zoilum sanctissimum patriarcham Alexandriæ, cuius initium, literas relegentes, continens ita, Vnus igitur est Christus non pempta naturarum differentia propter ineffabilem unitatem verbum intelligendum, & homo videndus, quia neque unitio confusio operata est, neque differentia substantiarum quod in eo sunt sectionem vel diuisionem admittit, videtes quippe Christi miracula praedicamus eius deitatem, aspicientes eius passionem non negamus eius humanitatem, neque miracula absque carne, neque passiones sine deitate. Et est admirabile quod ipse erat qui patiebatur, & non patiebatur, patiebatur quidem eo quod caro eius propria patiebatur, & in ipso qui patiebatur erat quod non patiebatur, quia cum esset natura deus verbum impassibile erat, & ipse quidem incorporeus erat in corpore passibili, caro autem habebat in seipsa impassibile verbum exterminans ipsius corporis infirmitates, operari enim utraque forma cum alterius comunione hoc quod proprium habuit, verbo quidem operante quod verbi est, & carne exequente quod carnis est. Hoc & sanctus Cyrillus in trigesimo secundo libro thesauroque docet epistolam ad paphanos explanans. Nec enim vna naturalis operatio dabitur esse dei & creaturae, ut neque id quod creatum est ad diuinam educamus essentiam, neque id quod est diuinæ naturæ proprium, ad locum quod creatis congruit deponamus. Item ipse verus sanctus pater, & in his qui erant ad Theodosium hæc eadem nos edocet dicens totum quod ex deo est verbum toti coadunatum agimus humanitati quæ in nobis est. Neque enim quod in nobis est melius id est animam illius rationem dignatus est soli condonans carni aduentus labores agebat vero bene per utraque dispensationis sacramentum, vltus est autem tantum instrumentum propria quod carne ad opera carnis & infirmitates naturales & quæque à vitio longe sunt, anima vero sua ad humanas & inuituperabiles & grimonias, esurisse enim dicit, laboresque sustinuisse ex longis itineribus pauoresque & timores, ac tristitia & agonia, & mortem in cruce. Nullo quippe cogente ex seipso posuit animam suam pro nobis, ut & mortuorum & viuorum dominetur, carnem scilicet suam pro omnium carne posuens vere donum condignum, animamque pro omnium anima vicem redemptoris faciens, quamquam & resurrexit. Item vita naturaliter existens ut deus. Nec enim fas est dicere à corruptioe vnum posse teneri carnem quod verbo unita est, captiue fuisse à portis inferni illam diuinam animam, quia nec derelictus est in inferno sicut ait & sacer Petrus. Nec dixisse asserimus naturam illam quod à morte penitus nec comprehendit, nec consumitur. i. deitatem vniuenti de infernalibus latebriseductam. Non enim erat hoc ipsum admiratione dignum si remansisset in inferno verbum quod ex deo est, quod deitatis operatione atque natura admirabiliter & ultra sermonem implet omnia, dum quando & omnibus appropinquet, de hinc procedente sermone hæc item ait: huius

ait, humanā qdē passionē mori, opatōem at diuinā reuiuiscere, demōstrās q̄ p vtraq; cognofcunt ſcđm nos ſc̄s ſimul & vltra nos ſicut deus. Cernis quō hic venerabilis pater duas natu-
 ras opatōes in una ſubſiſtētia ſiue vna perſona Ch̄i dei nr̄i tradidit. Et poſt pauca, deide p-
 pter nos hō ſct̄s eſt viſibilis palpabilis factus ē, & p diuinas atq; hūanas opatōes exiſtere de-
 mōſtratus in deitate & humanitate dedit nobis cognoscere q̄a in quibus eſt agnitus ex his &
 ſubſiſtit. Sic em̄ & ſct̄i patres vtraq; voces cōſitendo. i. qd in deitate & hūanitate, & quod ex
 deitate & humanitate p vtraq; eaz; incōſulam atq; idiuiſam diſpenſationē magni dei ſaluato-
 ris noſtri Ieſu Ch̄i tradiderūt. Quae duo teſtimonia collata ſunt ſiſt ad librū mēbranaceū q̄ ē
 de bibliotheca veñ. huius patriarchij & cōſiterunt. Itē relectū eſt ex eodē codice teſtimoniū
 ſct̄i Eophemij archiepi Antiochielex ſatiſfactōe quā fecit p Calcedonēſi cōcilio, & thomo
 ſct̄i Leonis cap. lvi. Cuius initiū eſt. Qm̄ nō in diminute cōſeruabat caro. Cōtinens ita. Dicit o
 nobis o tu ab oī aduerſitate ſincerā cuſtodiēs mentē tuā, erat aliqui tps ab incarnatōe qm̄ icar-
 natus verbū deus nō habuit perfectā ſuā aīatam carnē, aut q̄a pedeſter ibat ſup fluctus maris
 nō cōſeruabāt pedes pprietatē humanae naturae, ſed optime in natura hūana vltra naturā o-
 perabat Ch̄s deus noſter, nō perempta vel extincta hūana, ppria ſui carne ſaltē ipſius ope-
 ratiois effigies ſuadeat tibi cōſiteri qd caro in ppria natura pmāſit, nā ambulare & pedib⁹ am-
 bulare, niſi ſecūdū phātaſiā fiebat, liquet qd pedū eſt opatio ipſius noſtrę naturę, & vtiq; ipas
 p opationes exclamat in priſtinis mēſuris carnē fuiſſe ſeruata, & hmōi grefſum oēs corporālē
 ac ſenſibilē dicūt, ambulare aut ſup mare, hoc deitatis erat p humanā carnē operātis. Si igitur
 nā carne opationē diceremus fieri rei geſta caligaret intelligētia, quēadmodum ſi etiā ſoli
 deitati hūc ambulatē deputaremus iceſſum adſcribētes & ābulare pſitētes, nūc autē incarna-
 tū deū verbū operatū fuiſſe hmōi operationē, cōſitētes qdā qdē ad naturā carnē cōſequēter
 agimus facta fuiſſe, qdā vero ppter deitatis pcellam naturā. Ergo & hic duae ſunt opationes,
 neq; em̄ eo q̄ habuit qd deo deceat, annūtiatē verbo deo ſubſiſtētiālē vnitionē hęc opatio ob
 hoc pſumēdū nō eſt dicere q̄ caro erat diminuta in ſuis, pprietatibus, ſed idiminuta & pfecta
 erat. Hoc idēq; eſt dicere peior deterior vel quā ſi penitus nō exiſtēs, Itē relectū eſt ex eodem
 codicillo teſtimoniū eiufdē ex cap. lxiij. cōtinēs ita, deſert ille grāmaticus ex ſermōe incarna-
 tionis dei verbi magnū Athanaſiū ex ſcripturaz; approbatōibus dicentē ita, qm̄ dicit: Pater ſi
 poſſibile eſt, trāſeat a me calix iſte, verūtū nō mea volūtas fiat, ſed tua, ſpūs qdē prōptus ē ca-
 ro aut iſirma. Duas volūtates hic oñdit, vnā qdē hūanā, q̄ eſt carnis, hāc at diuinā, hūana ergo
 ppter iſirmitatē carnis recuſabat paſſionē, diuina at eius prōpta. Rūde ergo nobis, ſuſcipis hoc
 dictū & acq̄ſcis tanq̄ certe hūs, & (vt ita dicā) ex ipſa volūtate pcedēs, an velut mēdacē quā-
 dā & variā auerſaris, ſed nō vtiq; fateris mētītū fuiſſe magnū Athanaſiū, & quō duas volūta-
 tes hūc ſanctū dicētē ſuſcipiēs cōſequētia rursus tibi ipſi dicēs aſſerēs eos q̄ duas naturas i vna
 ſubſiſtētia dicūt diuidere Emmanuel, manifeſte qppe eſt, q̄a vbi duae ſunt volūtates q̄s; hāc
 prōpta & fortis, illa vero iſirma, diuerſaeq; naturae exiſtūt vnus, vnā igit eadēq; naturā prōp-
 tā & fortē, iſirmā q̄q; dici, & eē in vno eodēq; tpe nullus vtiq; dicere aut fingere audebit, cō-
 traria qppe vnā eadēq; naturā habere atq; poſſidere ipſoſſibile eſt. Colligit itaq; q̄ vnus idēq;
 nō ſecūdū eadē naturā prōptus & fortis eſt atq; iſirmus, ſed ſecūdū alterā qdē qd fortitudis
 erat apparebat, ſecūdū alterā vero qd erat iſirmitatis, pādebat ac per hęc vidi, & ex his q̄ ſct̄s
 Cyrillus aſſeruit manifeſtū ſit, q̄ duas naturas habeat dñs Ch̄s, in qbus & ē & cognoscit. Quae
 teſtimonia collata ſunt ſiſt cū libro chartaceo. plato à parte aplicae ſedis antiq̄ Romae & cōſti-
 tit. Et ſurgēs Theophānes deo amabilis pbr̄ & Abbas monaſterij Baiar; dixit: Suggero pieta-
 ti vtr̄ae, & ſanctae atq; vniuerſali ſynodo q̄ Eophremius hic, cuius teſtimonia mō relecta ſunt,
 patriarcha erat Antiochia, & recuſat in ſacris dyptichis ſanctē q̄ hic eſt magnae eccleſie. Sct̄a
 ſynodus dixit, veraciter ſcimus ſct̄is memorię Eophremiū in ſacris dyptichis recuſari cū ſct̄is
 & p̄babilibus p̄b⁹. Itē relectū eſt ex eodē codicillo teſtimoniū ſct̄i. Anaſtaſii archiepi An-
 tiochia ex ſatiſfactōe quā fecit p tomo S. Leonis cap. vij. cuius initiū. Si q̄s meminit q̄ paulo
 añ nobis, cōtinēs ita. Si p q̄ noſſe eū deū oportuerit diuine opari, ex qbus vero neceſſariū erat
 hoīem eū vere videri hūane operabat, altera pfecto eſt diuinę naturae operatio, altera vero
 hūanę, & ſi eſt altera & altera ſicuti & eſt, quā ob cauſa q̄ſquā accuſat de altera, & altera vtrāq;
 dicēs formā, neceſſe ē qppe, ſicut ait Cyrillus. Reddere deo q̄ dei ſunt, de vita & hūanitate q̄ ei
 debent, nō at eadē ipſa exiſtūt vtraq; qm̄ opportune nō attribuit, attū vni deferunt per omnia
 vtraq; vnus uero erat & eſt, q̄a differēter operat per differētes eius naturas, quēadmodū aut
 nō idē eſt q̄ increpauit matrē dicētē. Vinū nō hūt, & q̄ mutauit aquā in vinū, ita nō idē ē dei-
 zati hūanitas, neq; ē diuerſo hūanitati deitas, neq; q̄ ex eis pcedūt eadē ipſa ſunt, idē at ipſe fa-
 cit vtraq; q̄ deus ſimul & hō, nō ad cōfuſionē immiſcēs eaſdē ſuſtāuias. Neq; itēq; ab eiſdē ſub-
 ſtātijs procedūt operatiōes. Alterutrū em̄ impoſſibile eſt & à ſecta pietatis externū. Quemad-

L1 3 modū

Sexte synodi Constantinopolitane.

modum igitur nutrirī & crescere non est deitatis, ita suscitare mortuos nō est humanitatis, veruntamen eiusdē vtrāq; sunt deitātē tēperantes humanitati condecenter nō per trāsfusionem verē per vnitionē incōfusam, ergo duā qdē operatiōes quē admodū & substantiā, vnus at̄ est qui operat̄, deus simul & hō ipse. Quod testimoniū sūl collatū est cū libro chartaceo prolato à parte apostolicę sedis antiq; Romę. Basilius deo amabilis ep̄s ciuitatis Gortinę insulę Crete dixit: Suscepit istā & vniuersalis vstra synodus hunc S. Anastasiū, q̄ fuit archiep̄s Antiochię, cuius testimoniū in p̄senti relectū est, satisfaciētes pro tomo sancti Leonis. Sācta synodus dixit: Suscepimus S. Anastasiū orthodoxe satisfaciēte pro tomo sancti & memorialis papę Leonis. Theodorus deo amabilis ep̄s Meletinēsis dixit: Sāctū vocat tota oriens hunc sanctę memorię Anastasiū q̄ fuit archiep̄s Antiochię, & q̄ nō suscepit eum deus anathematizet Et cōsonāter oēs dixerūt, Amen. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū sc̄ss̄, Iohannis ep̄i scytopoleos ex libro octauo cōtra Seueri blasphemias, cōtinēs ita: Videamus ergo qd̄ iterū denotet sc̄ss̄, papā Leonē. Ait em̄, operat̄ vtrāq; forma cū alterius cōmunionē qd̄ p̄priū habuit, verbo operāte quod verbi est, & carne exequēte quod carnis est, qm̄ superuacua conscripsisti sacrā hęc vocē audisse te æstimamus, Iulianū Alicarnasseū ecōtra r̄ndentē tibi & taliter tuis detrahentē, operabat̄ verbū in corruptionē, operat̄ eum secundum tuā blasphemiam in corruptionē. Dico ergo nobis, o optime vtrū credideris deū verbū essentialiter vnitū carni & aīę, si vtiq; vnitus est & etiā in qd̄, hunc aut̄ q̄ super oēs est deus eximieat̄ deitatis cōprehēdisse cōlū & terrā & mare, ethera q̄q; & aerem, angelos & archangelos, principatus & potestates, & (vt cōpendiose cōplexeve dicā) illaz̄ existētiā cōtinere q̄ incorporea sunt beatitudinis milliū milliū, & decies millies denū milliū sanctaz̄ ministrātiū & inuisibilia substantiaz̄: prouiderē cōia vniuersis visibilibus oibus & inuisibilibus, & figillatim vnicuiq; vtiq; vt opinor, dabis siquidē nō penitus, hm̄oi itaq; prouidētiā dei operatiōē non vocabis, & ad hoc quoq; nō cōtradices, siquidē & nūc nō vis palā deitati repugnare, sic q̄q; dabis dei etiā incarnati cōtinuā operatiōē, verē animā in intellectuālē quā ei substantiāli ter vnita est, dicturus es vtiq; sentire, an insensibile esse. Sed siquidē insensibile, incidisti in Apollinarij p̄ris tui blasphemiam infensatā agentis vnitā deo verbo humanitatē. Si aut̄ dicis mentē siue sensum sentire, & nō more inanimatoz̄ aut irrationabilium insensibile dabis esse per oīa, si vtiq; consequētes vel nunc volueris sequi sermones ipsam intelligentiā operatiōē esse mentis, vt puta scis quā vnita est deitati, licet eiusdē naturę cum oibus citra peccatū existit, agnoscit qm̄ superascēdit omnē creaturā visibile & inuisibile & adorāt̄ à supernis virtutibus anima inseparabiliter vnita deo omnium conditori, memor esto natiuitatis ex virgine dei genitricē secundum carnē conuersationū terrenaz̄, salutaris passionis, crucis, sepulchri, resurrectionis, in celū assumptionis. Cognoscis omnē militiā cōloz̄ circumfusā ei & deseruiēte, vtpote aīę dei, hm̄oi aut̄ intelligentiā operatiōnū vtiq; dicturus es etiā tu vt opinor, & intelligentiā aīę quā inseparabiliter vnita est deitati, cernis quā vnus eiusdē dñi nostri Iesu Christi duas vidimus operationes deitatis eius, & humanitatis, inseparabiliter & incōmutabiliter. Quod testimoniū sūl collatū est cū libro chartaceo q̄ est de bibliotheca huius venerabilis p̄riarchij, & constitit. Itē relecta sunt ex eodē codicillo testimonia p̄phanoz̄ h̄reticoz̄ vnā voluntatē & vnā operatiōē dicentiū in dño n̄ro Iesu Christo Themestij h̄retici ex secundo eius cōtradictorio anteredico cōtra tomū Theodosij, xli. c. sed nō eiusdē duas sciētias. O ille aut̄ duas opatiōes asserimus, vna q̄ppe est iuxta veritatē incarnati verbi opatio atq; scia & vnus Ch̄i oīa scimus, q̄q; qdā deo decēter scit, & opat̄ per p̄priā carnē, qdā vero humane. Nec em̄ idcirco qd̄ & facer Anastasius duas volūtates agit Christū mōstrare tpe passiōis, iā & duas volūtates ei reputauimus, vt has reluctātes inuicē sc̄m hos tuos syllogismos, sed cognouimus pie vnā sicut vnus volūtātē Emmanuel qdā qdē hūane moueri, qdā vero deo decēter. Quod testimoniū collatū est similiter cū libro chartaceo, q̄ est de bibliotheca huius venerabilis p̄riarchij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū Anthymi h̄retici ex libro ad Iustinianū p̄ssimū īperatōrē, cuius initiū est, dei meminisse in oī cā bonū est, cōtinēs ita. Nos q̄ppe p̄dicātes vnā naturā dei verbi incarnatā & adorādā cū p̄pria eius carne vna adorātōē in hac vna natura dei verbi incarnata, neq; deitatis ei⁹ ignorātia, neq; aīę ei⁹ rōnalis & intellectuālis q̄ aīā qd̄ ex nobis assumptū est cōsubstantiale nobis & cōpassibile corpus, qd̄ sc̄m substantiā vnitū est deo verbo acquiescimus dicere, nec em̄ fuit. Si em̄ vna est substantia, & vna natura dei verbi incarnati sicuti & est, proculdubio & vna volūtas, & vna opatio p̄fecto, & vna sapientia, & vna scia utriusq; est. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ex eodē libro, cōtinēs ita. Cōgruentia at̄ etiā idē sc̄ss̄imus p̄r edocuit & in quarto tomo cōmentarij in euāgelio secundū sanctū Iohannē, ideo uero & dū mortuos suscitaret non uerbo tātum, neq; deo decētibus p̄ceptis operatus esse saluator inuenitur, sed tanq̄ cooperatricem quandā ad hoc maximā sanctā carnem

nem suā sumere properabat, vt oñderet viuificare eā posse, & velut vnū factū ad eū, etem qñ archisynagoge virgunculā suscitabat, dicēs: Puella surge, tenuit manū eius, sicut dictū ē, viuifi cās qdē de oim opifice pcepto, viuificās rursus per tactū manus vnā atq; cognatā, per vtraq; oñdens opationē, cū igit p prias intellectuales deo decibiles scimus opatōes esse sciam vniuer- soz, vnā autē & eādem vtriusq; deo decibilem opationē esse sum^o edocti, qñ nō cōfiteamur vnā ex hac eādemq; vniuersoz existere sicut pdiximus vnus Chri, & scdm eius deitatē, & se cundū eius hūanitatē. Quae duo testimonia sñr collata sunt cū libro chartaceo, q est de biblio theca venerabilis pñarchij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū Themī stj hāresiarchae ex primo eius Anteredico, i. cōtrādictorio cōtra tomū Theodosij cap. v. cō tinēs ita. Sācti qppe pñes vnā absolute dixerunt Chri esse opationē, & nō scdm istā hāc cōclu dunt in deo decibili tmmodo, siue altera sic humanā insinuant, sed vt ab vno eodēq; Chri oia acta sunt, q scdm dispēlationē sunt deo decibilia, & humanā semel, & absolute sicut visus sum dixisse Chri asserūt opationē. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ex Anteredi co, i. cōtrādictorio caplo, 34. cōtinēs ita. Vna itaq; scia in Chro, quēadmodū & opatio, etem vnus erat q sciebat, sicut pfecto & q operabat. Eiusdē ex scdo anteredico, cap. 42. Nos aut in bono sensu persctēs cū deo dicēdū est, & relectā pfectionē tenētes nō duas naturas esse credi- mus Emmanuel vel si ē ex duabus cōpositus, nec in duab^o naturis ^{diuinitatis} diuisionē em vtriusq; sed vnā naturalē dei verbi incarnatā, vnā subsistentiā & personā vnā. Consequēter at vnus personā vnā scimus & opationē. Sñr autē & vnā sciam, sicut sapius diximus. Quae tria te- stimonia sñr collata sunt cū libro chartaceo q est de bibliotheca venerabilis huius pñarchij, & cōstitit. Et relectū est ex eodē codicillo testimoniū Seueri ipij ex scda epla ad Iconomū comitē, cuius initium ē. Etiā nobis ex deo inspirata scriptura, cōtinēs ita. Si igit trāsforma- uit verbum eā quā sibi scdm subsistentiā vniuit humanitatē, nō in ppria natura māsit hoc qd erat, sed in sua gloria atq; operatōe. Et q carnis erāt, ppria facta sunt verbi, qñ vtrāq; formā operari q sua sunt, dabimus. Anathematizādi sunt hi, q in duabus naturis diffiniūt vnū Chrm & vnāquāq; naturā opari q sua sunt, dicētes: Ea itaq; q agebāt & operabātur, ab vno Chro multū drāt. Quā dā em sunt deo decibilia, quā dā humana velut corporālē vadere, super terrā ire, iter agere, pfecto hūanū ē, crura vero vexatis, & ambulare sup terrā penit^o nō valētibz sū num gressum, donare deo decibile ē. Sed vnus incarnat^o verbū hoc qd & illud operat^o est. Et nequāq; hoc qdem huius, hoc vero huius naturā ē, neq; eo q diuersa sunt operamēta, ideo du- as operatrices naturas atq; formas naturales iuste diffiniemus. Qd testimoniū sñr collatū est cū libro mēbranaceo q est bibliothecae huius venerabilis pñarchij, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ex epla ad Paulū hāreticū, cuius initium: Apostolū qdē Paulū cōtinēs ita. Vnā igit subsistentiā, pfiteres Emmanuel cōsequēs est vnā naturā, pfiteri dei ver- bi incarnatā & ipsam operatē deo decibilia, & humana, & nō scdm Leonis tomū operātes duas naturas, & formas supponere cōicātes ad alterutrū cōiunctionē affectualem. Hoc em sibi vult blasphemā illa. Operat em vtraq; forma cum alterius cōione qd pprium habuit. Quod testimoniū collatū ē cū libro mēbranaceo, plato à pte apostolicā sedis antiq Romae, & cōstitit. Itē relectū ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ex synodicis lris ad Anthymū hāreticū, cui^o ini- tiū, qd ad tuā reuerentiā, cōtinēs ita. Diuine diuina signa operatus ē, & humanas & diuinas vo- ces affatus est, & qdā deo decēter, & qdā humane operatus est. Et nō est diuersitas operatio- nū & vocū, miraculoz qd & passiōnū, ne post inenarrabilē vnitionē in duaz naturaz, icidam^o diuisionē, & ipsis dispertiamus voces, & passiōes, & operamēta, eundē sciētes, & mirifica gerē tē q passus est & diuine & dispēlatiue atq; humane hēc narrātē, vt in scriptis ē explanādū ea in qbus Chri fides est, & cōfessio. Quod testimoniū similiter collatū est cum libro chartaceo, pla- to à parte apostolicā sedis antiq Romae, & cōstitit. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ad Theodosiū, cōtinēs ita. Istis, pinde pfatis hominiculis reprobis istitutoribus coaptā dum ē & anathematizādi ipiā synodū Calcedonē, & blasphemū tomū Leonis Romane ecclēsig antistitis quē eadē synod^o titulū rectē fidei appellauit & cōtra canones fideiq; diffinitōes expo- nēs & diuinā & idiuiduā & icōuertibilē incarnationē post vnitionē separās dualitatē naturaz hāz opatōibus & pprietatibus sicut idē tomus legētibz luculēter oñdit, qd latius iterptās. Qui dñā sit in duab^o naturis dicere agnosendū vnū dñm & deū Iesum chrm post ineffabilē vni- tionē, suscipimus at ac collaudamus, rectā cōfessionē vnitatis, & lras qd trāquillissime recorda- tiōis Zenon Imperator gdidit. Qd testimoniū similiter collatum ē cū libro chartaceo, plato à parte apostolicā sedis antiq Romae, & cōstitit. Itē relectum ē ex eodem codicillo testimoniū Theodosij hāresiarchae ex libro ad Theodorā augustā. Cuius initium: Mihi qdem videbat, cōti- nēs ita. Vt iā & opatio vtriusq; deo decibilis vna sit, qā & vni^o esse eiusdemq; asserimus deo decibilia miracula & naturales oēs & iuituperabiles passiōes, qd passus est spōte p nobis, ppria

Sexte synodi Constantinopolitane.

carne. Et post aliq: Quia & vnā opatōem cōfitemur deo decibile, sicut iā dictū est. Itē relectū est ex eodē codicillo testimoniū eiusdē ex eodē sermōe, continēs ita, deo decibile q̄ppe operatione eius vnā existēte, necesse est, & indiuiduā hanc esse, & inseparabilē, & non vnā q̄dem, & indigā & ad meliora cōfēdere indigēte secundum humanitatē, accipiēdum ē secundum vos. Alterā vero vt summe perfectā confiteri, & indiminutā secundum deitatem, ne in animi corruptā & impiā Nestorij pessimā se cū incurramus. Itē relectum est ex eodē codicello testimoniū eiusdē, continēs ita. Ergo & nos vnā eādēq; deo decibile sapiām & vnā sciam dicētes dei verbi, & rōnalis atq; intellectualis animā, qua animata est sacro sancta eius caro. Maxime quidē sanctorū patrum assequimur doctrinas, sicut manifeste demonstratum est, manifestiora p̄inde etiā inconfuse, & vnitōis quā est secundum subsistentiā ad probationē efficitur, & dualitatis vndiq; suspitionē pure amputamus. Si igit non addamus eādē ipsam comitabuntur. Et nos consequēter sicut Seuerus prudētissimus ait: duā scīā, & duā opationes, & duā sapientia in Christo. Hec autē Theodorici blasphemia est, & quā ex eis est iudaica hāresis foboles, & nequāq; nostrum q̄ vnum eundē Chrm prādicamus & vnā eius a deo decibile sciam & opationē cōfitemur. Quā tria testimonia collata sunt sicut cum libro cartaceo q̄ est bibliothecā venerabilis huius p̄iarchij, & constiterūt. Itē relectū est ex eodē codicello testimoniū Pauli, & epistola ad Iacobū, cuius initiū: Omnia mihi quā vestra sanctitatis sunt, continēt ita. Et Enoticā sciam p̄iā recordatōis Zenonis ad pemptionē Calcedonē. concilij suscepimus, quod occasione Euticetis faciēs, vesanā Nestorij hoīs culturā studiose Ecclesiis introduxit in duabus naturis Chrm esse atq; cognosci ad sp̄nēdā fidē orthodoxā prādicās, & naturas q̄dem consequēter Nestorianā desipētia in numero dualitatis conseruat, effectū adoptōis ac dignitatis simplr copulat, & ita deinceps p̄ eādē malignitatē vnū eundēq; Chrm filiū, & dominiū vnigenitū inconfuse, idiūse, iconuertibilē, atq; inseparabilē p̄dicat, & ad interpretationē manifestā proprie intētiōis Leonis amplexus est tomū titulū hunc orthodoxā fidei vocās, q̄ manifeste diuidit Chrm p̄ dualitatē post vnionē naturarū, & istas formas & opatōes vocesq;, & indiminutas proprietates blasphemosā condispertit. Quāobrē & tanq; in terris filia dicere aggreddientē repellimus. Et post pauca hāc dicūt, nō ignorātes, q̄ in ipsis rebus hmoi vocē synodus quā in illa ciuitate atq; vrinā nunq; congregaret. Posuit consequēter sibi affectus copula vnā vocitās psonā, & ex duabus vocibus tanq; infestā repulit vocē quā inconfuse & indiūse vnū nobis demonstrat Emmanuel eundē consubstātiāle esse p̄i & sc̄to spiritui sc̄dm deitatem: & eundē consubstātiāle nobis hoībus sc̄dm humanitatē, eundē & mirificantē, & passum diuinēq; & humane narrātē, & vnā eius opationē & sciam sicut vnus istruentē. Chrus em̄ dei virtus, & dei sapia, in quo oēs sunt thesauri sapia & scīa. Quāq; sic dispensatus dicat cōsumma tōis diem ignorare. Qd̄ testimoniū sicut collatū est cū libro chartaceo plato a parte aplice sedis. Et constitit. Itemq; relectū est ex eodē codicello testimoniū Theodori hāretici ex dogmatica eplā ad Paulū hāreticū, cuius initiū, cū q̄dem tps, cōtinēs ita. Et ad hāc oīa anathemamus synodū Calcedo, & tomū Leonis, & oēs q̄ dixerūt, vel dicunt in vno Chro duas naturas post ineffabile vnionē: aut in duabus eū naturis diffiniētes, & nō p̄dicātes vnā eius eē psonā, & vnā subsistentiā, & vnā naturā dei verbi incarnatā, & vnā eius opationē sc̄dm deū ferentiū p̄m nostrorū doctrinā. Insup & Enoticā sciam p̄iā recordatōis Zenonis suscipio ad anathemādū p̄dictā Calcedo, synodū & tomū Leonis. Qd̄ testimoniū sicut collatū est cū libro chartaceo, plato a parte aplice sedis. Et constitit. Itē relectū ē ex eodē codicello testimoniū Pauli hāretici ex eplā ad p̄dictū Theodorū, cui⁹ initiū. Nō nūc primū, s; olim bonorū iudus, cōtinēs ita. Qn̄ igit sc̄ar natōis modū idagam⁹, duo, q̄ adinuicē nō sunt cōsubstātialem cernit per oīa sensus n̄r, sub q̄ in gressus vero vere vnitōis sensus, nō iā quidē duo, sed vnū cōpositū decernit saluatorem Chrm eūdem cōsubstātiālem eē p̄i sc̄dm deitatem, eūdemq; cōsubstātiāle hoīb⁹ nobis sc̄dm humanitatē eūdem mirificātē & passum, deifice & hūane narrātē, & vnā ei⁹ opationē sicut vni⁹, & p̄ pauca. Illū itaq; Leonis tomū quē titulū rectē fidei vocāt ad fidē, q̄ hac it̄p̄ratōe de his q̄ ei videbātur, eū dignat accipere q̄ operiosissime diuidit vnū Chrm post vnitionē dualitate naturarū & formas, & voces, opatōes q̄q; & oēs pp̄ietates pari nūero cōdiuidit. Itaq; nec illos viros accipimus q̄ instabiles ei, & valde indoctas cōquirūt satisfactōes, & tm̄ his q̄ in ea posita sunt, indigent, q̄ntū hāc ipsa a primo perimūt. Quē duo testimonia sicut collata sunt cū libro chartaceo, plato a parte aplice sedis antiq; Romē, & constitit. Theodor⁹ & Georgi⁹ deo amabiles p̄bri, & Iohānes deo amabilis diacon⁹ locū agētes Agathonis sc̄tissimi ac b̄tissimi papae antiq; Romē dixerūt. Petim⁹ pietatē vestrā, & sc̄m ac v̄le cōciliū vt relegat, & gestis inserat, & Apollinari hāretici testimoniū ex libro de obscuris eius ex codice huius venerabilis patriarchij, q̄d nō ē a nob̄ positū i relecto nūc codicello nō cōueniēte testimonijs hereticorū q̄ relecta sunt & cōsonas ad sensum Macarij & Stephani, Cōstā. p̄ssimus impator & sc̄m cōciliū dixerunt. Quod postu

postulatū est ab eisdē deo amabilibus viris efficiat, & prolatus est hmoi liber carthaceus q̄ est de bibliotheca venerabilis huius patriarchij superscriptus de obscuris Apollinarij, cuius initū vita viuentiū cau sam. Cōtinet autē testimoniū ita, deus assumens instrumentū & deus est secundum qd̄ operat, & homo secundū quod instrumentū, manens autē deus nō mutat instrumentū, & qd̄ id mouet vnā solet perficere operationē, si autē vna opatio, & vna essentia, vna ergo essentia facta est verbi & instrumenti, Cōstantinus piissimus iperator, & sanctū conciliū dixerūt. Superius memoratus Petrus & Theodorus, & Salomō, & Anthonius deo amabiles epi, Georgius q̄q̄ & Dyonisiū, Anastasiū & Stephanus dei cultores diaconi, atq̄ Anastasiū & Georgiū religio si monachi libellos quos polliciti sunt proprie fidei iurantes offerūt, & corporale corā positū sacrosanctis dei euangelij sacrame ntū persoluentes. Idē deo amabiles epi & religiosi clerici atq̄ monachi obtulerūt vniformes libellos, & relecti sunt ita cōtinentes in verbis. Sancta & vniuersali synodo q̄ per iussione piissimi & a deo decreti dñi nostri, & magni victoris impatoris Cōstantini, Nunc cōuenit in hac a deo cōseruanda regia vrbe in impiali secretario qd̄ cognominatur Trullus, libellus satisfactōis cōpositus & porrectus a me Petro indigno epo Nicomediensi metropoleos p̄uincia Bythinia. Quidem exquirit vestrū deo inspiratū & honorabile conciliū qualiter sentia super recta & immaculata nostra christianorū fide, & de incarnatōis dispē satione magni dei & saluatoris nri Iesu Christi q̄ vnus est de sancta & consubstantiali, & viuifica trinitate, huius rei grā p̄sentem satisfactiōem in scripro cōponens offero sancto & vniuersali vestro concilio continentem sicut inferius habet. Credo in vnū deū patrem omnipotentem factorem cœli & terræ, visibiliū omniū & inuisibiliū. Et in vnū dñm Iesum Christū filiū dei vnigenitū q̄ ex patre natus est añ oia secula. Lumen de lumine, Deū verū de deo vero, Natū non factū, p̄ quē oia facta sunt, Et in spiritū sanctū dñm & viuificantem ex p̄re procedentē, cū patre & filio coadorandū & coglorificandū, trinitatē cōsubstantialē, vnā deitatem, & essentiā, virtutemq̄ & potestatem, dñatōem deū vnū, quem cū singulariter contemplat sensu diuidēte que indiuisa sunt vnitate in trinitate, trinitatem in vnitate adorandā. Vnitatem q̄dem secundū essentia siue deitatis rōnem, trinitatē vero secundū substantias siue p̄sonas, Cōfiteor q̄q̄ vnū eisdē sanctæ ac cōsubstantialis, & viuifice trinitatis dñm nostrum Iesum Christū filium dei vnigenitum, q̄ ex p̄re natus ante omnia secula eundem in vltimis diebus p̄pter nos & propter nostram salutē descendisse de cœlo, & incarnatū esse ex spū sc̄to, & sancta gloriosa domina nostra dei genitrice semperq̄ virgine Mariā quā θεοτοκος id est dei genitricem proprie ac veraciter cōfiteor vtpote q̄ ipsum dei filiū & verbū in nouissimis tēporibus secundū carnē generatē, cōsubstantialē deo & patri secundum deitatem, & cōsubstantialē nobis eundē secundū humanitatē, per omnia similem nobis absq̄ peccato, passibilem carnem, impassibilem deitatem, perfectū in deitate, & perfectū eundem in humanitate, deum verū & hoīem vere ex animarationali & corpore ex duabus naturis deitate & humanitate, & in duabus naturis perfectis, Et post ineffabile & inseparabilem vnitionem incōfuse, incōuertibiliter atq̄ indiuisē cognoscendū, nusquam naturæ p̄prietate perempta propter substātialem vnitionē, magis autē saluata proprietate vtriūsq̄ naturæ, & in vnā p̄sonā, vnāq̄ substantiā cōcurrētē, nō in duabus p̄sonis partitū, aut diuisum, sed vnū eūdq̄ filiū vnigenitū deū verbū dñm Iesum Christū cōfiteor. Nec enī q̄rtæ p̄sonæ sancta trinitas augmentū suscipit, etiā incarnato vno ex ipsa dei verbo sed in virginali vtero inuiolabilis dei genitricis semp̄ virginis Mariæ inhabitās, incognoscibiliter ex ea in p̄pria substātia carnem sibi formauit animatā aīa rationali & intellectuāli. Quapropter & eiusdē duas natiuitates cōfiteor, tanq̄ añ secula ex deo & p̄re secundū deitatē, quāq̄ illā q̄ ex eadē sancta virgine & dei genitrice Mariā secundū carnē & recentē. Manens qppe qd̄ erat sc̄tus est insolubiliter qd̄ nō erat & ita vnā eius substantiā cōpositā adnūtio, neutra cōuersa vel cōfusa p̄pter vnionē naturæ, neq̄ rursus sectionē admittētē ac incognoscibili vnitōe. Etenī vnitio q̄ secundū cōpositionē atq̄ secundū substantiā est & cōfusionem & diuisionem excludit, Et seruat q̄dem vtriūsq̄ naturæ p̄prietatē, Vnā vero p̄sonā dei verbi etiā cū carne demonstrat. Vnde & duas eiusdē dñi nri Iesu Christi naturales volūtates & naturales opatōes cōfiteor secundū vigore testimoniōrū sc̄toꝝ patrum ac p̄babilū q̄ posita sunt in suggestione missa ad piissimū & a deo cōfirmādum meū dñm & magnū victorē imperatorē ab Agathone sc̄tissimo ac b̄ssimo papa antiq̄ Ro. & simpliciter in oibus cōsentio, & p̄maneo in cūctis capitulis q̄ cōtinent tā in p̄dicta suggestiōe eiusdē sanctissimi viri, quanq̄ in altera suggestiōe cōciliij q̄ circa eū est. Insuper cōfiteor eundē dñm nostrū Iesum Christū verū deum q̄ vnus cōsubstātialem & viuifice trinitati est crucifixū sponte pro nobis sub pontio Pilato passum & sepultum, & resurrexisse tertia die secundū scripturas, & in cœlos ascendisse, sedere ad dexterā patris, Itēq̄ venturum cū gloria iudicare viuos & mortuos cuius regni nō erit finis, spero resurrectionem mortuorum, & vitā futuri seculi, Amen. Suscipio autē & amplector sancta & vniuersalia q̄ncq̄ concilia, i. quod in Nicia, cccxviij, sanctoꝝ ac b̄toꝝ patrū

Et q̄ in

Sexte synodi Constantinopolitane.

Et q̄ in hac à deo cōseruāda regia vrbe. cl. sanctoz, & deo seruientū p̄m. Et q̄ i Epheso prius. cc. sanctoz p̄m. Et q̄ in Calcedona sexcētoz. xxx. sc̄toz p̄m. & q̄ in tēporibus Iustinia ni p̄ia recordatōis itez conuenit in hac à deo cōseruandā regiā vrbe sanctū. v. conciliū. In omnibus aut cōseruo & amplector quā ab eisdē sanctis. v. concilijs definita atq; statuta sunt. & q̄s susceperūt. suscipio: q̄s q̄ dānauerunt atq; anathematizarunt. abijcio & anathematizo. Cū his abijcio. & anathemo etiā oēs q̄ vnā volūtātē. & vnā opationē p̄dicauerūt. aut p̄dicāt. vel p̄dicaturi sunt in incarnatōis disp̄satiōe vnus S. Trinitatis dñi n̄i Iesu Ch̄ri veri dei n̄i. Hancigit p̄ia & rectā Christianoz fidei satisfactiōē composui. scriptā p̄ alium. mēse Martio. indictione octaua. Et subscriptio: Petrus indignus ep̄s Nycomedie Metropoleos p̄p̄ n̄icij Bythinie consentiēs. & p̄manens in oibus quā continēt in p̄senti satisfactōis libello & confessus vt sup̄ius continēt. quēadmodū duas naturas. ita & duas naturales volūtates. & duas naturales opatōes in incarnatōis disp̄satiōe vnus de sancta trinitate dñi n̄i Iesu Ch̄ri veri dei & anathemas oēs q̄ dicūt vnā volūtātē. & vnā opationē in deitate eius & humanitate. manu p̄pria subscripsi. mēse Martio. indictōe. viij. Georgius deo amabilis p̄b̄r monachus & apocri farius Theodori venerabil' loci seruatoris sedis Hierosolymoz accedēs. dixit: Quāso pietatē v̄ram sanctūq; & v̄le cōciliū. vt legant synodica Sophronij venerabilis memorię archiep̄i Hierosolymoz. q̄ ab ip̄o quidē ad Sergiū tūc tēporis p̄iarchā existentē huius regiā. & à deo cōseruādā vr̄bis missa sunt. Nequāq; aut ab eo eodē suscepta sunt Sergio quā p̄r manibus mihi sunt quo cognoscat vtrū orthodoxa sunt. an non. Constātinus p̄ssimus Imperator & sanctū cōciliū dixit. In sequētibus hoz platō atq; lectio proueniet.

¶ Actio XI.

In nomine dñi & dñatoris Iesu Ch̄ri dei saluatoris n̄i. imperātibz à deo coronatis & serenissimis nostris dñis. Flauius data. xx. die mēsis Martij. indictōe nona. Præsidēte eodē p̄ssimo & Ch̄so amabili magno imperatori Constātino. Residētibus quoq; gloriosissimis p̄cijs. & consulibus. & oibus venerabilibus. & deo amabilibus ep̄s secundū ordinē in eodē secretario Trulli. p̄positis in medio sacro sanctis Christi dei nostri Euāgelij. Constātinus deo amabilis diaconus huius sanctissimi dei Ecclesię. & Primicerius deo amabiliū notarioz. sc̄tissimi p̄iarchę huius à deo cōseruādā regiā vr̄bis Georgij dixit: Discernere solēs eos q̄ recta sentiūt. & p̄dicāt dogmata ab his q̄ nō vere cōsistent quā sup̄ disp̄satiōe sunt Ch̄ri veri dei nostri. q̄ vnus est de sancta trinitate tam v̄sa serenitas. q̄q; sanctū & v̄le v̄m cōciliū cognitiōē habet q̄ in p̄terita actiōe Georgius religiosus p̄b̄r monachus & apocri farius Theodori sanctissimi loci seruatoris sedis Hierosolymoz supplicās. petijt v̄strā pietatē. & sanctū v̄m cōciliū. vt synodica Sophronij venerabilis memorię quondā archiep̄i Hierosoly. ciuitatis. p̄ferrent ad mediū atq; legerent. vt eoz sc̄iam habeatis. & iudicetis si orthodoxa existūt. & fuggerimus ad qd placuerit. Constātinus p̄ssimus ip̄erator. & sanctū cōciliū dixerūt. Relegant quā dudū gesta sunt. & relecta sunt. Constātinus p̄ssimus imperator. & sanctū cōciliū dixerunt. Georgius p̄b̄r religiosus monachus. & apocri farius venerabilis loci seruatoris sedis Hierosolymoz. quoz meminit synodicoz Sophronij q̄ndā archiep̄i Hierosolymoz sc̄dm eius petitionē plationē faciat. eozq; lectio. pueniat. Et. platus est liber h̄is synodica eiufdē venerabilis memorię Sophronij quē accipies Agatho religiosus lector & notarius sc̄tissimi archiep̄i hui' à deo cōseruādā regiē vr̄bis relegit. ita cōtinēs in verbis. dño in oib' sc̄tissimo ac b̄tissimō fratri & cōsacerdoti Sergio archiep̄o & p̄iarchę Constā. Sophronius inutilis seruus sanctę Ch̄ri dei n̄i ciuitatis. Papa b̄tissime quā mihi nūc amabilis est. & multo q̄ pridē amabilior ex q̄ de incurioso silētio in causaz turbā decidi. & terrenis q̄busdā fluctibus opprimor. papa deo honorabilis q̄ nūc suauis est mihi pusillitas. & non mediocriter q̄ pridē suauior. ex quo de stercore & humo ineffabili. nimiaq; penuria ad solū pōtificale ascēdi. multūq; me cerno fluctibus ip̄licari. & ad secula esse periculū. Nō em̄ ita esse suauia cōspiciunt suauia añ insuauioz experimētū atq; notitiā. sicut post expimentū. & incursum apparēt tristitiā. sic salus hoīs q̄ post salutē egrotat optabilis. sic trāquillitas his q̄ post trāquillitatē fluctuant gratissima. Sic diuitię his q̄ post diuitias egent amabiles. & oia q̄ sita cōsiderabit existere. & ip̄a sunt qdē ac p̄manēt naturali atq; eēntiali q̄litate. q̄lia dūtaxat & añ expimentū cōtrarioz parebāt. meliora tñ post hoz efficiunt sc̄iam. ea q̄ sustinētibus multo p̄tiosiora sunt. necnō & iuctūdiōra & desiderabiliōra sunt. Et hoc nobiscū Iob laudabilis. p̄mulgat splēdidissime vtrūq; experimētū accipies ac definiēs. meritoq; iudex in his q̄ à nobis dicunt. p̄grediturq; sn̄iam q̄ in decliue. & imūnificā statuit. Quid ergo ait ille decertator indomitus mutationē passionū aspiciēs. & in æstuationē angentiū: Quis putas me cōstituet in mense diez q̄bus me deus tuebat. qñ lucerna eius sup̄ caput meū splendebat. qñ lumine eius gradiebar in tenebris. qñ erā in itineribus lætus. qñ domus inspiciebat tabernaculū meum. qñ eram opulentus nimis. & in comitatu meo pueri mei quando affluebāt viā meā butyro: montes aut mei fluebant lacte. qñ progrediebar diluculo.

In ciuita/

In ciuitate & i plateis sedes mea ponebat, videtes me iuniores abscondabant, seniores vero assurgebat, maiores natu aut fitebant, loquentes digitum ori suo imponebant, audientes vero edificabant me. Ergo ego etiam merito beatissime cum Iob quinquies victori clamabo memoria pristinoz bonoz quae mihi aderat proster natus tranquilla haec vita fuerat cum silentio, & nulla fluctuatione agnosces pauperies. Quis putas me constituet in mese diez anteriorz, quibus me deus absq; tribulatione seruabat, qm fulgebat lucerna sup caput meum, pacifica vita degētis, & inflectuabilē, qm lumine eius gradiebar in tenebris, cum vindemiabā racemos filitij, dum serenitatis honesta bar germinibus, dum impurbationibus delectabar palmitibus, dum securitatis floribus conlektabar, dum intrepidatōis flosculis coronabar, dū in curia gratus cōuelescebar, qm terrestri fruebar pauperie, qm sulcos impericulosi stercoreis exarabā, qm inflectuosae paupertatis mare trāsibā qm humilitatis mese pulchritudinibus congaudebā, qm arualis victus mellis fluo illo manna vescabar. Alius quidē Israel, & ipse qz cernēdus, deliciasq; epulabar coelestes atq; pacificas citra murmuratiōē malū, bonū mēue, ppositū. Qm igit haec & vltra haec sapiētissime in me ter afflictum necessitate magna video deo amabiliū clericoz, religiosozq; monachoz, & fidelīū laicoz, hoz oim ciuium, huius sanctae Christi dei nostri ciuitatis qui qui violēta manu me compulerunt, & more tyrānico coegerunt, pacta sunt quibus nescio iudicijs, neq; pceptio. Quae so syncerissimos & vos exhortor, nō solū mundis oronibus ad dñm me adiuuare vitali fluctuante, pariterq; periclitantē, & confortare me pusillanimitatibus nutabundū, sed & deo inspiratis institutis introducere ad opandum inceptū. Hoc quidē vt p̄s, & prolatores, hoc vero sicut fr̄s & consanguinei, date ergo vos mihi p̄ne filiatq; fraterne quae postulo, iusta quippe sunt, & ego vestra pede ductiōē consequar, & copulā ad vos h̄re mercabor. Quāta fides consentaneos necit, & spes recta sapiētes viuificat, & charitas diuina sentientes addēsar, quoz funis triplex. Et ex istis tribus diuinis cōstringit virtutibus, neq; solutionē agnoscit, neq; disruptiōē admittit, neq; separationē sustinet, sed ē veraciter indisruptum in vnā congregās pietatē eos q copula eius diuina ditati sunt. Quia vero qdā Apostolica atq; prisca traditio in sc̄is dei p totum orbē Ecclesiis tenuit, vt q ad pontificatū ducunt, qui p̄ eis pontificatus regunt oia synceriter consulāt, qualr sapiant, & qualr fidē detineant, quam Paulus eis sapiētissimus nimis caute contradidit, vt nō cursus suos in vacuum pagant. Inanis nāq; eis omnis cursus existeret, si in quolibet fides violaret, ille quippe sacer q dei voces audiuit, & coelum ipm habuit magis, & paradisi contēplator p̄r tēpore factus ē, & verboz alijs homibz ineffabiliū fuit auditor atq; torpebat, sicut ipse, ait, pterrebat, ne forte cum alijs p̄dicat Ch̄i salutiferā p̄dicatiōē ipse reprobos efficeret. Vnde & in Hierosolymis ascēdebat Ch̄i coelestis discipulus, & diuinis qui pereāt, subijciebat discipulis, & Euāgelicā, quam p̄dicabat doctrinā innotescebat eis. Qui alios putabant p̄cedere, & ipsius eos faciebat doctrinā participes munimē despondētes eis q post eū fuerāt eius suscepturi doctrinas, qbus formula cunctis pbabilis factus ē, q eius sequi vellēt vestigia, huic proinde & nos consuetudini seruiētes, & legē optimā arbitrati omne qd olim decēter effectum ē maxime ap̄lico roboratū instructo, qualr de fide teneat, scribim⁹. Et deo instructis vobis ad pbādum dirigimus, ne forte terminos eternos trāsgredi qz p̄s nostri posuerūt aestimemur, nō discernere tm̄ sciētibus ^{h̄o vobis} incertis, puida dogmata, s; & redintegrare q minus sunt, ppter p̄fectā & Ch̄o charitatē exacte potētibus atq; valētibus. Illa igit dicturus aduenio, q ab initio in sc̄tā i catholica Eccl̄a natus & nutrit⁹ p̄didici, & a mollib⁹ p̄cepi vnguibus sape & p̄dicatibus vobis deo inspiratis hauriui. Credo igit btē scdm qd a principio credidi in vnū deū p̄m oipotentē sine principio penitus & sempiternū, oim visibiliū atq; inuisibiliū factorē. Et in vnū dñm Iesum Ch̄m filiū dei vnigenitū qui sempiternē & intēporalr ex ipso natus ē deo & p̄re. Et non aliud principiū q p̄m cognoscentē, s; nec aliudē q ex p̄re ipsam substantiā habet lumē de lumine consubstātiāle. Deum verē de deo vero cōsempiternū. Et in vnū sp̄m sc̄tū q sempiternē a deo p̄re p̄cedit lumē, & deū ipm agnoscedum, & verē p̄ri & filio cōsempiternū consubstātiāle atq; contribulē eiusdēq; eēntiā atq; naturae. Sūt & deitatis trinitatē consubstātiāle cōhonorandāq; ac coassessorē, connaturalē, & cōgnatam atq; contribulē in vnā cōreapitulandā deitatē, atq; in vnā copulandā cōmunē dominationē absq; p̄sonali confusione, & absq; substantiāli diuisione. Trinitatē itaq; in vnitate credimus, & in vnitate trinitatē glorificamus. Trinitatē quidē pro tribus subsistentijs, vnitatem aut propter singularitatem deitatis, seu igit sancta Trinitas numerabilis personalius facta est substantijs, siue sancta vnitas extra omnem numerum est, & haec quidem in diuisibilē habet diuisionē, & inconfusam gerit coniunctiōē, cū diuidit nāq; numeralibus substantijs, & numerat p̄sonalibus alternitatibus, idētitate essentiae atq; naturae cōiungit, & omni modā portionem nō recipit. Vnitas em̄ singularis & incōputabilis omnē refugit scdm essentia numez. Vnus em̄ deus a nobis enixus credit, qm & deitas vna flagrāter p̄dicat, licet in trinitate

Sexte synodi Constantinopolitane.

nitae psonarū agnoscit, & vnus deus à nobis adnūciat, qm̄ & dñatio vna firmiter agnoscit, licet in tribus subsistētis demōstret, neq; scdm̄ qd vnus est deus, & vna ē deitas, ē diuisibilis, & in tres deus ptes, vel i tres deitates pducēdus, neq; scdm̄ quod vnus ē dñs, distās ē, & i tres dños expandēdus est, ad tres dñatōes dilatādus ē Arrianorū: hæc est impietas quē in te qua les deos cōcidit deum, & in dissimiles deitates vnā partiū deitae, & in alterigenas tres dñatōes vnā distinguit dñatōem, neq; scdm̄ qd trinitas vnus deus ē, & agnoscit, & substantiæ tres pñū- ciant, & tres obsecrant personæ, p̄r, & filius, & spūs sanctus dī coartatus, siue cōpositus vel cō- fusus, & in vnā seipm̄ colliniens substantiā in vnāq; concernēs nō numerandā personā. Sabel- lianorū ista est prauitas in vnā substantiā tres confundere substantias, & in vnā personā easdē tres conspergēs psonas. Vbi em̄ est trinitas impiissimē, si in vnā psonā scdm̄ vos trinitas ipā colligit, & in vnā concurrat confusibilē substantiā: Vel vbi vnitas o furiosissime, si in tres essen- tias ipā vnitas effert, & in tres naturas dilatabit, & in tres deitates multiplicabit. Impiū qppe ē orthodoxis vtrūq; & à veritate prorsus proiectum ē, tam singularitas secundū substantiā, q̄ ter- nalitas in naturis. Illud em̄ statim ad Iudaismū deducit, & in sese dicentē simul obducit, hoc ve- ro ad paganismū deuoluit, & in sese asserentē cōuoluit. Et aut oīno paganus ē, qui hoc furio- se cū Arrio phibet, aut Iudæus ē qui illd̄ ipietatis cū Sabellio suscipit. Et ideo bene à deo quis sancitum ē vanitatē quidē nos sapere vna & singulari deitate & idēitate eēntialis atq; natura- lis dñatōis. Trinitatē autem tribus inconfusis substantiis, & diuersæ ter numerādæ psonalis al- ternitatis, q̄tenus nec ipsū vnū Sabellianū remaneat, si vnū vbiq; conspicit, & oēm substan- tialē multitudinē abiecit. Neq; eadē tria præferat Arrius, si tria intelligant per oīa oēm vnita- tis vocē repellētia deitatis essentia atq; naturæ. Quēadmodum igit vnum deum didicimus fa- pere, ita & vnā deitatē confiteri p̄cipimus, & sicut substantias tres exorare didicimus, ita & tres glorificare psonas instruimur, non alium vnum deum præter tres cognoscētes psonas, ne- q; tres consubstantiales psonas trinitatis, quæ sunt, p̄r, & filius, & spūs sanctus, alteras p̄ter vnum deum agnoscimus. Et idcirco vnū hæc tria in quibus ē deitas, prædicamus, & tria vnum quo- rum ē deitas adnūciamus, siue quod ē accuratius ac manifestius dicere quæ deus ē, atq; agno- scit, hoc ipm̄ quippe & vnum ē, & tria credit, & tria prædicat, & vnum veraciter adnūciat. Et neq; vnum quod erga vnum ē, tria recipit, neq; tria scdm̄ quod tria sunt, vnum aduertit, quod est & mirabile & omni certe plenum stupore ē. Hoc ipsum nāq; & numerabile ē, & refugit nu- merum. Numerabile quidē tribus suis substantiis, refugit aut numerum singularitate deitatis. Vnitas quippe eius essentia atq; naturæ numerari penitus non p̄mittit, vt non & dñam dei- tatis introducat, & ex hoc essentia & naturæ, & deorū multitudinē vnum principium faciat. Omnis itaq; numerus contubernalē habet dñam. Et omnis dñia atq; discretio numeꝝ sup- inducit, vt insitum numeret. Ergo beata trinitas non eēntis, nec naturis, nec diuersis deitati- bus ternisue dñationibus absit, sicut insaniūt Arriani, & sicut nouæ Trithiæ, i. ter deitatis latra- tores eēntias tres, & naturas tres, & tres dñatōes, & tres silr vaniloq̄ntes deitates, si substantiis & p̄prietatib⁹ p̄fectis intellectualib⁹ semoti subsistētib⁹ nūero diuisibilib⁹ & nō diuidēdis deitatib⁹. Diuidit itaq; indiuisē sctā trinitas, & indiuisē rursus coniungit, in psonis nāq; diuisionē hīs idē uisā pmanet, & inseparabilis p̄ eēntiam & naturā. Silr & deitas. Et idcirco nequaquā tres deos dicimus, neq; tres naturas in sctā trinitate glorificamus, neq; tres eēntias in ea p̄dicamus, neq; tres cōfitemur deitates, non consubstantiales, non alterius substantiæ, non eiusdē originis, neq; alterius originis, neq; quæ singulariter in ea p̄dicat in multitudine deducere p̄mittimus. Nec quēq; eius vnitatē diuidere sinimus, neq; tres quosdā deos eē cognoscimus, aut tres q̄sdā natu- ras, vel tres quasdam essentias deitatis nouimus, non vnigenas aut alienigenas, non eiusdem sapiæ, aut alterius sapiæ, sed nec penitus deos, aut naturas, vel eēntias, aut deitates agnouimus, vel cognoscētes scimus. Sed & eum qui recipit, vel sapit, aut nouit anathematibus pcellimus. Nos em̄ vnum principium vnus nouimus deitatis, vnum imperium, vnā p̄tē, vnā virtutē, vnā opationē, vnum consiliū, vnā volūtatē, vnā dominationē, vnum modum, tā oīm quæ post eā sunt creatricem, q̄q; puidā & stabilientem, atq; conseruatricem, vnā dñationē, vnā sempiternitatem, & quæq; sunt talia singularia, & in composita vnus essentia, atq; naturæ in tribus est psonalibus subsistentiis, neq; subsistentias cōfundentes & in vnā eas subsistentiā de- ducētes, neq; vnā eādē eēntiā p̄tētes, & in tres eāeēntias discerpētes, & vnā ex hoc diuidētes deitatem, sed ē vnus deus, vna deitas in tribus subsistētis fulgens, & tres subsistentia & psonæ in deitate vna cognoscunt. Propterea p̄fectus deus est, p̄r p̄fectus de⁹ est fili⁹, p̄fectus de⁹ ē spūs sanctus. Idcirco quod vnā eandemq; singula quæq; psona inseparabilem, indiminutam atq; p̄fectam habet deitatem. Et iuxta quod deus quidem est, ipsum existit vnūquodq; dum deorū sum considerata ipsa intelligentia quod non est separabile separante, vt p̄r tñ & filius, & spirit⁹ sanctus, aliud & aliud & aliud dicimus. Et idcirco hæc à dei capacibus prædicamus, deus, & de- us, &

us, & deus, sed vnus est hæc tria deus, Nō enim alius deus pater, nec alius deus filius, neq; alius
 iteꝝ deus spūs sanctus, qā nec alia natura est p̄r, nec alia natura est filius, neq; alia iteꝝ natura
 est spūs sct̄s. Hoc em̄ etiā multos, atq; diuerfos deos officinatur, multasq; & varias generant
 deitates, sed deus quidē est p̄r, deus vero est filius, sūt deus est & spūs sct̄s, eo q̄ in diuise & in-
 diminute eadē tres psonæ vna impleant deitate, & in vnaquaq; eaz funditus tota est. Nā dei-
 tas diuisionē nō sustinet, & in tribus ip̄s psonis plenifice atq; perfecte nō partibiliter, siue ex
 parte eadē implens psonas, sed in vnaquaq; existens plenissima & vna pmanens, licet in tribꝝ
 personis monstret̄, & ad deoz multitudinē nō excurrēs, licet in tribus sit subsistentiis, vt non
 corporale quandā sustineat sectionē, q̄ certe est impassibilis & incorporea & pati nesciens q̄
 creaturæ sunt, ppria est. Igit̄ cum hoc quod deus est p̄r, ipse p̄r & neq; filius, neq; spūs sanctus,
 sed filius est secundum substantiā, & quod naturaliter spūs sanctus existit, & est cum hoc quod
 deus est filius ipse filius, & neq; pater, neq; spūs sanctus, sed q̄ pater secundū naturā prædicat̄,
 & q̄ secundum substantiā spūs sanctus conspiciat̄, & est cum hoc q̄ deus est spūs sanctus ipse
 spūs sanctus, & neq; pater esse cernit̄, neq; filius esse suscipit̄, sed q̄ pater secundum essentiam
 credit̄, & q̄ filius secundum naturā adnuntiat̄. Hoc quidē propter naturā & identitatē substanti-
 æ, & cognationem essentia. Illud vero propter alterit̄cas horꝝ trium proprietates, propter
 dissimilitudinē proprietatum quæ incōfuse unamquāq; figurat personā. Sicut ergo esse deus
 unaquāq; incōuertibiliter possidet, ita & proprietatē per quā ipsa persona figurat immuta-
 bilem & immobilem obtinet, quæ eidem soli est insita, & ab ip̄s alijs personis eā discernit, &
 cōstitat̄ atq; cōhonorificadā cōsubstantialē quoq; & consensuā trinitatē absq; cōclusionē cō-
 seruat, Trinitas igit̄ est non solū una deitatis perfectiōe pfecta, sed super pfecta, & ultra deitatē
 gloriæ ac sempiternitatē & imperio non dispersita neq; alienata, neq; em̄ creatum quid, aut
 seruile est in trinitate, neq; subintroductitū tanq̄ quod prius quidē non extiterit, postremo
 uero introgressum. Neq; igit̄ defuit patri filius, neq; filio spūs sanctus, sed incōuertibilis & in-
 cōmutabilis eadē trinitas semper est, & de sct̄a quidē ac cōsubstantiali sempiternaq; & prin-
 cipali, omniūq; opifice & regina trinitate qualiter sentiā atq; glorificem, & uenerer, ut beate
 dicere suppetit manifeste vobis aliqd unūqdq; digessi. Neque em̄ amplius qd fari pmittit ha-
 rū synodicaꝝ syllabarū cōpendiū, qualiter q̄que & de incarnationē unius, & de eadē uenerabi-
 li trinitate dei uerbi, & filij clemētissimæ atque admirabili, hoc idēq; est dicere subdimissa exi-
 nanitione ad nos q̄que terrenos diuina atque deifica discessionē teneā atq; sentiā, & tenere à
 sct̄is patribus q̄ secundū nos deo inspirati sunt, mihi est traditū tanq̄ corā ipsa ueritate q̄ con-
 spicit̄ uniuersa synodicā hanc literā scribens expono, & ad uestrū destino sapientissimū audi-
 tū. Credo & de hac sanctissime quod deus uerbū unigenitus patris filius, q̄ aū oīa secula & tpa
 impassibiliter de eodē natus est deo & patre miserationū induens, & humanitatis misericor-
 diā circa humanum nostrū lapsū spontanea uoluntate, & dei gignentes consilio & diuino cō-
 placito spūi, nō separatus à gremio generātis ad nos hūilē descendit ē, s. ē secū eiūsdē uolūtatis
 patri & spūi, ita & essentia inexplicabilis & naturæ circumscriptionē nullo mō sustinens, aut
 secundum nos localem trāsmearum naturaliter sciens efficere diuinā operationē, & uterū in-
 tactū uirginitatis ingressus castitatē lustratā Mariæ sanctæ præclaræq; & quæ dei sunt sapiē-
 tis, & ab omni contagione liberatæ & corporis & animæ, & intellectus incarnatus q̄ erat in-
 carneus, & formā suscepit nostrā q̄ secundum diuinā essentia quantū ad habitū & speciem in ex-
 formabilis, & corporat̄ scdm nos incorporeus. Et homo iuxta ueritatē efficit̄ q̄ semper deus
 cognoscit̄, & materno uentre gestari monstrat̄ qui sempiterni patris in sinu est, & intēporeus
 principium recepit tēporale, non per phātasia factus, hæc oīa ut Manichæis, & Valentinis ui-
 det̄ infans, sed re & ueritate totū seipsum exinaniens paterna & ppria uoluntate. Et totā no-
 strā assumens massam, carnē in quā nobis cōsubstantialē, & animā rationalē animabus nostris
 cōtribulem, & mentē menti nræ cōparem. Hic itaq; hō est, & cognoscit̄, & hō secundum ue-
 ritatē factus est ab ipso summo cōceptu de sct̄issima uirgine. Homo em̄ χηματισμῷ fingi uo-
 luit, ut simili cōsimilē mūdificaret, & cognato cognatū saluificaret. Ideo uirgo sct̄a accipit̄, &
 aīa corpusq; sanctificat̄. Et ita ministravit in incarnatione creatoris, ut munda & casta atq;
 incōtaminata, incarnat̄ ergo uerbū deus quod nostrū est, nō prefacta carne copulatus præfor-
 matione atq; i se se subsistētia aliqñ corpori cōlinitus uel animæ præexistenti coniunctus, sed
 tunc his ad subsistendū uenientibus qñ eis ipsum uerbum & deus naturaliter copulatus est cō-
 temporalem hīs unionem atq; subsistentiā, & non ante uerissimum ipsius uerbi cōuentum,
 in seipsis unq̄ extiterunt, uel cuiuspiam secundum nos alterius hominis penitus extiterunt,
 sed cum uerbi ipsius naturali conuentu substantia hñtia concurrente, & nec quantum in actu
 oculi hanc illam priorem hñtia sicut Paulus Samosatenus perstrept, atque Nestorius, simul
 quippe caro, simul dei uerbi caro, simul caro animata rationalis, simul dei uerbi caro animata

M m

rōnalis

Septe synodi Constantinopolitane.

rationalis. In illo itaq; & non in semetipsa habuit existētiā vna cū cōceptu quippe verbi hāc ad subsistendū prolata sunt, & secundū subsistentiā ei vnita sunt, qñ ad cōsubsistendū prolata sunt, quæ certe vera est, & inseparabilis, quæ neq; diuisionē perperit, neq; mutabilitatē, aut cōfusionē admittit ab ipsa prolata, & in ipso cōsistentia & cū ipso cōposita, nullūq; prorsus tēpus proprie cōstitutionis tulerunt, qđ inconfusam atq; inseparabilē ad eū compositionē p̄cederet. Ex inuolabili nāq; & virginali sanguine sanctæ atq; immaculatæ virginis Mariæ verbū vere factū est incarnatū, & veraciter homo, & in vtero virgineo deportatus, & tempus expleuit legitimę puerperę, vt p singula naturalia, & p̄ctm nō trahentia, nobis hoībus similis factus, nostramq; nō dedignatus passibilē vilitatē, nascitur deus humano corpore, similiterq; & habitu animam rationalem, & incorporeā habens, qđ ipse in semetipso, & nequaq; aliter rationali animauit spū, & virginē generantē cōseruat, & Θεοτοκον eā pprie & veraciter demonstrauit, vel si Nestorius vecors scindit & eius deo rebellis exercitus lachrymas, & lamētatur, & eiulat, & itez; cū eo discerpitur, Deus itaq; erat q ex sancta virgine dei genitrice Maria ē, & secundū hāc temporale propter nos natiuitatē suscepit post primā eius & sempiternā illā ex patre naturalēq; ineffabile natiuitatē, quanq; incarnatus nascebat ob similitudinē nři carnaliū, Totus deus collaudādus, totus idem ipse apparens homo pfectus, deus idē noscendus pfectus hō, idem ipse innotescendus, ex duabus qppe naturis vnitionē habuit deitate, & humanitate, & in duabus pfectis noscebat naturis deitate & humanitate. Neq; em̄ vnitioni mutatio glibet vel cōfusio intercessit, neq; differentia dualitatēq; formę siue substantiaę post vnitionē diuisio qdam, aut sectio intromissa, licet hoc cōtristat qdem furentē Nestoriū, illud vero tabefacit Euticē desipientē. Nāq; secundū subsistentiā adinuicē vniunt, neq; mutationē acceptāt, neq; diuisionem agnoscūt, neq; scit q cōfusionis sunt propria, neq; se cōfusiōis discit indicia, iuxta qđ apparet Eutices ignorās, atq; Nestorius & vnitionis secundum subsistentiam nō addiscite virtutem iuxta quā & incarnatū ē verbum & caro animata, & intellectualis immutabiliter deificata ē, hic qdem in cōfusionis pelagus iactatur, hic vero in diuisionis voragine deīcit. Et iccirco ille qdem refugit cōfiteri dualitatē naturarū, hic vero vnā dei verbi naturā incarnatā se subtrahit p̄dicare. Licet vnā eius cōpositam subsistentiā dicere metuat, timorē refugæ metuit vbi timor nullus inhabitat. Nos vero sensu viuido vniūsq; horū seruile propellentes amentia, & sup petrā pietatis stantes intrepidī, & secundum subsistentiā verbi ad carnem q ex nobis ē intellectualē, & animatā cōuenientiā p̄dicemus, & vnū Chrm & filiū incarnatū verbū obsecramus, & vnā eius subsistentiā cōpositā dicimus, & in duabus eū adnūtiamus naturis, & duas eiusdē dei verbi natiuitates credimus, vnā qdem ex deo patre quā intemporalē & sempiternā scimus, secundā ex dei genitrice matre quam & modernā, & temporalem cognoscimus, & nō sicut Apollinaris Euticesq; & Dioscorus dicunt, sed sicut sapiens nobis tradidit Cyrillus, & q sunt naturarū saluari dicimus propria & vnitaę differentia nō re qua sumus, q vt in naturali qdem dicit & est qualitate, in essentiali vero intelligit & est quāritate, & neq; Nestorianā sectionē metuimus, neq; Euticianā mutationem veremur, q neq; sicut insulsus Nestorius affectualem vnitionem dicimus, aut in fontimā qđ & honoratoris æqualitatem, & tautobuliā qđ cōsiliū concordia, voluntatū, momentū, & identitatem demonstramus hāc cōuentionem, neq; sicut Eutices a deo propulsus secundū cōfusionem quandā, aut mutabilitatē dei verbi, & carnis intellectualiter animæ siue naturarū, atq; substantiarū, & formarum cōpositionem garrimus, ex qbus in Chro admirabilis facta ē cōuentio, vnde regiā viam, & mediā gradientes, & cōfusionem, & sectionē abominamur, solā aut ex animo veneramur in cōfusam, simulq; indiuisam deitatis atq; humanitatis vnitionem solā intelligendo cognoscit naturalem atq; secundū subsistentiā cōuentio. Hāc qppe cū alterutrū copulatā deitas, & humanitas habuerunt, vt neq; cōuersionem sustineāt, neq; diuisionē patiant, vnitatis nāq; ratio quę naturalis inquā est, atq; secundū subsistentiā, neq; em̄ alterā vnitionem in q p̄ter istam agnosco nō ignorat qdem differentia, diuisionem aut prorsus expellit, quæ vero ad vnitatem concurrunt inconuersa conseruat, partitionēq; vnitorum nō admittit, & ideo ex deitate, & humanitate, & ex duabus naturis Chrm nominantes & deū eundem & hoīem, & diphyan qđ ē bis genitū duplicem q secundū naturas p̄dicamus. Similiter aut & in deitate p̄fectū, & in humanitate eūdem scimus p̄fectum, & in duabus eum docemus naturis, & patri cōsubstantialē vt deū hūc ipsum ascribimus, & cōsubstantialē matri, & nobis hūc ipm hominē asserimus, visibilē hūc ipm, & inuisibilē, creatū hūc ipsum similiter & increatū, corporeū hūc ipsum, & incorporeum, cōtrectabilē hūc ipsum & incōtrectabilem, circumscriptum eundē, & incircumscriptū, terrenum eundē & celestē, carnē hūc ipsum animatā rationabiliter & deitatē, recentē hūc ipm, & sempiternū, humilē hūc ipm & sublimissimū, & quæq; duplicis inseparabiliter reperiunt naturæ, vel si qdam semper extitit vt sempiternā habens naturā, qđā vero propter nos in nouissimis temporibus incōuertibiliter factus est, vt pote humanā assumens naturā, si igit inconuertibilis erat, & insepa-

inseparabilis erat vnitio, sicut & incōuertibilis ē, & inseparabilis pmanet, & duo imutabiliter
dr̄ia significant, & inseparabili alteritate cōfulgēt naturę hęc subst̄tię, q̄ & formę cōsistūt, ex
q̄bus ineffabilis vnitio facta ē, & in q̄bus vnus idēq; Chr̄s cōspicit, & vnū, vnū. Nā & qd ex
ipsis effectū est nō iam dualiter diuīsum, & ea ex q̄bus sine sectione, & transuersiōe demonstrat
subsistentia, hoc extat atq; psona cōposita ex incōfuso cōstans tēperamento, & partionē con
uenientiū nescit, & esse unū, & pmanere unū indiuisum sortit, & neq; duo iuxta qd vnū exi
stit, efficit, neq; cōfundit, & in singularē redigit vnitatē, naturalēq; & essentialē identitatē, ex
q̄bus naturaliter cōuenit, sed est vnū & duo hoc ip̄m agnoscibile vnū qdē scdm̄ subsistētiam,
atq; psonā, duo uero scdm̄ ipsas naturas, atq; naturales eaz; pprietates, ex q̄bus eē unū sortit,
& natura duplex pmanere seruabūt, vñ ipse vnus manēs Chr̄s, & filius, & unigenitus isepa
ratus in utriq; naturis cōspicit, & q̄ sunt utriusq; subst̄tię naturaliter operabāt, secūdū insitā
unicuiq; essentialē qualitātē siue naturalē pprietatē, q̄ si naturā haberet singularē & incōiun
ctā sicut & subsistentiā atq; personā nō ageret utiq; & non utiq; vnus idēm q; filius, & Chr̄s
pfecto q̄ utriusq; erant operaret naturā, qm̄ em̄ deitas expers est corporis naturaliter opera
corporis operata est, uel qm̄ corpus deitate frustratū actiōes operatū est q̄ essentialiter deita
tis esse nōcunt; uerbū Emmanuel dū vnus est, & in eo ipso utraq; id est deus & homo, q̄ natu
rę utriusq; sunt naturaliter gessit secūdū aliud q̄ gesta sunt operās secūdum qd deus qdem
est idē ipse q̄ diuina sunt, secūdum qd hō idēm ipse est q̄ humana sunt, seipsum oībus uolens
ostendere q̄ deus idēm ipse & hō sit, & ideo idēm ipse tam q̄ diuina sunt agit, q̄ quę humana,
similiter & dicit & loquitur, nō alius qdem miracula operatus est. Alius autē perpetravit hūana,
passiōesq; sustinuit, sicut & Nestorius vult, sed vnus qdem idēq; & Chr̄s, & filius q̄ & diuina
gessit & humana, secūdum aliud uero, & aliud sicut diuinitus obsecratus est Cyrillus, qā & in
utrisq; habuit potestātē incōfusam, nec nō & ipertibilem, secūdūq; deus, ergo sempiternus
idem ipse existebat, patrabat miracula, secūdum q̄ hō uero idēm ipse modernus agnoscebat
faciebat humilia & humana. Sicut ergo in Christo utraq; natura indiminate proprietatē suā
custodit, ita & operat utraq; forma cum alterius cōione quod pprium habuit, uerbo quidem
operatē quod uerbi est cum cōione scilicet corporis, & carne exequente quod carnis est, cōi
cante ei vcz uerbo in eadem operatōe. Dum qm̄ hęc in una subsistentia cognoscant, & in una
persona cōsiderent, & insulsiſsimā sectiōem ppellant. Neq; em̄ diuīsa operabant ppria, ut &
diuisionē eaz; suspicemur. Nō exultet pro hoc Nestorius seipsum seducens *παζαφωρος* errone
idcirco q̄ utraq; forma in uno Christo, & filio cum alterius cōione operabat quod ppriū ha
buit. Neq; em̄ ab altera eius diffidens quod pprium habuit operabat. Nec em̄ secūdum du
os Christos aut filios q̄ operant, glorificamus unum qdem secūdum naturam filium & Chri
stum q̄ mira sunt, secūdum uero secūdū grām filium, & Christum q̄ humiliora sunt, q̄q; du
as formas q̄ cōiter operant edocemus unāquamq; secūdum suā naturalem pprietatem, sed
unum eundēq; filium, & Christum q̄ & sublimia & humilia naturaliter operat secūdū unius
cuiusq; duaz; eius naturaz; naturalem & essentialē qlitatem asserimus. naturę nanq; incō
mutabiles manentes & incōfuse, & duę manifeste cognoscendę, & nō cōfusibiliter copulatę
his penitus nō erunt frustratę, uel si una subsistētia mōstrabāt, nō uane p̄siliāt Eutices & Dios
corus, nequaq; nō existētēs ip̄ie cōfusiōis, platores, sed unaquęq; natura cū alterius cōione age
bat qd ppriū habuit, & diuisionē refugiens, & cōuersionē ignorans, & differentiā ad alterā cō
seruans, cōionemq; & cōpositiōem insolubile, atq; indisruptā persaluans. Hinc pie sentientes
& super terminos rectę fidei cōsistentes sicut unū eundēq; Christū & filium operari utraq; di
cimus, eo q̄ deus idēm ipse erat & hō, nullāq; excogitamus cōfusiōem, ita nec utraq; formā
cum alterius cōione operari ppria differentes, eo q̄ duę formę in uno eodēq; Ch̄so naturaliter
ppria operatēs existūt nullā penitus cōsideramus diuisiōem, sicut hic qdem Eutices. Illic
uero nobis vult calumniari Nestorius ē diuerso ad inuicē cōsistentes, & aduersum nos pius i
ppium Procliū patientes, q̄s p̄ nihilo reputantes, & utriusq; naturę utrāq; nouimus operatio
nē essentialē dico naturalem, & cōgruā indiuisē de unaquaq; pcedentem essentia & natura,
iuxta insitā ei naturalem atq; essentialē qlitatem & inseparabilem, simulq; incōfusam alte
rius essentię *συνηπαγομεν* una secum cooperatōem adducens, hoc qppe & operationū q̄ in
Christo sunt dr̄iam facit sicut naturas esse naturaz;, nō itaq; idē m̄ dei, & humanitas secūdū
qlitatem unicuiq; naturaliter inditā, licet in unam subsistentiā ad inuicem ineffabiliter cōcur
runt, & in unam personā sunt incōfuse cōposite, & unum eundēq; nobis Christū & filium
effecerunt secūdum subsistentiā ad inuicem cōcurrentes atq; cōposite. Etem̄ deus uerbum ē,
& nō caro, q̄q; carnem rōnabiliter animatam assumpsit, hanc q̄ fuit unionem naturalem sub
sistentiam adunit, ipsa uero caro est anima rōnabiliter & non uerbum, Licet dei uerbum ca
ro conspiciatur, Et ideo neque eandē habent indifferēter operationem ad inuicē post unitionem

Sexte synodi Constantinopolitane.

nem naturalem, ac incōfusam, id est verā, & secundū substantiā, neq; vnam solā eazū operatio-
num dicimus siue essentialē & naturalem, penitusq; indifferentē, quatenus ne & inessentialē
vnā, & vnā naturalem eas cognoscamus, q̄ ab Acephaloz pueris ludit, & ipsis verbis impuden-
ter profert cōposita. Quēadmodū igit vtriusq; essentialē atq; naturā, ex qbus nob i Christo incō-
fusa facta est vnitas, & vnū Christum perfecit, & filiū totū deū, totū eundem ipsum credendum
& hoīem vtrāq; naturalem cōfitemur operationē, ne naturas q̄ inconfuse vnite sunt cōfunda-
mus, siqdem & ex operationibus tm̄ secundū eos q̄ sunt talia callidi natura noscunt, & essentiali-
um semper differentiā ex differentiā operationū est insitū cōprehendere. Ita & omnē vocem,
& operationem seu diuinā quā dā sit & celestis, siue humana atq; terrena ex vno eodēq; Christo
& filio edocemus procedere. Ex vnaque eius cōposita & singulari substantiā incarnatū dei ver-
bum extabat. Qui & vtrāq; inseparabiliter, & incōfuse operationem secundū naturas à seipso
naturaliter proferebat. Secundū diuinā qdem naturā suā iuxta quā erat etiam patri cōsubstan-
tialis diuinā & inexplanabilem, secundū humanā vero iuxta quā & hominibus nobis ipse con-
substantialis mansit, humanā atq; terrenam vnicuiq; naturæ amicam & congruam, & nō finē
quenq; aspicientium scandalizari qd non sit idem ipse deus & homo, q̄ hæc & illa naturaliter ope-
rabatur, i eo qdem quod idem ipse vnus Christus & filius operabat vtrāq; Nestorij cōnulen-
tam obstruens exfluentiam. Nec em̄ duos iuxta eū Christos & filios sicut dicimus, q̄ operantur
hæc atq; illa obsecramur. In eo vero qd ostendebat quæ vtriusq; naturæ sunt propria inconfuse
post vnitionem manentia. Et vtrāq; hunc ipsum similiter proferentē operationem ipsam natu-
rali ratione cognoscendā, propriamq; naturam naturaliter explanantem ex qua inseparabili-
ter atq; naturaliter emanabat, & essentialiter exundabat Euticetis confopiebat confusioi soci-
um germen, deinde partu nostro natus lacte nutritur & crescit, & corporales ætates discurrit,
donec & ad humanæ ætatis perfectionē ptingeret, & esuriem nostrā, & sitim, & fastidiū iuxta
nos ex itinere sustinet. Faciebat qppe, & incedendi similiter nobis operatiōem quæ humaniter
actitata secundū humanā substantiam progrediens humanæ erat ostensio, vnde &
ex loco sicut nos ad locum commigrabat, qd & veraciter factus est homo, & naturā nostrā ha-
buit indiminutā, & circumscriptionem carnis suscepit, & habitum nobis, & competentem indu-
tus est. Corporalis em̄, id est corporis & forma ipsius habitus existit iuxta quā in vtero cōceptus
formabat, & quā semp seruauit, & in seculū in infinitū cōseruabit, Idcirco esuriens cibabat, i eo
ficiens potabatur, & vt homo bibeat, i eo pueriliter baiulabatur vlnis virginibus supuectus,
& materno sinu repositus, i eo fatigatus sedebat, & somni indigēs dormiebat, sed & dū cedere-
tur dolebat, & verberatus patiebat, & dolores sustinuit, corporis manus & pedes transfixus. Da-
bat itaq; cū volebat humanæ naturæ tempus operari & pati q̄ sua sunt, ne forte phantasia quæ-
dam & visio inanis nominabilis eius iudicet incarnatio. Neq; em̄ inuoluntariæ hæc vel necessi-
tate suscipiebat, vel si naturaliter ea & humanæ adittebat, & humanis motiōibus actitabat at-
q; operabatur. Absit hæc abominabilis suspitio, Deus nempe erat q̄ hæc pati carnaliter acqesce-
bat, vt nos proprijs passionibus saluaret, & p hæc nobis immunitatem impartiret, qn̄ pati age-
re quæ, & operari humanitatis idem ipse volebat, & considerantibus decernebat, propter quos
& homo veraciter factus est, sed nō cū naturales motus atq; carnales moueri naturaliter ad ope-
randū volebant, siue ex diuinis insidias audacter delectabantur pficere. Corpus em̄ se passibile
& mortale atq; corruptibile induit, & naturalibus nostris, atq; irreprehensibilibus subiiciens
ægrimonijs. Et huic q̄ naturæ suæ decenter cōueniebant pati atq; portare indulsit, vsq; ad resur-
rectionē ex mortuis, ibidem qppe & passibile nostrū, & mortale atq; corruptibile dissoluit, &
hoī nobis libertatē donauit. Quæq; igitur humilia atq; humana sunt ita sponte simul, & natu-
raliter manēs etiā in his deus demonstrabat. Erat itaq; sibi ipse tamq; ac recōditor passionum
humanarū & actionū, & nō solū reconditor, sed & arbitrer, quanq̄ natura passibilis erat natura-
liter incarnatus erat. Et i eo erat humana eius vltra hoīem, haud qdem qd natura humana non
fuerat, sed qd sponte factus est homo, & homo sponte factus hæc recipiebat, & non tyrannice
vel necessitate, vt nos plerūq; & inuolūtariē, sed qn̄ & quantū cōsulebat & pmitteret ipse tam
eos q̄ afflictiones ingerebāt, quāq; ipsas passiones quæ secundū naturas agebant adnuebat. Ve-
rum diuinā præclaraq; & sublimia & nimis nostrā vilitatē superantia, q̄ erant miracula & pro-
digia, & admirādoz operū prolatio q̄ erat inseminata cōceptio. Iohannis intra vterū exultatio
partus ipse incorruptibilis illibata virginitas, quæ ante partū, & in partu, & post partū est inte-
merabilis pastoz celestis instructio, magoz stelluoca conuocatio, munificentia cum hac simul
& adoratio, literarum indocibilis scientia. Quomodo namq; hic ingt literas scit dum nō didice-
rit. Partem redarguens amicorū ignorantia maliuolū desiderium ex aquis vinalis referrio, infir-
morum corroboratio, cæcorū aspectus, emūdatoz erectio, paralyticorum cōstructio, claudoz
recte currendi motio, leprosoz supermicans mundatio, esuriētiū repentina repletio, persequē-
tium or-

tium orbitas, ventorum mitigatio, maris tranquilla sedatio, super aquas corporalis incessio, immundorum spirituum expulsio, elementorum subita conturbatio, vltionea sepulchrorum apertio, ex mortuis triduanus resurrectio, corruptionis mortuorum destructio, mortis indeficiens deiectio, custoditi signaculi lapidis & sepulchri incoercibilis exitus, ianuay clausay indetrectabilis ingressus, in celum à terra nimis ammirabilis & corporalis ascensio, & oia que his sunt similia, & sermonis naturam, & vocis virtutem transcendentia, & omnem humanum intellectum superantia, que oia vltra naturam & sermonem humanum effecta, diuinam dei verbi essentiam atque naturam perfectio exhibebant indicia, & si per carnem agebant & corpus, & non fine carne rationaliter animata gerebantur, non tamen propter hæc deum verbum æstimemus carneum, ne absque corpore astruamus, idcirco quod ea patrabat quod corpora supercellunt. Etenim verbum veraciter caro factum est, & incarnatum absque mendacio corporatum est, & vnus filius cognoscebat, quod omnem ex se perferebat operationem diuinam & humanam, exigua & immanem, humilem atque celestem, carnalem & incorpoream, visibilem & inuisibilem, circumscriptam & incircumscriptam, conuenientem naturarum eius dualitati, & ex ipsa eam incessabiliter predicantem, & flagriter adnuntiarent. Vnus itaque idemque dum sit secundum subsistentiam filius diuinus & duarum naturarum idem ipse noscitur. Secundum aliam quod diuina signacula operabatur, secundum aliam vero humilia recipiebat. Et propterea à deo instructi adseuerant quod per Christum deo propriis coronati sunt, & loqui diuinitatem acceperunt diuinas nobis intelligendas cõtexentes. Sicut cum audieris vnus filij contrarias voces conuenienter naturis ipsis quod dicunt pertine, si quod quod magnū & diuinū ē diuinæ naturæ extrinsecus. Si vero quod paruum est & humanum humane reputas. Sic enim & dissonantiam vocum effugies, vnaqueque natura proprietates quod ei sunt insite recipere, & ipsi filium vnū tamquam oia scilicet quod modernū secundum sacras scripturas cõfiteris, sed hoc in vno filio asserunt. Omnem quod operationem nullus ab vno filio sequestrauit. Cuius vero naturæ sit quod gerit, propriam operationem insinuet. Ergo nimis pulcherrime ab eis ē explanatum vnū quod cõfiteri Emmanuel, ita quippe deus verbum incarnatus nūcupat, & eundem oia patrare, & non alium, & alium tam sublimia quodque; exigua citra vllam distantiam per quod & eius naturarum inconfusa dualitas cognoscitur, & in substantias duas atque personas ipse prorsus non dissipatur, sed est vnus idemque filius & Christus inseparabilis in duabus indiuisis agnoscendus uaturis, & ipsius vnus filij cuncta eē certificamur, & oēs eius, & voces, & operationes credimus, licet quodam eas sint deo decibiles, quodam vero mediū quendam ordinem obtinent, tanquam habentes in hoc ipso deo dignū quod & humanam huius vero adserimus eē virtutem, etiam illam quod dicit noua, & dei virilis operatio non vnā existentem, sed diuersi generis ac diuersam quam ex Ariopago à Paulo egregio diuinitus captus deo vocatus asseruit Dionysius, utpote deo decibile in hoc ipso & humanum habentem per quod alacrem atque compositam ^{ἡσυχαστικὴν} diuinationem vnus cuiusque substantiam atque naturam vnāquamque perfecte significantem operationem. Annū secula igitur esse deum verbum glorificantem, patrique cõternū temporale sustinuisse adnūciamus natiuitatem, quod ex virgine vere ac proprie dei genitrice Maria incarnatus nascebat. Et idcirco dubius natiuitatibus nasci à propriis merito credit, & perfectus idem existens in deitate, perfectus erat idemque in humanitate, nequaquam per diuinam substantiam diuinus, neque identitatem subsistentiam, atque personarum naturas ipsas deducens ad identitatem substantiam, sed ex quibus secundum subsistentiam naturis est declaratus in ipsis inseparabilis mansit, oia sapienter, & vere nostra gerens opera, & passiones res naturales atque irreprehensibiles, quod procul à macula atque pollutione sunt. Et in quibus cuiuspiam peccati vestigiū non reperiit. Peccatum namque non fecit, nec quilibet dolus in ore eius prorsus inuentus est, & cõnutritus vnā nobiscum humane, utpote quod sciebat homo perfectus etiam deus, idemque indimute extabat, miraculaque ut decuerat faciens. Perfectus quippe deus noscebat, quis esset humanæ carni intellectualiter animatæ cõmixtus ad spontaneam passionem ascendit, & vltro Iudæis est proditus, imò ipse seipsum illis ob salutem hominum sponte, perdidit, & ligatus, & collatus cædit, & inspuus, & flagellatus, & illudatus, & chlamyde purpurea tanquam rex omnium induit, & harundo tanquam sceptre regium regaliter ei contradit, & Pilato iudicante, damnatus. Ad extremum patibulo cõfigitur, & manibus atque pedibus cruentatus, salutiferæ cruci cõclauatus, & cum latronibus leuatus, & acetum potat, & fel degustat, & magnè vociferans animam tradidit patri, & latus lancea perforatus, sanguinem quodque & aquam salutarem post mortem perfudit, & mortuus de cruce deponitur, & accuratur, & myrrha cõditur, & sepultura triduanus sepelitur. Et triduanus resurgens, de sepulchro pergitur, & vnā secum cunctos mortuos suscitatur ex sepulchro, atque ex corruptione ad immortalitatem eos perducens per suam resurrectionem ex mortuis. Et discipulis resurgens à mortuis manifestatur & cibo ac potu rei fidem accommodat, & tactu manuum apostolicarum carnis propriæ resurrectionem, & spiritum sanctum eis impertit quā cognatam sibi atque cõnaturalē, & eleuatur in celos, & cõloz dominator ascendit, & dexteræ affidet genitoris, solium hñs paternū & regale & sublime. Vñ & iteque veniet iudicium viuorum & mortuorum, & singulis redditurus secundum opera quod vnusquisque operatus ē, siue frugi quod bona gessit, seu neque & vituperabilia operatus est, quæ vnā cum patre & spiritu sancto omnium regnare credimus, Regnum verè immortale, & finem nequaquam aut terminum susce-

Sexte synodi Constantinopolitane.

pturum. Sed & de incarnationis dispensatiōe hoc idē est dicere admirabili de verbi incarnatiōe qualiter dico ac sentio breuiter demonstrari. Verū de principio visibilis mundi, & constitutiōe q̄ facta est cōsummatiōe quā nō longe suscipiet. Confiteor deo honorabilis q̄ omnia nō tantum visibilia, sed & inuisibilia vnus deus cōdidit pater & filius, & spūs sanctus. Illa sempiterna natura quæ nescit exordiu, & ex nō existentibus ptulit vt existerent, & nō existentes repente protulit, & hoc multoꝝ miliū differentias prudēter produxit. Omnia em̄ per vnigenitū suū p̄i in sancto fecit spū, quæ & sapienti, p̄udentia cōtinet, vt deus suis operibus p̄siciens principiūq̄ omnibus temporale cōstituens sensu, alia q̄dem fini temporali suppositū intellectu, alia vero & inuisibilia hæc meliore dignitate dignatus est, & nullatenus q̄dem moriunt, neq̄ corrūpūt iuxta quod sensibilia defluunt atq̄ pertrāseunt, nō tamen sunt immortalia per naturā, neq̄ in essentiam incorruptibilem trāseunt, sed gratiā eis largitus est à corruptiōe ea & à morte coercentem, sic hominū animæ permanent incorruptæ sic angeli immortales perseverāt nō naturam reuera sicut asserui incorruptā propriē immortalē habentes essentiā, sed gratiā deo sortiti sunt quæ immortalitatē largit, & incorruptionem pro eis prouidet, sed non iccirco q̄d hominū animæ gratia dei corruptiōe repulerūt, q̄ omnibus creaturis naturaliter insidet, ideo & añ corpora eas fuisse suscipiāmur, vel añ huius visibilis mūdi prolariōe atq̄ cōpaginem in sempiterna quadā vitā positas arbitrāmur, vitamue habuisse celestē asseremus, & incarnēā seu incorporeā vitā viuentes ppetuā in celo aliquādo nō existiēt, sicut Origines erroneus cōstituit, & huius cōplices atq̄ cōsentanei Didimus & Euagrius, & reliq̄ eorū fabulæ excogitatrix quæ dōs sodalitas. Quicquid non solū errādo p̄nuntiat paganorū cōcreti dogmatibus, & christianorū nobilitatē fordidantes, sed & istorū corporū q̄bus nūc sumus amicti imprudenter perimūt resurrectionē, milia callide balbutientes impijs mis eorū & fabulosis figmentis cōdigna, q̄bus ad castigatiōē sufficit quod à Paulo ad Corinthios dictū est, q̄d si mortui nō resurgūt, neq̄ Chrīs resurrexit, & reliq̄. Ita eorū cogitatiōibus vanescentibus illud addicemus, Ergo vana est fides vestra, aut nō est pars vobis nostræ odorādæ cōfessionis, & carnis istius resurrectionē exquirimur cōfiteri ad salutārē baptismū accedentes. Ideo ergo iuxta q̄d q̄dā sapiētiū cōtemplatus est, Cūcūm nāq̄ vnigeniti p̄clare insignisq̄ dispensatiōis p̄clay mysteriū erat, & negotiū, vt imaginē & carnem immortalē efficiat. Nō solū aut in hoc desipientes fallunt, & à recto itinere debacchant, esse nāq̄ eorū tanq̄ in cōparatiōe malorū intolerabilis impietas. Sed & alia multa extra apostolicā atq̄ paternā nostrā traditionē asseruerūt, paradisi plantationē p̄iicientes in carne. Adā formatū fuisse nolentes ex eo Euam formatā fuisse vituperātes, serpentis sonitū refutātes celestiu officiorum principatus. Ita q̄dem principaliter à deo adeptas fuisse phibētes. Ex condemnatiōe vero pristinā & trāsgressiōe eas cōfingentes. Sicut in vnitātē aut mentiu oia rationalia fuisse producta impie simul & fabulose somniātes super celestiu aquarū creturarū pessimātes finē esse volentes suppliciu, & omniū q̄dem sensibiliū omnimodā corruptiōe subintroducetes. Omniū vero rōnabiliū angelorū hominū dæmonū ἀποκαταστασι restorationē astruentes. Et iteꝝ in vnitātē fabulosas horū differentias profundētes. Cū & nihil à nobis differre Christiū, quem ipsi delirādo p̄docēt. Nō quē nos pie p̄dicamus gloria seu honore, siue regno, siue dñatione demoniorū scaturiūt milia quæ dā proferētes diabolico cordis eorū, & ipio thesauro. Nō vna luculēta trāsfusiōe tantūmodo sed milibus proximos putātes, & aīas hominū mortificātes, p̄ q̄bus Chrīs mori dignatus est, & pro redēptione suā diuinū sanguinē fudit, & munus p̄ oī dignitate diuinis suā aīam posuit, Nos vero recte immaculatēq̄ fidei ac pudice lacte potati rōnali, & sine dolo, & bonū verbū degustātes vniuersa eorū tenebrosa dogmata repellētes, & oībus horū nephandorū vaniloquijs liberi, & paternis nostris superincedētes vestigijs, & p̄sentis seculi cōsummatiōem dicimus, & vitā illā quæ post p̄sentem vitā futuroꝝ est credimus p̄mansurā, & immortale habemus suppliciu, illā q̄dem indefinenter exhilarantē laudabiliū operū patratores. Istā vero incessabiliter affligentē, necnō & cruciatem eos q̄ hic affectatores malorū effecti sunt, & p̄nitentiam agere noluerūt, priusq̄ hinc euaderēt & exirent, Vermis em̄ eorū nō moriet. Hęc sapere atq̄ credere sapiētissime ex apostolica, & euāgelica, atq̄ prophetica, & legitima, & ex paterna & doctrinali p̄dicatiōe p̄cepimus, & manifesta vobis prudentissimis fecimus, nihilq̄ vobis occultauimus cōsequens. Cæterū existit, & cōpetēs pristinæ traditōi cōueniens sacratissima cōcilia paternorū nostrorū atq̄ sacratissimorū cōuentuū manifesta literis facere, atq̄ tanq̄ lustratiā nostras animas cōfouemus, & p̄ secula habere nos exoramus, q̄tenus cū eis, & beatā vitā p̄ticipemus, vt eorū filiū nō biles ac successores, q̄tuor itaq̄ in diuinis ecclesiæ dogmatibus magna sacra q̄ & vniuersalia cōcilia suscepimus euāgelicis illustrata fulgoribus, & splendeficata euāgelicorū cōfigurationū speciminū quantitate, his principare dicimus Nicenū trecentorū decē, & octo deū gerentiū patrum cōuentū q̄ ex diuio nutu cōcitus Arriane rabiei deiecit cōtagia. Post illū vero tēpore nō gloria siue gratia secundus cōgregat cōuentus q̄ in regiā cōuocatus est ciuitatē. I. vero & centum à deo in-

deo instituti patres existerunt, q & hoc implere concilii diuinitus ducti sunt, qd trifulgore Macedonij Apollinarij, & Magni impietate extinxit, & de tā magna atq; difficili inflāmatōe cōuenticula pfectoꝝ eripuit. Tertiū post hoc tpe solo concilii glorifico qd i Epheso prius ex diuina voluntate cōfedit. Nā secundū qd Dioscori dicit illius reprobaui intelligentiā Euticetis cōprehendit consonū, qd primū conciliū ducentoꝝ qdem sanctoꝝ patrū plenitudo noscebat deiecit hominicolā Nestoriū, & oēm eius Christo rebellē impietate, quartū qd post hāc tria tempore tantū deo instructus cōgregat cōuentus sexcentoꝝ simul & triginta laudabilium patrū, & illustratoꝝ fidei q in Calcedona qdē diuinū diuinitus fecit cōuentū, & concertantē habuit Eufemiam martyre q & vsq; hactenus sup fidei eoz definitione ppugnat, & pro opinatissimo eoz maximoq; cōuentu verbū plurimū & incessabile facit, perimit vero pphanā dualitatē, Euticē inq; & Dioscorū, & eoz oburatā deo rebellē maliciā ex Apollinari vndantē, quē fontem defluentem & replentē oēs impietatis riuiolos eiicit cū istoz ipiissima hāresi p orthodoxoz assertioes, & Nestorij deo rebellē imundissimā hāresim. Nā & cōtra hāc adhuc ipudenter respirātē cōuenerat, vnde & eā iterimit, & eā ab ecclesiasticis atrijs expulit. Sup his at magnis & vniuersalibus, veneradis qd & sacratissimis, scđoꝝ beatorūq; patrū honore coequadis, iij. cōuentibus, & iā qntum scđm pter istos & post istos aliud conciliū vniuersaliter cōstitutū suscipio, qd i regia vrbe etiā id cōfirmationem qdem noiaissimi Calcedonenis concilij congregatū est, perimit at, & in interitū pñcit principaliter qdem Originē insanū, & oēs eius pomposas somnolētias, & plena multē impietatis cōmenta, Euacrij qd cū eo & Didimi dogmata, & oia eoz pagana, atq; prodigiosa, necnō & fabulosa deliramēta, post qd & Mopsuestenū auellit Theodoꝝ magistrū deo rebellis Nestorij, & imundā zizaniā cū suis blasphemis opusculis ab apostolica ecclesia projicit, scripta qd Theodoriti, q male & impie aduersus Cyrillū, ppugnatore pietatis effecta sunt, & quāq; tā cōtra duodecim eiusdē diuini Cyrilli capitula, quāq; scđm primū Ephesinū conciliū, nra q fidei rectitudinē accusauit, ipso fauendo Nestorio, etiā illa istius cōdemnationis obnoxia faciens q p Diodoro & Theodoro satisfaciens scripserat. Cū qbus & epistolā q dicit Hibae ad mariū pām scriptam aberūcauit, extirpauit vtpote nō tm rectis infestā dogmatibus, sed & oīm impietate refertā. Illa igit sacra & magna vniuersaliaq; scđa q tuor āplector cōcilia, & vno sensu cōfoueo. Sup his vero & hāc qntā honoro atq; honorifico, & veneror, & cūcta eoz laudate recipio tam in dogmatibus, & diuersis doctrinis quāq; hareticoꝝ anathematibus, & definitōibus. Vñ & cōprobo atq; suscipio qd susceperūt & pbauerūt, Et anathemo atq; abicio qd anathemati submisserūt, & abiectos a scđa nostra catholica ecclesia censuerūt. Has brās & scđas qnq; synodos adsequens vnā tm fidei definitōem agnosco, & anathema vnū noui & symbolū qd sapientissima atq; brā trecentoꝝ decē & octo deū gerentiū patrū scđa Nicēna multitudo ex scđo effata ē spū. Quod & in Cōstantinopoli. cl. deo inspiratoꝝ patrū cōgregatio cōfirmauit. Et in Epheso primū ducentoꝝ diuinoꝝ patrū corroborauit conciliū, Et i calcedona sexcentoꝝ, xxx. sacratissimoꝝ patꝝ suscepit, & stabiluit cōuentio, & incommutabile indurpūq; & imobile flagrāter asseruit cōseruari suscipimus, deinde eiusdēq; bonis āplectimur. Cūcta qd sacratissimi Cyrilli diuina & deo instructa cōscripta, vtpote oī rectitudine plena, & oēm hereticoꝝ impietate demolitā, scđpue at illas ad Nestoriū deo odibilē & deo, pietū duas synodicas epistolas. Secūdā qd & tertiā i q & duodecim connexa sunt capitula q oēm Nestorij maliciā scđoꝝ aploꝝ egnūeris excussit carbonibus Cū istis vero suscipio & synodicā epām q scripta ē ad scđissimos orthodoxales epōs in q & voces eoz sacras appellauit, pacēq; cū eis firmavit. Cū qbus & ipas oriētalū epōꝝ literas cōnumerales, & idissolubiles dicimus, vtpote ab ipso diuino Cyrillo susceptas, & ab ipso eē testificādas vocibus nō ābigēdis orthodoxas. His similiter sapiētissimi Cyrilli sacris iscriptis tāq; sacra & co honorādā suscipio eiusdē recte fidei, ppagatricē & a deo cōdonatā, atq; deo ispiratā epām magni atq; pclari Leonis sanctif. Ro. ecclesie, imō oīm q sub sole erūt lumina, quā diuino manifeste p motus spū cōtra Euticē maledictū, & deo odibilē despientēq; Nestoriū ad Flavianū laudabile scripsit regie vrbis epm, quā & firmamentū recte fidei appello atq; definitio hos q ita eā optie finierūt scđos ptes assequēs, vtpote nomē qdē rectitudinēq; dei nos instruente, oēm vero prauitātē hereticā pmetē, & ab a deo custoditis atrijs nre scđe catholice ecclesie effugātē. Cūq; diuina syllaba & scriptura, & cūctas eius epistolas & dogmata tāq; plata ex ore Petri pncipis apostolorū āplector, & poscutor & aīa tota cōplector. Hec sicut pdixi sacra & diuina. v. bñssimoꝝ patꝝ cōcilia suscipies, oiaq; cōscripta pferū Cyrilli sapiētissimi q cōtra Nestorij insanā scđa sunt, & epistolā oriētalū epōꝝ q ad eundē diuinū Cyrillū scripta est, quā & ipse orthodoxā eē testatus ē Et quāq; Leo scđissimū Romanū ecclesie scđissimus dispensator scribit, & maxime q cōtra Euticianā & Nestorianā pfanationem scripsit. Hec qdem, vt Petri illa vero vt Marci definitioes agnosces, Necnō & oia omniū nostrā catholice ecclesie probabiliū instructoꝝ a deo instru-

Sexte synodi Constantinopolitane.

et didagmata, seu in verbis, & scriptis, siue in epistolis quibuslibet comprehensum est. Et ut con-
 cinnè dicā cūcta suscipio, & amplector quęq; scīa catholica nra Ecclesia suscipit, & cūcta ē re-
 gione refuto, atq; anathemo, & pphana ēē reputo, qđ qđ & ipa sapienter abominat, & pprae
 pietatis æstimat ēē cōtraria, nō solū codicillos, & verbula, & ideo repugnātia & priuata do-
 gmata, sed & hæreticas & maledicas, maledicazq; sectaz doctores psonas, & ut nihil desit
 ad vestram satisfactionē ipas qđ psonas exprimo, q̄s anathematizo, & cōdēnatas efficio, nō
 lingua tm̄ & ore, s; corde & spū, utpote q̄ sanctę catholicę nre fidei in oībus īfidiātes oīse sunt
 Anathema itaq; in ppetuū & catathema a scīa & cōsubstantiali adorāda trinitate p̄is & filij &
 spūs scīi sint. Primū qđē Symō Magus, q̄ prim⁹ pessimis hēresibus pessimus p̄cipauit. Post
 quē Cleobius, Menāder, Phyletus, Hermogenes, Alexāder Erari⁹, Dositheus, Corpheus, Sa-
 turninus, Masbothus, Adrianus, Basitidis, Hifidorus eius filius, & furore supior, Hebion Car-
 pocrates, Epiphanes, Prodicus, Dritusq; & Mirintus, Valētinus, Florinus, Blasius, Arthemō,
 Secūsus, Cassianus, Theodorus, Heraclio, Ptolomeus, Marcus, Colorbasus, Ademis, Carustie-
 sis, Theodorus, Eschytheus, Theodorus alter, Euphrates trāsmarinus, Monoimus, Arabs, Her-
 mogenes, Tatianus, Syrus, Seuerus, Asclpiodoctus, Bardisanus, Armonus eius filius, & erro-
 re cōfissus, Hermofilus, Cerdō, Sacerdō, Martiō, Pōticus, Apelles Apolinidis, Potitus, Prepon
 Pythō, Syuerus, Theodorus trapezita, Mōtanus, Priscillaq; & maxilla huius furiosę dicipu-
 lę nepos, Helcesus Origenes, alter Origenes, q̄ & Adamātius, Sabellius, Libicus, Nouatus,
 Paulus famosatenus, Epigenus, Cleomenes, Noit⁹, Esmeynēsis, Manes cui ipij furoris cogno-
 mē, Sabatius, & Arrius, Melecius, Aetius, Eonomius, Asterius, Eodoxius, Donatus, Macedo-
 nius q̄ scīo reluctatus ē spūi, & Pneumacomachi appellatōes dignā accepit, Apollinaris Lodi-
 cēsis, & eius filius Apollinarius, Magnus, Polemō, Pellagius, Celestius, Iulianus eiusdē furoris
 defensores Theodorus Mopsuestenus, & Nestorius antropolatrię fedissimi p̄dicatores, Cyrus
 & Iohānes ciles eiusdē īpietatis ipij pductores frutices, Eutices, Dioscorus Euticetis defēsor
 & aduocatus, Varuē, Zoroab, Timotheus q̄ dī Elurus, Petrus, i. balbus mīgos, & Acatus q̄
 caenoticū, i. nouitatē Zenōis machiati sunt, Lapedius autor nec noīandę martianistaz hære-
 seos, Didimus & Euacrius origenianę vanitatis primi secretales fedissimi, Petrus fullo q̄ ad hy-
 mnū trisagij crucē ausus ē coaptare, Petrus alter Ibericū & barbarę mētis cōtagiū, Elafas hu-
 ius Petri collega q̄ aliā acephaloz iter acephalos hēresim p̄pagauerit. Cū qbus oībus & p̄ oī-
 bus, & post oēs, & scđm oēs, & sup oēs sit & Seuerus anathema hoꝝ scīuū discip. q̄ p̄ oībus
 acephalistā nōb q̄ veteribus demōstratus ē crudelissimus tyrānus, & scīe ecclē catholicę im-
 maniſsimus īmīcus, scīssimęq; Antiochenę ecclē adulter iniquissimus & corruptor execrabilis
 theodosius q̄ alexādrinus, anthemius trapezōthenus, Iacobus Syrus, Iulianus halicarnaseus,
 Felicissimus galianus Alexādrinus a qbus galianitaz siue Iulianistaz supinuēta ē hēresis, Doro-
 theus eiusdē ipie hēresis p̄pugnator, Paulus fuscus nō solū appellatōe, s; scđm veritatē effcūs,
 Iohānes grāmaticus cognomēto filoponus, i. studiosus imō matheupinus, i. irritus laborator,
 Conō q; & Eugenius hi tres tritheias, i. triplices deitates ter maledicti, p̄pugnātes, Themisti-
 us q̄ fuit ignoratię p̄f & genitor atq; semiator nephādissimus, q̄ Chrm̄ verę deū nrm̄ diē iudi-
 cij nescisse delirabat, nesciēs q̄ deo p̄iectus assereret, & nō recognoscēs q̄ ignorādō loq̄bat, nisi
 ignorasset verboꝝ suoꝝ virtutē, nō utiq; lētiferā ignorātiā peperisset, & ignoratię scđitatē fer-
 uētē defēderet, ignorare Christū nō scđm id qđ deus erat sempiternus, scđm q̄ veraciter hō
 scūs diē cōsumatōis atq; iudicij ex īspiciētia mētis eructās, & puz eū efficiēs & hac mēstruosa
 tē se diffamās acephalū, & naturā vnā eiusdē Chri saluatoris nri cōpositā vaticinās. Sit at̄ & cū
 eo Petrus Syrus anathema, & Sergius Armenius tritheie mīnores doctores, & nec sic adiucē
 cōsonātes, neq; eadē sūt cū alterutro glorificātes, Damianus hoꝝ qđ excellētior aduersarius
 nouus aut̄ demōstratus ē tpibus nostris Sabellius, cū qbus & eoꝝ īpietatis successores anathe-
 ma sint, & catathema. Athanasius q̄s Syrus & apozigarius, Anastasius & q̄ eoꝝ icōueniētē cō-
 ueniētīā icōueniētē & idōcte suscipiūt. Et irrōnabilr tāq̄ iumēta ab eis seducunt. Et cū iuicē q̄
 dē q̄si amīcabilr cōminiscūt, iuicē vero inimicis anathematibus fauciāt, iduāt at̄ cū eis, & subij-
 ciant anathema & catathema. Et Bēiamī alexādrinus, & Iohānes, & Sergius, Thomasq; & Seue-
 rus Syri, q̄ adhuc viuūt vitā execrabile & crudelē pietatē expugnant. Participeſ itaq; cū eis his
 anathematibus & Menas alexādrinus galianitoꝝ p̄pugnator atq; defēsor hēreseos, & ī apto ex-
 pugnās veritatis p̄dicationē, & oēs cū eis cōsortes atq; cōtribules & īpietate cōsetanei, submittā-
 tur at̄ eis anathematib⁹ & oēs hēreses q̄ post chrū adoleuerūt, & chri Ec. aui sūt expugnare. i.
 nicolaitaz, euticetaz, cainoꝝ, adamianoꝝ, barbaritaz, borbonianoꝝ, naasilitinoꝝ, estraloti-
 coꝝ, ofionitoꝝ, sitheanoꝝ, sophianoꝝ, ofitaz, antitacitoꝝ, perraticoꝝ, hydroparastitoꝝ, en-
 cretoꝝ, martianistaz, phrygaz, pepudianoꝝ, artitoritoꝝ, abrodricoꝝ, thessaris, Cedecap-
 toꝝ, nazoreoꝝ, melchisedeuitaz, antidiocomarianitaz, spathirianoꝝ, cyrcianoꝝ, dulanioꝝ
 Anthro-

Antropomorfitas, Herachitas, Messalianos, Euticitas, Acephalos, Versunofitas, Esai-
nos, Agnoetas, Iacobitas, Tritheitas, & q̄q; alia prauitas extiterit ip̄ia & à deo piec̄ta hæ-
resis vniuersa. Igit̄ sup̄ius notatos heresū principes & q̄ post eos anathemate sunt ip̄issimē hæ-
reses & sc̄ismata anathemo & catathematizo aia corde & ore, mēte q̄q; & verbis atq; sermōib⁹
Et oēm aliū heresim autore p̄itus, & oēm aliā pphanissimā heresim, & oē aliud schisma à deo
deiectū, q̄t nra sc̄a catholica eccl̄ia anathemat, anathemo at̄ & catathematizo etiā corā oēs
cōsentaneos q̄ easdē cū eis i pietates, & sine penitudie i eis sunt mortui, & q̄q; vsq; nūc i eisdē
pseuerāt & expugnāt catholicę nra eccl̄ie p̄dicatōem, & fidē nostrā rectā & imaculatā dei
ciūt, & anathemo iteq; s̄l̄s oia corā deo repugnātia scripta q̄ cōtra nostrā sc̄l̄is, catho, eccl̄iā
cōposuerunt, & aduersus fidē nostrā rectā atq; imaculatā cōscripserūt, Anathemo at̄ cū eisdē
pphanis heresib⁹ & oēm aliā deo odibilē, & maledicā heresim quā sc̄a nra cath. eccl̄ia ana-
themare atq; cōdēnare cōsuea ē, eoz q; autores & genitores, & eoz p̄brosos atq; sedissimas
loq̄ulas atq; codiculos, sola honorās & tenēs, sentiēs q; & venerās sc̄a nra eccl̄ie ap̄licę dog-
mata q̄ parti vob̄ & breuiter edidi, ppter synodicę lras (vt dixi) cōpēdiū, Cū qbus hic etiā
migrare dep̄cor, q̄n hoc deus p̄cepit, vñ & uestrā q̄so paternā sc̄l̄itatē has à mea hūilitate sus-
cipiēt iure synodico lras p̄nis oculis cōspicere, & s̄nis obtutibus cernere, & si qd pignorā-
tia culpātū ē, siue p obliuionē p̄termisū est, aut p festinationē minus aduersū est, aut p cōpen-
diū minus exp̄ssū est, & nullatenus memoratū, aut p imobilitatē linguę est tacitū, aut p liguę
grauitatē, & vocis nimīā exilitatē, aut p sermonē agrestīū infirmitatē & nob̄ nolētibus siluit
adiec̄tōibus, & diēctōibus adimplere ex p̄na pcedētibus plenitudie & emēdatōibus corrigere,
& robur amicissimū tribuere, s̄nis opatū studijs, fraternisq; irrigatā, ppositis, & neq; qd in eis
deest ip̄fectū sp̄ appareat, neq; qd infirmū est, & p ignoratiā fortassis plexq; fefellit inualidū
iugiter maneat, Qd̄ cū amicabiliter à vob̄ fuerit factū, me qdē locupletabit. Vobis at̄ h̄ssim-
is testificamur de cōpassiōe caro affēctū. Ita vero ex vobis ego ditatus, & ad qd defuit red-
integratus, & paternis fraternisq; diuitijs coronatus, q̄les vobis grās referā vñ cū his gaudiū
æst̄iabor, siue lætitiā vindemiaſse & delectamentū eximīū recognoscar. Sed hoc qdē nouerit
solus deus. Nouerim at̄ etiā ego ipse deo honorabilis, q̄ hmōi cōpassiōem lucrifacio. Nouerī-
tis at̄ reor & vos, & adiicietis s̄i cordis mei feruorē circa pietatem videritis. Sup̄ his igit̄ ap̄lius
vos verbis poscere desino, Scio em̄ q̄ hec per oia cōplebitis an nostras hūillimas supplicatōes
fraternę charitatis ardore cōcremati, illud q̄so & postulās nunq̄ definā, q̄tenus orōnibus ap̄d
deū me s̄gratissime foueatis meuentē, & onus fuisse mihi iuge ip̄ositū neq̄entē, & hoc nō
solūm, sed vt hūc q̄q; Christi gregē mecū pascere, q̄ mihi qdē ad regendū cōmissus est inuali-
dus at̄ sum, nisi uestris p̄sidijs adiuer ad regendū hūc, atq; nutriendū, ad cōseruādū q̄q; inno-
xiū & illæsiū. Idcirco dep̄cor vt nullā hic grex noxā sustineat p meā ip̄eritiā, & inertīā & op-
portune regere nō sufficiētē & tanq̄ ego ipse eū læsissem i die iudicij iudicet, huius em̄ salutē,
& pinguedinē pascuis optimis excellentē scio aliq̄n à Christo pastore p̄cipe à me exigendā
agnosco, sed si qd potueritis deo ad suffragādū nobis cōdonatē uirtutē cōcertatē ne & ego ip-
se, & h̄ p̄ciosissimę Chri oues, ppter meā ibecillitatē à bestijs capiamur. Aequalē at̄ vob̄ opu-
lētā postulatiōem fero ut istāre atq; ad dñm obsecratōem fundatis p Chrō dilectis & trāq̄llis-
simis nostris ip̄atoribus q̄ diuinitus ip̄erij gubnacula meruerūt, q̄tenus ipse misericordis, deus
q̄ etiā virtutē h̄s, & q̄parā uolūtātē, v̄ris orōnibus mitigatus annos qdē eis copiosā multitudi-
nē cōdonet victoriasq; maxias aduersus barbaros ip̄ēdat, & filius filiorū eos coronet, & pace
diuina circūder, atq; vigētia barbaros oia maxie q̄ Sarracenos sup̄cilia cōstringāt, q̄ ex nostris
p̄ctis ex ip̄erato nūc sup̄ nos surrexerūt, oia q̄ diripiūt crudeli ferali q̄, pposito, & ip̄ia ppha-
naq; audacia. Vñ plus eos q̄ etiā vos sc̄tissimos poscimus, ac sc̄l̄is, ad Christū petitiōes effundere
ut has p̄pitius à vob̄ suscipiēs, cito deiciat eoz furorē plenū iactātia, & uiles eos sub scabellū
nris ip̄atoribus tribuat ut & ip̄i diei lætitiā hēant q̄ i terris n̄m h̄nt ip̄iū à bellicis p̄turbatōib⁹
q̄escētēs, & cūcta eoz cū eis lætēt resp̄. scep̄tris eoz firmis, cōmuniti & p eos pacifico statu io-
cūditatis pcuratores racēs vescāt. Iure piñ sup̄plico v̄rē s̄nē dilectōi, Leōtiū deo ama, diaco.
sc̄l̄e Chri dei nri resurrectōis, & nri venerabilis secretarij cācellariū, primūq; notariō, & reli-
giosū s̄rēm nrm̄ Polyeuctū, q̄ huius n̄rę synodicę scripturę mistri sūt placido vultu cōspicere
Hoc q̄ppe v̄rm̄ nimīū speciale cōstat idiciū, qd & aspiciētēs uos amirāt, q̄ & i sublimitate ma-
xia existitis, & maximā hūilitatē estis iduti. Sed & cūctis uris p̄claris pp̄rietatib⁹ spirital̄r atq;
hilarit̄ cōplectini & aīę spiritalia largini stipēdia, & ad nos celeriter remittite alacres atq; gau-
dētes q̄ talē sūt meriti cōspicere Bizātinorū ātistitē, letificatēs q̄ etiā nostrā pusillitatē dū ip̄lē
dide nob̄ q̄ vrā sunt differūt à deo cōdonatā aīę ualitudinē, & à deo cōcessā corpis sanitatē, &
desiderabilia scripta cōferre q̄ rectā nob̄ fidē illustrāt, & habitū aīę cādificēt & pastoralē nob̄
disciplinā istituāt, & cōstātissimos ad regēdū hic Chri gregē efficiāt, ut discretiōis ac sc̄iæ p-
fido

Sexte synodi Constantinopolitane.

fidio muniti à caulis ouium diuina prouidentia nobis commissas; baculo pastoralis vigilatiz furētes ac insidiātes lupos arceamus, populūq; nobis commissum periculi immune creato-
ri præsentemus, p laboribus nostris ab equissimo Iudice mercedē munifice recepturi, omnē
q cū sacratissimis vobis est deo amabilē & iocūdā fraternitatē plurimū in Chro deo ego humi-
lis & pusillus, & hi q mecum sunt oēs frēs salutamus incolumes in dño. Ora p me sanctissi-
me frater. Cōstātinus piissimus Imperator, & sancta synodus dixit: Sciam nunc relectōz sy-
nodicōz sumus edocti, dicāt Theodorus & Georgius deo amabiles pbrī, & Iohānes diaconus
locū repntātes Agathōis sc̄tissimi papæ Romani, si & itez nouiter aliqd psequi cupiūt, Theo-
dorus & Georgius deo amabiles pbrī, & Iohānes deo amabilis diaconus vtriq; locū pntantes
sc̄tissimi papæ aplice sedis antiq̄ Romæ dixerūt. Nouit tā vra pietas, quāq; vrm sc̄tm cōciliū
qd p suggestiōes q emissæ sunt ad vram pietatē ab Agathone sc̄tissimo papa nro oīs virtus or-
thodoxæ & aplice fidei insinuata ē p plurima p̄m testimonia q in eis sunt posita, ex abūdāti aut
& alia testimonia supobtulimus in codicillo, & q collata sunt cū libris sc̄tōz p̄babilitū p̄m. Et
quāq; alia plurima testimonia sup̄sint nobis sc̄tōz p̄babilitū p̄m, attamen his cōtēti sumus
p recte fidei cōprobatōe. Adijcimus at & testimonia pphanōz hereticōz in eodē codicillo
cōtraria sc̄tis p̄ribus cōtinētia. i. vnā volūtātē, & vnā opationē in dispēsātōe vni de sc̄tā trini-
tate dñi nri Iesu Chri q & collata sunt cū libris eorundē hereticōz, & oībus manifesta facta ē,
q sit orthodoxōz p̄m piissimafides. Et q hereticōz maliciofa pietas. Quia at cognitū ē no-
bis, q quā dā ppria scripta reperta sunt apud Macariū, & Stephanū eius discipulū cōsonātia
sc̄tis pphanōz hereticōz, q & ab eis oblata sunt, & sunt in chartophylacio venerabilis p̄i-
archij huius a deo cōseruādē regiz vrbis, si cōstat deo instructo dño & sc̄tō vlq; cōcilio in me-
diū veniāt hmōi opuscula, q̄tenus q in eis virtus iaceat, cognoscat. Cōstātinus piissimus Im-
perator, & sancta synodus dixerūt: Edicat Georgius deo amabilis deicola diaconus & charto-
phylax huius sc̄tissimæ magnæ Ecclesiæ, si sc̄d m quē dicta sunt à parte sc̄tissimi papæ aposto-
licæ sedis antiquæ Romæ Agathonis opuscula Macarij & Stephani eius discipuli sunt in eius
sacro chartophylacio, Georgius deicola deo amabilis diaconus & chartophylax dixit. Etiā
dñe iuxta qd docuerunt q à parte sunt aplice sedis antiq̄ Romæ, sunt in mihi cōmisso charto-
phylacio opuscula Macarij & Stephani. Cōstātinus piissimus Imperator & sc̄tā synodus dixe-
rūt. Hæc ad mediū deducant, Et paululū subegredies idē deicola deo amabilis diaconus & char-
tophylax, & cōtingēs in cōmisso cartophylacio cōfestim reuersus ptulit duos chartaceos co-
dices, & chartaceū q̄ternionē, Cōstātinus piissimus Imperator, & sc̄tā synodus dixerūt. Discu-
rat Georgius deo amabilis hos codices q̄s ptulit, & q̄ternionē chartaceū q cū eis est si sunt Ma-
carij opuscula, Georgius deo amabilis diaconus & chartophylax dixit. Hi codices dñe, & qua-
ternio chartaceus q cū eis est, in domo ip̄iali q Philippici dñi inuēti sunt in vno metato iuris
monasterij Christopoleos vna cū alijs diuersis codicibus, q duo libri vna cū q̄ternione charta-
ceō tā ex manus Stephani, pprietate, quāq; ex sup̄ascriptōe eoz cognoscunt Macarij & Ste-
phani. Cōstātin⁹ piissimus ip̄erator & sc̄tā synodus dixerūt. Hoz lectio pueniat. Et accipiēs
Antiochus religiosus lector & notari⁹ sc̄tissimi archiep̄i à deo cōseruādē hui⁹ regiz vrbis char-
taceū q̄ternionē, relegit hntem in sup̄scriptōe sic. Exēplar libelli quē porrexit piissimo magno
impatori Cōstātino Macari⁹ p̄farcha Theopoleos siue Antiochię oriētalis dioceseos in pala-
cio, & dū relegeret hmōi q̄ternio, Cōstātin⁹ piissimus ip̄erator & sc̄tā synodus dixerūt. Virtu-
tē p̄tis libelli in añ gestis agnouimus, & sup̄flua ē hmōi lectio, sed relegat interim vn⁹ ex duo-
bus libris. Et accipiēs idē religiosus Antiochus lector & notari⁹ relegit hns in sup̄scriptōe. Ser-
mo acclamatus piissimo & pacifico magno ip̄eratori, Cōstātino à Macario ep̄o Theopolita-
no. Et relecta hmōi sup̄scriptōe Theophani⁹ deo amabilis pbrī, & abbas mōasterij Baiarū dixit.
Piissime dñe extra ordinē fecit Macari⁹ hūc, q dicit atq; relegit q̄si psphonetic⁹ sermo, à sacer-
dote qppe si factus fuerit, psphoneticus sermo, ad ip̄eratōrē vel historicus, corā senatu offert
atq; relegit. Pri⁹ autē q hoc faceret & in sardiniā, & in Romā & in alia loca codices faciēs, eundē
psphoneticū sermonē dixit p̄dictus Macarius, qd penitus ad ritū sacerdotale existit icōgruū,
Cōstātinus piissimus Imperator dixit. Nos qdē prosphoneticū sermonē à Macario accepisse
nescimus, chartulas at q̄sdā obtulit nobis, q & sunt q̄s vsq; hactenus nec relegimus, & has i futu-
ro secretario pferem⁹, vt debeat vra sc̄tā synod⁹ notitiā eoz accipere. Cōseq̄nter vero lectio
eius q psphoneticus dñi fiat, & relectus ē hmōi psphonetic⁹ oī prauitate plenus, & hereticis in
oīb⁹ cōsonās, apte cōtinēs vnā volūtātē & vnā opationē in icarnatōis dispēsātōe vnus de sc̄tā
trinitate dñi nri Iesu Chri veri dei nri, Cōstātin⁹ piissimus ip̄erator & sc̄tā synodus dixerūt. Siste
& alter liber relegat. Et accipiēs idē religiosus lector & notarius hmōi librū relegit hntē in su-
p̄scriptione ita. Sermo missus à Macario archiep̄o theopoleos Lucę pbrō & monacho i Afri-
ca q scripserat de noua herefe Maximianoz, Et dū diu lectio eiusdē sermonis fieret, sc̄tā syno-
dus di-

dus dixit. Relecto iā libello Macarij q oblatuſ eſt piſſimo & tranquilliſſimo nro dño atq; magno
 victori imperatori. Similiter aut̃ relecto & illo qñ proſphonetico ſermone q ſicut ſupſcriptuſ eſt
 ad a deo cōſeruandā eiꝯ fortitudinē factuſ ē & hoc expleto, inſup̃ aut̃ ad relegendū incepto etiā
 pñte ſermone ad Lucā quendā monachū Africā habentē ordinē oppoſitionū Ariſto. & ſyl
 logiſmos diſſonātem oīno a ſctis qñq; vniuerſalibꝯ cōcilijs, & ſctis p̃babilibꝯ p̃ribꝯ q nūq;
 tale aliqd admiſerūt, p̃uidimus interruptionē fieri lectiōis de hmoi ſermone ad Lucā, eo qd ex
 tranea, atq; aliena ſunt ab eccleſiaſticis dogmatibꝯ q in eo cōtinent, & ſibi & veritati oīno con
 traria. Reliq; vero eiꝯſdē libri relegant. Et relectuſ eſt ex eodē libro liber tertiuſ eiꝯſdē Macarij
 de eadē re cuiꝯ ē initiū. Aduerſuſ expugnatoreſ qdē ppter pietatē inſtātie, Et diu lectiōe pue
 niente ſctā ſynodus dixit. Sup̃flue fabuloſitatis puluerē ſcriptorū Macarij & Stephani eiꝯſdē diſci
 puli, p̃ſertim q̃ textu eorꝯ ſermonis, q & in pñti relegit a nobiſmet ipſiſ excutienteſ, & iuſto ana
 themati ſubmittēteſ interrūpi p̃uidimus hog; aiabuſ noxiā lectiōne. Ex hmoi at̃ ſcriptiſ ad pa
 riſimilē demōſtratiōem cōcordiē ac dudū, plata a pte apoſtolica ſedis antiq; Romā hereticorꝯ
 teſtimonia quāq; ſunt ex eiꝯſdē ſcriptiſ manifeſte deſlorari blaſphemā. Et hiſ geſtiſ opportu
 nū inſeri, Cōſtantiuſ piſſimuſ imperator dixit. Secundū qd p̃gredit ſctā ſynodus fiat, Et deſlo
 rata ſunt ex ſupradictiſ Macarij ſcriptiſ ad cōferendū cū teſtimonijs pphanorꝯ & ipiorꝯ hære
 ticorꝯ diuerſā blaſphemā, & inſerte ſunt cōtinenteſ ita, Macarij heretici ex libello oblato piſſi
 ſimo magno p̃ncipi Cōſtātinuſ cuiꝯ eſt initiū. Pacis dei q̃ exuperat oēm ſenſum, capitulū ē. Pie
 tas vna & ſola diuina volūtatē. Tanquā nos exiſtēte i eo & alia volūtatē ſiue reſiſtēte, atq; cōtra
 ria diuina eiꝯſ & potēti volūtatē, ipſoſſibile em̃ eſt in vno eodēq; Chrō deo nro duas ſimul circa
 idipſm cōtrariā ſeu ſimileſ ſubſiſtere volūtatē Themīſtij heretici ex ſcdo eiꝯ aſſeritico. i. cōtra
 dictorio cōtra ihomū Theodoſij cap. xli. Neq; em̃ idcirco qd ſacer Athanaſiuſ duas volūtatēſ
 ait Chrīm oſtēdiſſe in tpe paſſiōis, etiā duas volūtatēſ ei circūponimus & haſ repugnāteſ adiui
 ce ſecundū iſtaſ tuāſ collectioē. Sed pie ſciamuſ tanq; vniuſ vnā volūtatē Emmanueliſ. Alicubi
 qdē hūanā moueri, alicubi vero deo digne Macarij heretici ex ſermōe tertio cuiꝯ initiū ē. Ad
 uerſuſ ipugnatoreſ qdē ob pietatē inſtātia, vnā em̃ pſonā ſaluatoris Chrī vniuſ de ſctā trinitate
 p̃dicamus, & ſicut vnus eſt ipſe vnā ei volūtatē aſtruimus, quēadmodū & q an nos fuerant
 explanarūt eiꝯſdē ex eodē ſermōe, ſic nos vnā volūtatē Chrī & hanc totā diuinā ſecundū do
 ctoreſ p̃dicamus, Apollinarij heretici & nō memorāt qā volūtatē iſta p̃pria dicta eſt nō hoīſ q
 ex terra eſt, vt ipſi putāt, ſed dei q de celo deſcendit Macarij heretici de ſermōe q d̃ acclamato
 riꝯ ad piſſimū imperatōrē, cuiꝯ ē initiū. Miꝯ qd inuictiſſime dñe, eoſ aut̃ q cōtraria eiſ aſtrux
 erūt ſctōſ patreſ nroſ cōdemnauerūt, & abſolute oēſ q vnā volūtatē deū aſtruxerūt qꝯ vnus
 exiſtit Honoriuſ Romanuſ q vnā volūtatē manifeſtiſſime p̃dicauit. Adā que at̃ & q vnā ope
 rationē dixerūt nō receperūt ſctiſ patribꝯ cognitā vnā viuificā Chriſti opatōem Anthimi hæ
 retici ex ſermōe ad Iuſtinianū imperatōrē, cuiꝯ eſt initiū, dei meminiffe in oī cauſa bonū eſt. Si er
 go vna eſt ſubſiſtētia, & natura dei verbi incarnata ſicut & ē, p̃culdubio & vna volūtatē, & vna
 reuera eſt opatio vnaq; ſapientia, & vna ſciētia vtriq; eſt Macarij heretici ex ſermone q ab eo
 miſſuſ eſt ad Lucā p̃b̃m & monachū Africā, cuiꝯ eſt initiū, q̃le eſt hiſ q in mari periclitant, q
 liſ vero natura etiā in hiſ q oīmodo ſeiuſcīta ſunt vt & iteꝯ vanitati vīx cōdeſcendā. Poſtq; cum
 alia quadā operat̃ natura vnā nō p̃ficiat operationē, Apollinarij heretici de aporiſ, i. de difficili
 buſ inſtrumentū & illud qd hoc mouet vnā naturaliter p̃ficiat opationē. Si ergo vna eſt opatio,
 vna ē ſubſtātia, vna igit̃ ſubſtātia ſctā eſt verbi & inſtrumentū, Macarij heretici ex eodē ſermone
 ad Lucā p̃b̃m & monachū, q̃ propter & ad ſingula q̃ ſiebāt vt quandā cooperatricē qdam mō
 p̃ſertim aut̃ ad hoc ſanctā carnē ſuā aſſumere nitebat, vt oſtenderet viuificare valentē, & ſicut vnū
 iā factū cū eo nō ſecundū naturā videlicet ſed ſecundū diſpenſatiōis vnitionē & virtutē inſolubi
 lem vitæ: quā ineffabilis humanatio nobiſ eſſulit. Etenim qñ archiſynagoga filiā ſuſcitabat dicēſ
 puella ſurge, tenuit manū eiꝯſ viuificāſ qdē vt deus oīm opifici p̃cepto viuificāſ aut̃ iteꝯ & p
 tactū ſanctæ carniſ ſuæ vnā atq; cognatā p vtrāq; operationē oſtendens. Cerniſ quō dicent opā
 ri vtrāq; naturā p̃teritū cū alteriꝯ cōmunionē vnā eiꝯſ opationē, p̃mulgauit. Neq; eum ex eo
 qd ſecundū alterū dixit, viuificāſ vt deus, viuificāſ aut̃ & per tactū, iā ſecundū iſtoſ nouoſ dogma
 tiſtaſ duas viuificāſ & duas opatōeſ intelligere noſ iſtuit Anthimi heretici ex Prophanetico
 id ē acclamatorio ad Iuſtinianū ipatōrē, cuiꝯ initiū eſt, dei meminiffe in oī cauſa, cōueniēteſ aut̃
 de hiſ & idē ſctiſſimuſ p̃ edocuit & in 4. thomo cōmentoꝯ euangelij ſecundū Iohannē ita di
 cens, ideo & cū mortuoſ ſuſcitaret nō verbo tñ, neq; deo digniſ p̃ceptiſ reperitur eſſe ſalua
 tor, ſed quandā cooperatricem & viuificā, p̃ſertim aut̃ ad hoc ſanctā ſuā aſſumere nitebat,
 vt oſtenderet viuificare valentem, & ſicut iam factā cū eo. Etenim qñ archiſynagoga filiā ſuſci
 tabat dicent. Puella ſurge tenuit manū eiꝯſ ſicut ſcriptū eſt, viuificāſ qdem vt deus mādato oīm
 opifice, viuificāſ aut̃ & iteꝯ per tactum manuſ vnā & cognatā per vtrāq; operationem
 oſtendens.

Sextesynodi Constantinopolitane.

ostendens. Dum igitur proprium intellectus deo digne operatio sciamus omnem sciam, vnam autem eandemque quod vtriusque deo decibile operationem esse sumus edocti. Quomodo non confiteamur ex hoc vnam eandemque omnem esse sciam, ut diximus vnus Christi & secundum deitatem eius, & secundum eius humanitatem Constantinus piissimus imperator dixit: Sufficiens sunt etiam, quod hodierna die sunt gesta, quia vero in Christo amabilis nostrae Reipublicae, causis occupamur, iubemus Constantinum, & Anastasium gloriosissimos patricios, Prolycutum quoque & Petrum gloriosos exconsules ex persona nostra pietatis cum sancto & vniuersali vno concilio in reliquis conuentibus iueneri, postquam patris causae plurima & praecipua capitula coram nostra pietate iam peracta sunt.

Actio Duodecima.

In nomine domini & deatoris Iesu Christi dei saluatoris nostri, imperantibus a deo coronatis serenissimis nostris dominis. Flauis Constantino, data. xxij. die mensis Martij, indictione nona. Residentibus quoque gloriosissimis patricijs, & consulis, ex latere venerandi Sessus piissimi & Christi amatoris imperatoris nostri Constantini, omnibusque sanctissimis & deo amabilibus episcopis fuisse in eodem Trulli secretario, ex ordine residentibus, propositis in medio sacro sanctis Christi dei nostri Euangelijs. Constantinus deo amabilis diaconus hic sitae sanctae dei Catholicae atque Apostolicae magnae Ecclesiae, & Primicerius deo amabilium notario Georgij sanctissimi archiepiscopi Constantinopoleos dixit: Omnia idem minute & ob exactissimam comprehensionem orthodoxae atque immaculae nostrae Christianae fidei consideras. Hoc autem sanctum & vniuersale vniuersum concilium nouit quod in praeterito conuentu dum relegeret, quasi acclamatorius Macarij ad piissimum & a deo coronatum dominum nostrum, & magni Imperatoris factus interloqui dignatus est eius deo instructa serenitas chartas quasdam ei fuisse porrectas a Macario, non autem eas usque hactenus relegisse, sed & has subsequenter in sancto proferre concilio, quatenus earum sciam percipere debeatis. Prae velox igitur astat Iohannes gloriosissimus patricius, & questor missus a piissimo & serenissimo magno Imperatore chartas quasdam deferens, & suggerimus quod videt, gloriosissimi iudices & sanctum concilium dixerunt, interim eorum quae dudum gesta sunt, consequenter proueniat lectio. Et relecta sunt, gloriosissimi iudices & sanctum concilium dixerunt, ingrediat Iohannes gloriosissimus patricius & questor. Et ingressus est. Gloriosissimi iudices & sanctum concilium dixerunt. Prosequatur Iohannes gloriosissimus patricius & questor, cuius rei gratia ad nos venit, Iohannes gloriosissimus patricius & questor dixit: Benignissimus & a deo conseruandus dominus noster, & magnus victor Imperator de chartis in transactione memoratis, quae ei oblatae sunt a Macario coartatus amore dei coronatoris sui, & inquisitionem faciens chartas quas mecum deferat atque codices contradidit mihi iubens per me haec sancto vno offerri concilio, quatenus eorum debeatis discussionem efficere, & hoc per me dignatus est insinuare vobis quod nequaquam eas usque hactenus legit a deo munita eius mansuetudo, sed nec subscriptionem earum inuenisse at eas intra hos codices vna cum hominibus caritatis sicut conspiciatis misit, & omnia sigillata. Gloriosissimi iudices, & sanctum concilium dixerunt. Chartae quae prolatae sunt atque codices a Iohanne gloriosissimo patricio & questore suscipiantur, & porrectae sunt duae chartae habentes sigillum ex cera exprimentes monogramma Constantini domini, fuisse autem & praememorati codices idem sigillum habentes. Gloriosissimi iudices & sanctum concilium dixerunt: Memoratus patricius & questor debitum iussis Imperialibus exhibens ad propria repetat. Supscriptae autem chartae lectiones obmittantur. Et accipiens Antiochus religiosus lector & notarius sanctissimi patriarchae Constantinopoleos vnus ex codicibus relegit habentem praescriptionem, ita sermo acclamatus apud piissimum & pacificum magni imperatoris Constantini a Macario episcopo Theopoleos. Et dum ad modicum lectio fieret, gloriosissimi iudices, & sanctum concilium dixerunt, quod quasi acclamatorius dicit, liber etiam in transactionis praesente piissimo, & a deo confirmato magno Imperatore, & in altero codice lectus, superfluum existit & hunc denuo legi, chartula vero quae cum eodem codicillo inuenerat est, relegatur, & accipiens idem Antiochus religiosus lector, & notarius relegit, continens ita. Adnotatio mense septembrio die. 22. feria. 5. indictione septima. Zacharias episcopus Claudiopoleos & Georgius episcopus Adrafi Hysauriae, & Tyberius diaconus & notarius direrunt. Misit nos sanctissimus patriarcha noster ad sanctissimum patriarcham Constantinopoleos, deferentes ad relegendum in notis, & excepit vnus nostrum Tyberius diaconus & notarius. Et ascendentes nobis in patriarchium, egressus est Chartofilax, & diximus ei, quod nuntia de nobis, & dixit quod causa est, & diximus ei, volumus ingredi salutare vestigia eius, & dum lectio fieret gloriosissimi iudices & sanctum concilium dixerunt, quoniam & virtus quae in praesenti charta continetur nihil ad praesentem pertinet causam prouidimus, nec huius fieri lectionem, reliqua vero relegatur. Itaque accipiens religiosus Antiochus alterius codicem relegit habens exemplar epistolae Sergij quondam patricij Constantinopoleos ad Cyrum episcopum Fasidis habentem in verbis ita, apparuit quod nobis statim, & a primo experimento vehementia, & sedulitas sensus deo amabilitatis vestrae, nunc autem multo amplius per haec quae scripsit, solertiam eius atque diligentiam addidimus, insinuans quippe relegisse diuinam iussionem fortissimi, & a deo conseruandi

uandi nri imperatoris ad Archadiū reuerendū p̄sulē insulæ Cypri cōtra Paulū priorē maligni cœtus Acephalorū, & inuenisse p̄dictā piā iussione prohibentē duas in Christo deo nostro dicere operatiōes, interrogauit nos p̄ notionē suā, utrū oporteat duas p̄dicare operatiōes, an vnā dicere in dño operatiōē. Vñ nos simplici & cōpendioso sermone vtimur, & q̄ nra sunt sciā perhibemus. Afferimus igit q̄ in sctis q̄dem magnis, & vniuersalib⁹ cōcilijs nulla de hoc motio facta est, nec inuenire est de hmōi q̄stione diffinitionē quālibet esse prolata à q̄dā orthodoxorū concilio, nōnullos vero probabiliū patre scimus, & p̄cipue sctiss. Cyrillū Alexādrīæ archiep̄m in q̄busdā scriptis suis vnā viuificā operatiōē Christi veri dei nostri dicentes, sed & Menas sanctæ memoriæ q̄ndā archiep̄s à deo cōseruādæ huius regiē vrbis sermonē cōposuit acclamatū ad Vigilū quondā sctissi. papā antiquæ Romæ, in q̄ & ipse simili modo vnā voluntatē, & vnā magni dei & saluatoris nostri Iesu Christi opatiōē astruxit, & vt prudentissima vestra diligentia relegēs vigore q̄ in eo cōtinet agnoscat, necessario, p̄fatū sermonē trāscribi fecimus subnectentes testimonia diuersa ad stabiliendā propositā intentionem, & hunc vnā cū nostris literis ad eā destinare p̄cepimus. Qm̄ igit asseruit vestra reuerentia Leonē sctiss. papam Romanū in eo q̄ dicit, operat̄ em̄ vtrāq; forma cū alterius opinione duas operatiōes in Ch̄so vero deo nostro tradere, atq; p̄dicare oportet eā, scire q̄ multis ex impio schismate malitiosis viris aduersum pietatis dogmata decertantibus, & aduersum p̄dicti egregij patris epistolā latrantibus q̄ cōiter, ut est, rectā fidei fundamentū existit, diuersi probabiliū catholicæ ecclesiæ doctores ad iustā & verā aduocationem p̄dictæ eplæ assurrexerunt, & nullū horū scimus dixisse quod in p̄senti libro duas operatiōes Leo sctiss. asseruisset, sed vt nō oēs hos ad mediū deducentes literas extendamus vnus eorū q̄ plurimā ob doctrinā veraciū dogmatū ab oibus laudē adeptus est, eulogiū dico venerabilis memoriæ quondā Alexandrinorū pastore, librūq; integrū pro p̄fata scripsit epistola testimoniū ad p̄ntem ptinens textum superius memorato sermōi subnecti post paterna testimonia fecimus. Neq; ergo eos q̄s scim⁹ pie, p̄ superius dicta epistola, ppugnasse, neq; aliū quemq; deo inspirabiliū ecclesiæ institutore vīq; hodie duas operatiōes in Ch̄so deo nro reperit astruxisse. Si qs vero de solertioribus oīdere ualuerit quemq; pbabiliū, & deo inspirabiliū patre nostrorū q̄s dogmata catholicæ struunt ecclesiæ, duas operatiōes in Christo dicere tradidisse opportunū est p̄ oīa seq̄ oīno eū necesse est nō solum secundū sensum seq̄ sctōrū patre dogmata, sed & eisdē uocibus uti cū illis nihilq; penitus innouari. Quæ igit nouimus, p̄positi capituli grā hæc sunt. Suscipiens at deo amabilitas vestra, & sequenter ea q̄ à nobis missa sunt relegēs q̄ sunt ædificatiōes q̄dē in hmōi sermōibus atq; opusculis ipsis sciā deo & p̄ribus ascribat, gratis aut̄, p̄ nostra exoret humilitate, & horū rescripta velociter ad nos dirigat, & post finē lectōis huius epistolæ idem religiosus Antiochus relegit ex eodē codice sermonē q̄si Menæ q̄ndā patriarchæ Cōstātinopoleos ad Vigilū papā Romanū, & dū hic relegeret gloriosissimi iudices, & sctm̄ cōciliū dixerūt: Superflua etiā p̄ns lectio sermōis existit, q̄a penitus fictus, & falsus est, eo q̄ neq; in repositis gestis hic sitis uenerabilis p̄riarchij epistolæ Menæ sanctæ memoriæ huius regiæ urbis antistitis sermo q̄ dicit Menæ ad Vigilū inuenit, sed & in superius posita tertia actione dū relegeret primus liber gestorū scti q̄nti cōcilij inuenti sunt additi tres falsi q̄terniōes hūc sermonē astruentes, reliq; vero eiusdē codicis relegant. Itē relegit idem religiosiss. Antiochus exemplaria se primæ & octauæ actiōis scti & uniuersalis q̄nti cōcilij trāscripta actis principalibus reiacentibus in uenerabili patriarchio, Dūq; hæc igit relegerent gloriosissimi iudices, & sctm̄ cōciliū dixerunt, Iādudū & p̄ntes septima & octaua actiōes dū relegeret sctm̄ q̄ntū cōcilium declarate sunt nobis, sed & in memoria habemus q̄ tunc p̄secuti sunt ex pte apostolicę sedis antiq̄ Ro. falsa tā fuisse p̄dictā septimam actiōem, eo q̄ sint fallaces duo libelli q̄ in ea cōtinent, q̄si porre cti à Vigilio, Iustiniano, & Theodoro piæ memoriæ, & sup̄flua existit etiā p̄fata: duarū actionū lectio. Item q̄q; porrectus est a sup̄ascripto religiosiss. Antiocho alter codex quē & relegit, cōtinens ita: Exemplar epistolæ Sergij Cōstātinopolitani ad Honorij papam Romanū. In tm̄ uobis sctissimis in oibus vnanimite spūs cōstringimur, ut studeamus oīm cōsilio rum nrorū, & actiōum tuos sacratiss. hrē p̄sidentes, & nisi plurimū locoꝝ distātia seiūgeret, hoc utiq; quidie gereremus uestre honorandæ unanimiq; fraternitati munito munitoq; nosmet ipsos circūspicientes cōsultū, attū qm̄ nobis & iam sermo atque absq; labore lra q̄d studemus ipartit, cōfestim ea p̄ q̄bus hoc scribimus enarramus, an aliqd̄ certum tps cum aduersus Persas à deo cōfirmatus dñs nr̄, & magnus uictor ip̄erator pmouebat exercitum, p̄pter certamīa à deo sibi traditæ Ch̄so amabilis reip. & ad partes Armeniæ puiciæ puenisset, unus ex principibus ipiæ partis Seueri execrabilis noīe Paulus, nullis locis apparens ad eius pietatē accessit, sermonē p̄ sua errabunda hærese p̄ferēs. Et hoc p̄fecto dūtaxat satisfaciēdo in q̄bus p̄ssima eius ac regalis magnanimitas cum cæteris em̄ donis dei etiā diuinorū dogmatum locuple-

Nn tari

Sexte synodi Constantinopolitane.

rari scia meruit, dū redarguisset, atq; depōasset prauā eius impietate, pphanis eius astutijs sanctæ nrae ecclesiæ vt verus eius ppugnator recta atq; imaculata ē diuerso ptulit dogmata, inter q̄ & vnus opatiōis Christi veri dei nri mētiōē effecit, post aliqd vero tps idē a deo cōfirmatus ioperator i puicia Lazoz adueniēs recordatus est disputatiōis, quā (sicut diximus) fecerat ad Paulū illū hāreticū cū pntia Cyri sc̄ssimi tūc qdē eiusdē Chro amabilis Lazoz puincię metropolitanā sedē tenētis. Nūc aut magnā Alexādrīa regētis. Predictus igit sc̄ss. vir his auditis eius serenitatē rēdit nescire subtili vtrū vnā an duas opatiōes Chri veri dei nri astruere necesse sit. Ergo p iussione eius pietatis p literas pprias interrogauit nos p̄dictus sc̄ss. vir vtrū vnā opatiōē, an duas in saluatore nro Christo necesse sit dicere, & si q̄s noscamus sc̄tōz ac b̄ssimoz patz vnā dicētes opatiōē, vñ nos q̄ nostre crāt sc̄iæ p nostra rescripta ei significauimus, dirigētes etiā sermonē adclamariorū Mene sc̄ss. qndā patriarchæ huius a deo cōseruādæ regie vrbis porrectū ab eo hic pnti Vigilio sc̄tē memorię p̄decessori sc̄tatis vestræ hntē & diuersa testimonia paterna de vna opatiōe, & vna volūtate saluatoris nostri Christi veri dei nostri, nihil tñ ppriū penitus in hmōi nostris rescriptis pmulgauius, sicut suppetit nosse vos sacratiss. & vnāimes relegētes eoz q̄ missa sunt exēplaria, & silētiū qdē ex illo tpe hmōi suscepit caplin. Quia igit añ paruū tps coopante gratia dei q̄ oēs hoies vult saluos fieri, & ad agnitiōē veritatis venire pio zelo fortissimī, ac inuictis, magni ioperatoris excitatus Cy rus sc̄ss. Alexādrīæ magnę ciuitatis patriarcha, & coisfrater nri, & cōsacerdos deo amabilis, & modeste adhortatus ē eos q̄ in magna ciuitate Alexādrina, q̄ Euticetis & Dioscori, Seueri q̄q; & Iuliani sunt deo odibiliū lāguētes ad catholicā ecclesiā accedere. Et post multas disputatiōes & labores q̄s cū nimia prudētia & saluberrima dispēsatiōe i hac cā ipēdit hoc qd festinabat, p supernā grām ordinauit, factaq; sunt iter vtrāq; ptes dogmatica qdā capitula i qbus oēs q̄ antea qdē in diuersas portiōes diuersi fuerūt, paucosq; sibi Dioscoroz atq; Seueoz hāreticos scribētes coadunati sunt cū sc̄ss. & sola catholica ecclesiā & vnus grex Chri veri dei nri. Oīs Christo amabilis Alexādrīę populus factus ē, & penē vniuersa cū eis Aegyptus, & Thebais & Libia, & ceterę Aegyptiæ dispositiōis regiōes q̄s olim cōsiderabāt, vt diximus i innumerabilē copiā hārefum multitudinē discissas, nūc at bñplacito dei, & studio p̄dicti sc̄ssimi Alexādrinorū antistitis vnū labiū facti sunt oēs, vna vox & i vnitatē spūs rectæ ecclesiæ dogmata cōfiteñt. Ex his at q̄ dicta sunt atq; stabilita, vnū existit capitulū de vna opatiōe Christi magni dei, & saluatoris nri. His itaq; pueniētibus Sophronius venerabilis mōachus, q̄ vt ex nūc auditu didicimus Hierosolymoz p̄sul ē ordinatus. Necdū em hac tenus eius ex more sinodica suscepimus apud Alexādrīā tūc tps positus cū p̄fato sc̄ss. papa, qñ sicut diximus admirabilē illā circa eos q̄ dudū hāretici fuerāt deo bñplacito vnitatē cōponebat, atq; cū eo de eisdē capitulis ptractabat aduersatus ē, & cōtradixit ad vnus opatiōis capitulū duas oīno opatiōes Christi dei nostri dignū ingens cōseri, p̄noiato at sc̄ss. papa, p̄seri testimonia ei q̄rundā sc̄tōz patz nroz pferēte dispersim in qbusdā opusculis suis vnā opatiōē asserētū, ad hanc q̄q; & ex abūdanti ingente q̄ multotiēs sc̄ti patres nostri, vt lucrarent plurimā aīaz salutē, dū talia emergerēt capitula deo placitis dispēsatiōibus ac placidi fuisse vidēnt nihil de subtilitate rectoz ecclesiæ dogmatū exagitātes & dicētes, q̄ oporteat vtiq; etiā i pnti, dū tātoz nullū, dū populi salus p manibus ponit, nihil de hoc p cōtētiōē altercari. Idcirco q̄ (sicut dictū est) etiā a qbusdā sacris patribus vox hmōi dicta ē. Nihilq; de hoc lādāt rectē fidei rō, memorat⁹ deo amabilis Sophronius talē dispēsatiōem nō accepto tulit. Quia igit p hoc cū literis eiusdē sc̄ss. cōministri ad nos cōiūxit, de hoc q̄q; etiā apud nos sermonē mouēdo iūstēns, vt de talibus adimeret capitulis post factā vnitatiōē vox vnus opatiōis, dux hoc arbitrati sumus. Quō em nō eēt dux & valde onerosum, qñ hoc resoluerē, euertēre q̄ erat futurū qdē oēm illā cōcordiā atq; vnitatiōē q̄ bñ fuerat effecta tā ap̄ Alexādrinā magnā ciuitatē, q̄q; p vniuersas sub ea puincias q̄ nullo tpe vsq; nūc acq̄uerant, nomē saltē supplicat diuini atq; laudabilis patris nostri Leonis, aut sc̄tē & magnæ atq; vniuersalis Calcedonē, cōciliij mētiōē facere, Nunc uero p̄clara & magna voce i diuinis missaz arcanis hoc p̄dicātes, Multis igit a nobis de hoc motis sermōibus ad p̄noiatū venerabilē Sophroniū, postremo adhortati eū sumus testimonia nobis pferre sc̄tōz & pbabiliū patz illoz vcz q̄s oēs cōiter doctores confitemur, & eoz dogmata legem sanctæ dei cognoscūt ecclesiæ duas noiati & ip̄is verbis opatiōes in Christo dicēdas tradētia, ille aut hoc facere penitus nō ualuit. Nos uero cōsiderātesicipiēte ex hoc inter q̄sdā hic cōtētiōē exardescere, & sciētes q̄ semp ex hmōi decertatiōibus ille hārefum dissensiōes effectæ fuerūt, necessariū iudicauimus oē studiū ponere ad sedādū atq; amputādū tā lē superflūū verborū cōflicū, & ad sēpēdictū sc̄ss. Alexādrīæ patriarchā scripsim⁹, ut postq̄ vnitatiōē cū his q̄ pridē reperiebāt deo auxiliāte cōposuit, de cetero nullū permitteret unā aut duas pferre opatiōes i Christo deo nostro, magis aut sicut sc̄tā & vniuersalia tradiderūt cōcilia

cilia, vnū eundēq; filiū vnigenitū dñm no. Ie. Christū vēr; deū opatū cōfiteri, tam diuinā q̄q; humanā, & oēm deo decibīlē, & hoīe dignā opationē ex vno eodēq; incarnato verbo indi- uisē, pcedere, & ad vnū eundēq; redigere, eo q̄ vnus qdē opatōis vox, q̄q; à qbusdā sctis di- cta est patribus, verūtū peregrina videri, & perturbare aures q̄rundā suspiciatū ad perempti- onē hāc, pferri incōfule, atq; secundū subsistentiā vnitā; in Christo deo nostro duar; natu- rar; qd nō est, vnq; nec fuit. Sifr autē & duar; operationum dictio multos scādalizet, vtpote à nullo sctō; & pbabiliū ecclesiā institutō; edictā insuper & cōsequēs ei est p̄dicare volun- tates cōtrarias hñtes, tanq̄ deo qdē verbo salutarē volēti adimpleri passiōē, hūanitate vero eius obfistētī eius voluntati & resistente. Et perinde duo cōtraria volētes introduci qd īpium est, īpossibile q̄ppe est in vno eodēq; subiacti duas simul, & erga hoc īpm cōtrarias subsistere voluntates. Nā salutaris deū gerentiū patrū doctrina operāptiū instruit, q̄ nunq̄ intellectuā- liter aiata dñi caro separatim, & ex appetitu p̄prio cōtrario nutui vniti sibi secundū subsisten- tiā dei verbi naturalē motū suū effecisse, sed qñ & q̄lē & q̄tā ipse deus verbū volebat, & vt ple- nius dicat, quēadmodū corpus nostr; regit & ornat & disponit ab intellectuāli, & rōnali aīa no- stra, ita & in dño Chro tota hūana eius conspersio ab ipsius verbi deitate semp in oībus mota dei mobilis erat secundū Nisēū Gregoriū dicētē cōtra Eunomiū ita, secūdū qd deus erat filius īpassibilis, vtiq; est & īmortalis. Si q̄ autē passio de eo in euāgelio dicit, p humanitatē, pfecto q̄ suscipiebat passiōē hmōi operatus est, operat q̄ppe vere deitas per corpus qd circa ipsam ē oīm salutē, vt sit carnis qdē passio, dei autē operatio. Hanc igit (ut dictū est) cōtētiōē incipi- entē accendi vidētes, necessarium iudicauimus attritas potius sctō; patr; voces, & synodicē definitas semper seq, & neq; q̄ raro à qbusdā patribus dicta sunt, & nō circa hāc intētiōē ha- bētibus q̄si planā & inambiguā de eis doctrinā exponerent ad regulā & legē per oīa dogma- ticā reducere, q̄le est & quod de vna operatiōe ab eis dictum est, neq; itē; q̄ nullatenus dicta sunt à pbabilibus patribus, nunc vero à qbusdā pferunt, duas inquā operatiōes tanq̄ dogma ecclesiasticū pferre, & ad vltimū stetit, ac placuit q̄tenus p̄dictus Sophronius venerabilis nul- lū sermonē de cetero de vna siue duabus operatiōib; mouere debeat, sed ei sufficiat p̄fata, cau- taq; attrita sctō; patr; recta traditio atq; doctrina. His itaq; cōtentus sēpe noiatus venera- bilis vir, & hāc custodire certificās, petimus nos etiā per epistolā de his ei p̄bere rñsum, q̄te- nus hmōi epistolā (ut ait) oñdat his q̄ forsitan īterrogare eū de p̄dicta q̄stīōe voluerint. Qd & alacriter egimus, & ille qdē in his hinc enauigauit, nup autē p̄issimus & à deo coronatus dñs n̄r apud Edeffinā demorās ciuitatē pios ad nos apices fecit p̄cipiētes, yt paternā illa testionia defloremus q̄ cōtinent in libro dogmatico, sicut dictū est, facto à sanctā memoria Mena ad sctiss. Vigiliū de vna opatōe, & vna volūtate, & hēc à deo īstructē eius serenitati dirigere de- beremus, qd & ad effectū p̄luxim⁹. Nos at q̄ dudū mota sunt memoriē retinētes, & tumultū q̄ ex huiuscemodi moriōe cepit sciētes suggestimus eius p̄issimē serenitati p mediocrē n̄ram suggestionē, & scriptā ad excellētissimū sacellariū īperialē cōsequēter huius capituli oēm sub- tilitatē hor; q̄ à nobis p hoc actitata sunt, & q̄ nō opteat de hmōi īq̄sitōe p̄scrutari, sed per- manere ī attrita patr; doctrinā quā oēs cōsonāter cōfident de hmōi q̄ōne, & cōfiteri vnigenitū filiū dei q̄ veraciter deus simul & hō est, eūdē opari diuinā & hūana, & ex vno eodēq; incarnato deo verbo, sicut qd occurrētes iā sumus effati īseparabilē, atq; īdiuise oēm diuinā atq; hu. opā- tiōē pcedere. Hoc nāq; nos Leo īstituit manifeste phibēs, agit em vtraq; forma cū alterius coīone qd p̄p̄riū h; ī qbus rescriptū piē iussiois ab eius māsuētis, suscepim⁹ fortitudie, q̄ à deo cōseruādā eius serenitatē cōdecet cōtinētē. His igit oībus à p̄ncipio ita pueniētibus rōnabile simul, & necessariū iudicauim⁹ de his q̄ parti mēorata sunt cognitionē dare v̄rā fr̄nē atq; vna nīmībtitudini p exēplaria q̄ à nobis directā sunt, & ad hoc hortamur vos sacratissimi hāc oīa legere, & deo placitā ac plenīf. cha. q̄ ī vobis ē, nūc q̄s se q̄ntes si qd āplius, minusve īueneritis, hoc p datā à vobis grām adimplere, atq; p sctās syllas v̄ras vnā cū v̄rā optabili sospitate q̄q; sup his vobis fuerit placita significare. Itē relectū ē ex eodē codice rescriptū eplē Honorij pa. Ro. ad eūdē Sergiū, cōtinēs ita. Scripta f̄n̄itatis v̄rā suscepim⁹ p q̄ itētōes q̄sdā & nouas vocū qō- nes cognouim⁹ itroductas per Sophroniū quēdā tūc mōachū, nūc vero ep̄m Hierosolymor; vrbis cōstitutū aduersus frēm n̄m Cyz. Alex. antistitē vnā ope. d. n̄r i Ie. Chri cōuerfis ex hē resi p̄dicatē q̄ deniq; ad vestrā f̄nit. Sophronius veniēs, q̄relāq; hmōi deponēs multiformiter eruditus pet̄it de his q̄ à vobis fuerat īstructus pagialib; sibi syllab referari, q̄z l̄rā; exēplar in- tuētes satis p̄uide f̄ni. vestrā scripsisse laudam⁹ nouitatē uocabuli auferētē, qd posset scādalū simplicib; gnare. Nos ei q̄ puenimus op; ābulare ei vero duce deo puenimus usq; ad mēsurā rectē fidei, quā apli ueritatis scripturā; scā; funiculo extēderūt cōfiteētes d. Ie. Chri. mediatō- rē dei & hoīm, opatū diuinā media hūanitate verbo dei naturā vnita, eūdēq; opatū hūana īn- effabilē atq; singulariter adsumpta carne discrete, icōfule, atq; icōuertibiliter plena diuinitate

N n 2 & qui

Sexte synodi Constantinopolitane.

& q choruscavit i carne plena diui. miraculis, ipe est & carnis affectus plene deus hō passionis & opprobrij opat vnus mediator dei & hoim in vtrifq; natu. verbū caro factū. & habit. in nobis, ipe filius hois de celo descendēs, vnus atq; idē sicut scriptū ē, crucifixus dñs maiestatis dñi cōster diuinitatē nō posse ppeti hūanas passiōes, & nō de celo, sed de scā ē assumpta caro dei genitricē, nā p se veritas i euāgelio ita ingt, nūlius ascēdit in celū nisi q de celo descēdit filius hois q ē in celo pfecto nos instrues, q diuinitati vnita ē caro passibilis iestabiliter, atq; singulariter, vt discretē atq; incōfūse, sic diuinitē videret cōiūgi. Vt em stupēda mēte mirabiliter manētibus vtrarūq; naturarū differētijs cognoscat vniri. Cui apls cōcinēs ad Corint. ait. Sapientia loqmur inter pfectos, sapientia vero nō huius seculi, neq; picipū huius seculi q destruūt, sed loqmur dei sapientia in mysterio absconditā, quā pdestinauit deus an secula in gloria nram, quā nemo principū huius seculi cognouit. Si em cognouissent nunq dñm maiestatis crucifixissent. Dū pfectō diuinitas nec crucifigi potuit, nec passiōes hūanas expiri, sed ppter ineffabilē cōiunctionē hūanā q; naturē, idcirco & vbiq; deus dī pati, & hūanitas, & locū diuinitas descēdisse, Vñ & vnā volū. fate-mur dñi nostri Iesu Christi, qā pfectō à diui. assumpta ē nostri natura, nō culpa illa pfecto q an pctm creata est, nō q post puaricationē vitiata ē. Chrs em dñs in similitudinē carnis pcti veniēs pctm mūdi abstulit, & de plenitudine eius accepimus. Et formā serui suscipiēs habitu inuētus ē vt hō, qā sine pctō cōceptus de. f. f. etiā absq; pctō ē ptes de scā & immacu. virgie dei geni. nul-lū expiens cōtagiū vitiatē naturā, carnis ei vocabulū duobus modis sacris eulogijs boni maliq; cognouimus noiari sicut scriptū ē. Nō pmanebit spūs meus i hoibus istis, qā caro sunt. Et apłus Caro & sanguis regnū dei nō possidebūt, & rursum, mēte serui legi dei, carne at legi pcti, & vido aliā legē in mēbris meis repugnātē legi mētis meā, & captiuū me trahentē in legē pcti q est in mēbris meis, Et alia multa hmoi i malo absolute solēt intelligi vel vocari, in bono at ita, Esaia ppheta dicēte, veniet ois caro i Hierusalē, & adorabit in cōspectu meo, Et iob, i carne mea vido deū, & alias, Videbit ois caro salutare dei, Et alia diuersa nō ē assumpta sicut pfati sumus à saluatore vitiata natura q repugnaret legi mētis eius, sed venit q̄rere, & saluare qd pierat. i. vitiatā hūani gñis naturā, Nā lex alia in mēbris, aut volūtas diuersa nō fuit, vel cōtraria saluatoris, qā su p lege natus ē hūanē cōditōis. Et siqdē scriptū ē, nō veni facere volūtatē meā, sed eius q misit me patris. Et nō qd ego volo, sed qd tu vis p̄r, & alia hmoi, Nō sunt hāc diuersa volūtatis, sed dispē fatōis hūanitatis assumptæ, Ista ei ppter nos dicta sunt, qbus dedit exēplū, vt affēqmut vestigia eius, pius mgf discipulos ibuens, vt nō suā vnusq; nrm, sed potius dñi in oibus pferat volūtatē. Via igit regia incedentes dextrorsum vel sinistrorsum venatorū laq̄s circūpositos euitantes ad lapidē pedē nostrū minime offendamus, idumeis. i. terrenis atq; hāreticis relinqntes. Nec vesti-giū qdē pedis sensus nri terrā. i. prauā eorū doctrinā oimō atterētes ad id qd tēdimus hoc ē fines primos puenire possimus, ducū nostrorū semita gradiētes, & si forte qdā balbutiētes vt ita dicā nisi sunt, pferentes exponere formātes se in specimē nutritorū, vt possent mētes ibuere auditorū. Nō optet ad dogmata hāc ecclesiastica extorq̄re, q neq; synodales apices sup hoc examinātes, neq; auctoritates canonice visē sunt explanasse, vt vnā vel duas energias aliq; psumat Chri dei p-dicare, q̄s neq; euāgelicē, vel aplice līx, neq; synodalis examinatio sup his habita visē sunt termi-nasse, nisi fortassis sicut pfati sumus qdā aliq; balbutiēdo docuerūt cōdescēdentes ad informādas mētes atq; intelligētiās puulorū, q ad ecclesiastica dogmata trahi nō dñt, q vnusq; in sensu suo abūdās videt scdm p̄priā sniam explicare. Nā qā do. Ie. Christus filius ac verbū dei p quē facta sunt oia ipe sit vnus opator diuinit. atq; humanita. plene sunt sacre literē luculētius demonstrātes Vex at, ppter opa diuinit. atq; humanita. gemine opatōes dñt deriuatē dici vel intelligi. Ad nos ista p̄tinere nō debēt reliqntes ea grāmaticis q solēt puulis exq̄sita deriuādo noia vēdicare. Nos ei nō vnā opatōem, vel duas do. Ie. Christū eiusq; scdm spi. sacris literis pcepimus, sed multiformiter cognouimus opatū. Scriptū ē ei. Si qs spm Christi nō hz, hic eius nō ē. Et alibi nemo p̄t dī-cere do. Ie. nisi in. f. f. diuisiōes vero gratiā sunt, idē at spūs, & diuisiōes ministrationū sunt, idē at do. & diuisiōes opationū sunt, idē uero deus q opat oia in oibus. Si ei diuisiōes opationū sunt multę, & oēs deus in mēbris oibus plene corporis opat, q̄to magis capiti nostro Christo do. hāc pnt plenissime coaptari: ut caput & corpus unū sit pctm, ut pfecto occurrat sicut scriptū ē in uirū pfectū, in mensura etatis plenitudinis Christi. Si ei in alijs. i. in mēbris suis spūs Christi multi-formiter operat in q uiuūt, mouent, & sunt, q̄to magis p semetipm mediatorē dei & hoim ple-ne ac pfectē multiq; modis & ineffabili cōfiteri nos cōiōne utriusq; naturā cōdecet opatū: & nos qdē scdm sanctiōes diuinorū eloq̄orū optet sape uel sp̄are, illa uidelicet refutātes q qdē nouę uoces noscunt sc̄tis dei ecclesiis scādala gñare, ne aut duarū opationū uocabulo offensi sc̄tātes Nestorianos nos uesana sapere arbitrent aut certe si rursus unā operationē. d. n. I. Christi faten-dā eē cēseremus, stultā Euticianistaz attonitis auribus dementiā fateri putemur. Præcauentes ne q̄z inania arma cōbusta sunt, eorū cineres & diuinus ignis flāmiuomaz denuo renouet q̄stio-num, sum-

nū, simplr atq; veraciter cōfiteōtes do. Ie. Christū vnū opatorē diuī atq; hu. naturę electius at
bitrātes vt vani naturę pōderatores otiose negotiātes, & turgidi aduersus nos ilonēt voci-
bus Ranaꝝ phl̃, quā vt simplices & hūiles spū ppli chřiani possent remanere ieiuni. Nullus ei
decipiat p phlā discipulos pīcatōꝝ, eoꝝ ei doctrinā seqntes oīa argumēta scopulose dispu-
tatōis callide, atq; fluctuaga itra eoꝝ retia sūt collisa. Hęc nobiscū frnitas vřa p̃dicet, sicut &
nos ea vobiscū vnanimiter p̃dicamus, hortātes vos vt vnus vel gemīe nouę vocis ductū opa-
tiōis vocabulū aufugiētes, vnū nobiscū d. Ie. Chri. fi. dei viui, deū veriss. i. dua. naturis opatiūū
diuini. atq; huma. fide orthodoxa, & vnitate catholica p̃dicetis. Et supscriptio: Deus te inco-
lumē custodiat dilectis. atq; sc̃tis. ff. Gloriosi. iudices & sc̃ta syno. dixerūt. Optet ad nos affer-
ri regesta ac dogmatica scripta q̃ exposita sūt a Sergio q̃dā p̃riarcha huius re. vr̃b. siue ad Ho.
vel Cyri. vel Sophro. aut etiā alias p̃lo. seu ab Honorio ad Serg. factā sup p̃nti dogmatica q̃o-
ne reiacēti i sacro chartophilaciū huius venerab. p̃riar. vt cōferāt cū codicibus q̃ p̃iss. do. nr̃o
p̃ricipi a Maca. oblatis sūt, & nūc relecti, Georgius igit deo ama. diac. & chartophi. huius sc̃tis.
magne ecclesię cū oī festinātia p̃gēs i chartophilaciū venerab. p̃riarchij eadē re gesta q̃ dicta
sūt deferat, & scripta referat, Serg. deo ama. diaco. & chartophilax dixit: Sicut iussit vřa sc̃a sy-
nodus cōfessū vado, & q̃ta iuenire potero mecū deferā. Gloriosi. iudi. & sc̃ta syno. dixerūt. Quę
p̃missa sūt ab eodē Georg. deo ama. diaco. & chartophilace ad effectū pueniāt. Hi at q̃ exci-
piūt q̃ gerūt in hac gesta sc̃ta nr̃a syno. eāt vnā cū Iohā. reuerē. ep̃o ciui. Regitā. Georg. deo
ama. ep̃o Cizici, & Domecio ep̃o Plusiados ad Maca. & ondat ei tā illos duos li. & chartaceū
q̃ternionē q̃ cū eis ē, & sc̃iscitēt ab eo si vere hęc opuscula eiussē existūt Macarij. Silr̃ at ondat
ei & tres codices, & illā vnā chartā q̃ nūc q̃ corā nob̃ relecta sūt, si hęc vtiq; sūt q̃ ipse obtulit
nr̃o p̃iss. dño, & mag. ipatori, & rñfū q̃d eis dederit, statī ad nos pducāt. Et paululū recedētes
p̃fati reuerēdis. ep̃i vna cū Pau. & Iohā. magnificis a secretis atq; ip̃ialibus secretarijs, & Aga-
thōe religo. lectore & notario sc̃tissimi p̃riar. Cōstātinop. Et veniē. ad Maca. atq; paulopost
reuerētes dixerūt. sc̃dm iussio. vřa gl̃ia, sc̃tē vřisq; synodi p̃gentes ascēdimus i venera. p̃r-
chiū, & itrātes vnā cellā in q̃ ē Maca. sicut iussistis iterrogauī eū illos duos li. q̃ i noie eius sup-
scripti sūt, & vnū q̃ cū eis ē chartaceū, & q̃ternionē, & si opus. eius existūt. Qui Maca. accipies
ea & reuoluēs, ac ip̃icies dixit. Etiā dñe. p̃ certo mea opuscula sūt, & recognosco ea. Silr̃ at &
onfi sūt ei tres codices, & vnā charta q̃ hodierna die relecta ē, & aspiciēs ea dixit: Etiā dñe co-
gnosco ea, āno ei p̃terito obtuli ea dño, & vere recognosco ea, Georg. deo ama. diaco. & char-
tophilax igressus i mediū sc̃ti cōcilij dixit iuxta q̃ mihi iussa sūt a vřa gl̃ia, & a sc̃to & vři cōcilio
p̃gēs i chartophilaciū venerabilis p̃riar. codices siue regesta q̃ iuenire potui defero, ad q̃d vo-
bis placuerit gloriosiss. iud. & sc̃ta syn. dixerūt: Offerat Georgi? deo ama. diaco. & chartoph.
ad relegēdū, & cōferēdū cū codicibus a Maca. porrectis p̃iss. nr̃o p̃ricipi codices siue regesta
q̃ detulit. Et accipies Antiochus religi. lector & nota. Georgij sc̃tis. archiepi Cōstātinop. co-
dicē siue regestū diuersarū epistolā. Sergij q̃ndā p̃riarche Cōstātinop. relegit epistolā eiussē
Sergij ad Cys. q̃ndā ep̃m Lazicę, & collata ē cū codice Macarij q̃ platus ē p̃ Iohā. gloriosiss. q̃
storē & cōstitit. Itē platus ē alius codex siue regestū relectū silr̃ p̃ eūdē religiosū Antiochū hñs
epistolā Sergij q̃ndā p̃riar. Cōstātinop. ad Honorij q̃ndā papā Ro. & collata ē cū codice q̃
a Maca. datus ē p̃iss. p̃ricipi, & cōstitit, silr̃ plata ē a Sergio deo ama. diaco. & charatoph. ep̃i
stola auctē. latina Honorij quodā papē Ro. ad Serg. quodā p̃riarchā Cōstātinop. vnā cū ei?
iterp. & col. ē eadē latīa epist. p̃ Iohā. reuerēdis. ep̃m ciuit. Portuēsis q̃ vnus extitit de cōcilio
antiq̃ Ro. & cōstitit. gloriosiss. iudices dixerūt: Cognitōem accipies sc̃tm vřm & vře cōci. eoꝝ
q̃ nūc relecta atq; col. sūt, tā de Serg. q̃ndā p̃riar. huius reg. vr̃b. q̃ de Hono. q̃n. papa Romāo,
ad hęc & Sophronio q̃n. pat. Hierosolymoz. q̃ ei visa fuerit, p̃sc̃q̃t. Sc̃ta syn. dixit: Sc̃dm iter-
locutionē gl̃ia vřa de his q̃ nob̃ relecta sūt, tā de regestis scriptis a Ser. epistolā. q̃ & auct.
epistola Honorij latīa. Ad hęc etiā & de synodicis Sophronij q̃ nob̃ iā relecta sūt accurati? de
eis p̃tractātes futuro secretario vob̃ gloriosiss. q̃ opportuna sūt dicimus, Gloriosiss. iud. dixerūt
Hoc q̃dē sc̃ta syno. pagat. P̃iss. uero atq; a deo cōfirmāndus dñs nr̃ & mag. Impator deū coro-
natorē suū clemētia i oibus imitatus & p̃niam expectās Macarij p̃ nos idignos eius famulos
vestrā sc̃iscitat sp̃ sc̃tam & uniuers. syno. si forsītā eo p̃cenitēte post depositōem a sc̃tā vřa syn.
in eo p̃petratā in ppria sede restituedus ē. Sc̃ta syno. dixit, iueteratū Macariū in ip̃ietatis do-
gmatis & nō solā vniuersam Chřo amab. plebē q̃ hanc a deo cōseruandā reg. urbē inhabitat
euerhōe turbulēta putantē testimoniaq; sc̃toꝝ & p̃bab. pat̃z fallantē, & q̃dā q̃dē abscinderi
tē, q̃dā vero addētē, & sc̃dm q̃d ei videbat in deuia mittētē p̃issimū & a deo coronat. nostrū
principē p̃ oblatos ab eo codices, sed & a solis ortu usq; occasum p̃ literas suas, & per hoies q̃s
mittebat uniuersos perturbantē, & a fide uera segregantē, & iuste atq; regulariter a p̃otifica
li habitu denudatū nullatenus diuina regula de cetero suscipit in doctoris sedere sedere, ne ex

Sexte synodi Constantinopolitane.

hoc ppria suae hæreseos multo amplius recrudescere faciat intelligentiā, & fiant iuxta quod scriptū est nouissima illius deteriora prioribus, & maxime cū diuersis vicibus in pñtia pñssimi nostri dñi & magni iperitoris, & cuncti nostri cōcilij interrogatus sit si seqtur, & vnā cū oībus cōfitei in dño nro Iesu Christo sicut duas naturas, ita & duas uolūtaates naturales, & duas opatiōes naturales, & eo nullatenus accepto ferēte, sed & cōfirmāte q̄ dudū ab eo ipie definita sunt, & ipsis sermonibus astruente, q̄a si mēbratim incidat, & iacter in mare, ego neq; in duas voluntates, neq; duas opatiōes dico in dño nro Iesu Christo vno sanctæ trinitatis. Et ex hoc (ut dictū est) synodice depositū & anathemat, nullo mō hunc Macarium de cætero, sicut superius dictū est, hoc sanctū cōcilium in sacerdotali suscipit sede, sed & execramur, & extra terminos à deo cōseruādæ huius regiæ vrbis hunc fieri, vnā cū ei familia sentientibus, Reuerendiss. epi ac venerabilis clerici q̄ sub sede sunt Antiochiæ ciuitatis accedētes ad gloriosiss. iudices dixerūt: Petimus vestrā gloriā suggerere pñssimo, & à deo coronato nostro dño, & magno iperatori altēz p Macario q̄ fuerat archieps nō ad pōtificale sedē Antiochiæ puenire, ut nō sit vidua hmoi sedes, Gloriosiss. iudices dixerunt, secundū q̄ considerata sunt à scō & vniuersali uestro cōcilio, & iuxta petitionē reuerēdissimoz epoz, religiosoz, q; clericoz, q̄ sub iure sunt sedis Antiochenæ ciuitatis ecclesiæ uestra sancta synodo in futuro secretario quē pmissa sunt super Sergio, Honorio, atq; Sophronio opere adimplete.

Actio Decimatertia.

A N noīe dñi & dñatoris Iesu Christi dei & saluatoris nri, iperantibus à deo coronatis ac serenissimis nostris dñis Flauijs, Cōstantino quidem pñssimo & à deo coronato magno pñcipe perpetuo Augusto & iperatore anno. xxviii. & post cōsulatū eius à deo instructæ mansuetudinis ann. o. xii. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōseruandis eius fratribus anno. xxij. die. xxviii. mensis Martij indictione nona, Præposito uenerando sessu pñssimi & Christo amabilis nostri iperitoris Constantini in secretario sacri palatii, quod cognominatur Trullus, & per iussione eius deo instructæ serenitatis ex persona eius, præsētibz & audientibus Cōstantino gloriosissimo exconsule, patricio, & curatore imperialis domus Hormisdæ. Anastasio gl. excōsule patricio & loci seruatore comitis imperialis excubiti. Polyucto glo. excōsule. Petro gloriosissimo excōsule. Cōueniēte q; & scō ac vniuersali cōcilio qd p iperiale decretū cōgregatū est i hac à deo cōseruādā regia vrbe. i. Theodoro & Georgio venerabilibus pñs, & Iohāne venerabili diac. locū pñstantibus scōssimi acbtissi, Agathonis papæ antiq̄ Ro. Refidētibz q; gloriosiss. patricijs & consulibus, & oībz scōssis, & deo amabilibus epis p ordinē in eodē secretario Trullo ppositis i medio sacrosctis Chri dei nostri euāgelij. Cōstātinus deo amā. diaco. huius sancte dei catholicæ & aplice magnæ ecclesiæ, & primicerius deo amabiliū notarior. Georgij scōss. pñarche huius à deo cōseruādē regiæ vrbis dixit. Meminit sanctū & vñ vestre cōciliū, qd cū pcedētī cōuētū interlocutū est à gloriosiss. iudicibus q̄tenus pñssimū pmulgaret intētū sup Georg. Honorio & Sophro. qndā patriarchis, & pmisit qd in altero hoc pageret. Et q̄a postea q̄ cōsiderata sunt à vfo scō cōcilio vt puenirēt, atq; cōfirmarent sup Macario petierūt reuerēdiss. epi q̄ sedi subiacebant Antiochenę ciuitatis, & religiosi clerici ad suggerēdū pñssimo ac sereniss. nro dño & magno pñcipi altēz pmoueri in sede Antiochenæ ciuitatis, & suggerimus ad qd placuerit. Gloriosiss. iudices & sanctū cōciliū dixerūt, Relegant acta pñerita, & relecta sunt. Gloriosiss. iudices dixerūt: Prosequat sanctū & vñ vestre cōciliū q̄ in añ latis ab eo pmissa sunt, Sanctū cōciliū dixit: Scdm pmissiōnē q̄ à nobis ad vestrā gloriā facta est retractantes dogmaticas epistolā q̄ à Sergio quōdam patriarcha huius à deo cōseruandæ regiæ vrbis scriptæ sunt tā ad Cyz. q̄ tūc fuerat eps Phasidis, q̄ ad Honoriiū quondā papā antiq̄ Ro. Silf autē & epistolā ab illo. i. Honorio rescriptā ad eundē Sergiū, hasq; inuenientes oīno alienas existere ab apostolicis dogmatibus, & à definitiōibus scōss. concilioz, & cunctoz pbabiliū patz, seq uero falsas doctrinas hēreticaz, eas oīmodo abiicimus, & tanq̄ aīas noxias execramur, qz aut. i. eorundē ipia execramur dogmata, hoz & noīa à scō dei ecclesia pñci iudicauim⁹. i. Sergij qndā pñsulis huius à deo cōseruādæ regiæ vrbis q̄ aggressus ē de hmoi ipio dogmate cōscribere. Cyri Alexandriæ, Pyrrhi, Petri, & Pauli, q̄ & ipsi pñsulatu functi sunt i sede hui⁹ à deo cōseruādæ ciuitatis, & silf eis senserūt. Ad hęc & Theodori qndā epi Faran qz oīm suprascriptaz psonaz mētionē fecit Agatho scōss. acter bñssimus papa antiq̄ Ro. in suggestiōe quā fecit ad pñssimū, & à deo cōfirmatū dñm nostrū & magnū iperatore, eosq; abiicit, utpote contraria rectæ fidei sentientes, qz anathemati submitti definimus. Cū his vero simul pñci à scō dei catholica ecclesia, simulq; anathematizari puidimus & Honoriiū q̄ fuerat papa antiq̄ Ro. eo q̄ inuenimus p scripta q̄ ab eo facta sūt ad Sergiū q̄ oībz eius mentē secutus est, & ipia dogmata cōfirmauit. Pertractauimus at & synodica Sophronij venerabilis memorię qndā archiepi sanctę dei Hierosolymoz ciuit. & hęc repētiētes

reperiētes cū vera fide cōuenientia, aplice & sanctoꝝ atq; pbabiliū p̄m doctrinis paria, vt-
 pore q̄ sunt, orthodoxa recepinus, & vt salubria sanctæ catholicę & aplice eccl̄iæ suscepimus
 & nomē eius inferi sc̄tis dyptichis sc̄tę ecclesię iustū esse iudicauimus. Gloriosissimi iudices
 dixerūt. Satisfaciēs interrogatōi sc̄tū v̄m & v̄le cōciliū ppter psonas q̄s & pposuimus, id ē,
 Sergij & Honorij q̄ndā p̄iarchę, necnō & Sophronij venera. mēorię, q̄ fuit archieps Hiero-
 solymoz affecuta ē, & de Pyrrho, Paulo, & Petro, & his q̄ndā p̄sulibus huius à deo cōseruādę
 ciuitatis, sup his & Cyri q̄ fuerat papa Alexādrię, & Theodori q̄ndā ep̄i ciuitatis Pharā inter-
 loquat ad Georgiū deicolā diaconū & charthophylacē huius sc̄tissimę magnę dei eccl̄. q̄ten-
 in mediū, pferat ad legendū q̄q; reiacēt in venerabili p̄iarchio siue synodica dogmatica opu-
 scula, vel epistolas supscriptas psonaz, & nos eas p̄cipiamus cognitionē. De petitōe vero q̄
 facta est à reuerēdissimis ep̄is, & religiosissimis clericis subiacētibus sedi Antiochię magnę ci-
 uitatis, p ordinādo p̄sule in sede Antiochenę ciuitatis suggessim⁹ deo istructis auribus fortissi-
 mi, & à deo muniti n̄i ip̄eratoris. Et iussit eius serenitas decretū sc̄d m solidā cōlēq̄ntiā fieri à
 reuerēdissimis ep̄is & clericis suprascriptę sedis & hoc offerri ei⁹ māfuetissimę fortitudini, sc̄tū
 cōciliū dixit, inq̄rat v̄ra gloria, vt Georgi⁹ deo amabilis diaconus & charthophylax huius san-
 ctissimę magnę ecclesię, q̄tenus ad mediū deducat quasq; siue dogmaticas epistolas, seu &
 alia opuscula quę tā à Pyrrho, Petro, & Paulo, q̄ndā p̄iarchis huius à deo seruādę regię vrbis
 q̄q; à Cyro q̄ndā papa Alexādrię, & Theodoro q̄ndā ep̄o Farā ad retractādū ea, hoc fieri sup-
 fluū iudicauimus, eo q̄ & sc̄ta eoz oib⁹ māifesta ē de vna volūtate & vna opatōe, de hoc vero
 & Agatho sc̄tissimus antiq̄ Romę p̄sul p suggestionē suā eoz reuelauit cōtrariā intētionē, imō
 magis etiā declarauit eos q̄ similia senserūt cū Sergio q̄ exorsus est nouitatē vocis cacodoxā, &
 blasphemā ītrodūcere i catholica ecclesię doctrina, vñ etiā hos cū p̄p̄is eoz scriptis p̄fat⁹ san-
 ctissim⁹ papa p̄iecit. Gloriosissimi iudices dixerūt: Quāq; in oib⁹ orthodoxa sit suggestio san-
 ctissimi, ac terribilissimi Agathonis papę & veritati cōueniēs, attē oīno necessariū existit, vt p̄-
 noiataz personaz scripta ad mediū pducant sc̄d m anteriore interlocutionē quā fecim⁹, vt
 in ampl⁹ manifestet sc̄ta earūde psonaz. Sc̄tū cōciliū dixit: Postq̄ ob accurat⁹ cognoscendū
 de Pyrrho, Paulo, & Petro, atq; Cyro, q̄ fuit papa Alexādrię, & Theodoro q̄ndā ep̄o Phara-
 nitano iussit v̄ra gloria. Georgi⁹ deo amabilis diacon⁹ & charthophylax hui⁹ sc̄tissimę magnę
 dei ecclesię ad mediū deducat, q̄ à supradictis psonis dogmatice scripta sunt, q̄ten⁹ oibus satis-
 faciat, q̄d & ip̄i in oibus Sergij errorē secuti sunt. Georgius deo amabilis diaconus & char-
 thophylax dixit: Sc̄d m q̄ dudū in anteriori actōe interlocutū est v̄m sc̄tū & vniuersale cōciliū.
 Tūc egressus perquisiui q̄ iusseratis, & primū q̄d inueni in charthophylacio venerabilis p̄iarch-
 ij sup hęc q̄ à me, plata sunt etiā epistolā Cyri ep̄i q̄ tūc fastidis fuerat missa ad Sergiū q̄ndā
 p̄iarchā huius à deo cōseruādę regię vrbis ante. lvi. annos per quartādecimā indictionē p̄te-
 riti circuli interrogas per eādē epistolā p̄dictū Sergiū de quēstione operationū. Similiter &
 alterā epistolā directā ab ipso Cyro ad eundē Sergiū, postq̄ ab episcopatu fastidis trāslatus ad
 sedem Alexādrię magnę ciuitatis insinuante vnitate factā cum his q̄ Theodosiani dicunt
 vna cū exēplaribus satisfactionis de vnitate quę puenit inter hosipfos Theodosianos, & p̄di-
 ctum Cyz, pariterq; & Theodori quondā episcopi Pharanitani libros diuersos, platos ex bi-
 bliotheca venerabilis p̄iarchij inter quos & epistolam eiusdem Theodori ad Sergiū episco-
 pum Arsenuitā de vna operatione similiter, & interpretationis diuersoz paternoz testimonio-
 rum, excussi vero ex eadē bibliotheca, & alios sex libros hñtes scripta Pyrrhi q̄ factus est post
 Sergiū p̄iarcha huius à deo cōseruādę regię vrbis, plurima hoz manu eius s̄cepta sunt de vo-
 luntate & opatōe, & q̄busdā alijs, similiter aut ptuli ex charthophylacio memorati venerabi-
 lis p̄iarchij regestū diuersaz epistolaz Pauli, q̄ fuit post eundē Pyrrhū p̄iarcha huius regię
 vrbis, in quo iacet epistola scripta ab eodē Paulo ad sanctę memorię Theodoz, q̄ fuit papa
 Roman⁹ de vna volūtate, & tres p̄phoneticos, i. acclamatorios tomos eiusdē Pauli ad sanctę
 memorię q̄ndā ip̄eratorē n̄m, & p̄m p̄ssimi n̄i dñi & magni imperatoris de volūtate &
 opatōe, ad hęc & Petri q̄ factus est p̄iarcha post eundē Paulū huius regię vrbis, similiter &
 regestū diuersaz epistolaz, in quō est epistola eiusdē dogmatica scripta ad Vitalianū sanctę
 memorię quondā papā Romanū. Et vtraq; p̄ manibus habeo ad q̄d vobis placuerit. Sc̄tū cō-
 ciliū dixit. Libros atq; regesta vel chartas quas p̄ manibus habet Georgius deo amabilis dia-
 conus & charthophylax sanctę huius magnę ecclesię hęc suscipiētes hi q̄ à nobis excipiūt per
 ordinē relegāt. Et accipiēs Antiochus religiosus lector & notarius duas epistolas à Cyro scri-
 ptas ad Sergiū vna cū p̄nominato satisfactionis exemplari relegit sic continēti in verbis. Deo
 honorabili mihi domino benigno principi pastoz patri, patrum vniuersali p̄iarchę Sergio
 à Cyro humili vestro prompto me existente. Rræsentē suggestionē porrigere deo honora-
 bili meo domino diuersę mihi subibant cogitationes, & in duabus sentētijs animā partiebar.

Sexte synodi Constantinopolitane.

Putasne, inquit, docenti consentiā. Altiora te ne quæsieris, & potiora te ne scrutatus fueris, & claustra labijs imponēs filere studeā, aut auscultē in eū q̄ dicit. Quærēs quære, & apud me mane. Deinde in hoc meip̄m sufficēter examinās, & iā scribēdi fūnebā fidutiā, cū ter beatitudinis vestræ à deo inspiratā doctrinā in mēte p̄cipere satisfactus q̄ vnū ē duobus, siue etiā vtrūq; ex hoc mihi cōquiret. Aut em̄ in quā suscipiar, aut p̄ oīa emendabor in his q̄ suggerunt ita se se hñt, dū dignus fuisset effectus deo honorabilis p̄ssimis vestigijs à deo confirmati nostri dñi simulq; & deo imitabilē eius cōdescensionē indeptus fidutiā capiebā diuinā iussione eius serene nitatis relegēdi quæ ad Archadiū sc̄tissimū archiep̄m Cypri cōtra Paulū primatē ep̄oꝝ nimis deo decēter cōstructa est, cuius laudabilis ac deo amabilis verē est oīs q̄dem intētus piā immaculatā nr̄æ fidei rectitudinē allegās, duas ante operatōes in dño nostro Iesu Ch̄so, vt post vñtionē dicat phibentē eā inueniens abnuebā & pferre tentabā honoratissimā Leonis eplam, duas operatōes cū alterutrū, s. cōione, quēadmodū docet sc̄tissimus meus dñs manifestissime pclamantē. Ex hoc ergo deinceps nobis exorto sermone veneradā suggestiōē deo inspirabiliū vestroꝝ ac relegendā iubeat suscipere quæ dicebat ac putabat p̄fatē piā iussione esse rescriptū, mentionē em̄ faciebat illius Pauli, q̄ & Sauli, sed & iussioes exemplares, & intentū eoꝝ quæ in eo scripta fuerāt, admittere. Opportune ergo nūc silentiū gerere, & nequaquā contradicere p̄stuebat, ad vero deo eruditā doctrinā cōfugere didici venerabiles eius syllas postulans pmereri liq̄dus declarātes, q̄lter duas operatōes post vñtionē dicere recusantes in vna. i. singulari operatōe hoībus diuinis eloquijs possumus cōcludere tā qd̄ passibile, q̄ qd̄ impassibile ē ipsius ineffabilis disp̄satōis saluatoris nr̄i Iesu Ch̄si, q̄tenus à deo illustrata cōditōe deo instruitōꝝ vestroꝝ illuminata ip̄eritiā nr̄a forsitā vel in hoc imitabilī pinguissimā atq; fertilē terrā, seminatūq; verbi granū libēter suscipiēs ad fœcūditatē saluū pducatur, deo acceptas deniq; sui ofones solitæ ministrare tā meæ paruitati, q̄q; his q̄ me cū sunt, benignus meus dñs digne. Et subscriptio. Cyrus humilis exorās p̄ honoratissimā vitā deo honorabilis mei dñi suggesti. Aliā eplam eiusdē Cyri scriptā ab Alexādria p̄prio dño p̄ oīa à deo honorādō, atq; ter bñssimo benigno pastore pastori, p̄ri p̄m vñ p̄iarchæ Sergio Cyrus humilis vester fœcūditatē, & itē spiritālē fructificationē p̄ deo acceptabiles oratiōes bñtudinis deo amabilis mei dñi q̄ cōcurrit doctrinā p̄ssimōꝝ tp̄ibus à deo cōseruādōꝝ, & veraciter Ch̄so amabiliū dñōꝝ nr̄o rū, & nūc p̄mereor ter bñssimo meo dño primitias suggerere. Notū em̄ facio, q̄ oēs q̄ dicunt dogmatis Theodosianōꝝ circa hāc Alexādrinōꝝ Ch̄so amabilē ciuitatē clerici vna cū his q̄ in dignitatibus & militibus clarēt, insuper & q̄ ex plebe sunt, in milibus cōstituti per tertiam Iunij mēsis adunati sanctæ nostræ catholicæ dei eccl̄iæ itēmerabilia nobiscū dei mysteria per ceperūt, ad hoc adducti p̄manēre p̄fecto bñ placito oīpotētis dei cōsilio per collatā mihi doctrinā tā à p̄ssimis, ac inuictissimis nr̄is dñis, q̄q; à deo inspirati dñi mei sanctitate, vt per hoc stabilitet secundū qd̄ scriptū est in cōfrequentatōibus dies festus vsq; ad cornu altaris. Si at oportet veracius dicere, nō in cōfrequentatōibus tm̄, neq; vsq; ad cornu altaris, sed & in oēm Alexādrinōꝝ Ch̄so amabilē ciuitatē, eiusq; cōfinia vsq; ad nubes ip̄as, & vltra hāc cōlestibus officijs in pacē sanctæ ecclesiæ, & in his q̄ ad eadē cōuertunt lētātibus. Qualiter aut hāc adunatio, affecuta est subtiliter p̄sumēs suggesti p̄ssimis auribus inuictissimōꝝ, ac serenissimōꝝ nostrōꝝ dñōꝝ per cōfamulū meū Iohannē deo amabilē diaconū, q̄ adfuit in oībus quæ mota sunt, & certus sum, q̄a & in hoc acceptat vltimū suū famulū sanctissimus meus dñs, quæ so nāq; ter beatissimū meum dñm, quatenus cognitōem oīm faciēs, si qd̄ mihi vitali motione forsitā defuit, aut per ignorantia de competentibus frustratus sum emendare exiguum suum famulū opus em̄ hoc deo honorabilium vestrorum est, q̄ omnibus diuinis scripturis decoramini, & desuper viribus perficimini.

¶ Subscriptio.

CYrus humilis episcopus orans pro deo honorabilis mei domini vitā suggesti.
¶ Exemplar satisfactionis factæ inter Cyrum quondam papam Alexandriæ, & eos qui erant ex parte Theodosianorum.

¶ Dño Christo vero deo nostro oībus p̄fulgenti, oīesq; ad saluberrimā, & verā eius fidē dirigenti, & in vñ eādēq; sanctā suā ecclesiā cōuocanti p̄sentem satisfactōem facimus, p̄ vñtate sanctæ dei ecclesiæ mēsis Maij, die. 4. in dictiōe sexta.

¶ Satisfactio facta à Cyro, misericordia dei ep̄o per diuinam sanctiōem benignissimōꝝ atq; triumphatorū dominōꝝ nostrōꝝ locum exhibente apostolicæ sedis huius Alexandriæ episcopo amabilis ciuitatis.

Capitulum Primum.

¶ Si quis non confitet̄ patrem, & filium, & sp̄m sanctum trinitatem consubstātionalem, vnam deitatem in tribus subsistentijs, Anathema sit.

Capitulum secundum.

¶ Si quis nō cōfiteat̄ vñ sanctæ trinitatis deū verbū, q̄ ante secula sine tēpore natus ē ex patre, & descendisse de cœlis, & incarnatum esse ex spū sancto, & dñā nostrā sanctā gloriosa dei genitricē

nitrice, semperq; virgine Maria, & humanatū passum esse ppria carne & mortuū, & sepultū, & resurrexisse tertia die secundū scripturas. Anathema sit.

¶ Si qs non confitet vnus eiusdemq; dñi nři Iesu Chři veri dei nostri tā passiones, q̄q; miracula, sed alterius, & alterius. Anathema sit.

¶ Si qs non cōfiteat ex ip̄a summa vnitōe deū verbū in vtero sanctæ dei genitricis, semp virgini Mariæ cōstituisse sibi p vnitionē carnē ex ip̄a sc̄tā dei genitricis nobis cōsubstantialē aīatā aīa rōnali, & intellectuā vnitōe naturali atq; sc̄d m subsistentiā, & sic pcessisse ex ea vnū existentē incōsufum, atq; indiuisum. Anathema sit.

¶ Si qs non confitet sanctā dominā nřam semperq; virginem Mariā pprie, & sc̄d m veritatē θεοτοκου, id est, dei genitricem, vtpote quæ deum verbum incarnatū concepit, & genuit, Anathema sit.

¶ Si qs non cōfiteat ex duabus naturis, i. deitate & humanitate vnum Chřm, vnum filium, vnā dei verbi naturā incarnatā secundū sanctū Cyrillū, inconfuse, incōuertibilē, immutabilē, siue vnā subsistentiā cōpositā quod est ip̄e dñs noster Iesus Christus q vnus est de sancta cōsubstantiali trinitate, talis Anathema sit.

¶ Si qs vnum dñm nřm Iesum Chřm in duabus considerari dicens naturis, non eundē vnum de trinitate confiteat sempiternē quidem ex patre genitum deum verbum nouissimis autē secūli tēpibus eundē incarnatum atq; genitū ex sanctissima & intemerata domina nřa dei genitricis semperq; virgine Maria, sed alterq; hunc nōscit, & alterq; & non vnum eundemq; secundū sapientissimū Cyrillum in deitate pfectum, & in humanitate eundem pfectum. Ex hocq; folo in duabus contēplandū naturis eundē passum, & non passum secundū aliud, & aliud, sicut idem sanctus Cyrillus ait, & patientē quidē humanitus carne secundū quod homo est, pmanētē vero impassibilē vt deum, in passionibus pprie carnis, eundemq; vnū Chřm & filium opantē deo decicilia, & hūana vna dei viri opatione secundū sanctū Dionysiu sola contemplatione discernens ea, ex quibus vnitiō facta est. Hęc intellectu considerās inconuertibilia, & inconfusa post eorū naturalē, & secundū subsistentiā vnitōe manentia, in hisq; indiuisē atq; inseparabiliter vnū eundemq; Chřm & filium recognoscens, iuxta quod duo adinuicē inconfuse conueniētia considerat intellectu causatiuā eorū contemplationē, & non phantasiā mendaciū, atq; inanibus mentis figmentis, nullatenus vero disungit quasi perempta iam illa quæ in duo est sectiōe ppter ineffabilē & inconfusam, & inexcogitabilē vnitionē dicens sc̄d m sc̄m Athanasiu. Simul em̄ caro, simul dei verbi caro, simul caro animata rōnalis, simul dei verbi caro animata rōnalis, sed ad diuisionem p partes huiusmodi assumit vocem, Anathema sit.

¶ Si qs non anathematizat Arriū, Eunomiū, Macedoniū, Apollinarē hæreticos, Nestoriū, Euticem, nec nominabilem, & Cyrum, & Iohānem, & Egeotas, & omnes qui quocūq; modo contraxerunt duodecim capitulis sanctissimi Cyrilli, & penitentiā non egerunt, sed in hoc errore sunt mortui, & quiqui similia eis sapuerunt, aut sapiunt, Anathema sit.

¶ Si qs non anathematizat scripta Theoderiti, quæq; sunt cōtra rectā fidē, & sanctū Cyrillū, & epistolā quæ dicit Ibae, & Theodog; Mobsuestenū & scripta eius, & si qs nō suscipit scripta sancti Cyrilli, & maxime quæ sunt cōtra Theodog; & Theodoritū, Andrēaq; & Nestoriū, & quiqui similia eis vnū sue eorū senserūt, aut sentiunt, Anathema sit.

¶ Item accipiens idem Antiochus religiosus lector, & notarius codicē Theodori q fuit ep̄us Farā, relegit librum eius scriptū ad Sergiū quondā ep̄m Arsinuitā Aegyptiacæ dioceseos in quo continebat ita. Omne quicqd describit seu locutus, siue operatus dñs per mentem & sensum atq; sapiam organa quæ dicunt αἰσθητικὰ, & dixit, & operatus est, & sic eius tanq; totius & vnici vna operatio verbi mentis, sensibilis, & organici corporis cuncta dicant. Eiusdem ex eodē sermone. Qm̄ quidē primordialiter ppter quandā diuinā & sapientissimā dispensationē somniū, & fastidiū, esuriē, & sitim admisit, qñ voluit, maxime vero etiam in his motum horum & quietē ad illam omni potentissimā ac sapientissimam verbi operationē applicamus, & ex hoc vnam vnus eiusdēq; Christi operationē appellamus. Eiusdē ex eodē sermone. Assatim vt opinor nobis sermo discutiēdo monstrauit, qā oīa quæcūq; scripta sunt de dño Christo, siue dei, seu aīæ, siue corporis, seu vtriusq; aīæ inq; atq; corporis singulariter simul & inseparabiliter agebant, incipiētia qdē, & vt est dicere affluētia ex verbis sapia, & benignitate atq; virtute mediante intellectuāli aīa & corpore pcedentia, & ideo vna est operatio totius, vtpote vnus eiusdēq; saluatoris nostri, hęc oīa & sunt & dicta sunt. Eiusdē ex eodem sermone. Habemus vti q; ex his manifestum, quia dei sunt omnia quæ de Christo audiuius, & credimus siue diuinæ naturæ congruentia siue humanæ, & ideo vna operatio ista tam deitatis eius, q̄q; huma-

Sexte synodi Constantinopolitane.

humanitatis pię nominata sunt. Eiusdem de eodem sermone. Vt sit omnis humanatio à principio vsq; ad finē, & quęq; eius sunt parua, & magna vna veraciter sublimissima, & diuina operatio. Eiusdē ex sermone quē fecit de interpretatōe paternorū testimoniorū. Diuina vero voluntas quę est ipsius Chři, ipsius em̃ voluntas vna est, & hæc diuina. Eiusdē ex eodē sermone. Per hæc igit absq; vlla ambiguitate instrumur, q; oīa salutaris dispensatōis seu diuina, siue humana de saluatore nostro Iesu Chro descripta sunt, p̃cipali qdem, vt est dicere ex diuinitate facultatē, originēq; accipiebat, mediātē tñ itellectuali atq; rōnali ania p corpus gerebant, siue mirificā quandā virtutē dixeris, siue etiā naturalē alterā hoīs motionem, vt est cibi appetitus somnus, fastidium, & dolor, susceptio, tristitia, anxietas, quę etiā per iusitatōem noīm ex cōsuetudine passiones appellant, p̃pię vero naturales sunt motōes per animatum, ac sensuale animal, & ipsa vero quę reuera sunt, & dicunt passiones, crux, mortificatio, plage, cicatrix, ac clauatōes, consputōes, alape. Oīa hæc recte utiq; & iuste vocāda sunt, vna eius deniq; operatio. Eiusdē ex eodem sermone, Intelligēda ergo sunt nobis oīno quęq; sunt circa saluatoris Chři humanatōem diuina & profecto salutaris operatio. Eiusdē ex eodē sermone. Ex his igitur oībus & his & filiis aperte, & satis iuste vna dei operatio, cuncta quęq; sunt p̃pię humanatōes, p̃pria credenda atq; dicēda sunt. Eiusdē ex eodē sermone. Nostra qdem ania non habet insitum talis esse virtutis, vt & naturales corporis p̃prietates ab ea & à semet expellat, sed neq; dñā in tñ apparuit rōnalis ania ipsius, p̃prij corporis, vt etiā quę circa hoc sunt, huic quę sunt insita, id ē, molē, fluxumq; & colorē obtineat, quę & citra hæc vnq; constituat. Quę oīa in dispensatōe Chři saluatoris nostri conscripta, & facta sunt in illo diuino & viuifico corpore, etem absq; mole, & vt ita dicat icorpabilr absq; *παστορας* diremptōe de vulua pcessit, & sepulchro etiā, vt & tanq sup pauimentum supra mare ambularet. Eiusdē ex eodē sermone. Opportunum qdem est nos ita sentire, & dicere oīa quęq; in humanatōe de saluatore Chro esse scribunt vnā cognoscere operatōem, huius autē opificē & creatorē ipsum deum verbum, instrumentū vero humanitatē. Quęq; igit tanq deo, & quęq; humanitati congruētia de eo dicta sunt, oīa ipsius deitatis verbi est operatio. Itē accipies idē religiosus Antiochus librum in sup̃scriptōe continētē. Pyrrhi humilis epi de voluntate, & operatōe. Relegit trinum dogmaticum eiusdē Pyrrhi in quo continebat. Vnum aut vt dictum est tñ rēphendit capitulum Sophronius deo amabilis tanq qui testimonium Dionysii deiloqui doctoris dissimulasset p̃ immutatōem vnus vocis. Congrua qppe in hoc maxime, dicens idē vir, & cautelā hñtia in qbus ait ille. Sed virificati dei nouā quandā dei virilem operationem nobis morigerās. Vnam em̃ in veritate noua continebat eadem charta non maliciose quod absit scdm meum sermone, sed vtpote quę non æqualr noua itelligi valuisset à Cyro sanctissimo hmōi vox est appositā, & p̃ extremitatum qppe negatōem vnā diuinus doctor asserit affirmatiuā faciens, & hāc singulariter exprimens qd aliud q̃ vnā confiteri operatōem tanquā vnus chři secundū sermonem aperte & plane contradidit. Itē relectum est ex regesto diuersarū epistolarū exemplar epistolę Pauli quondā p̃sulis huius à deo conseruādę regię vr̃bis scriptę ad Theodorę quondā papā Romanum. Cuius initium: Ecce q̃ bonum & q̃ iocundum habitare fr̃es in vnum. Habet aut post aliq eadem epistola ita, vnus aut eiusdēq; dei verbi incarnati tā miracula p̃dicamus, quā passiones agnoscimus, q̃s carne pro nobis sustinuit. Vnde & deus dī passus, & filius hoīs de celo descendisse propter illā quę supra recensita est inseparabilem, & secundum subsistentiā duarū naturarū vnitōem, propterea & vnā vnluntatem domini nostri Iesu Chři intelligimus, ne aduersitatem vel differentiā voluntatum in vna eademq; persona domini nostri Iesu Chři adnectamus, aut eum sibi reluctātem doceamus, aut duos volentes introducamus, non pro commixtōe prorsus, vel confusione duarū naturarū quę in eo considerant, hmōi vnus voluntatis vocē p̃ferentes ob peremptōem alterius solā alterā esse p̃nuntiātes, sed quod per hmōi vocem insinuātes quod eius rōnaliter ac itellectualr animata caro ex ipa principali vnitōe ineffabiliter quęq; diuina sunt locupletata eā sibi vniente scdm subsistentiā verbi ipsam diuinā possidebat, & non differentē voluntatē. Itē relecta est ex altero regesto epistola Petri, & ipsius quondā p̃sulis regię ciuitatis ad Vitalianum sanctę memorię q̃ fuit papa Romanus, cuius est initium. Spiritalem nobis lætitiā peperit litera vr̃ę vnanimis & sanctę fraternitatis. Dumq; relegeret eadem epistola hñs diuersa patrum testimonia. Hi q̃ locum gerebāt Agathonis sc̃tissimi papę Romani dixerunt. Innotescimus vestrę glorię quod paterna testimonia quę continent in p̃senti quę nunc relegit Petri epistola circumrescissa deflorata sunt ab eodem Petro, ex hoc quod ondere voluisset suā superuacua voluntatē, & vnā operatōem, intentōem. Gloriosissimi iudices dixerunt. Comperimus diligēter iuxta quę à vestra reuerētia dicta sunt, q̃ talia testimonia quę cōtinent in p̃nti eplā detruncate posita sunt. Et si placet vestro sancto & vlī concilio in amplius hmōi eplę lectio nō pcedat. Sāctum

clum conciliū dixit. Ad hæc quæ gloria vestra nuper locuta est satis, est præsentis epistolæ le-
ctio. Ecce aut scdm quæ iā vestra interlocuta est gloria, siue inquisiuit in mediū venientibus tā
dogmaticis epistolis q̄ scriptis quæ fecerunt Pyrrhus, Paulus, & Petrus quondā p̄iarchæ hu-
ius regie vrbis. Necnon quæ à Theodoro q̄ fuit Pharā ep̄us, & Cyro q̄ fuit papa Alexādriæ,
& ante nostros vestra q̄ gloriæ relictis audit aperte vnā operationem, & vnā voluntatem in
incarnationis dispensatione domini nostri Iesu Christi veri dei nostri eos impie prædicasse
declarātibus omnem satisfactionem vestra gloria debet percipere quod bene atq; iuste eos
iam abiicit Agathon sanctissimus papa antiquæ Romæ p̄ suggestionem quā fecit ad piissimū
ac triumphatorem magnum nostrum Imperatorē, & nos quoq; consonāter cum eo, vtpote
hos aduersa rectæ fidei sentiētes expellit de sacris dyptichis, & anathemate pcelli censuimus,
eorumq; scripta, vt impietate repleta abominamur, & vt exterminio debeāt submitti decer-
nimus. Gloriosissimi iudices dixerunt. Si hi q̄ post Petrum ep̄m fuerunt huius à deo consuā-
dæ regie vrbis, id est, Thomas, Iohānes, & Constātinus vident, seu Epistolas, siue sermones
composuisse de nouitate vocum quæ nup̄ impie in catholicā Ecclesiā intromissa est, eorū ex-
emplaria, siue regeſta, vel authenticā in medium proferat Georgius deo amabilis diaconus, &
chartophilax, q̄tenus & eorū cognitionē p̄cipiens sanctum v̄m concilium quæ equitati con-
ueniunt, decernat, Sift & si vident seu ep̄i, siue clerici, vel monachi, ceteriue quidā libellos ex-
egisse ab his q̄ ep̄atum gesserunt hui⁹ à deo consuādæ regie vrbis de vna operatione, & vna
voluntate etiā hæc p̄uidimus, vt p̄dictus Georgius deo amabilis, & chartophilax ad medium
indiminate deducat, vt & ip̄a scdm iudicium sancti vestri concilij exterminio contradantur,
Georgi⁹ deo amabilis diaconus, & chartophilax dixit. Polyptice domine siue regeſtum in quo
continent exemplaria synodicorū quæ facta sunt tā à Thoma, Iohāne, & Constātino sanctæ
memoriæ quondā p̄iarchis huius regie vrbis, hic mihi p̄ſto est, cum his & authenticā synodi-
ca bullata quæ facta sunt à Thoma sanctæ memoriæ quondā p̄iarcha ad Vitalianum sanctæ
memoriæ quondā papā Romanum, quæ etiā volens ad eum dirigere p̄pter impiorū Sarrace-
norū incursum assidue imminente, vt noſtis & obſeſſionē, quæ facta est p̄ biēnium quo geſſit
ep̄atum non valuit redigere. Et hæc ergo statim vobis iubētibus p̄fero, p̄ſcrutatus sum vero
libellos qui facti sunt à diuerſis ep̄is, seu monachis, siue clericis, ac laicis de voluntate & opatio-
ne diligēter & hos, ptuli, & sunt in chartophylacio ad id quod vobis placuerit. Gloriosissimi
iudices, & sc̄m conciliū dixerunt. Regeſta synodicorū quæ aſſerit Georgius deo amabilis dia-
conus & chartophilax præ manibus habere scriptorū à Thoma, Iohāne, & Constātino, qui
ep̄atum gesserunt huius à deo consuādæ regie vrbis, necnon & authenticā synodica quæ di-
xit scripſiſſe Thomā ad Vitalianū sanctæ memoriæ quondā papā antiquæ Romæ ad mediū
p̄ferat, & hæc ſuſcipiētes, qui à nobis excipiunt ob auditū n̄m omnium relegāt. Et accipies
Agatho religiosus lector, & notarius sc̄tissimi p̄iarchæ Constātinopoleos synodicū authenticū
cum sanctæ memoriæ Thomæ bullatum, & corā oībus bullā quæ in eo p̄ſſa fuerat, auferēs rele-
git hīs in ſupſcriptione ita. Per oīa sc̄tissimo ac b̄tissimo fratri, & conſacerdoti dño Vitaliano,
Thomas indignus ep̄us in domino ſalutē. Cuius initii est: Qui cuncta ex nihilo quidē, vt ex-
iſterēt, ptulit. Quod synodicū collatū est cū regeſto quod, ptulit Georgius deo amabilis dia-
conus & chartophilax, & conſtitit ab initio vſq; ad finē indiminate. Siſt relectum est ex eo-
dē regeſto exemplar synodicorū Iohānis sanctæ memoriæ qui fuit ſiſt p̄iarcha huius regie vr-
bis, continēs in ſupſcriptione ita. Per omnia sc̄tissimo & conſacerdoti Macario Iohānes indi-
gnus ep̄us, quorū initium est: Quis loquiſ potentias domini? Item relecta sunt ex eodē Poly-
ptico atq; regeſto exemplaria synodicorū Constātini venerabilis quondā p̄iarchæ huius re-
gie vrbis, continētia in ſupſcriptiōe ita. Per omnia venerabili atq; sanctissimo conſacerdoti
Macario Constātinus indignus ep̄us, quorū initium est. Alij q̄dem fortasſe maiore modestia,
& comprehēſione multorū. His ergo ab initio vſq; ad finem indiminate relectis sanctum con-
cilium dixit: Auditum accipientes synodica; epistolæ quæ scriptę sunt à Thoma, Iohāne,
& Constātino quondā patriarchis huius regie vrbis, & nihil iuenientes contrarium de ortho-
doxa fide eos ſenſiſſe siue ſcripſiſſe p̄uidimus, vt Georgius deo amabilis diaconus & char-
tophilax huius sanctæ magnę dei Eccleſię in conſpectu vōſtro corā poſitis ſacro ſanctis dei elo-
quijs ſatisfaciat, quod oībus modis p̄ſcrutatus nequāq; reperit libellos ſcriptos fuiſſe à q̄buſdā
atq; oblatos p̄dictis tribus p̄iarchis Thomę, Iohāni, & Cōſtātino vnā voluntatem, & vnā
operatōem aſtruentes in incarnatōis diſpenſatōe vnus de ſc̄tā trinitate dñi n̄i Ieſu Ch̄ſi veri
dei noſtri, & tactis p̄poſitis ſacro ſanctis dei euāgelijs, Georgius deo amabilis diaconus & char-
tophilax iurauit hoc modo. Per has ſc̄tās ſcripturas & deum q̄ p̄ eas locutus est oīa p̄ſcrutatus
non inueni libellos fuiſſe factos à q̄buſdā, & oblatos p̄dictis tribus ſanctis. p̄iarchis Thomę,
Iohāni, & Constātino de vna voluntate, & vna operatōe, sc̄m conciliū dixit, corporali sacra-
mento

Sexte synodi Constantinopolitane.

mento in nostra audiētia & gloriosissimorū iudicum qui nobiscum sunt persoluto à Georgio deo amabili diacono & chartophilace sanctæ huius magnæ dei Ecclesiæ pfectamq; nobis satisfactionē hmōi corporali verbo phibente quod nullatenus sanctæ memoriæ Thomas, Iohannes, atq; Constātinus à quibusdā libellos extorserunt de opatione & voluntate, hos sanctæ memoriæ tres viros, id ē, Thomā, Iohannē, & Constātinū præuidimus in identitate manere, atq; in sacris dyptichis sanctæ ecclīæ recitari, vtpote q in omnibus immaculati, & irreprehensibiles inuēti sunt circa rectā nostrā Chrianoꝝ fidē. Libellos vero quos asseruit Georgius deo amabilis diaconus & chartophilax se habere factos à diuersis psonis sub Sergio, Paulo & Petro statim ad nos pducatur, quatenus horū competēter fiat exterminatio. Et paululū egresus Georgius deo amabilis diaconus & chartophilax: & post modicū regrediens chartasq; diuersas deferēs, dixit: Scdm qd placuit vfo sancto concilio, oēs libellos, professionesq; & cæteras chartas q factę sunt ad pntē dogmaticā motionē ptinētes, q; inuentę sunt in charthophilacio venerabil' pīarchij, pūli, in qbus & alterā latinā epistolā Honorij, q fuit papa Romi. pter illā epistolā eius quæ iā prolata est cum eius interpretatōe. Itē defero & librū mēbranceū habentē exemplaria diuersarū dogmaticarū epistolarū, in quo iacet epistola dogmatica Pirrhi quondā archiepi huius à deo conseruādæ regiæ vrbis quā scripsit ad Iohannē sanctę memoriæ quondā papā Romanū, & oīa defero ad quod vobis placuerit. Sanctū conciliū dixit: Libellos & cæteras chartas quas adseruit Georgius deo amabilis diaconus & chartophilax sanctæ huius magnæ Ecclesiæ ad pntem dogmaticā motionē deducens in mediū proferat, quatenus hæc ptractātes, si contraria rectæ fidei inuenerimus, congruēti exterminio submitti pīcipiamus. Epistolā vero latinā quā in præfenti dixit inuenisse, ac præ manibus habere idē deo amabilis diaconus & chartophilax Georgius Honorij quondā papæ Romani cū interpretatiōe sua, pariterq; & librū in quo continet epistola Pirrhi ad Iohannē quondā papā Romanū contradat ad legendū, vt horū sciam accipiamus, & prolata est hmōi Honorij latina epistola cum interpretatione sua hūis in supscriptiōe ita. Dilectissimo fratri Sergio Honorij, cuius initium fuit Scripta dilectissimi filij nri Sirici diaconi. Habet autē eadē epistola post pauca hæc, necnon & Cyro fratri nro Alexandrinæ ciuitatis præfuli. Quatenus nouæ adinventionis vnus vel duarū operationū vocabulo refutato claro dei Ecclesiæ præconio nebulosarū cōcertationū caliginēs effundi non debeāt vel aspergi, vt profecto vnus vel geminę operationis vocabulū nouiter introductum à prædicatione fidei eximat. Nā qui hæc dicunt, qd aliud nisi iuxta vnus vel geminæ naturæ Chri dei vocabulū, ita & operationū vnus vel geminæ suspiciant esse vel fuisse mediatorē dei & hoīm dñm Iesum Chm sentire vel promere, quod satis ineptū est. Habet autē & circa finē eadē epistola sic: Et hæc quidē qntū ad instruendā notitiā ambigentū scīssimæ fraternitatis vræ per eā insinuandū præuidimus. Cæterę qntū ad dogma ecclesiasticū pertinent quæ tenere vel pīdicare debemus propter simplicitatē hoīm, & amputādas inextricabiles quæstionū ambages sicut superius diximus non vnā, vel duas opatiōes in mediatore dei & hominum definire: sed vtrasq; naturas in vno Chro vnitate naturali copulatas cū alterius cōiōne operātes atq; operatrices confiteri debemus, & diuinā quidē quæ dei sunt operantē, & humanā quæ carnis sunt exequentē, non diuise, neq; confuse aut conuertibiliter dei naturā in hominē, nec humanā in deum cōuersam edocentes, sed naturarū drās integras confitētes, vnus atq; idē humilis & sublimis, æ qualis pī & minor pīe, ipse ante tpa natus, in tpe est, p quē facta sunt secula, factus in seculo est, & q legē dedit, factus sub lege est, vt eos q sub lege erant, redimeret, ipse crucifixus, ipse chyrographū quod erat contra nos euacuans, in cruce de potestatibus, & principibus triumphauit. Auferētes ergo sicut diximus scandalū nouellæ adinventionis non nos oportet vnā vel duas operationes definiētes prædicare, sed pro vna quam quidem dicunt opatione oportet nos vnum operatorē Chm dñm in vtrisq; naturis veridice confiteri, & pro duabus opatiōibus ablato geminæ opatiōis vocabulo ipsas potius duas naturas, i. diuinitatis, & carnis assumptæ in vna psona vnigeniti dei pīs incōfuse, indiuisę, atq; incōuertibiliter prædicare pīpria operantē. Et hoc qdē brīssimā fraternitati vræ insinuandū pīuidimus, qtenus vnus confusionis ppositū vnanimitati vræ scītatīs monstraremus, vt pfecto in vno spū anhelantes parī fidei documēto inspiremur. Scribētes etiam cōibus fratribus, Cyro & Sophronio ātistitibus, ne nouæ vocis, i. vnus vel geminæ opatiōis vocabulo insistere, vel immorari videamur, sed abrasa hmōi nouæ vocis appellatōe vnū Chm dñm nobiscū vtrisq; naturis diuinā vel humanā pīdicet operantē, q̄ hos quos ad nos pīdictus frater & coep̄s nri Sophroni' misit iſtruximus, ne duarū opationū vocabulū dñi pīdicare innitāt, q instantissimē pīmiserūt pīdictū virū esse facturū, si etiam Cyrus frater & coep̄s noster ab vnus opatiōis vocabulo discesserit. Siſt datus est etiam liber in quo continebat epistola Pirrhi quondam pīfuis huius regiæ vrbis ad Iohannem sanctę memoriæ q fuit papa Romanus, cuius initium est:

Dñs &

Dñs & deus noster Chr̃s futurus in cœlo ascendere. Habet aut̃ eadē epistola post aliqua hæc nā q̃ illor̃ videns sic nos ex aduerso positos q̃ sacerdotio fungimur exprobrationibus submitti ab eis q̃ cōstituti sunt à rege, nō derideat ac despiciat nostrū cōciliū vnitate inuēta impietatis, ppriā nostrā instabilitatē faciet, eo q̃ nōdū de duabus naturis destructū sit bellū, & alterā nobis ipsis turbulentiā introducimus. Similiter plati & lecti sunt libelli q̃ supius memorant & cæteræ chartæ, sanctū cōciliū dixit. Cognitionē accipiētes prolator̃ nobis à Georgio deo amabili diacono & chartophilace huius magnæ dei ecclesiæ libelloꝝ, atq; chartar̃, siue alior̃ opusculor̃ cōperimus in vnā eandēq; impietatē cōcurrere. Et p̃uidimus hæc tanq̃ prophana & aīæ pernicioſa cōtinuo ob perfectū exterminii igne cōcremari, & cōbusta sunt. Gloriosissimi iudices & sanctū cōciliū dixerunt. Satis habet & quæ hodierna die peracta sunt.

¶ Actio Decimaquarta.

IN noīe dñi & dñatoris Iesu Christi dei atq; saluatoris nostri iſperantibus à deo coronatis, ac serenissimis nostris dñis Flauijs, Cōstantino qdē p̃iſſimo & à deo decreto magno principe ppetuo Augusto, & iſperatore anno. xxvij. Et post cōſulatū eius à deo instructæ māſuetudinis, anno. xij. Heracleo vero atq; Tyberio à deo cōſeruandis eius fratribus, anno. xxij. die ſecunda menſis Aprilis, indictiōe nona. Reſidentibusq; glorioſiſſimis patricijs & cōſulibus, Et oībus venerabilibus & deo amabilibus ep̃is p ordinē in eodē ſecretario Trulli p̃poſitis in medio ſacroſanctis & immaculatis Christi dei nostri euāgelijſ. Cōſtātin⁹ deo amabilis diaconus huius sanctæ magnæ dei ecclesiæ, & primicerius deū colentiū notariorum Georgij ſc̃iſſimi patriarchæ huius à deo cōſeruandæ regiæ vrbis dixit: Notionē habet, tā vſa gloria, q̃q; sanctū & vniuerſale veſtrū cōciliū qd per. xxvij. diē tranſactū Martij menſis, plati ſunt à Georgio deo amabili diacono & chartophilace huius sanctæ magnæ dei ecclesiæ diuerſi libelli, aliāq; opuscula dogmatica chartacea, & libri diuerſi q̃ & ſunt p interlocutionē veſtri ſancti & vniuerſalis cōciliij qd in antelatis prolati ſunt ex venerabili patriarchio huius à deo cōſeruandæ regiæ vrbis duo libri in mēbranis ſancti quondā Cyrilli ep̃i facta eſt interlocutio cæteror̃ cōcilior̃, Et q̃a in primordijs primi libri tres q̃terniones inuēti ſunt poſiti in ſuperſcriptōe aſtruetes libellū, q̃ dicit Menæ ad Vigiliū tūc t̃pis papā antiq̃ Ro. quē & accuſauerūt q̃ à parte ſunt Agathonis ſc̃iſſi, papæ & apoſtolice ſedis antiq̃ Ro. dicentes falſum eū eſſe, & q̃a poſt lectionē hmōi libri dū legeret, etiā ſc̃ds liber eiufdē ſancti q̃nti cōciliij inuēti ſunt duo libelli q̃ dicebant Vigiliū ad Iuſtinianū quondā diuæ memoriæ imperatorē & Theodorā quæ fuit Auguſta, In q̃bus libellis q̃ apoſtolice ſedis ſunt oppoſuerunt, dicentes q̃ hi libelli falſi exiſtunt, & q̃ popoſcerant eoſdē libros opportune retractari. Vnde ſuggerimus ad qd placuerit. Glorioſiſſimi iudices & ſanctū cōciliū dixerunt: Interim opportune fiat de antelatis lectio, & relecta ſunt. Glorioſiſſimi iudices & ſanctū cōciliū dixerunt: Oportet duos mēbranaceos libros ſc̃i q̃nti cōciliij, q̃ iā à Geor. deo amab. diaco. & chartophilace porrecti ſunt, vt itē ab eo ad mediū deducant vt in ſcrupuloſius cognoscamus, ſi iuxta q̃ memorauerunt locū reſſentātes Agathonis ſc̃iſſi, papæ antiq̃ Ro. hæc in falſa ſunt, ſiſ aut̃ pferri volumē chartaceū auctētici. vij. actōis p̃fati ſc̃i. v. cōciliij, q̃tenus etiā cōſideremus, & cōpetēter retractem⁹, ſi imutlatū pmanſit. Et plati ſunt ijdē duo mēbranacei libri, & uolumē chartaceū ab eodem Geor. deo ama. chartophilace, glorioſiſ. iudices & ſanctū cōciliū dixerūt: Edicat Georgi⁹ deo amab. diaco. & chartophilax ſanctę huius magnæ dei ecclesiæ ſi libri duo q̃ plati ſunt, & chartaceū uolumē, ipſa ſunt q̃ dudū ptulerat. Georgius deo ama. diaco. & charth. dixit: Pro certo dñi hi ſunt duo codices q̃ cōtinēt acta ſc̃i q̃nti vniuerſalis cōciliij, & tomū auctētice ſeptimę actōis eiufdē ſc̃i q̃nti cōciliij, quē admodū & iādudum ptulerunt. Subtilius aut̃ in bibliotheca venerabilis patriarchij ſcrutatus inueni & aliū chartaceū libꝝ eiufdē ſc̃i q̃nti cōciliij, quem & deſero, & ſi uidet ſc̃to veſtro cōcilio iubeat hūc me pferre, ſanctū cōciliū dixit: Libꝝ chartaceū quē Georgius deo amab. diaco. & chartophilax huius venerabilis patriarchij p manibus gerere pſecutus eſt ſc̃i q̃nti cōciliij, pferat ad cōferendū cū duobus mēbranaceis libris iā ab eo platis, & plati ſunt, ſanctū cōciliū dixit: Tranſeat in mediū Georgius deo amabilis diaco. & chartophilax, tactisq; p̃poſitis ſacroſc̃is Ch̃i dei nr̃i euāgelijſ ſatiſfaciat nobis ſi p̃ſignatū hi duo libri & uolumen q̃ſo ea inuenit, & in bibliotheca venerabilis patriarchij percepit, itā etiā nunc ſunt. Tāgens iſgit̃ p̃poſita ſacroſc̃a dei eloquia idē deo amabilis diaconus & chartophilax Geor. dixit: Per iſtas ſc̃tās virtutes & deū q̃ locutus eſt d̃ eas cū ueritate hi duo libri mēbranacei libri ſc̃i q̃nti cōciliij, & uolumen ſeptimę actōis eiufdē S. q̃nti concilij, iuxta quod iā & excuſſi ſunt & plati, ita etiā nunc manifeſta ſunt ſicut & pridē, ea in bibliotheca venerabilis patriarchij inueni, atq; ſuſcepi, & neq; additū eſt quicq; neq; ſubſtractū per me, neq; cū cōſcientia mea à quoq; oīm, ſed & liber chartaceus eiufdē S. q̃nti cōciliij q̃ in p̃ſentia mea inuētus

O o

eſt in

Sexte synodi Constantinopolitane.

est in eadē bibliotheca venerabilis patriarchij inest sicut ibidem inuentus est depositus. Et surge-
tes reuerendissimi epi eisdē scēti cōcilij: assumentesq; in manibus tā prādictos duos libros mem-
branaceos & volumen chartaceū, accurateq; eadē loca insipientes q̄ accusata sunt, eaq; confe-
rentes cū chartaceo libro quē in recētī ptulerat Georgius deo amabilis diaconus & chartophy-
lax, nec nō & cū alijs antiq̄s chartaceis libris eiusdē scēti qnti cōcilij dixerūt hos duos libros i mē-
branis q; plati sunt à Georgio deo amabili diacono & chartophilax huius scēte magnæ regie
vrbis ecclesiæ, & volumen chartaceū septimæ actionis scēti qnti cōcilij diligenter cōsiderantes
secundū qd̄ poposcerūt locū rēpresentantes Agathonis scētissimi papæ apostolicæ sedis antiq̄ Ro-
mæ & hæc cōferentes tā cū nūc plato modico chartaceo libro, quāq; cū alijs libris antiq̄s char-
taceis eiusdē scēti qnti cōcilij, & inuenientes eosdē duos mēbranaceos libros, & volumen charta-
ceū septimæ actionis sibi met qdē consonātes, adiectiones vero habentes tā librū q̄ dicit Menæ
ad Vigilij, & à Vigilio q̄si duos libellos ad Iustinianū diuæ memoriæ quodā imperatorē, Et Theo-
dorā eius coniugem, in qbus libellis ei placuit vt anathemaret Theodorū Mopsuestenū episcopum.
Et epistolā q̄ dicit Ibae, & scripta Theodoriti cōtra duodecim capitula sanctæ memoriæ
Cyrilli Alexandriæ quondā epi, dogmaticæ q̄ putauit his sermonibus definire. Anathematiza-
mus autē & Theodorū quondā epi Mopsuestenū, vtpote q̄ alienus semp ab ecclesijs extitit: &
scētissimis p̄ribus aduersarius, q̄ nō confitet incarnatū esse dei verbū. i. Chrm esse vnā subsistētiā
& vnā psonam, & vnā operatōem, hæc cognouimus quādamodū & affirmāt qd̄ ab apostolica
sede antiq̄ Ro. sunt, neq; scēti neq; scripta fuisse i tpe memorari scēti qnti cōcilij, sed adiectos qdē
eē tres q̄terniōes in prio libro scēti qnti concilij, In qbus videt libellus q̄ dicit Menæ, Post hæc &
secūdo libro circa septimā actionē mutatū qdē fuisse qntumdecimū quaternionem adiectūq;
esse quadrifoliū nō sup̄scriptum ante decimū sextum quaternionem in q̄ferunt duo libri Vigilij
q̄ dicunt facti fuisse ad Iustinianū & Theodorā diuæ memoriæ vtriq; alterā lram habentibus,
hos viros q̄ falsauerunt præfatos duos libros & chartaceū volumen ex illoꝝ vocabulis malicio-
se aduersus recta dogmata hæc interiecisse, eo qd̄ neq; nūc prolatis antiq̄s & imutilatis libris,
eiusdē scēti qnti concilij, neq; in chartaceo libro q̄ in recenti inuentus est apud bibliothecam ve-
nerabilis patriarchij reiacēt iudem ipsi libelli seu Menæ ad Vigilij, siue à Vigilio ad Iustinianū &
Theodorā diuæ memoriæ, sed hos fallaciter inueniētes insertos, vtpote q̄ diabolica opatōe per
eos q̄ hæc falsauerūt sint cōplices, chartaceū qdā volumen qd̄ falsatū est decernimus capsaꝝ lo-
cis, in qbus adiectōes sunt facte, verū libros etiā eos obelis obduci in locis in qbus deprauati sunt
& cassari eos, eos autē q̄ falsauerunt anathemati submitti, & noiatim cū eis anathematizare libel-
lum q̄ dicit Menæ ad Vigilij, & duos libellos q̄si à Vigilio ad Iustinianū, & Theodorā diuæ me-
morie. Macrobius reuerendissimus epis Seleuciæ Hysauriæ dixit. Suggesto vestre gloriæ, & hu-
ic sancto atq; vniuersali concilio q̄ puenit ad me liber scēti qnti concilij, datus mihi à quodā Phi-
lippo mgro militum iperialis obsequij, quem relegens inueni eū falsatum esse in septima actiōe
& interrogans eundē Philippum, q̄ alicubi dedisti hunc librū, dixit mihi q̄ Stephano discipu-
lo Macarij eū dedi. Literæ vero in qbus falsitas libri facta est propriæ manus Georgij monachi
Catamacariū certe sunt, q̄ cū esset patriarcha meus ipse Macarius, ingrediebar in domū eius, &
aspiciebam eundē Georgiū monachum sæpius scribentē, & scio accurate q̄ propriæ eius manus
sunt. Peto itaq; tam vestra gloriā, quamq; sanctū concilium, vt ad medium veniat sup̄scriptus
Georgius monachus, & de hoc iterrogetur, gloriofissimi iudices, & sanctū cōcilium dixerunt.
Georgius religiosus monachus cuius mentio facta est imediata veniat, & ingressus est, glorio-
fissimi iudices & sanctum conciliū dixerunt. In medio assistente Georgio monacho præsens li-
ber ostendat, vt recognoscat si lra propriæ eius manus sunt, q̄ opes additamentū in vi. folio scri-
ptæ sunt. Georgius religiosus monachus intuens i eundē librū dixit. Hic liber q̄ nūc prolatus est
à Macrobio scētissimo metropolitano Seleuciæ mihiq; ostensus est, Philippi mgri militū iperia-
lis obsequij erat. Ipse autē Philippus vicinus erat de parte Stephani q̄ cecidit Catamacariū hære-
ticū, qñ ergo facta est questio inter Theodorū q̄ fuerat patriarcha à deo cōseruandæ huius regie
vrbis, & præfatum Macariū de sede tulerūt à paribus libelloꝝ q̄ dicunt Vigilij de patriarchio si-
cut dixerunt Macarius & Stephanus, & scripsimus i quaterniones, & oblatis sunt ab eis p̄ssimo
nostro p̄cipi, p̄sumptione autē accepta q̄ circa erant Stephanū & Macariū, vtpote q̄ obtulerant
principi eosdē quaterniones vniciq; ad eos vnienti mōstrabat. Idē vero Philippus habuit hūc
librū, & adduxit eū ad Stephanū hæreticū, vt eū cōsyderaret dicens, q̄ veniens de occidēte ad-
duxi librū qnti concilij, & vide si bene habet, Nā hic codex non habuit libellos q̄ dicunt Vigilij
Et dixit Stephanus hæreticus, vt scias q̄ minus habet, Idem ergo Philippus rogauit eū dicens,
si qd̄ scis q̄ deest, imple. Et ipse Stephanus dixit mihi vt scriberem eosdē libellos, & dedi eidē
Stephano, & i veritate hæc propriæ manus meæ sunt, & cognosco ea, non solum autem in hoc
libro addiderunt istos q̄ dicuntur libelli Vigilij, sed quanticumq; libri qnti concilij ad eos pue-
nerunt

nerunt nō hñtes libellos, q dicuntur Vigilij, addiderūt idē Macarius & Stephanus. Incidit au
tē eis & alius latinus codex qnti concilij, quē dixerunt sex solidis se cōparasse ab vxore q̄ fuit
Innocentij patricij de capitulo eiusdē latini libri, certissime scit Cōstantinus reuerendissimus
pbr̄ huius sanctę magne dei ecclesię, & latinus grāmaticus. Gloriosiss. iudices & sc̄tā synodus
dixerūt: Edicat p̄sens Cōstantinus deo amabilis pbr̄, & grāmaticus latinus, si ver̄ dicit religi
osus monachus de illo libro latino, cuius mentionē fecit. Cōstantinus deo amab. pbr̄ & grā
maticus latinus dixit: Scio dñe tpibus Pauli quondā patriarchę, venisse Fotinū, q̄ fuit eps Car
thaginēsis, & cū missas acturus eēt in sc̄tā magna dei ecclesia, quęsitū est quō sedere debuisset,
vtrū ne añ Metropolitano q̄ hic morabant, an post eos. Et regrente eodē Paulo quondā pa
triarcha in bibliotheca patriarchij librū qnti concilij vt cognosceret quō sedere debuissent,
cōtigit vt inueniret & latinus liber eiusdē concilij, & exinde instructus idē Paulus fecit eū or
dinabiliter sedere, protulit vero eundē librū latinū de bibliotheca, & dixit mihi: Aspice illum
si secundū chartaceū autenticū volumen septimę actōis sancti cōcilij cōpletū est, & vnū eū
dē latinum libꝛ in septima actōe minus hñtem ad illud volumen chartaceū, & dixit mihi idē
Paulus patriarcha, q̄ assume tecū Sergium diaconum q̄ dicit Antifidius, q̄a bonus scriptor ē
& ostende ei quō debeat literas latinas scribere, & adde quę minus sunt, sunt autē quę addi
dimus in eodē latino libro in septima actōe libelli q̄ dicunt Vigilij papę Romani, q̄s & in
terpretatus sum latine ex ipso volumine, & (vt dictum est) scripsit ipse Sergius diaconus: quę
vero scripta sunt ab eodē Sergio diacono q̄ dicit Antifidius, interposui in eodē latino libro.
Theodorus Liberatus q̄ habuit stationē ad sanctum Iohannē Focā, Hęc dñi in veritate scio
facta fuisse. Gloriosissimi iudices & sanctū concilium dixerunt: Præsens Sergius deo amabilis
diaconus Inauriens quę a Cōstantino deo amabili pbr̄o & latino grāmatico dicta sunt, quę
scit cū omni veritate prosequat. Sergius deo amabilis diaconus sanctę magne dei ecclesię dī
xit: Ante hos multos annos cōuocauit me Paulus quondā p̄iarcha Cōstātinopolita, & di
xit mihi: Vide q̄ interpretat Dōnus Cōstātinus grāmaticus latinus ex volumine qnti concilij, &
scribe in latinis lris, & hęc audiens ab eo sicut seruus, & subiectus obediui, & scripsi, & dedi ea
Dōno Cōstātino grāmatico & pbr̄o, Sāctū cōcilium exclamauit, anathema libro, q̄ dī Menę
ad Vigiliū, & q̄ eū finxerūt siue scripserūt, Anathema libellis q̄ dicunt facti fuisse a Vigilio ad
Iustinianū & Theodorā diuę memorię, q̄ & sunt demonstrati anathema, simul q̄ falsauerunt
acta sancti & vls qnti cōcilij, anathema q̄ docuerūt & exposuerūt docētibusq̄, vel postea do
cturis vnā voluntatē & vnā opationē in incarnatōis dispēlatione dñi nostri Iesu Chri veri dei
nri vnus de sc̄tā trinitate, Sanctosq̄ quor cōciliosq̄ sempiterna memoria, Sācti qnti concilij
sempiterna memoria, multos annos Cōstātino magno iperatori, multos annos pacifico ipē
ratori, multos annos cōseruatori rectę fidei. Fili dei da illi vitā, fili dei da victoriā illi, Theodo
rus deo amab. eps ciuit. Thremithuntor̄ insulę Cypri locum gerēs Epiphaniū sc̄tiss. archiep̄i
eiusdē insulę Cypri vnā cū Stratonico ep̄o Solor̄, & Thycone ep̄o Cyti vtriq̄ ex synodo exi
stētibus añ fatę Cypri Chfo amabilis insulę dixerūt: Suggestimus glorię vr̄e ac vls vestro cōci
lio q̄ testimonia diuersa sc̄tōꝝ p̄babilitq̄ patꝛ deferimus asserētia duas volūtates naturales
& duas naturales opatōes in incarnatōis dispēlatōe dñi nostri Iesu Christi veri dei nri, qbus in
teriacet testimoniū S. Athanasii qndā archiep̄i Alexādr̄ie ex libro q̄ subscribit de textu euā
gelij qd ait: Nunc aīa mea turbata est, & vero apud nos in puincia terminatū, Liber eiusdē S.
Athanasii hñs in itegro eundē eius libꝛ, Ingridiētibus aut nobis huc nup ex iussione pijsimi
dñi nostri, & a deo coronati magni iperatoris, & ingrentibus libros patꝛ, q̄q̄ testimonia de
ferimus, vt pferremus vestro sc̄tō cōcilio, inuenimus codicē chartaceū vetustissimū hñtem di
uersas allocutōes eiusdē sc̄tiss. Athanasii, qbus interiacet etiā p̄dictus sermo, nunc aīa mea tur
bata est. Petimus igit tam vestrā gloriā, q̄q̄ sanctum & vls cōcilium vestrum si ei placuerit, vt
hmōi codicem q̄ & prę manibus nostris est offeramus ad legendum. Gloriosiss. iudices & san
ctū concilium dixerunt: Libꝛ S. Athanasii, quem asseruerunt prę manibus habere deo amabi
les ep̄i insulę Cypri accipientes q̄q̄ acta pręsentis cōcilij sunt ad inauriendū nos oēs quę in
eo cōtinent in nunc aīa mea turbata est legant. Et accipiens hmōi codicē Agatho religiosus
lector & notarius sc̄tiss. patriarchę Constantinopoleos relegit sermonē q̄ in eo cōtinet, ha
bentē in verbis ita, Athanasii archiep̄icopi Alexandrię, in nunc aīa mea turbata est. Similitu
dinis dñi ad vos vtilitas magna est, eo q̄ & nos assimilamur ad eū. Nisi em̄ ille assimilatus fu
isset hoībus, non poterant deo hoīes assimilari, sed vt ad deum hoīem factum adsimilaret ho
mines, oportuerat ita eum q̄ vt nobis similis fieret, descendit in hoc maxime similem effici, in
quo trāsmutari indigebamus, trāsmutari at egebamus secundū passiones, vt hęc in ipassibili
tate transferrent. Nullus igit diffidat de passionibus audiens, existimans verti deitātē, sed sup
uenisse ei passionē ex carnali atq̄ aīę motione coniectet, & supuenisse, & victam fuisse. Ideo

Sexte synodi Constantinopolitane.

nāq̄ aduenit vt vincat, Ideoq̄ victū est vt omnis natura humana p̄ cognitionē beneficiū capi-
at. Ex hoc qp̄pe incipientes transfiguramur omnes ex passibilibus impassibiles, & ex mortuis
viuentes effecti. Nullus igit̄ perturbetur ad infidelitatem si dicit, dū deus sit dñs pariterq̄ & hō,
Nunc anima mea turbata est. Hoc enim factū est deitate q̄dem acquiescente, carne aut̄ inservien-
te. Possibile em̄ erat deitati phibere perturbationē, sed noluit, vt similitudinē quā ad nos habu-
it nō dissolueret. Tale ergo aliqd̄ est intelligendū ex rebus q̄ circa nos sunt. Temperatū mel cum
aqua nō q̄d mel mutatum est, sed aqua sup̄abūdauit, q̄n̄ duntaxat morio carnis est in deo talem
quandā similitudinē assumat sicut aquā in mellicato. i. melle tempato superabundantē, q̄n̄ itex
q̄d diuinū est demonstratur, & opatur virtutes, & ostēdit potestātē, talē similitudinē assumamus
sicut dū mel aquā superat. Hoc em̄ possibile est deitati. Aliq̄n̄ q̄dem carnem permittere, vt sup̄-
abunder, aliq̄n̄ vero eā superare ad perimendā passionē ipsam, & carnis infirmitatem, Iudicium
vero est q̄draginta diebus abstinnit corporali cibo, & nō esuriit ipsū corpus. Post hāc qp̄pe si-
cut scriptū est, esuriit hic carnis exuperantia, deinde esuriit post tm̄ tps̄ exuperauit q̄d carnis est,
id vero vt & tentatio ingereret, & tētator cōfunderet, & hō q̄ a p̄ncipio p̄ cibū lapsus est, p̄ ab-
stinentiā cibi resurgeret, Tolerat aut̄ & pturbationē carnis sub ipsa morte adueniēte, & quō er-
go obediēs futurus esset n̄ram p̄ nobis obedientiā cōplens, nisi & contra aduersitatē haberet, &
vinceret aduersitatē nobis, si q̄n̄ ex carne infestatio sit, si inobediētes fuerimus mādato victi car-
ne, hoc modo p̄ctm̄ imergit. Ergo & in dño aduersitatē q̄dem oportebat fieri à carne, obediē-
tiam vero vincere, quāuis em̄ deus est, vey, in carne, & secundū carnē obediētiā cōplet, & vo-
luntatē carnis voluntas p̄ualeat deitatis sicut p̄dixit, q̄a descēdi de celo, nō vt faciā voluntatem
meā, sed vt faciā voluntatē eius q̄ misit me patris, p̄p̄iam voluntatē dicēs ipsam carnem. Nam
& caro propria eius erat, neq̄ em̄ voluntas filij diuina à volūtate dei separata. Oportebat qp̄pe
moueri carnis voluntatē, subijci vero voluntati deitatis, & ita hoīm inobediētiā soluitur per
hāc admirabilē obediētiā qua Christus obediuit pro nobis. Cōsydera igit̄ facta monitiōe car-
nali q̄d asserat, & quicq̄d dicat salua me ex hac hora, sed ideo veni in hāc hora, pater glorifica no-
men tuū ipsum, q̄d dicā salua me ex hac hora, asseruit secundū motionē carnis, ideo veni in hanc
horā diuinitate sup̄uincēte affatus est pene, nec apparere carnalē voluntatē permittente diui-
na. Ipsum igit̄ q̄d dicā tanquā abscondentis sermo appareret q̄dem nobis q̄a & caro vera subie-
cta vero & nō valens circūducere sicut equus sessorē, nec q̄tū est ipsam manū q̄ regit inflectere,
deniq̄ q̄d arbitramur passionē nō ignominiā nō cōfusione, sed gloriā suā & patris, & accelerat
magisq̄ euitat passionē. Pater clarifica nomē tuū, Nō erat inq̄t̄ a me vlla recusatio, sed recusans
obtinet, Carnalis em̄ natura recusat mortē, & erat hoc in Ch̄so, q̄m verbū caro veraciter factū
est, deitatis aut̄ volūtas elegit mundi salutē quā mors opata est, dehinc adimpleta videtur, id vt
faciā voluntatē eius q̄ misit me dicit Ch̄sus, pater glorifica nomē tuū, & respōsum de celo, & cla-
rificauit, & itex̄ clarificabo, vt sciamus q̄a distantia nulla est, neq̄ separatio patris & filij, magis
aut̄ vt lucremur cōiunctionē nostrā q̄ ad deū in Ch̄so facta est. Nullus qp̄pe hoīm est q̄ non se-
ipsum abstraxit à volūtate dei ex aliqua parte, vel re, vel tpe, in solo aut̄ Ch̄so inseparabilitas vo-
luntatis seruata est, quē adsequentes, cōiunctionē à deo lucrati sumus, vñitionēq̄ salutē ad si-
militudinē diuinā vñitōis sicut ipse phibuit. Ego & pater vnū sumus, ita & hi i nobis vnū sunt.
Sctm̄ cōciliū dixit. Aptē etiā nūc in sermōe q̄ relectus est duas naturales volūtates i incarnatōis
disp̄satōe vnus de sc̄tā trinitate dñi n̄ri Iesu Ch̄ri veri dei laudabilis Athanasius declarauit. Do-
micius reuerēdissimus ep̄s Pluſados dixit. Suggesto tā vestrā gl̄iā, quā q̄ sc̄tō ac vniuersali con-
cilio q̄d Polychronius q̄dā p̄sbyter & mōnachus cōsentaneus existēs Macarij & Stephani he-
reticorū, & illoz̄ ip̄ia stabilire cupiēs dogmata, nō mediocriter simplices decepti per suā ip̄iā fal-
samq̄ doctrinam. Si ergo placet tam vestrā gloriā quamq̄ sc̄tō & vniuersali cōcilio hūc ad nos
aduenire, & p̄p̄iā fidē suā explanet, Gloriosissimi iudices & sanctū conciliū dixerunt. Sufficien-
ter q̄dem habent q̄ hodierna die gesta sunt. Polychronius aut̄ religiosus p̄sbyter & monach⁹
in subsequenti ad nos perducatur de propria fide sua interrogandus.

¶ Actio decimaquinta.

IN noīe dñi & dñatoris Iesu Christi dei & saluatoris nostri ip̄antibus à deo coronatis, ac se-
renissimis nostris dñis Flauijs, Constantino q̄dem p̄ssimo & à deo decreto magno princi-
pe perpetuo Augusto, & ip̄atore anno. xxviii. Et post consulatū eius à deo instructē mā-
suetudinis, anno. xiiij. Heracleo vero atq̄ Tyberio à deo conseruandis eius fratribus, anno.
xxij. die secunda mensis Aprilis, indiētōe ix. Residentibus quoq̄ per ordinē gloriosissimis pa-
tricijs & consulibus, oībusq̄ venerabilibus, & reuerendissimis ep̄iscopis in eodem secretario p̄-
positis sacrosanctis & immaculatis dei euangelijs, Theodorus reuerendissimus diaconus huius
sc̄tē magnæ dei ecclesiæ, & primicerius deo amabiliū notariorū. Georgius sc̄tissimi archiep̄i hu-
ius à deo cōseruandæ regiæ vr̄bis dixit, Meminit per oīa tā vestra gloria q̄q̄ p̄sens & vniuer-
sale con-

sale cōciliū qd in pterito cōuentu, Domicius reuerē diff. eps Plusiados scō vfo suggessit cōci-
lio, qd Polychronius religiosus pbr & mōachus defendēs dogmata ipioꝝ Macarij & Step-
hani qdā de Chrō amabili pplo p vāā doctrinā suā euerteret, & vt adduceret ad vestig. sanctū
cōciliū, qten? deberet de ppria fide sua pquirere q tūc tps puidit, tā vāā glā, qq; scōm & v-
vectig. cōciliū memoratū Polychroniū i subsequēti ad nos aduenire. Ecce ergo in pſenti p ve-
lo affisit idē religiosus Polychronius, & suggerim? ad qd placuerit, Gloriosiss. iudices & scōm
cōciliū dixerūt, ingrediat Polychronius religiosus pbr & mona. & ingressus ē, Gloriosiss. iudi-
ces & sanctū cōciliū dixerūt, Edicat Polychronius religiosus pbr & mōachus q de fide ei? sūt
qto cōfiteat incarnatōis dispēlationē dñi nři Iesu Chrī veri dei nři q vnus est de scōa trinitate.
Polychronius religiosus mōachus dixit, Ego expositionē fidei meæ do in ope mortui rogās
p eo filiū dei vt suscitetur eū, sin aut nō surrexerit, ea cōciliū, & iperator q eis placuerint i me fa-
ciāt. Sanctū cōciliū dixit, Qualē expositionē fidei vis supra mortuū ponere vt resurgat agno-
scere volumus, Polychronius religiosus pbr & mōachus dixit, ego pono expositionē meā su-
pra mortuū, & tūc eā relegetis, Sanctū cōciliū dixit, Ecce mortuus pparatus ē. Expositionem
ergo fidei tuę pfer q debeat supponi mortuo, vt suscitetur eū sic vt dixisti. Et pſulit idē religio-
sus Polychronius chartulā bullatā, bulla exprimēte Monogramū Polychronij cōfessoris, q
habebat sup scriptionē, Cōstātino à deo coronato & sapiētissimo magno principi Polychro-
nius, & dixit, in hoc ē fides mea, & ita mihi oñdit deus, vt ponā eā sup mortuū, & si nō surre-
xerit, vt pdixi, q a iperator & cōciliū qto iusserint iudicent, Sanctū cōciliū dixit, Chartula q
prolata est à Polichronio religioso monacho dis bullat, atq; relegatur, & dis bullata est hmōi
chartula, quā accipiens Antiochus religiosus lector & notarius sanctissimi patriarchæ Con-
stātīnopleos relegit pdictā chartulā hñtem his verbis ita, Cōstātino à deo coronato ac mā-
fuetissimo magno principi ego Polychronius tanq pſens saluto & adoro, & qā vidi multitu-
dinē viroꝝ, & candidatoꝝ, & in medio virū, cuius virtutē narrare non valeo dicentē mihi,
qā nouā fidē cōponis, festina, & dic imperatori Constantino, non facias nouā fidem, neq; ac-
quiescas. Et veniente me ab Heraclea in Crisopoli, & stāte me in solario, hora erat qñ septima
diei, vidi viz. terribilē cādidatū valde, & stetit corā me dicēs, qā q nō cōfiteat vnā volūtatem,
& dei virilē operationē nō est Christianus. Ego aut dixi hoc, & Cōstāntinus sapientissimus
imperator pſinuuit vnā voluntatē, & dei virilē operationē: ille aut dixit multum bene & deo
placite. Sanctū conciliū dixit, Edicat Polychronius religiosus monachus, si literæ q in pſenti
cōtinent chartula propria manu existunt, & si ipsa est chartula q debeat sup mortuū poni, &
resuscitare eū. Polychronius religiosus monachus dixit, ita est dñi, propriæ meæ manus exi-
stunt, & ista est chartula q debet à me supponi mortuo, eūq; resuscitare, Gloriosissimi iudices
& sanctū cōciliū dixerūt, puidimus vt chartula q relecta est, sup mortuū poni ab eodē Poly-
chronio iuxta ppositionē q ab eo facta est extra hoc sacrū palatiū in loco publico in pſen-
tia nostra, & plebis quęq; inuenta fuerit ad satisfactiōē Christo amabilis populi, qliter deus
veritatē demōstret. Et egrediētibus, tā gloriosissimis iudicibus & scōo cōcilio, & plurimo po-
pulo cōgregato in atrio publici lauacri, qd dicit Xeuzeppus, appositus est ei in argēteo exā-
quali feretro mortuus similiter corā gloriosissimis iudicibus, & his q erant ex sancto cōcilio,
plurimoq; Christo amabili pplo ibidē inuento sup assistens idem Polychronius posuit supra
ipm mortuū hmōi fidei suæ chartulā, perq; plures horas pseuerās, & insulurrās ei nihil horę q
ab eo stolidē ac blasphemē promissa fuerāt valens peragere, idē Polychronius dixit nullaten-
nus se posse mortuū suscitare. Populus itaq; q ibidē aderat, exclamauit dicens: nouo Symoni
anathema. Polychronius seductor populi anathema. Et iteq; ingrediētes & gloriosiss. iudices
& sanctū ac vniuersale cōcilium in secretario sacri palatij, quod appellat Trullus, presente eo-
dē religioso pbro & monacho dixerunt, Edicat iteq; Polychronius monachus si cōfiteat duas
naturales volūtates, & duas naturales operationes in incarnatōis dispēlatōe dñi nostri Iesu
Christi veri dei nostri, q vnus est de sancta trinitate, Polychronius religiosus monachus dixit
Sicut cōtinet chartula quā obtuli & posui supra mortuū, ita credo vnā voluntatē, & dei viri-
lē opationē, & alterę qd nō dico. Gloriosissimi iudices & sanctū cōciliū dixerunt, Chartā quā
obtulisti, qs scripsit: Polychronius dixit, propria mea manus existit. Scōm cōciliū dixit, Post-
q Polychronius monachus in proprio errore vsq; in seniū pseuerauit. Nunc autē etiam à no-
bis commonitus quomodo sentiat de humanitiōe dñi nostri Iesu veri dei nostri conatus est
tentare spm sanctum, & blasphemam componens chartulam obstinanter affatus est ponere
eā super mortuum, & ad firmitatē blasphemię quæ in ea fuerat scripta, vt non dicamus fide
huiusmodi mortuū resurrectus: nos iuxta quod dictū est à sancto Paulo aplo anathemati iā
hunc secundū animā submisimus, sed ad satisfactiōē Christo amabiliū populoz quorū plu-
rimos

Sexte synodi Constantinopolitane.

rimos p̄teritis temporibus tam ipse q̄ eius cōsentanei deceperant, p̄misimus talem eius p̄sumptionē, demoniosamq; ac temerariā p̄positionē publicā fieri, & mortuū quē q̄sferat in medium deduci in p̄ntia nostra, & gloriosissimi iudicū & multitudinis Christo amabilis populi ille p̄posuit tale eius impiū scriptum superponens, & plurimā horā quantam ipse voluit sup̄assists eadem mortuo, & sup̄surrās intra semetip̄m quēq; putauit, donec dixit nō se posse facere, quō nanq; esset possibile blasphemantem in deū virtutes operari. Vnde pr̄uidimus hunc tanquam seductōrē populi & deceptorē, & manifestū h̄reticū omni sacerdotali ordine, & officio denu-dari, & deposito eo sanctū cōcilium exclamauit, Polychronio h̄retico & cōsentaneis eius Anathema Macario & Stephano, & Polychronio Anathema, Trinitas istos tres deposuit, Gloriosissimi iudices & sanctū cōcilium dixerunt, Sufficiunt q̄ hodierna die acta sunt.

¶ Actio decimasexta.

AN nomine domini & dominatoris Iesu Christi dei & saluatoris nostri imperantibus à deo coronatis ac serenissimis nostris dominis Flauijs Cōstantino qdē p̄ssimo & à deo coronato magno principe p̄petuo Augusto & imperatore, anno, xxviij. & post consulatū eius à deo instructā mansuetudinis, anno, xiiij. Heracleo vero, atq; Tyberio à deo cōseruandis eius fratribus, anno, xxij, die nona mensis Augusti indictōe nona. Residentibus q̄q; gloriosissimis Patricijs, & cōsulibus, oībusq; venerabilibus, & deo amabilibus episcopis iuxta ordinem in eodē secretario, p̄positis in medio sanctis atq; immaculatis Christi dei nostri euāgelij, Theodorū amabilis diaconus huius sanctissimæ magnæ ecclesiæ, & primicerius deo amabiliū notariorū Georgij sanctissimi archiepiscopi huius à deo cōseruandæ regis vrbis dixit, & docemus vřam gloriā, & sc̄m ac vniuersale vestrū concilium qd Cōstantinus q̄ se dicit esse p̄b̄m sanctæ dei ecclesiæ q̄ est in Apamia secūdā Syriorū prouinciæ pro velo assitit rogās ingressum adipisci, quatenus instruat vestrū sc̄m cōcilium qdam quæ ad p̄ntem dogmaticā p̄tinent motionē, & suggerimus iuxta qd placuerit. Gloriosissimi iudices, & sanctū concilium dixerunt, Intret memoratus Cōstantinus religiosus p̄sbyter, Et ingressus est, sancta synodus dixit. Cōstantinus religiosus q̄ astat sui cognitionē edicat, & causam ob quā aduenit. Cōstantinus religiosus dixit. Cōstantinus dicor, p̄sbyter sum sanctissimæ dei Apamiensis ecclesiæ secūdā Syriorū prouinciæ ordinatus ab Abrahamio epo Arethuso, veni ad sanctū nutu diuino cōgregatū vestrū cōciliū, vt instruat vos, q̄ si auditis essem q̄ passi sunt hoc anno nō habemus p̄peti hoc qd passi sumus ī prelio, volui em̄ ingredi in synodo, & rogare vt pax fieret, q̄tenus aliqd̄ Enoticū id est adunatoriū fieret in medio, vt neq; illi cōtristarent, hoc est q̄ dicunt vnā voluntatē, & q̄ dicit duas voluntates & p̄fectū sum ad Theodorū patriciū statecū, & rogauī eū q̄tenus ipse pro me loqueret ad synodū, & fieret charitas & pax, q̄ pacē & charitatē plus oībus diligit deus, & nūc si iuberis vt qd mihi deus dedit de fide conscribā syriacā, & interpretes grecā. Sancta synodus dixit. Quēadmodū p̄prietatis indicia insinasti nobis grecā, similiter & q̄ fidei tuæ sunt dicta, Cōstantinus p̄sbyter dixit, Inducias dñi accipia sex diez, & scribo apud me fidē meā, & deferō eam ad sc̄m vestrū concilium. Gloriosissimi iudices, & sancta synodus dixerunt, iuxta p̄positionē tuā aduenisti ad nos, vt debeas quæ fidei tuæ sunt dicere, necessarium ergo existit vt confestim q̄ fidei tuæ sunt edicas nobis & modum Enotici, id est adunatoriū qd dixisti fieri, Cōstantinus religiosus p̄sbyter dixit. Ego duas naturas dico sicut dictum est in Calcedona, & duas proprietates, & de operationibus contentionem nō habeo sicut proprietates eas dicitis, voluntatē vero vnā dico personæ dei verbi ipsius subsistentiæ. Nam si volueritis edificare veritatem bene qd fit Hypostasis, id est subsistentia grecā nescio, voluntatem vero dico esse p̄sonæ dei verbi, & post incarnationem, pater q̄ppe filius, & spiritus sanctus vna est voluntas. Gloriosissimi iudices & sc̄a synodus dixerunt, ipsa vna voluntas quā dicis in dispensatione incarnationis domini nostri Iesu Christi diuinæ eius creaturæ est, an humanæ eius naturæ? Cōstantinus religiosus dixit, diuinitatis dico esse voluntatem. Gloriosissimi iudices, & sancta synodus dixerunt, humana natura domini nostri Iesu Christi habuit voluntatem an non? Cōstantinus religiosus dixit, naturalem etiam habuit, namq; eam ab vtero vsq; ad crucem, & proprietatem hanc dico, & proprietates est Gloriosissimi iudices, & sancta synodus dixerunt. Quid ergo ab ipsa cruce naturam humanā deseruit Christus. Cōstantinus religiosus dixit, non mansit cū eo humana voluntas, sed mansit cū sanguine, & carne, quia non indiget neq; comedere, neq; bibere, neq; dormire, neq; ambulare. Gloriosissimi iudices & sancta synodus dixerūt. Ante hoc effatus es q̄ vnā voluntatem habuit persona dei verbi, & post hoc dixisti, quia naturalem habuit voluntatem humanitas eius, vnde secundum sermones tuos vnā habuit personalem voluntatem, & vnā naturalem, & q̄ modo tu vnā voluntatē sentis in Christo? Cōstantinus religiosus dixit, Christus deseruit, & exiit eā in carne & sanguine. Gloriosissimi iudices & sancta synodus dixerunt, vbi itaq; remansit ipsa caro & sanguis? Cōstantinus religiosus dixit, exiit eam. Gloriosissimi iudices, & sancta synodus dixerūt.

dixerunt, quis exiit carne. Constantinus religiosus dixit, Christus. Gloriosissimi iudices, & sancta synodus dixerunt. Et humanam voluntatem simul exiit cum carne? Cōstantinus religiosus dixit. Etiam dñi voluntatē illam. Gloriosissimi iudices, & sanctū cōcilium dixerunt, Macarius q̄ fuit patriarcha Antiochiæ sic credebatur ut dicis. Cōstantinus religiosus dixit. Etia dñi sicut ego dico vnā voluntatem, ita & Macarius dicebat, sic namq; & ex eo audiui. Sancta synodus dixit, ita sentis, & ita perseveras vsq; ad finē in hac secta? Cōstantinus religiosus dixit. Etia dñi, sic sentio, & sic credo, & non est possibile aliter. Sancta synodus exclamauit: hæc secta Manichæorum est. Hæc est fides Apollinarij, Anathema illi cū dogmatibus suis, nouo Manichæo anathema, nouo Apollinario Anathema, foras mittat Manichæus, omnibusq; hæreticis Anathema, Et postq̄ expulsus est idē Cōstantinus, Georgius archiepiscopus huius a deo cōseruandæ regię vr̄bis dixit. Ego & qdam parui q̄ sub sede mea sunt venerabiles epi propter dispensationem rogamus, vt si possibile est notatim anathematizent personæ in exclamationibus, i. Sergius, Pyrrhus, Paulus, & Petrus, Sancta synodus dixit. Eos q̄ semel cōdemnabiles demonstrati sunt, & secundā sententiā nostrā iam dudū eieci de sacris dyptichis, oportunū existit etiam in exclamationibus hos nominatim anathematizare. Georgius sanctissimus archiepiscopus huius regię ciuitatis dixit. Qm̄ multitudinis sue multosq; vbiq; concilium obtinet, necessarium est notatim memoratas p̄sonas anathematizari, & exclamauerunt uniuersi, Multos annos imperatori, Cōstantino magno imperatori multos annos. Orthodoxo imperatori multos annos. Pacifico imperatori multos annos. Cōstantino nouo Martiano multos annos. Cōstantino nouo Theodosio multos annos. Cōstantino nouo Iustiniano multos annos. Cōseruatori recte fidei multos ānos. Firmamentū ecclesię dñe custodi, Cōseruatorē fidei dñe conserua, Agathoni papæ Romano multos annos. Georgio patriarchæ Cōstantinopoleos multos annos. Theophanio patriarchæ Antiochię multos annos. Orthodoxo cōcilio multos annos. Orthodoxo senatui multos ānos. Theodoro hæretico Pharanitano Anathema, Sergio hæretico Anathema. Cyro hæretico Anathema. Monorio heretico Anathema. Pyrrho hæretico Anathema. Paulo hæretico Anath. Anat. Aspergio Pergēsi Anath. oibus hæreticis Anathema, oibus q̄ suffragant hæreticis Anath. Augeatur fides Christianorū. Orthodoxo & uniuersali cōcilio multos ānos. Gloriosissimi iudices dixerūt. Edicat sanctū & uniuersale uestrū cōcilium, si quicquā de his q̄ ad scrupulosiorē indagatiōē pertinent relictū est sup̄ p̄sente capitulo, & debeat ampliorē scrutatiōē, & inḡsitiōē circa id adhibere sanctitas uestra, sancta synodus dixit, sufficienter q̄dem habent quæ q̄ usq; nunc gesta sunt ac decreta, & ad p̄sentem dogmaticā inḡsitiōē intendūt, in sequenti uero inspiratiōe sancti, & uiuifici spūs definitioni recte fidei cōuenientem synodaliter statuemus.

¶ Actio decima septima.

¶ Definitio Orthodoxæ fidei facta in regia urbe tēporibus p̄ssimi ac tranquillissimi domini nostri Cōstantini magni Victoris imperatoris.

IN nomine domini & dñatoris Iesu Christi dei & saluatoris nostri, iherantibus a deo coronatis ac serenissimis nostris dominis Flaujs, Cōstantino q̄dem p̄ssimo & a deo coronato magno principe perpetuo Augusto & imperatore, anno. xxviii, & post consulatū eius a deo instructæ mansuetudinis, anno. xiiij. Heracleo uero, atq; Tyberio a deo conseruandis eius scribis, anno. xxiiij. die. xi. mēsis Septēbris, idē die. x. Residētibz q̄q; gloriosissimis Patricijs, & consilibz, omnibzq; uenerabilibz, & deo amabilibz episcopis iuxta ordinē in eodē secretario p̄positis in medio sanctis atq; immaculatis Christi dei nostri euāgelijs, Theodorus amabilis diaconus huius sc̄ssimæ magnæ ecclesię, & primicerius deo amabiliū notariorū Georgij sanctissimi archiepiscopi huius a deo cōseruandæ regię ur̄bis dixit. Cōperta habet sanctū & uenerabile uestrū cōciliū, q̄ dudū gesta sunt in ultima actiōe, qm̄ interlocuta est sufficere q̄dem hæc q̄ acta sunt. Pollicita est uero per diuinā gratiā Christi ueri dei inde futurā definitionē recte fidei cōuenientē p̄mulgare, ad memoriā ergo deducimus qd uidetur. Gloriosissimi iudices, & sanctū cōciliū dixerūt. Ordo lectiōis de his q̄ dudū acta sunt, pueniat, & relecta sunt. Sc̄m cōciliū dixit definitio Orthodoxæ fidei q̄ a nobis cōstituta ē relegat. Et accipiēs Agatho reuerēdissimus lector & notarius Georgij uerū. archiepi a deo custodiendæ huius regię ur̄bis, relegit eandē definitionē ita continentē. Sancta magna atq; uniuersalis synodus, quæ p̄ gratiā dei & piā sanctiōnem Cōstantini p̄ssimi & fidelissimi magni iheratoris congregata ē in hac a deo conseruanda regia Cōstantinopoli noua Roma in secretario diualis palatij, qd cognominat Trullus, decreuit quæ habētur in subditis, Vnigenitus dei patris filius & uerbū q̄ p̄ omnia similis nobis absq; p̄ctō factus ē homo Christus uerus deus noster p̄ euangelicas uoces flagranter p̄dicauit. Ego sum lux mundi, q̄ sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen uitæ. Et iteq; Pacē meā do uobis, pacē meā relinq̄ uobis, ac p̄inde diuinitus edita pacis doctrina deo instruēte māfuetissim⁹ nū

Sexte synodi Constantinopolitane.

Imperator institutus propugnator quidem est rectæ fidei, expugnator prauæ doctrinæ hoc sanctū vniuersale congregas collegiū, totius ecclesiæ adunauit cōpaginē, vñ hoc sc̃m nostrū vñ cōciliū impietatis errorē nūc vsq; q̃ a qbusdā t̃pibus factus ē, pcul abijciēs, sanctos aut ac p̃babilū p̃m iōffenso recto tramite iter cōsecuta sc̃tas & vñs qnq; synodos piæ in oibus eis cōsonuit, trecetorū inquit decē & octo sc̃tōz p̃m q̃ in Nicēa cōueniēt aduersus Arriū furiosum, & ei q̃ a C. L. a deo ispiratis viris post hāc apud Cōstātinopolim aduersus Macedoniū ipugnatorē spūs, & Apollinarē ipiū, sūt & ei q̃ in Epheso prius aduersus Nestoriū Iudaicę intelligēt cōgregata ē ducetoz venerabiliū viroz. Atq; ei q̃ in Calcedona sexcetoz triginta deo ispiratoz p̃m aduersum Euticē, & Dioscorū deo odibiliū. Sup has & vltimę hāz qntę sc̃tę synodi q̃ hic cōgregata ē aduersus Theodorū Mopsuestenū, Origenē didymū, & Euacriū & scripta Theodoriti aduersus, 12. ca. laudabilis Cyrilli, & eplaz q̃ dī Ibae ad mariū Persam scripta immutatas qdē i oib; pietatis renouās sanctōes, p̃fanas vero impietatis expellēs doct̃rias. Et id qd ē a trecētis decē & octo p̃ribus editū, & dehinc a. cl. deo institutē cōfirmatū est, qd etiā ceterę sc̃tę synodi ad extinguedā oēm pestiferā heresim alacriter suscepit & cōfirmauit symbolū, & hoc ñm sc̃m & vñs deo ispiratū cōsignauit cōciliū symbolū Nicēnū trecetoz x. & viij. Credimus in vñū deū p̃m oīpotentē visibiliū, & inuisibiliū factorē, & in vñū dñm Iesum Ch̃m filiū dei q̃ natus ē ex p̃re vnigenitū, hoc ē. de essentia p̃ris, deū de deo, lumē de lumine, deū verę de deo vero, natū nō factū, cōsubstantialē p̃ri, p̃ quē oīa facta sunt, q̃ in cōelo, & quę in terra, p̃pter nos hoīes, & p̃pter ñam salutē descēdentē de cōelo, incarnatūq; & hūanatū, passum, & resurgētē tertiā die, & ascēdentē in cōelū, & ṽtūz iudicare viuos & mortuos, & in sp̃m sc̃m. Eos q̃ dicūt, q̃a erat aliqñ, qñ nō erat, & i añq̃ nascere nō erat, & q̃a ex nihilo fact⁹ ē vel ex altera subitātia vel eēntia dicētes esse, aut vertibilē, aut mutabilē filiū dei, hos anathematizat catholica & apostolica ecclesia. Et C. L. sanctoz p̃m Cōstātinopoli congregatoz.

¶ Credimus in vñū deū p̃m oīpotentē factorē cōeli & terrę, visibiliū oīm & inuisibiliū. Et in vñū dñm Iesum Ch̃m filiū dei vnigenitū, q̃ ex p̃re nat⁹ ē añ oīa secula, lumē de lumine, deū verę de deo vero, natū nō factū, cōsubstantialē p̃ri, p̃ quē oīa sc̃ta sunt, p̃pter nos hoīes & p̃pter ñas salutē descēdentē de cōelis, & incarnatū de sp̃u sc̃to, & Mariā virgine. Et humanatū, crucifixūq; p nobis sub Pōtio Pilato, & passum, & sepultū, & resurgētē tertiā die sc̃dm scripturas, & ascēdentē in cōelos, & sedētē ad dexterā p̃ris, & itez venturū cū gloria iudicare viuos & mortuos, cuius regni nō erit finis. Et in sp̃m sc̃m dñm, & viuificatorē ex p̃re, pcedētē cū p̃re & filio cōadorādū, & cōglorificādū, q̃ locutus ē p̃ p̃phetas, in vñā sc̃tām catholicā & ap̃licā ecclesiā. Cōfitemur vñū baptisma in remissionē p̃ctōz, speramus resurrectōem mortuoz, & vitā futuri seculi, amē. Sufficiebat qdē ad p̃fectā orthodoxe fidei cognitōem atq; cōfirmatōem piū atq; orthodoxum hoc diuinā gr̃a symbolū, sed qm nō destitit ab exordio adinuētōr malitię cooperatorē sibi serpētē inueniēs, & p̃ eū venenosam humanę naturę deferēs mortē, & ita organa ad p̃p̃riā sui voluntatē apta reperiēs Theodorū dicimus q̃ fuerat ep̃s Farā, Sergiū, Pyrrhū, Paulū, Petrū, q̃ fuerūt huius regię vrbis antistites. Insup & Honorīū, q̃ fuit papa antiq̃ Romę, & Cyz; q̃ Alexādrīę tenuit ep̃iscopatū, Macariū quoq; q̃ nup̃ fuerat Antiochię p̃sul, & Stephanum eius discipulū nō vacauit p̃ eos plenitudinē ecclesię erroris sc̃adala suscitare, vniūse voluntatis, & vniū operatōis in duabus naturis vniū de sc̃tā trinitate Ch̃ri veri dei ñri orthodoxę plebi vnisoni diffeminādo h̃eresim cōsentaneā in sanā ac malicioz sc̃tā impioz Apollinarij Seueri atq; Themistij, & p̃fectionē humanitatis vniū eiusdēq; dñi Iesu Ch̃ri dei nostri molita est p̃ quandā dolosam adiuuentōem perimere, p̃ hoc inuoluntariā, & ioperatricē carnē eius q̃ intellectualiter animata est, infamiter introducēs. Excitauit igit̃ Ch̃rūs deus noster fidelissimū Imperatorē nouū Dauid virū sc̃dm cor suū inueniēs, q̃ nō dedit iuxta quod scriptū est somnum oculis suis, & palpebris suis dormitatōem, donec p̃ hunc nostrum a deo congregatum sacrumq; conuentum ipsam rectā fidei reperit p̃fectā p̃dicatōem, secundū em̃ a dño æditam vocem vbi duo vel tres fuerint cōgregati in nomine meo, ibi sum in medio eoz quæ præsens sancta & vniuersalis synodus fideliter suscipiens, & expassis manibus amplectēs tam suggestionē quæ a sanctissimo ac beatissimo Agathone antiq̃ Romę facta ē ad Cōstātinum pijsimū atq; fidelissimū nostrū Imperatorē, quæ notatim abiicit eos q̃ docuerūt vel p̃dicauerūt sicut superius dictū est vñā volūtātē, & vñā opationē in incarnatōis disp̃satōe dñi ñri Iesu Ch̃ri veri dei ñri adeq; amplexa est, & alterā synodalē suggestionē q̃ missa ē a sacro cōcilio qd est sub eodē sanctissimo papa. C. xxv. deo amabiliū ep̃oz ad eius a deo instructā trāquillitatē vtpote consonātes sancto Calcedonen. concilio, & tomo sacerrimi ac bt̃ssimi papę eiusdē antiq̃ Romę Leonis q̃ directus ē ad sc̃m Flavianū, quē & titulū rectę fidei hmōi synodus appellauit. Ad hęc & synodice epl̃s q̃ scriptę sunt a br̃o Cyrillo aduersus ipiū Nestoriū & ad oriēta lesepos. Affecutū q̃q; sc̃tā qnq; vñā cōcilia, & sc̃tōs atq; p̃bables patres cōsonatēq; cōfiteri defini-

definiētes dñm nrm Iesum Christū verū deū nostrū vnū de sc̃tā & cōsubstāiali, & vitę originē
p̃bente trinitate p̃fectū in deitate, & p̃fectū eundē in hūanitate, deū vere & hoīem vere eundem
ex aīa rōnali & corpe cōsubstāiale p̃ri sc̃dm deitatē, & cōsubstāiale nobis sc̃dm hūanitatē per
oīa similē nobis ab ip̃s p̃c̃tō. añ secula qdē ex patre genitū, secundū deitatē, in vlti. diebus at̃ eun-
dem p̃pter nos, & p̃pter nostrā salu. de. ff. & Maria virgine, p̃prie & veraciter dei genitrice, &
secundū hūanitatē vnū eundēq̃ Chr̃m filiū dei vnigenitū in duabusq̃ naturis incōfufe, incōuer-
ribiliter, inseparabiliter, indiuisē cognoscēdū nusq̃ extincta har. naturar. dīa p̃pter vnitionē,
saluataq̃ magis p̃prietatē vtriusq̃ naturę, & vnā p̃sonā, & in vnā subst. cōcurrentē, nō in duas
p̃sonas p̃titū vel diuisum, sed vnū eundēq̃ filiū vnigenitū deū verbū do. Ie. Chri. iuxta qd̃ olī p̃-
phetę de eo & ipse nos, do. Ie. Chr. erudiuit, & sc̃tōz patrū nobis tradidit symbo. & duas natu-
rales volun. in eo, & duas naturales opatōes indiuisē, incōuertibiliter, inseparabili, incōfufe se-
cundū sc̃tōz patrū doctrinā adeq̃ p̃dicamus, & duas naturales volūtates nō contrarias (abst̃)
iuxta qd̃ ip̃i asseruerūt heretici, sed sequētē humanā eius volūtātē, & nō resistētē vel reluctātē,
sed potius & subiectā diuinę eius atq̃ oīpotētī volūtati, optebat em̃ carnis volūtātē moueri,
subijci vero volūtati diuinę iuxta sapientissimū Athanasū, sicut em̃ eius caro dei verbi dicit̃ & ē
ita & naturalis carnis eius volūtas, p̃pria verbi dicit̃ & est sicut ipse ait, q̃a descendi de celo, nō vt
faciā volūtātē meā, sed eius q̃ misit patris suā p̃priā dicēs volūtātē q̃ erat carnis eius. Nā & ca-
ro p̃pria facta est, quēadmodū em̃ sanctissima atq̃ immaculata aīa eius caro deificata est, non
est pempra, sed in p̃prio sui statu & rōne p̃mansit, ita & humana eius voluntas deificata non est
pempra, saluata est aut̃ magis secundū deiloquū Gregoriū dicentē. Nā illius velle qd̃ in saluatore
intelligit̃, nō est cōtrariū deo, deificatū est totū, duas vero naturales opatōes indiuisē, incōuertibi-
liter, incōfufe, inseparabiliter in eodē dño Iesu Christo vero deo nō glorificamus hoc est diui-
nam operationē & humanā opatōem secundū diui. p̃dicatōrē Leonē apertissime asserentem,
Agit em̃ vtraq̃ forma cū alterius cōiōne qd̃ p̃priū est verbo. f. opātē qd̃ verbi est, & carne exe-
quente qd̃ carnis est. Nec em̃ in q̃quā vnā dabimus naturalē opatōem dei, & creatoris, vt neque
qd̃ creatū est in diuinā educamus essentiā, neq̃ qd̃ eximū est diuinę naturę ad cōpetentē creatū
ris locū deiiciamus, vnus em̃ eiusdē tā miracula, quāq̃ passiōes cognoscimus secundū aliud, &
aliud eor. ex q̃bus ē naturis, & in q̃bus habet esse sicut admirabilis ingt̃ Cyrillus. Vñ igit̃ incōfufum
atq̃ indiuisum cōseruantes breui voce cuncta p̃ferimus vnū sanctę trinitatis, & post incar-
natōem dñm nostrum Iesum Christū esse credentes asserimus duas eius esse naturas in vna eius
radiante substantia, in qua tā miracula, quamq̃ passiōes per omnē sui dispensatiōē cōuersatus
nō per phantasiā, sed veraciter hac demōstrauit ob naturalē differentiā in eadē vna substantia
cognoscendā, dum cum alterius cōmuniōne vtraq̃ natura indiuisē, & incōfufe propria vellet at-
q̃ operaretur, iuxta quā rōnem, & duas naturales voluntates, & opatōes cōfitemur ad salutem
humani generis cōuenienter in eo cōcurrentes. His igitur cum omni vndiq̃ cautela atq̃ diligen-
tia à nobis formatis, definimus aliā fidem nulli licere proferre, aut cōscribere, componere, aut
sapere, vel etiā aliter docere. Qui vero p̃sumpserit fidem alterā cōponere, vel proferre, vel do-
cere, vel tradere, aut symbolū volentibus conuerti ad agnitōem veritatis ex gentilitate, vel iu-
daismo, aut ex qualibet h̃a resi, aut q̃ nouitatem vocis vel sermonis adinuētiōem ad subuersio-
nem eor. quę nunc à nobis determinata sunt introducere, hos siq̃dem ep̃i fuerint, aut clerici, a-
lienos esse ep̃os q̃dem ab episcopatu, clericos vero à clero. Sinaut̃ monachi fuerint, vel laici eti-
am anathematizare eos. ¶ Et subscriptōes, Theodorus hūilis p̃sbyter sanctę Romę eccle-
się locū gerens Agathonis ter beatissimi vniuersalis papę vrbis Romę subscripsi. Georgius hu-
milis p̃sbyter sicut supra. Iohannes humilis diaconus sicut supra. Georgius mis. dei ep̃s Con-
stantinopoleos nouę Romę definiens subscripsi. Petrus mis. dei p̃sbyter & locum seruans a-
postolicę sedis Alexandrinę magnę ciuita. subscripsi. Theophanes misericordia dei ep̃s Theo-
poleos, id est Antiochię definiens sub. Georgius hūilis p̃sbyter locum gerens Theodori deo
amabilis p̃sbyteri, & loci seruatoris apostolicę sedis sanctę Christi dei nostri Hierosolymor.
ciuitatis subscripsi. Iohannes dei misericordia episcopus Thessalonicensis, & vicarius apostoli-
cę sedis Romę legatus definiens subscripsi. Theodorus mi. dei episcopus ciuitatis Tremithūtę
Insulę Cypri definiens sub. Theodorus humilis p̃sbyter sanctę Rauennatis ecclesię locū ge-
rens, Theodori beatissimi archiepiscopi subscripsi. Iohannes indignus ep̃s sanctę Portuenfis
ecclesię legatus totius concilij sanctę sedis apostolicę vrbis Romę def. sub. Stephanus miseri-
cordia dei episcopus Corinthi & legatus apostolicę sedis antiquę Romę definiens sub. Basilius
misericordia dei episcopus, & metropolita ciuitatis Gortinę Insulę Cretę & legatus totius cō-
cilij apostolicę principalis sedis antiquę Romę definiens sub. Abundantius humilis ep̃s sanctę
ecclesię ciuitatis Themisanę legatus totius cōcilij sanctę sedis apostolicę vrbis Romę definiens
sub. Iohannes indignus ep̃s sanctę ecclesię Regitanę legatus totius concilij sc̃tę sedis apostolicę
vrbis

Sexte synodi Constantinopolitane.

urbis Romæ definiens subscripsi. Philalithes indignus episcopus Cæsareæ magnæ ciuitatis primæ Cappadociæ puiciæ, & primatum habens ponticæ dispensatōis, definiens subscripsi. Theodorus mīa dei Epūs Ephesiorum Metropolis Asiæ puiciæ, & primatum habens Asiæ dispensatōis, definiens sub. Sifinnius mīa dei Epūs Heracliæ Metropolis puiciæ Europeorū definiens sub. Plato mīa dei Epūs Cyræ Metropolis primæ Galaciæ puiciæ definiens sub. Georgius misericordia dei Epūs Cyzici Metropoleos prouinciæ Helleponti, definiens subscripsi. Marinus indignus episcopus Sardorum Metropolis Prouinciæ Lydiæ, definiens sub. Petrus indignus epūs Nicomedie Metropolis Bithyniæ prouinciæ definiens sub. Fotius misericordia dei Episcopus Niceni Metropolis Bythinæ prouinciæ defi. sub. Iohannes mīa dei Episcopus Calcedonenfis Metropoleos Bythinæ prouinciæ, definiens, subscri. Iohannes dei misericordia Episcopus Sidenfis Metropolis Pamphylæ prouī. definiens sub. Iohannes misericordia dei Episcopus Amasæ Metropolis Helenoponti prouinciæ, definiens subscri. Theodorus misericordia dei Episcopus Mylitenfis Metropoleos primæ Armeniæ Prouinciæ, definiens sub. Iustinus mīa dei Episcopus Tyanenfis Metropolis secundæ Cappadociæ prouinciæ, definiens sub. Alipius misericordia dei Episcopus Gangrēfis Metropolis Paphlagoniæ prouinciæ, defini. sub. Cyprianus misericordia dei Epūs Claudiopoleos Honoriadis prouinciæ, definiens sub. Iohannes mīa dei Epūs Pysunt Metropo. secundæ Galaciæ prouī. defi. sub. Polyeuctus mīa dei Epūs Myrorum metropo. Lyciæ prouī. defi. sub. Theodorus mīa dei Epūs Stauropo. Metro. Cariæ puiciæ de. sub. Tyberius mīa dei Episcopus Laodicæ metropolis Phrygiæ Pagacianæ prouiciæ, definiens sub. Cosmas mīa dei episcopus Synadurum metropolis Phrygiæ Salutaræ prouinciæ, definiens sub. Constantinus mīa dei epūs Baratenfis ciuitatis Lycaoniæ prouī. & locum gerens Pauli sanctissimi metropo. Melicomenfis, definiens sub. Stephanus mīa dei Episcopus Antiochiæ metro. Pifidiæ prouinciæ, de. sub. Iohannes misericordia dei Episcopus Pergæ metropoleos Pamphylæ prouin. definiens sub. Theopemptus mīa dei Epūs Iustinianopoleos, siue Muccifenorum metropoleos secundæ Cappadociæ, definiens subscri. Hifidorus mīa dei Epūs Rhodi metropolis Cycladum insularum, definiens sub. Sifius mīa dei Epūs Herapoleos metropolis Phrygiæ Pagapoanæ, definiens sub. Theodorus mīa dei Epūs Tharsenenfis metropolis primæ Ciciiliæ prouin. definiens sub. Stephanus mīa dei Epūs Anazarbi metropolis, secundæ Ciciiliæ prouinciæ, definiens sub. Macrobius mīa dei Epūs Seleuciæ metropolis Hifauriæ, definiens sub. Iohannes humilis Epūs Atheniensium ciuitatis, & legatus sancti concilij apostolicæ sedis antiquæ Romæ, definiens sub. Theodorus mīa dei Epūs Pompeiopoleos metropolis Paphlagoniæ prouin. sub. Zacharias mīa dei Epūs Leotopoleos Hifauriæ prouin. definiens sub. Georgius mīa dei epūs Mytilenæ ciuitatis Lysiborum insulæ, definiens sub. Georgius Epūs indignus Milisiorum ciuitatis Cariæ prouin. definiens sub. Sergius mīa dei Epūs Sylimbriæ ciuitatis Eurupoorum prouī. Thraciæ, definiens sub. Theomnius mīa dei epūs ciuitatis Canorum Bythinæ prouinciæ, definiens sub. per manus Georgij diaconi, & dispensatoris sanctæ Ecclesiæ meæ pro infirmitate qua detineor. Alexander mīa dei Epūs ciuitatis Quadratorum Hifauriæ prouinciæ definiens sub. Epiphanius mīa dei Epūs Euchathatorum Eleoponti prouinciæ definiens sub. Iohannes mīa dei epūs Ieradiopoleos ciuitatis secundæ Armeniæ prouin. definiens sub. Petrus mīa dei nostri Iesu Christi epūs Soropoleos Thraciæ, definiens sub. Iohannes mīa dei epūs ciuitatis Stoborum definiens sub. Statronicus mīa dei epūs Soliorum ciuitatis Cypri insulæ, definiens sub. Thycho mīa dei epūs ciuitatis Citi insulæ Cypri, definiens sub. Iohannes mīa dei Epūs Argiurum ciuitatis, definiens sub. Theodosius mīa dei epūs Lacedæmoniorum ciuitatis, definiens sub. Iohannes humilis epūs citatis. Crētē insulæ. de. sub. Gregorius mīa dei epūs Cāzani ciuitatis insulæ Cretæ definiens sub. Iohannes mīa dei epūs Nysenæ ciuitatis primæ cappadociæ prouin. defini. sub. Theodorus mīa dei epūs Thermitæ ciuitatis primæ Cappadociæ definiens sub. Georgius gratia dei nostri epūs ciuitatis Camulianorum, definiens sub. Theodorus humilis epūs Iustinianopoleos Armeniæ, definiens sub. Georgius mīa dei epūs regionis Daranaleos, hoc est, ciuitatis Analibog, defi. sub. Ioitus mīa dei epūs Chriopoleos, siue Diosforu quod est Iobis Tomolis Asiæ prouī. defi. sub. Theodorus mīa dei epūs ciuitatis Pergamæ Asiæ, defi. sub. Theodorus mīa dei epūs Mastoreoz ciuitatis Asiæ prouin. definiens sub. Antonius mīa dei epūs Ypeporum ciuitatis Asiæ prouinciæ, definiens sub. Patricius mīa dei Epūs Magnesiæ ciuitatis circa Meandrum Asiæ prouinciæ, definiens sub. Iohannes epūs ciuitatis Amatorum definiens sub. Sifimius mīa dei epūs ciuitatis Nyse Asiæ prouī. definiens sub. Theodorus mīa dei epūs ciuitatis Adramytinorum, sub. Reginus mīa dei epūs Pamoi ciuitatis prouinciæ Europe, definiens sub. Macarius epūs mīa dei ciuitatis Iuliopoleos prię Galaciæ definiens sub. Michael mīa dei epūs Hasponitanę ciuitatis primę Galacię prouincię, definiens subscri.

sub. Plato mi. dei epūs Cinninorū ciuitatis primæ Galaciæ prouinciæ definiens subscripsi. Genesius humilis episcopus Anastasiopolitana ciuitatis definiens subscripsi. Andreas misericordia dei epūs ciuitatis Mnizi deseruiens subscripsi. Stephanus misericordia dei epūs Verinopoleos ciuitatis primæ Galaciæ prouinciæ definiens subscripsi. Cyricus mis. dei epūs Adrianensis Helesponti prouinciæ definiens sub. Iohānes mi. dei epūs ciuitatis Militopoleos Helesponti prouinciæ definiens sub. Mercurius mis. dei epūs ciuitatis Poematiæ Helesponti prouinciæ definiens sub. Andreas epūs ciuit. Seladi Lydiæ prouinciæ definiens sub. Iohannes mis. dei epūs ciuitatis Phyladelphiciæ Lydiæ prouinciæ definiens sub. Iohānes mi. dei epūs ciuitatis Sytorū Lydiæ prouinciæ definiens sub. Theodorus mi. dei ciuitatis Daldis Lydiæ prouinciæ definiens sub. Iohannes mis. dei epūs Dalcyentiū ciuitatis Bythinia prouinciæ definiens sub. Sifinnius mis. dei epūs Basilnepoleos Bythinia prouinciæ definiens sub. Georgius mis. dei epūs ciuitatis Cadosiæ Bythinia prouinciæ definiens sub. Theodorus mi. dei epūs Preneti ciuitatis Byth. prouinciæ definiens sub. Polychronius mi. dei epūs Theopoleos Bythinia prouinciæ definiens subscripsi. p Theodosiū archipresbyterū meū propter senectutem meā. Theodorus misericordia dei epūs ciuitatis Cesaria Bythinia prouinciæ definiens sub. Anastasius humilis epūs Theorocianorū ciuitatis siue Apollonensis epūs definiens sub. Theodorus misericordia dei epūs Iustinianopoleos Bythinia prouinciæ definiens sub. Cosmas mi. dei episcopus ciuitatis Catanensis Pamphilia prouinciæ definiens sub. Niceta misericordia dei epūs ciuit. Coracici definiens sub. Theodorus mi. dei epūs ciuit. Verisse secundæ Armeniæ prouinciæ def. sub. Callinicas mi. dei epūs Colonia ciuitatis magnæ Armeniorū prouinciæ definiens sub. Tyberius gratia Christi epūs Amisæ ciuit. Helenoponti prouinciæ definiens sub. Iohānes gratia Christi epūs Andrapinorū ciuit. Helinopoleos prouinciæ definiens sub. Sergius misericordia dei epūs Synopsis ciuitatis definiens sub. Theodorus mi. dei epūs Hiborēsis Helenoponti prouinciæ definiens sub. Theodorus mi. dei epūs Trapezunti ciuitatis definiens sub. Anastasius mi. dei epūs ciuitatis Polemoni definiens sub. Gregorius mi. dei epūs ciuitatis primæ Armeniæ prouinciæ definiens sub. Iohannes indignus epūs Postinopolitana secundæ ciuitatis Cappadociæ prouinciæ definiens sub. Georgius hūilis epūs ciuit. Iunopolitana definiens sub. Plato mi. dei epūs Hadrianopoleos ciuitatis Honoriados prouinciæ defin. sub. Georgius mi. dei epūs ciuit Craciæ definiens sub. Domicius mi. dei epūs Prusiadēsis ciuitatis definiens sub. Stephanus humilis episcopus Heraclia Ponti definiens sub. Longinus mi. dei episcopus ciuit. Tini definiens sub. Iohānes mi. dei epūs ciuit. Comana definiens sub. Theophilactus mi. dei epūs ciuitatis Cerasmitæ definiens sub. Salomon mi. dei epūs ciuitatis Clanei secundæ Galaciæ prouinciæ definiens sub. Theodorus mi. dei epūs ciuitatis Amori definiens sub. Georgius mi. dei epūs ciuitatis Syniandi Lyciæ prouinciæ definiens sub. Iohannes humilis epūs ciuitatis Cyzicariæ prouinciæ definiens sub. Patrius mi. dei epūs Eluzi ciuit. Phrygiæ Capicianæ prouinciæ def. sub. Cyricus mi. dei epūs ciuit. Pocyra Phrygiæ Cappadociæ prouinciæ definiens sub. Petrus mi. dei epūs ciuitatis Apia Phrygiæ Capicianæ prouinciæ definiens sub. Alexander indignus epūs ciuitatis Nacoliæ Phrygiæ salutariæ prouinciæ definiens sub. Paulus humilis epūs ciuitatis Sozopolitana Pifidiæ prouinciæ definiens sub. Cosstantinus humilis epūs Tymbriaris ciuit. Pifidiæ prouinciæ definiens sub. Marinus humilis epūs ciuitatis Filomæ Pifidiæ prouinciæ definiens sub. Plato humilis epūs Magid ciuitatis Pamphiliæ prouinciæ definiens sub. Plufianus humilis epūs ciuitatis Sillei Pamphiliæ prouinciæ definiens sub. Theodorus mi. dei epūs Nazianzi ciuitatis definiens sub. Theodorus mis. dei epūs ciuitatis Doari definiens sub. Georgius mi. dei epūs Insulæ Choenfū definiens sub. Georgius mi. dei epūs Insulæ Chiorum definiens sub. Stephanus humilis epūs Insulæ Parodæ definiens sub. Sergius mis. dei epūs ciuitatis Insulæ Naxiæ definiens sub. Demetrius humilis epūs ciuitatis Insulæ Tini definiens subscripsi. Georgius mi. dei episcopus ciuitatis Insulæ Thyras definiens subscripsi. Constantinus misericordia dei Dalisandi Hifauriæ prouinciæ definiens subscripsi. Theodorus misericordia dei epūs ciuitatis Alberorū Hifauriæ prouinciæ definiens subscripsi. Iohannes mis. dei epūs Corrici ciuitatis primæ Ciliciæ prouinciæ definiens subscripsi. Iohānes mis. dei epūs ciuit. Adani primæ prouinciæ Ciliciæ definiens sub. Eolalius mi. dei epūs Zinonopoleos Hefauriæ prouinciæ definiens subscripsi. Georgius mi. dei epūs ciuit. Flauiadis secundæ Cyliciæ prouinciæ definiens sub. Hirenachus hūilis diaconus Amastriciæ scē dei ecclesiæ & locū tenens comitis scēssimi mei epī eiusdē Amastriciæ ciuit. subscripsi. Eotichius mi. dei epūs ciuitatis Insulæ Meli definiens sub. Cosmas indignus epūs ciuit. Cotyaeorū definiens sub. Domicius misericordia dei epūs ciuitatis promissi definiens sub. Leontius mis. dei episcopus Helenopolitana ciuitatis definiens subscripsi. Theodosius mi. dei epūs ciuitatis Sibiloæ Lycaoniæ prouinciæ definiens sub. Constantinus mis. dei epūs ciuitatis Lapsaci definiens sub. Iohānes mi. dei epūs Hadrianopoleos Bythinia prouinciæ definiens sub. Theodosius mi. dei epūs. Sibastinorū metropolis definiens subscripsi. Siluanus mi. dei epūs Insulæ Limniorum definiens sub. Hifidorus mis. dei episcopus Abydi-

Sexte synodi Constantinopolitane.

Abydinoꝝ ciuitatis definiens subscripsi, Andreas misericordia dei epus Neapolitanæ ciuitatis Carix, puincia p Theodoro Metropolitā meum sub, ppter infirmitatē qua detineor, Io-
hānes mīa epus insulæ Carpathi definiēs sub. David mīa dei diaconus Bosporitanæ sanctæ
Ecclesiæ, & locum gerēs Andree sc̃tissimi ep̃i mei sub. Theodorus idignus ep̃us Phafidis La-
zici pui, definiēs sub. Citonatus idignus ep̃us sanctæ Ecclesiæ Catalinæ Insulæ Sardinia defi-
niēs sub. Theodorus mīa dei ep̃us Aurieliopoleos Libyæ pui, definiēs sub. Sc̃ta synodus ex-
clamauit, Multos annos Impatori Ch̃ro dilecto, Imperatori multos annos, Orthodoxæ oēs
credimus, illuminatōem pacis dñe conserua Martiano nouo Constātino æterna memoria, q
deposuit hæreticos, cōserua dñe, Nestorio hæretico, Eutici, atq; Seuerō anathema, Silia eis sa-
piētibus anathema, Theodoro Pharanitano anathema, Sergio & Honorio anathe, Pyrrho &
Paulo anat. Cyro & Petro anat. Macario & Stephano anat. Polichronio nouo Symoni & oī-
bus hæreticis anat, his q p̃dicauerūt, vel p̃dicāt & sperāt docere vnā voluntatē, & vnā opatio-
nem in incarnationis dispensatione Christi veri dei nostri anathema.

¶ Actio Decima octaua.

IN nomine dñi & dñatoris nostri Iesu Ch̃ri dei atq; saluatoris nostri Imperātibus à deo
coronatis ac serenissimis ñris dñis Flauijs, Constātino qdem pijsimo, & a deo decreto
magno principe ppetuo Augusto & Imperatore anno. 18. & post consulatum eius adeo
instructæ māsuetudinis anno. 15. Heraclio vero atq; Tyberio a deo conseruadis eius fra-
tribus anno. 22. 16. die mensis septēbris indictōe. 10. Residentibus itaq; gloriosissimis patricijs
& cōsulibus, & oībus venerabilibus Metropolitanis ep̃is, p̃positis in medio sc̃tis & intemera-
tis Ch̃ri dei ñri Euāgelijs, Theodorus deo amabilis diaconus huius sc̃tissimæ dei catholice &
apostolicæ magnæ Ecclesiæ, & Primicerius deo amabiliū notariōꝝ Georgij venerabilis atq;
sc̃tissimi p̃riarchæ Constātinopolitani dixit, Maximæ pietatis existit cognitio trāquillissime
dñe, vt principaliter quæ ad culturā diuinitatis attinent, p̃cipue diligentia adhibere, dehinc
causas quæ Ch̃ro amabili Reipub. competunt recta consideratōe dirigere, qd p̃fecto επιστολῶν
benigne pagitis māsuetissime oēm qdem secularium causarū sollicitudinē reponens, p diuinis
vero curā & studium p sp̃us sancti grām assumens, & hic vester est acceptabilis ornatus p̃ia-
tem aduersus diaboli accerfire malitiā, & contra impietatis eius cohortem sacrum aggregare
collegium, hoc consultum agimus sc̃tū & magnū, atq; vniuersale concilium quod (sicut con-
gruum fuerat) cum pluri q̃nta debuit sedulitate ex multis diebus sup immaculatā nostrā ch̃ia
noꝝ fide quod agendum fuerat, gessit, ppugnatricem adeptū vestrā pietatē, dissensionē ve-
ro quæ quo quō exorta est aduersus rectitudinē fidei, post tergū efficit innixa qdem veritatis
doctrinis, corroborata vero b̃tissimorū patrū irrephensibilibus, & verē diuinis traditōibus ex
ipsis auctōꝝ scriptis in vnoquoq; quæ puenerunt considerādum est. Definitōem aut nūc
p̃mulgauit sine mendacio diuinarū scripturarū vigore pollentem, sanctōꝝq; patrum doctrina
sup̃scriptā ad confirmatōem qdem rectōꝝ veritatis dogmatum gloriā vero p̃ij vestri Impe-
rii, & hāc p̃manibus deferimus vestræ serenitatis, p̃posito recensendā. Constātinus pijsimus
Imperator dixit: Quæ memorata est definitio, relegat. Et accipiens religiosus lector, & No-
tarius Georgij venerabilis atq; sanctissimi archiepiscopi huius à deo conseruancæ regis vrbis
eandem definitionem, relegit in his verbis.

¶ Et subscriptio pijsimi, & deo dilecti Cōstātini Impatoris legimus & cōsensimus.

Constātinus pijsimus Imperator dixit, edicat sc̃tū & ṽle cōcilium si cum consensu
oīm venerabiliū ep̃orū, p̃mulgata est definitio quæ ad p̃ns relecta est. Sc̃tū conciliū
exclamauit. Om̃es ita credimus, vnā fides. Om̃es idip̃m sentimus, oēs cōsentiētes &
amplectētes subscripimus, Orthodoxæ oēs credimus, hæc est fides apostolorū, hæc
est fides patrū, hæc est fides orthodoxorū, multos annos Imperatori, integritates duarū natu-
rarū Christi dei nostri tu declarasti. Luminariū pacis dñe cōserua, Martiano nouo Constāti-
no æterna memoria, nouo Iustiniano Constātino æterna memoria. Oēs hæreticos tu effuga-
sti, deiectorē hæreticorū dñe cōserua, diuidētes & confundētes tu p̃secutus es. Absit inuidia à
vestro Impio, deus custodiat fortitudinē vestrā, deus regnū & imperiū vestrū pacificet, vestra
vita orthodoxorū vita est, Cœlestis rex terrestrē cōserua, p te vniuersales ecclesiæ pacificatæ
sunt, Nestorio & Eutici, & Seuerō anathema. Cōsentaneis eorū anathema, Theodoro Farani-
tæ anat. Sergio & Honorio anat. Pyrrho & Paulo anat. Cyro & Petro anat. Macario & Ste-
phano anat. oībus hæreticis anat, q p̃dicauerūt, & p̃dicāt, & docent, ac docturi sunt vnā volun-
tatē & vnā opationē in disp̃satōe dñi ñri Iesu Ch̃ri dei nostra anat. Cōstātinus pijsimus Im-
pe, dixit. Deū testē p̃ferimus sc̃tū & vniuersali ṽro cōcilio quodq; absq; quolibet fauore & iui-
dia p̃cipale desiderii, & zelus extitit nobis irrephensibile esse immaculatā ñram orthodo-
xā Ch̃rianorū fidē, & cū stabilitate nos eā cōseruare in noīe dei secundū doctrinā atq; traditio-
nem

nem q̄ tradita est nobis tā p̄ euangelii q̄q̄ per s̄ctōs ap̄los, & p̄ statuta s̄ctōz q̄nq; vniuersa-
liū cōcilioz, sanctozq; p̄bilibū patz, & nō mediocriter nōs p̄ hoc desiderii coartabat, ex
q̄ iubete deo nō auctoritaliter accepimus solum imperij nostri Cum ergo deo placuit tempus
cōcedere, inuitauimus fieri collectionē vestrā ad cōsiderādū vobis s̄ctās dei scripturas, oēm q̄
votis siue assertionis nouitatē q̄ adiecta est ad intemeratā nostrā christianōz fidē in his vici-
nis t̄pibus a q̄busdā praua sentiētibus expellendā, mūdissimāq; nobis hāc cōtradēdā, sicut p̄-
dictū est, q̄tenus scdm̄ s̄ctā & v̄lā q̄nq; cōcilia, & statuta s̄ctōz venerabiliū patz, ita eā & nōs
custodiamus vsq; in mortē. Ibi ergo iudicemur vobiscū apud terribile tribunal dei q̄n futurus
est iudicare viuos & mortuos. Si forsītā aliqd vñ cōsciam habetis fuisse intermissum in defini-
tione q̄ a vobis p̄mulgata est, sedet si quisq; ex vobis forsītā vult dicere vtiq; examinato ser-
mone q̄ fuerit a q̄libet ex vobis platus ex oī parte p̄ grām & ispirationē s̄cti spūs summitatē
cōphēdam? sanctē & imaculatē fidei q̄ tradita est nobis a s̄ctis apostolis & discipulis dñi, & sal-
uatoris n̄ri Iesu Ch̄ri veri dei n̄ri, & eis q̄ deinceps reperiuntur p̄bilibus p̄ribus, & s. q̄nq; vni-
uersalibus cōciliis, q̄tenus i vno ore, vnoq; corde oēs ecclesiā dei hymnū offerāt in t̄pe regnī
n̄ri misericordiss. deo nō recte annūtiātes verbū veritatis eius, & p̄fectius extinguat oīs hære-
ticę p̄sumptōis iactātā & diuturna hic cōmoratōe, verūtñ grām dignā cū vicissitudine illa sup̄-
ni nutus etiā ab ip̄erio n̄ro p̄cipiet, eo q̄ multis errātibus circa orthodoxā fidē extincta dispo-
nātia, i vnā eādēq; cōfessionē cōsonāter oēs cōuenimus, sperātes verā atq; celerē salutē a mul-
toz munēz datore deo intercessōibus s. & imaculatē dei genitricis & v̄rē s̄ctitatis suscipere.
s. Cōciliū dixit: P̄ssime & trāq̄lliss. dñe sermonē adclamatoriū ad deū imitabilē vestz potē-
tatū iuxta morē cōposuim⁹, & si placuerit pietati v̄rē hūc p̄legi iubete. Cōstā. p̄ss. ip̄erator
dixit: Acclamatoriū sermo q̄ cōpositus ē a s̄ctō vrō cōcilio deferat & relegat q̄ datus ē & i his
sermōibus. Ita relectus ē sermo acclamatōis, q̄ p̄sphonetic⁹ dī, a s̄ctō & v̄lī cōcilio ad p̄ssimū
& Ch̄rō dilectū Cōstātinū imp̄atorē. A dextera dei q̄ cūcta creauit, & cōtinet ip̄erialis ptātis
merito diadema suscipiēs Ch̄rō dilectē ip̄erator hūanitate ac māfuetudine, & circa fidē inistā
pietate atq; rectitudinē dñm remunerare diligit q̄ te regnare disposuit, tales qp̄pe munēz vi-
ces scis eū habere cōplacitas q̄bus sibi diligit famulari. Quē vero ē alia deo liberalior a vobis
donoz oblatio q̄ charitatis, & fidei circa eū flagrās demonstratio, s̄ctāzq; dei ecclesiāz p̄ vos
pacificus status? p̄pter qd & maxie plurimos agōes sup̄ his q̄s habes cōsummaſti, vt vnanimi-
tate acq̄rerēs dissidētū, vos em̄ p̄ Christū benigne regnatis, Ch̄rūs vero p̄ vos ecclesiis suis pa-
cē delegit ip̄artire, ip̄se & nūc vestrā suscitauit serenitatē ad rectē fidei zelū cōmouit hāc v̄lem
ad temetip̄m synodū cōuocādi, vt nup̄ qdē exortē heresis nouitatē destrueret, veritatis at̄ p̄-
dicationē firmaret, vt hoc pueniēte stabile & incōcūsum sit ecclesiā ip̄sius collegiū, itolerabi-
le em̄ existimaſti prudētissime ip̄erator i ceteris qdē nos ad inuicē cōsentire atq; concurrere,
circa ip̄m at̄ vitē n̄rē capitulū ab inuicē distrūpi atq; discindi, & hinc nos alterutq; mēbra exi-
stētia, & i vno Ch̄ri corpe cōstituamur p̄ eādēq; ad ip̄m, & ad inuicē itelligētiz atq; fidei con-
sonātiā. Quid vero ē & p̄sertim ip̄eratori decibilibus q̄ p̄ oībus pietate adornare subiectos, per
qd & in ceteris feliciter resp. verūtñ v̄stris diualibus p̄ceptis acq̄scētes tā antiq̄ Ro. & apo-
stolicę summitatis p̄tificales antistites, & nos hūiles Ch̄ri tñ sacerdotes atq; m̄st̄ri, ille qdē
p̄ se literaz paginā, eosq; q̄ eius p̄sonā describerēt sacerdotes cōstituit. Nos at̄ oēs simul cum
deo imitabili solio tuz fortitudinis corpaliter circūstetimus. Si igit̄ oēs simp̄r & absq; callidi-
tate a principio euāgelicā p̄dicationē suscepissent, apostolicisq; institutōibus essent cōtenti. Bñ
vtiq; & apte sese causę haberēt, & neq; autoribus h̄resum, neq; autoribus sacerdotū certami-
nū labores exercerent. Optebat em̄ illos qdē in silētio degētes salutē acq̄rere, istos vero ad re-
luctādū nō puocari, & trāq̄llitati t̄ps tumultibus nō cōpartire, sed silētiū prudēter amplecti &
deo colloq; & subiectis formula virtutū existere. Sed q̄a aduersarius satanas req̄scere minime
sinit, sed armiger atq; teloz portator aduersus Christū, p̄prios m̄stros exultat, errorz do-
ctrinis velut occultis gladijs multoz mētes fraudulēter p̄imētes, huius rei grā Ch̄rūs q̄ patris
est sapiā & virtus, p̄ quā vniuersa cōstituta sunt, & cōtinent, suos aduersus illos p̄liatores apto
t̄pe suscitauit gladiū spūs arripiētes ad abscindēdū, ac p̄imēdū eos q̄ manū extollunt aduersus

Pp

populum

Sexte synodi Constantinopolitane.

ppm eius copiosum, & ecclesie aulas nitebant luporum more captas tenere, & interiores margaritas diuini eloquii rapere atque concutere porcinis dogmatibus, ad quos & gladius inquit iubet exacui, framea exurge super lupos pastores, & eos qui oues conturbant interfice. Sic utique & omnes synodos uniuscuiusque conuentus effecti sunt aduersus id quod tumultuabat & reluctabat tam principibus, quam priscis patribus spiritus armatis, Arrius diuisor atque partitor trinitatis insurgens, & continuo Constantinus spiritus Augustus, & Siluester laudabilis magna atque insignis Nicæa synodum congregabat per quam ipsa trinitas, tam fidei symbolum dictauit, quam aduersus Arrianam maliciam sententiam promulgauit & iuxta poena Eutice ecclesie locis indignis, sed illi condignis cruciavit, Macedonius spiritus denegabat deitatem & dominantem consensum predicabat. Sed maxime imperator Theodosius, & Damasus fidei adamas, cuius solidam mentem aggressiois atque consuetudinis alienarum sectarum nullatenus lauciarunt, Georgius & Nectarius in Acygia urbe, conuentum congregabant, & sacrilegam quodam lingua a sacerdotio abscindebant quod blasphemias execrabiles in spiritum sanctum iaculabant, fidei vero symbolum denuo explanabant, quod deus est spiritus confirmans per ea manifestius exposuerunt. Sic igitur eos qui trinitatis unitatem soluebant trinitatis virtus destruxit, multum vero valde & multipharie, & super ipsa unigeniti dispensatione facta est oppositio, sed generalis sermo ex quo festinat. Itaque Nestorius & itaque Celestinus & Cyrillus ille quod Christum diuidebat & partiebat, hi vero cum domino conspirantes unam cum his sceptroque domino diuisorem denique effusius, & ibidem gestorum turbule per literariam vocem dum fileant causas ipsas loquuntur, deinde Euticetis insania delirante alteram fabulam ipsiusque saluatoris humanitatem penitus reculantem, & umbratam quadam eius & nos similitudinem perficiunt, Putasne ac nedum erat & non spirituales viros insurgere qui diuinis verbis falsidicos conpescerent, & quoniam non indignaretur deus qui blasphemabat, & non defendebat, leonis igitur tuba tanquam leonis rugitus viriliter vociferans ex Roma, interim archimandrita bestiam perterritum, & a monachico grege piecit, eiusque phantasia atque putatione reprobauit, & euanescente fecit iniustam turbulam. Martianus sacratissimus imperator & Anatholius Constantinopolitanus antistes cum omni Calcedonensi in Christo congregata collectione aplexi sunt, atque manu & lingua consentiebant, & pariter subscribebant, & consonam Euticetis, & Dioscori intelligentiam euacuauerunt. Si igitur post hec Vigilii, Post hec Iustiniano piissima consensuit, & v. concilium constitutum est, & eorum opuscula que late repta sunt repleta abominacione anathematizabant. His ita se habentibus necessariū existebat & vestram Christo amabilem mansuetudinem sacratissimum hunc & copiosum congregare conuentum, dum utraque beneficere putarent, & causam quodam diffensionis ecclesiarum repellere, distantia vero ad unitatem reducere. Nec enim sufferebas conspiciere deo imitabilis deus ut nup conuicta falsæ doctrinæ adinuentione tunicam rectæ fidei visceribusque conscinderet, sed audenter dicimus tam per organa spiritus per nos & vna nobiscum quod excisum erat retexuisti, & ad soliditatem copagasti, integritatem restituisti, primum inspiratores spiritus conspirantes & ad iuicem omnes consonantes atque consensientes, & Agathangelus, sanctissimus presbiter noster & summi patres dogmaticis litteris ad vestram fortitudinem missis consentientes, necnon & suggestione sanctæque sub eo est synodi. ex xv. patres concordantes vna de sancta trinitate dominum nostrum Iesum Christum etiam incarnatum predicamus in duabus perfectis naturis indiuisis, incorruptis laudandis, ut enim verbum consubstantialia est & consubstantialiter deo genitori, ut autem carnem sumens ex intemerata virgine, deique genitrice Maria homo perfectus est consubstantialis nobis, factusque sub tempore, perfectum igitur in deitate, & perfectum eundem in humanitate secundum priscas primas traditiones & Calcedonem. diuinam definitionem predicamus, & quemadmodum duas percipimus naturas, ita & duas naturales voluntates, & duas naturales operationes agnoscimus, neutram enim earum que Christi sunt naturarum in eius dispensacione audemus absque voluntate vel absque operatione pronuntiare, ne forte earum primas proprietates etiam naturas, que sunt proprietates pariter percipimus. Nec enim negamus naturalem eius humanitatis voluntatem aut naturalem operationem, ne & quod per salutem nostram dispensationis est cap. denegemus, & deitatem passioni applicemus, hoc namque conabantur qui nup in eo vnus voluntatis, & vnus operationis execrabile nouitate introduxerunt Arrii & Apollinarii, Euticetis atque Seueri malignam sectam restaurantes. Si enim absque voluntate, & absque operatione humanam dei naturam dicere cessaremus, ubi perfectum in humanitate saluatum est. Nihil ei aliud substituit humanæ substantiæ integritatem, nisi essentialis voluntas per quam liberi arbitrii vigor in nobis designatur, sic se habere ut substantialis operatio, quoniam enim dicimus eum in humanitate perfectum, si nihil humanum passus est aut operatus: quemadmodum enim duarum naturarum concursus vna nobis incorruptam atque indiuisam conseruauit substantiam. Ita & vna substantia in duabus corruptis naturis que utrique conueniunt proprie demonstrabat, duas igitur in eo naturales voluntates, & duas naturales operationes cõter atque indiuisas præcedentes predicamus, superfluas autem vocum nouitates, & hæc adinuentiones percul quodam ab ecclesiasticis sententiis abijcimus, & anathemati merito subiungimus. i. Theodosius Pharanitanus, Sergius & Paulus, Pyrrhus simul & Petrus qui Constantinopoleos presulatum tenuerunt, insuper & Cyrillus Alexandrinus sacerdotum gessit, & cum eis Honorius qui fuit Romæ presul, utpote qui eos in his secutus est super his precipua ratione anathematizamus, deponentes Macharium qui fuerat Antiochenus episcopus, & Stephanum huius discipulum, & potius dicamus magistrum, qui predecessorum suorum

suorum impietate defendere conati sunt, & ut verbaliter dicat totum orbem terrarum concitauerunt & omnes quod ubique pestiferis lris, fraudulētis vero institutōibus vnūquēque multosque in simplicitate vastauerunt. Sicut autem & Polycroniū infantilis intelligentiæ deliquit senem qui mortuos suscitare pollicitus, dum non suscitaret derisus est, & omnes qui constituerunt, vel constituunt, constituere vel presumperint vnā voluntate & vnā operatione in dispensatione. Et ne forte quidā reprehendant seu sanctissimi papæ diuinā emulatione, siue presentē angelicū cōuentū. Nos enim illius & an nos, & nobiscū apostolicas & paternas traditiones sumus secuti, & nihil dissonū aut discrepans ab eorum in formatōe adinuenimus, in super contra insurgētes nobis restitimus, sed non anticipauimus, & neque nos cōgressionē adsumpsimus, Præincipientes vero ē diuerso sumus armati. Quis igitur asperxit talia miracula? spirituale nunc proponebat studiū, & propugnator falsidicæ sciæ iam an exuebat, ignorabat autem, quod non adipisceret coronā victoriæ, sed & exueret coronā sacerdotij. Summus autem nobiscū cōcertabat aplosque princeps, illius enim imitatorē & sedis successorē habuimus fauorē, & diuini sacramenti mysterij illustrantē per litteras cōfessionē tibi a deo inscriptā illa Romana antiqua ciuitas obtulit, & dogmatū diē a vespertinis partibus extulit, charta & atramentū videbat, & per Agathonē Petrus loquebat, & cū omnipotenti cōregnatore primus imperator si mul decernebas tu quod a deo decoratus es, & Simone Refimi pinis volitantes corruabant, & stat ruina eorum statua, fides vero resurgit, plebisque cōcordia in propriū restituit decus, eleuatus est sol, & luna stetit in ordine suo. Aut propheta, in lumine leuatus est sol, id est mens vestra ad iustitiæ solē ascendit purissimū purā respicere reconciliationē quod nobis ex hoc apportauit. Et luna stetit in ordine suo, id est ecclesia & sponsa Christi suo decore amicta est, & pietatē tamque virginitatis stolā induit, & orthodoxæ fidei pulchritudine plenius satisfacta perpetua pace mundū illustrat. Audite hæc omnes qui terrenū hoc tabernaculū vos exuistis, & qui postea nascituri estis, presentibus enim non auditis, sed visus ē satisfactio, & soli sapienti & potētī deo gratias laudes enixius offeram. Gloria in excelsis deo, & in terra pax decantantes, dum Christus omnipotētī cōplacuit suscitare principē deo dilectū qui vnitatis ecclesiæ mediator effectus est. Sed o benignissime dñe & amator iustitiæ ei qui tibi potētī largitus ē hanc grām recōpensa, & his qui a nobis gesta sunt signaculū tribue, vestra inscribitō imperialē rati habitionē, & predicta diuina, atque per piās constitutiones ex more eorum omnium firmitatē. Quatenus nullus his qui gesta sunt aut cōtradicat, nouāve questionē machinet. Scito enim serenissime imperator quod nihil horum quod in synodis vniuersis & approbabilibus patribus constituta sunt falsauimus, verum potius cōfirmamus etiam omnes vniuersim atque cōsonāter acclamamus, dñe saluū fac regē nostrum qui post te corroborauit fidei fundamentū bñdicitō vitæ eius, dirige gressus cogitationū eius. Cōterat virtutē inimicorum suorum, & resistentes ei cōtinuo corruant, quæcūque iudiciū & iustitiā sempiternā, & periclitanti veritati manus porrexit, populumque tuū saluauit ad eadē sapere eos cōcilians, Gaude ciuitas noua Roma Cōstātinopolis glorificata noīe principali. Ecce rex tuus fidelis sedet fortissimus, & accipiet armaturā æmulatricē eius virtutē, indutus est lorica iustitiæ, & scitatis circūposuit sibi galeā, prudentiāque speculū virtutū, & scutū assumpsit inexpugnabile in deū pietatē, his armatū eū inspiciāt barbari, & speramus in deū obtēpare dñanti. Latere ciuitas Syon, cacumē orbis terrarum atque imperiū, Cōstātinus te purpura pōrnauit, & per fidē coronauit, & Cōstātinus vtrisque super coronauit, portēque inferi aduersum tuū orthodoxū imperiū non pualebūt, gaude & fiducialiter age imperator speciosissime, dñs deus tuus in te potēs, præcingēs te virtute saluabit te, adducet super te iocunditatē & exultationē, ampliabitque imperiū tuū, & exaltabit brachiū tuū, & dñabit cunctis aduersis, deūque non agnoscētib, atque aīstātib, & lamērabit quod hostilitas, gaudebit autē obediētia, quia ego potēs sum dicit dñs ops.

Actio decima octaua.

IN noīe dñi & dñatoris Iesu Christi saluatoris nrī, imperator piissimus pacificus Flavius, Cōstātinus fidelis in Iesu Christo deo imperator. Edictū Christo dilecto omni populo habitati in occidentis partibus. Firmamentū ac fundamentū superno nutu credite nobis Christianissime extitit reip, fides in deo inflexibilis, & incōcussibilis, in qua Christus deus noster tamque propriā domū suā construxit ecclesiā, & sicut rex omnium imperij nostri sedē constituit, principatusque nobis sceptrā cōmisit. Sicut enim quandā petram excellam & sublimem, & ut cœli, terrarumque in consortio constitutā mysticā cōfessionē quæ in eū cū patre & spiritu est saluator nobis ostendit, ut per eā tamque per mediā scalā ad cœlestē cōuersationē reducamur, diuini orisque regni potentia coronemur. Super hanc petram cogitationis nostræ gressus infiximus, super quā firmiter stare precipimur, quamque cautius tenere subiectos precipimus, ne quisque ut minus attonitus exagitet a maligno & instabili spiritu, expulsusque atque precipitatus in impietatis voraginē delabatur. Etiam desiderabile est dæmoni qui generi humano semper infestus est separare hominem a deo qui factus est ad imaginē dei, & multimodis deceptionibus fallere. Sed nihil est & ei sic studiosum atque officiosum quod pietatē oppugnare, & ecclesiasticæ pacis statū perturbare, quod & nuper elapsus

MXXXV Sexte synodi Constantinopolitane.

p̄s tēporibus demonstrauit, atq; aduersus inuicē ecclesias p̄lia sumere p̄uasit per instrumen-
 ta q̄ ad hoc vnā secū cōfligerēt adinuenit sub sacerdotali scilicet habitu & indumēto dolosam
 intētionē obcēlantia, Christi verō amatoribus populis letalē institutionē eructātia, vnus q̄
 pe volūtatis & vnus opatōis in incarnationē saluatoris, atq; in duabus eius naturis diuina fa-
 mur, & hūmana nouitatē sanxerūt, q̄tenus ex hoc in Christo naturā ex improviso excogita-
 rent introducere antiquā illius & corruptibilis cōfusionis hāresim cōstantes, cū qua Apolli-
 naris qdē anathematizatus est, Eutices & Dioscorus cū sua pessima secta simul deiecti sunt, &
 oēs hi & quicq; vestigia eorū secuti sunt. E regione autē veritatis inierunt synodalibus simul &
 paternis cōdenati sunt sententijs, hmoi deniq; cogitatōe ecclesias cōtaminauerūt etiā hi q̄ aī
 nostra tpa sacrilegi sacerdotes ecclesias puerle gubernarāt. Sūt autē hi Theodorus q̄ fuit Farā
 eps, Sergius q̄ fuit nr̄a a deo cōseruādā regie vr̄bis antistes, Ad hāc & Honorius q̄ fuit antiq̄
 Ro. papa hmoi hāreseos cōfirmator, q̄ etiā sui extitit oppugnator, Cyrus q̄q; q̄ Alexandrino-
 rū qdē p̄sulatū sortitus est, infringere autē orthodoxa dogmata studuit. Sūt & Pyrrhus, Pau-
 lus, & Petrus, huius regie nr̄a ciuitatis p̄iarchæ sedis alterutrū successores, q̄ pueris vitiū
 inuicē trāsmiserūt, q̄ oīm cultores & opitulatores mali maloz sup̄insurrexerūt Macarius q̄
 fuit Antiochenoz antistes, & Stephanus eius discipulus & p̄uaticatiōis substructor & Poly-
 chronius q̄ multo tpe hāreticæ vetustati cōsenuit, q̄ in tm̄ q̄s secuti sunt, æmulati sunt, impi-
 tatisq; furia suā aīam cremauerūt, vt etiā discerpere atq; dissecare inuicē mēbra Chri Chro di-
 lectos p̄uaderēt: vt nec barbari tm̄, & q̄tū Chīiani Christianos oppugnarēt sc̄tāz ecclesiæ
 ad inuicē p̄urbationē atq; dissidiū, emolumentū atq; lætitiā p̄ lucro reputātes, v̄z nos eis q̄
 ab origine pie atq; æquiuoco nōie añ nos regnauerūt, ex æuari cupiētes, zeloq; rectæ & in-
 temeratæ fidei cōflagrātes, atq; sc̄tās dei ecclesias in pacis ordine p̄seuerare t̄pibus nr̄i ip̄erij,
 p̄cipale opus statuētes. Porro, p̄elari hmoi illā sionē miserrimū æstimauimus, vñ & hoc sa-
 cratissimū & v̄le cōuocātes sextū cōciliū, v̄tpote parile p̄cedētū sc̄tōz q̄q; v̄ltimū cōciliū in
 mediū deducere falsoz dogmatū, hoc est nouitatū, p̄pones decreuimus, q̄ sanctū cōciliū sin-
 gula q̄q; p̄pendēs atq; discernēs eos qdē q̄ orthodoxæ fidei p̄dicationē cōcusserūt, & Christi
 gregē sc̄dalizauerūt ac sacerdotali ouili eliminauit, definitionē vero a deo institutā & sc̄tās
 dei ecclesias in vnitate cōgregatē cōstituit, euāgelicas qdē & aplicas cōsequētē sanctiōes, Me-
 moratis autē sc̄tis & v̄l̄ibus, v. cōcilijs cōsonatē, Idcirco & nos q̄ ab eis definita sunt corrobo-
 rare atq; firmare cupiētes, p̄is piū edictū edidimus vere circa diuinitatē fidei sc̄dm ecclesiasti-
 ca statuta adnūtiās cōfessionē. Credimus in patrē & filiū & sp̄m sanctū, trinitatē in vnitate &
 vnitate in trinitate, vnā substantiā in tribus subsistētis, Vnitatē qdē p̄pter naturālē vnionē ac
 dñationē. Trinitatē vero, p̄pter subsistētiaz p̄fectionē, & diuinitas sup̄existētis bonitatis. Vni-
 tas q̄ppe vere ē trinitas, q̄ vnita est deitati, Et trinitas vere ē vnitas diuina proprietatibus, &
 nō dispartita æternitate. Ipsa etem sibi cōsempiterna ē & essentia æqlis honoris est, nec ei extitit
 sc̄m q̄ cū p̄e nō erat & filius, cuius vtiq; vocabit̄ p̄, si nō simul cū eo erat sine p̄cipio fili-
 lius nec erat q̄ nō erat cū vtr̄sq; sp̄s sc̄tus, Vnus igit̄ hāc tria deus q̄ cū inuicē intelligūt
 sola sigillatim dr̄a i cōitate essentia inseparabilr̄ discernētē vnāquāq; p̄sonā. Solus p̄inde p̄
 p̄ est, solus filius filius, solus sp̄s sanctus sp̄s sc̄tus, his etem differentijs nō conuertunt ad in-
 uicē, sed in his qdē inseparabiliter diuidunt, cōicant autē essentia vnitate, Trinitas simplex &
 impartita atq; incōposita ex tribus p̄fectis ex seipsa perfecta & superperfecta vna natura atq;
 deitate & vna voluntate, vnaq; opatione glorificanda. Quoz igit̄ vna natura est hoz & vo-
 luntas, & operatio est sicut nos docuit cultor Basilus. Cōfitemur deinde vnū sanctū trinitatis
 dñm nostrū Iesum Christū vnigenitū filiū dei deum nostrū q̄ est cum patrē & sancto sp̄u sine
 p̄cipio cōsubstantialis, eundē ip̄m in vltimis p̄stitutisq; tēporibus propter humani
 generis salutē atq; reformationē descendisse de cœlis, hoc est per spontaneā se exinanisse hu-
 militatem, & in vulua illibata virginis deiq; genitricis Mariæ habitasse purificatē & aīam &
 corpus p̄ sp̄m & ex sc̄tā & imaculata carne eius in pp̄ia subsistētia carnē sumpsisse nobis con-
 substantialē, & hāc sibi mediantem aīa rationali & intellectuāli cōpaginasse atq; formasse,
 natum quoq; ex eadē virgine matre sup̄ omnē intelligentiā, & sup̄ omnē mentis cōsideratio-
 nem, sine femine q̄ppe & sup̄ naturā existētē conceptū ineffabilis atq; inenarrabilis est eius
 natiuitas. Processit itaq; secundū nos q̄ sup̄ nos est & Christus & dñs, oīa ferens in seipso na-
 turaliter, q̄ nra sunt p̄ter solū p̄ctm̄ totus hō factus, & totus p̄manens deus, idē ip̄e terrenus &
 celestis, inuisibilis & visibilis, mortalis & immortalis. Dūc nāq; naturæ cōcurrentes ad insepa-
 rabile vnitatē vnū qdem Emmanuel nobis p̄fecerunt saluatē in se indiminate naturaz, ex
 qbus extitit pp̄rietates. Cū enim simplex sit verbū secundū diuinā paternāq; & sempiternā
 natiuitatē duplex processit secundū maternā temporālē & corporālē natiuitatē, Vnde & du-
 as Christi dei nostri natiuitates glorificamus, vnā eius venerātes subsistētia in duabus p̄fectis

naturis

naturis existentē, vnus quippe sanctę trinitatis permanfit, etiā dum verbū caro fieret perfectus in deitate, & perfectus idē ipse in humanitate cōsubstantialis deo patri secundū deitatē & cōsubstantialis nobis idē ipse secundū humanitatem, passibilis quidē carne, impassibilis autē deitate, nec em̄ alteri miracula, & alteri passionēs sequestramus, sed vni eidemq; dño nostro Iesu Christo vtrāq; indicia deputamus secundū aliud quidē miracula operari, secundū aliud vero pati. Etenim secundum diuinā eius naturam signorū proferebat virtutē, & secundum humanā formā, quę naturę congruebāt irrefutabiles passionēs assumebat, q̄tenus ipse ipsum trāsfigureret passibile nostrū in impassibilitatē secundū apostolū dicentē: Oportet em̄ corrūptibile hoc induere incorruptionē, & mortale hoc induere immortalitatē. Neq; em̄ dedignatus est amator hoīm hūanis & irrefutabilibus passionibus cōdescendere, q̄ cū deus esset immortalis mediante anima mortī corporaliter cōgressus est, animā autem dicimus in oībus perfectā & solidā, cui in nihilo deerat hūana perfectio, Humanę autē perfectionis indicium, mens est per quā & volumus & cogitamus, & ab irrationalibus animātibus secernimur. Nihil quippe est sine mente voluntariū, omne autē voluntarium intellectuale est. Vbi igit mens est, ibi modis oībus & voluntas. Si itaq; perfectus hō factus est saluator in perfectione pmanēs deitatis, neq; amens, neq; inuolūtarius extitit. Igitur hi q; humanę dñi animę quę secundū naturam est, extinguere voluntatē pertentāt, amentē qdam eā vt vere dementes assignāt. Ad impassibile autē naturā easdē passionēs ad mortē reducunt, nos autē asstruunt nō perfecte saluari, hęc quę pdicunt, qā imperfecte verbum nostrā naturā assumpsit. Si igit totus toti humanę naturę non vnitus est, nec totus hō saluatus est. Quod em̄ non assumptū est nec saluatū, quod vero vnitū est deo, hoc & saluatur secundū deiloquū Gregorium. Sed hi quidē cū proprijs æstimationibus & phātaſis circūerrent, nos autē q; verę dispensatōis mysteriū nō ludimus, nō solū intellectuale & voluntariā sacrosanctā saluatoris aiām esse credimus, sed & oībus eam vere naturalibus virtutibus factā, & similibus nobis absq; pctō voluntarie acquieuisse passionibus, dū verbū eā pmitteret, & q̄rere quę sua sunt. Sic & naturalē cibū secundū rōnem appetebat, desiderabat q; & turbabat ac tristabat. Cum enim saluator ad crucis passionē propria voluntate veniret, cepit trīstari & anxīari. Hęc enim aiā rōnalis & volūtarię proprietates existūt & psuadet nobis pclarus pater noster Epiphanius in sermone aduersus Arriomanitas ita psecutus, A carne enim (inqt) diuinitati vnita absq; aiā & mēte nō fiet agonia. Vnde & idem dñs noster dicebat: Trīstis est aiā mea vsq; ad mortē, deinde orat trāsire calicē. Vt enim hō recusabat mortē, Nā habebat, & nō velle mori, sicut asserit laudabilis Cyrillus, eo q; recusaret caro eius naturaliter mortē, sicut autē deus idē ipse prompte veniebat ad passionē, & testis horū irreprehensibilis athleta atq; dei cultor p̄ n̄ Athanasius, in sermone qppe de trinitate & incarnatione ita ait: Et cum dicit p̄, Si possibile est, transeat à me calix iste, veruntū nō mea fiat voluntas, sed tua, Duas voluntates hic enim ostēdit, vnā qdē humanā, quę est carnis; alterā vero diuinā. Et humana qdem propter infirmitatē carnis recusat passionē; diuina autē eius prompta, Vnus enim cū sit idem ipse in vtrāq; natura, loq̄tur interdum qdem congruentē humanitati, interdum vero diuinitati congruentē exprimit vocē. Habuit enim (iuxta quod ait, opinatissimus Cyrillus) in vtrīq; potestātē. Dum ergo dicit, non mea voluntas fiat, nō mea, hoc est humanę naturę, dixit. Et ego enim nunc sicut hō loquor, dū vero dicit tua, illā q̄ cois est, inq̄t, mihi verbi & tibi patris. Igitur & filij secundum quod verbū est, vna est voluntas, propter vnitatē essentię scđm sanctum Nisēnum Gregoriū in sermone aduersus Apollinarium sic inquit: Loquitur enim tanq̄ ex homine quod infirmitati naturę cōuenit ille q; nostras passionēs pprias fecit, Adiungit deinde secundum vocē excellam & deo dignā voluntatē ratam magis fieri q̄ hominis pro hominū salute volens, q; enim nō mea humanā hoc sermone significauit, Adiungens autē tuā ostendit cōiunctionē suā ad patrē deitatis, cuius nulla est voluntatis differentia ppter cōmunitatem naturę. Si ergo seḡtur secundum q; patres inquit naturam voluntas, Duę vero naturę in Christo, duas per oīa illis & naturales voluntates dabimus. Idem ipse enim sicut asseruimus secundum vtrāq; formā volens, voluit qdē vt deus, voluit vero & vt hō secundum naturę diuersitatem, & iam duę voluntatum demonstrās differentiā. Et neq; contrarias voluntates, aut ad inuicē oppositas introducimus. Saluatoris enim humana voluntas nō erat cōtraria diuinę eius voluntati, sed sequebat in oībus assumentis & deificātis verbi voluntatē quę deificata est assumptę humanitatis humana voluntas, Ergo qd ait deiloquus Gregorius, Illius enim velle q; secundum saluatorē procūdubio intelligit hoīs, nec contrarium deo deificatū totum. Et de voluntatibus qdē in breui talis est ratio, asfert vero ut etiā de opationibus rōnem breuiter cōphendamus similibus usi denuo pbatōibus duas opatiōes in Ch̄so deo n̄o naturales demōstrantes. Qui enim unā solummodo in Ch̄so opationē adnuntiant, vel diuidunt naturas, aut pmiscēt & cōfundunt, Nestorius nāq; hominicola & q-

Sexte synodi Constantinopolitane.

qui illius demetia deprimunt duas dicētes naturas simul diuidūt cū eis, & psonas pari numero cū eis & subsistētiā introducūt, vnā aut eaz affectiua decernūt opationē. Affectus nāq; duaz p oia aut etiā pluriū regē dispertitaz, atq; separatim subsistētiū est cōnexio. Qui ergo (vt dictū est) in duos Chřos vnū Chřistū cōcidūt, vnā affectiua (vt diximus) dogmatizant opationē. Apollinarius vero, Themistius, & Eutices, & Seuerus, & quiq; partis eoz stultitia insigniti sunt, duas naturas q; in Chřisto sunt cōfundētes atq; cōglutinātes vnā quidē eius cōfusam & phantasticā naturā p̄dicāt, vnāq; eius portētant opationē, & hęc quidē illi. Nos aut altrinfecus positā voraginē, diuisionisq; & cōfusionis declinantes periculū, & tanq; iter regale pergetes duas Chřisti naturas, & hęc pari numero naturales opationes cōfitemur in vnā indiuiduā cōcurrentes subsistētiā, & quaz suaz sunt alterutra in cōmune pprietates cōferentē. Nec em̄ persona aliqd aliud est q; ipsa naturā, sed in verbi subsistētiā totius humanitatis formata natura q; sua sunt indiminate operat cū eo cui vnita est substantialiter verbo absq; solo peccato, sicut & verbū perfecte operat quaz eius sunt propria cū humana natura quā assumpsit. Ita ergo pie nobis credentibus seruabim̄ secundum beatū Leonem, operat em̄ vtrāq; natura cū alterius cōmunionē quod, ppriū habuit, verbo operante quod verbi est, & carne exequente quaz carnis sunt. Quaz em̄ habuit sicut consubstantialis patri, hęc operabatur diuinitus, per formā tamen humanā, quaz aut assumpsit ex nobis vt cōsubstantialis nobis hęc operabat humanā, sed nō vt purus hō, sed vt humanatus deus. Ait namq; in thesauris sacratissimus Cyrillus, Est agnoscere in hoc ipso vtrāq; in eo, deus em̄ verus in carne, & caro vera in deo, ex qbus enim oportuit cognoscere eū dñm hęc diuinitus operat, & ex qbus necessariū erat hōiem vero eū videre hęc facit & dicit dispēlans mysterio veritatē. Nā ambulare corpalius pedibus, & cū labore iter facere, & p linguā loq humanā naturā opus extiterat, mēbra vero paralytici verbo saluare, & muti ad articulate loquēdū linguā aptare, & laboratibus atq; oneratis multitudine pctōz & egritudinū remissionē cōcedere, opa sunt diuinā virtutis, sed nō alterz absq; altero factū est, & ad mediū pducēdus est sc̄ss. Leo in epla ad Leonē impatorē hęc asserēs, In tātā vnitātē ab ipso cōceptu virgi, deitate & hūanitate cōserta, vt nec sine hōie diuina, nec sine deo agerent hūana. En manifeste hic p̄ asseruit, qā in psona vnitatē cōiter & nō disunctū neq; cōfuse vtrāq; naturā opata est qd naturali eius erat, & ppriā vt deus esse credat, & dispēlationē credibilē faciat. Vnus ergo existens dñs nř Iesus Chřs pfectus in deitate, & pfectus idē ipse in humanitate operat vt deus, operat vero ut hō dualitate naturaz etiā duas naturales opatiōes explēs, q; em̄ alterius gñis, alteriusq; naturę sunt scđm sapiētissimū Cyrillū eandē opatiōē habere nullus sapiēs dabit, sed sicut dissociatā hñt naturaz, siue x qualitātū rōnē, ita & differētē reddūt opatiōē, sicut & magn⁹ Basilius collegit in libro aduersus Eunomiū, qm̄ diuersaz naturaz nō una est opatio. Duas igit naturales uolūtates, & duas naturales opatiōes in dispēlatōe incarnatōis unius sanctę trinitatis dñi nři Iesu Chři ueri dei nři recte sentiētes p̄dicamus, & ita oibus amatoribus Chři sapere p̄ p̄sens nostrz edictū piū adnūtiāmus, suscipimusq; & amplectimur sc̄tās & vles qnq; synodos q; in Nicæa, cccxvii. patz q; aduersus Arrianā cōfederūt insaniā, q; cooperātē trina & cōglorificāda deitate sacz fidei symbolū terminauerūt, & q; in hac a deo cōseruanda regia ciuitate, in q. CL. q; aduersum Macedonianā rebellē spūs intelligētiā, simul & linguā, & magnū noīe Apollinariatā, cōgregati sunt patres, q; inspiratiōe sc̄ti spūs p̄dictū uenerabile interpretati sunt symbolū de spū sc̄to qd deus est cōfirmātes, p ea q; manifestius reſerarūt. Et q; prius in Epheso cōgregata est, cuius authores fuerūt, Celestinus, & Cyrillus, q; cū Chřisto dño atq; inseparabili deo nostro diuiforē Nestoriū cū sua pphana & maligna secta cōdēnarūt, cū eis q; amplector hęc oīm signaculū, firmamētūq; eorū confirmationē sanctū Calcedonenſe conciliū sexcentoz super triginta, & numero pariter & multitudie honorabiliū patz, q; flagello Dioscorus & Eutices cruciati sunt, & cū ipietatis uertice de sacerdotio abscissi sunt, suscipimus q; & quaz in tēporibus Iustiniani diuz memorię in p̄dicta a deo cōseruanda nostra felicissima ciuitate cōp̄loſa est synodus cōtra dei impugnatores. Origenē, Didimū, & Euacrium, & obscena Theodori Mopsuesteni, & Iudaica scripta, & refutatiōē opusculoz Theodorici aduersum duodecim capitula famosissimi Cyrilli cū abolitōe epistolę q; dicit Ibaq; ad Mariū Persam scriptę. Hęc itaq; uniuersalia & a deo cōscita cōcilia sicut quandā hęreditatē cōlestem in cordis cōclauī reponens tanq; intellectuāles margaritas ab eis thesaurizant⁹ dogmata, & q; anathematizārūt, atq; refutarūt, anathematizamus, atq; refutam⁹, q; susceperūt suscipimus, patresq; nostros scribimus. Anathematizamus at oīm hēresim q; a Simone usq; nūc in dei ecclesiā introducta est ad discindēdā pacē atq; unanimitatē credentiū. Super hęc oia anathematizamus atq; refutam⁹ & eos q; superuacuoꝝ & nouitiōz dogmatum hēreticos authores atq; fautores secuti sunt. Dicimus autem Theodoz q; fuit Faranitanus eps, & Sergiū q; fuit huius a deo cōseruāda nřa regię urbis antistes

Exemplar iussionis Constantini.

Fo. XC

res huic consentaneum & moribus atq; impietate parilem. Ad hæc & Honorium qui fuit antiquæ Romæ papa hō; hæreseos in oibus fauorem, concurforē, atq; confirmatorē, & Cyx, qui fuit Alexandrinorū epūs. Similiter Pyrrhum, Petrum, Paulum huius regiæ nostræ ciuitatis p̄sules, & vna cum eis Macarium, q̄ fuit Antiochenorū epūs, & Stephanum eius discipulum, atq; Polychronium dementē, & omnes q̄ sapuerunt & sapiunt, velfuturi sunt sapere vnā voluntatē, & vnā operationē in dispensatione saluatoris nostri Iesu Christi. His oibus ita à sancto hoc & vniuersali sexto concilio constitutis: & p̄ subscriptionē nostræ fortitudinis confirmatis sancimus, vt nullus quocq; aliud quicq; de fide fatagat, vel noui dogmatis adinventionē machinet, aut penitus de vna voluntate, & vna opatione docendi indicium velfermonē comoueat. Nos em̄ sc̄tōs & probabiles p̄ses nostros sequētes naturæ voluntates adnuntiamus, & sicut duas naturas in Ch̄so credimus, ita & duas naturales volūntates, & duas opationes p̄dicamus. Hæc sunt veræ in deū cōfessiones, & dogmata hæc sunt euāgelicæ: atq; apostolicarum vocum p̄dicatōes. Hæc sunt sc̄tōrū concilioꝝ & pbabiliū paternarū linguarū didagmata, hæc Petrus q̄ est petrasidei, & princeps Apostolorū itemerata seruauit. In hac fide & viuimus & regnamus, & conregnāt nobis, & conregnare denuo speramus, hæc comitē hinc recedētes habere deposcimus, & cū hac ante Ch̄ri tribunal assistere. Ad hæc confessionē oēs hortamur, & deferuire deo nobiscū inuitamus sup̄ montē excelsum Imperij stātes p̄dicamus: atq; ecclesiasticā pacē totius populi solennitatē adnuntiamus. Nā illa q̄ndā Christo dilectōꝝ dissensio nunc in cōcordiā versa est, hæreticorū cōrita sunt scādala, p̄p̄riāq; dignitatē hæc fides idepta est ipso Christo suis ecclesiis medēte. Ipse ē igit̄ pax nostra q̄ soluit medīū macerie parietē, & quæ p̄ tēpora dissidebat in vnanimitatē conciliauit vnus dñs, vna fides, vnum baptisma, vna in deum nūc ē Ecclesiæ vuitas. Si quis igit̄ Ch̄ri amator est, & metuit dñm, optatāq; salutem desiderat, hæc fidē orthodoxā teneat. Nec enim erit p̄ aliā fidē saluari. Si quis vero hōim psonis gratiam exhibet, charitatis autem in deum emulatore se non demonstrat, præsente m̄q; nostram piam constitutionem non recipit, siquidē episcopus est, vel clericus, aut monachico circumdatus est habitu deportationis p̄enam exoluet. Si vero in ordine dignitatū infertus est sub pretio proscriptionis mulctatur, eiq; cingulum adimitur. Si autem idioticæ sortis est ex hac regia omniq; penitus ciuitatis extorris addicitur. Et super hæc omnia etiam terribilis atq; inexpressibilis iudicij non effugiet cruciatum.

¶ Proponatur exemplar diuinæ iussionis domini Constantini directæ ad synodum Apostolicæ sedis antiquæ Romæ.

IN nomine domini & dominatoris Iesu Christi dei atq; saluatoris nostri, Imperator p̄p̄s A
simus Flavius Constantinus fidelis in Iesu Christo Imperator omnibus sanctissimis vni
uersis synodis apostolicæ sedis concilio pertinentibus. Clarus & speciosus sacratissimus
vester cētus extitit, quem pro ecclesia congregauit spiritus sanctus, & pietatibus arma
uit sermonibus, in quibus debellati sunt infidiatores fidei doctoribus sacerdotalis ordinis pon
tifici, verumetiam & vniuersali patri auxiliantibus, cum quo & pacificare didicistis, & compu
gnare eruditi estis. Tempus est enim in omni re, sicut Salomoni videtur, bonum est pacē ha
bere ad omnes, sed ad ipsos qui concordia erga pietatem habent. Melius est autem pugnare,
quando actio pacis consensum in malum operatur. Nam dominus inquit: Non veni mittere
pacem in terram, sed gladium, gladio enim bis acuto fidei verbū simulatur diuidens, & discer
nens credulum, & incredulum, & cognationem quidem vel consensum quæ ad impietatē de
clinauerunt eas separans, deo autem accommodās seu connectens per pacem & dilectionem
erga ipsum positas. Nihil enim propositius est electione quæ per fidem erga ipsum pertinet,
nec pater nec mater quæ cum filiis dolores cōpeperit, nec fratres necessitate naturæ alligati, sed
voluntatibus dissoluti non ex lege coniunctōis crassa, & non impassibilis connexio & alterutri
solutōe affectionem dissoluens nullum ex his diuinæ naturæ participes effici, sola autem circa
deum fides & dilectio quorū complexione regenerati, & reformati sumus, & commendatiōe
erga creatorē digni sumus, ipse em̄ dicebat saluator. Qui amat patrē aut matrē plus q̄ me, non
est me dignus, & q̄ amat filium aut filiā sup̄ me, nō est me dignus, & q̄ non accipit crucem suā,
& sequat me, non est me dignus. Qui ergo euāgelicā semitā inuestigare, p̄posuerūt, & aposto
licę dignitatis pontificatum forriti sunt oīa contēnunt, & patiunt, & ad extremā, si contigerit
p̄pter dei amicitia: condēnari ad mortē, & durissima q̄q; pati & agere didicerunt cum fidē vi
dent depopulari, p̄ quā erga deum amicitia acq̄sita est, cū ecclesiā hæreticis inuasibilibus oppu
gnatā speculant, qñ veritatē proiectā mēdacio sentirēt, putāsne & offendere postponētes res
conciliauerunt hostibus, & euāgelicū obliuiscunt mādātū, & qualiter hoc innoxii & impuni
tum fuerit: Nullatenus igit̄ sumentes armaturā dei his q̄ aduersus eos pugnare conati sunt resi
stere certāt. Hoc vero hoc & vestrū sacerdotale collegiū exhibuit, & p̄ pietate pugnavit, in q̄

Pp 4 bus cō

Septe synodi Constantinopolitane.

bus cōi patri auxiliatum est, & hæreticorū deuīat acies, sed memoria eorū quæ dicenda fuerint corripit, sermōq; amplius egredi p̄mitur. Lugubris enim tragedia sequitū ē explanatio. hæresum em̄ inuētores facti sunt p̄tēfices, & p̄ pace contentiōē populo adnuntiauerūt, p̄ frumēto zizania ruris ecclesiis semiauerūt, vinū miscuerūt aque, & proximo potū dederūt, euerfionēq; turbidā, & tanq; lupus agnos simulabat mēdaciū, & veritas vt mēdaciū refutabat, con turbant res totæ ecclesiasticæ, qd nocere queat, nō erat qd discerneret, & qm̄ hæc qd ē sic dispo neban, & pietatē īpietas depolcebat, p̄uecti sumus illuc qd nos decebat dirigere gressum, & so li sapiētī, eorūq; cognitori deo mētīs nīæ extēdimus oculū, & deiceps eorū qd interpretādo dubi um īgerūt, solutiōē cōtinuis ofonib⁹ dari nobis postulauimus, p̄pter qd nutu eius illustrata ecclesiā, oculos, i. sacerdotes ad cōtēplandā veritatē cōcitari dinoscimus. Tāto em̄ amplius, p̄ fide certam⁹ atq; pietati attēdimus, & in primis de ecclesiastico statu pcuramus: q̄ten⁹ & ciuilib⁹ circūdati sollicitudinibus, bellicisq; cōsilijs retracti summū sacerdotale hūc cetū nō defecimus cōgregare, vt ecclesiā distātia pcul expulsa pacis cōiunctio coapte, in pace nāq; fidei pari ter cōpacta à Chrō dilectā Romanā Rempub. nostrā confidimus & statim cōgregatū est ve nerabile vestrū cōciliū. Interfuitis nāq; & vos cū vniuersali principe pastoz, simul cū ipso di uinitus loq̄ntes tā in spū, q̄q; līra. Suscepimus em̄ ex beatitudine eius, v̄getiā à sanctitudine ve stra directas nobis literas, q̄ plate lēctē sunt, & veritatis v̄geti stilū declarauerūt, orthodoxq; fidē depinxerūt, totē em̄ cōueniēter & differēter positē sunt ad imitationē, & tā synodicis q̄q; paternis doctrinis cōfentiunt, neq; em̄ negleximus, sed diligētius eas cōparauimus. Idcirco & oēs cōsonāter mēte & lingua cōcredimus, & similiter cōfessi sumus, & tāq; ipsius diuini Petri vocē Agathonis relationē supmirati sumus. Nemo em̄ discrepauit nisi vnus. Namq; nemo ab oib⁹ perit, nisi fili⁹ interitus, p̄ cōtumaciē & hic vna cū p̄p̄ijs discipulis spōte assumptus ē ab angelo decibili & summo sacerdotali choro, quē cū p̄pheta cōlugere oportū ē, eo qd cōdo lemus, q̄liter cecidisti ex cēlo sacerdotij culmis d̄ Lucifer qd mane oriebaris, luce certissime scīæ fidelīū aīas lustrare ordinatus es, & in nubib⁹ ponere adrogatīē sedē vanis dogmatibus elat⁹ es qd mō fuga lapsus es ab angelo imitato agmine tātoz sacerdotū & supbiē talis ad altā ruinā ele uatus es, p̄ qua mysticæ mēsa temetipm̄ alienasti, & emulatoz fact⁹ es Iudaicæ discessiōis, quō nō suscepisti collationē fratrū imperiale & apostolicā celebratiū solēnitatē: Quō recalcitra sti qd dilectus es diligētibus te, & ad patiētīā te inuitatibus: Nunqd qd cadit, nō resurgit, aut ita ver tens nō cōuertit, quare auertis auersionē improbā, & tētus es in hæretico p̄posito tuo: Nolui sti vtiq; cōuertī ad pietatē, cōfusus es in qb⁹ male docebas. O demētīē simul obcēcationē, idēq; em̄ eē vtrū qd videt hoz nāq; aliavestigia corpis, alia at̄ gressus aīæ seducit, decipiēs male doce re nō erubescēbat, & b̄ndicere erubescēbat hic qd ē qd Antiochiēsiū fact⁹ ē p̄sul Macari⁹, quē nō oportet dicere Macariū, vel qd cū ipso de ordine Christi discesserūt, cuius vniuersalis cōuentio nis cōi snia de sacerdotali dignitate repulsi sunt, & p̄batōni sanctissimi papæ traditi sunt, diffi nitōem at̄ adorādā vel venerabile sc̄tissimū cōciliū decreuit tā sc̄tissimis cōcilijs atq; p̄babilib⁹ p̄rib⁹ cōueniēte & subsequente in qua & imperiū nostrū subscripsit, & per pia dicta nostra cō probauit eam, per quā oratōibus nostris cuncta ecclesiē plenitudo pacificet, alicubi sunt qd scā dalum cōtritæ conditōis fabricauerunt. Alicubi sunt qd simulatā reuerentiā ad argumentū fal sæ doctrinæ induebant. Assumpta sunt p̄sonæ velamina, cōuictæ sunt decipientiū falsitates pellē lupus abiecit, & nudus lupus publicat, & hoc manet dum apparet, qd tegebat, cum nō ap parebat simulatio damnat. Veritas fidutialiter agit, falsitas exterminat, & eius qd seminauit zi zaniā dogmata abscindunt, triticum qd est Chrō dilectus populus in vnū horreum mittit, i. in ecclesiā Christi. Lux orthodoxe fidei orta ē, erroris tenebrę demergunt. Tristitia trāsfiguraf & luctus in letitiā, & cōtristatio in gaudium, oīa ad meliora trāscediunt. Propter qd & nos ec clesiis dei qd dudum pacis grām acceperūt cōgratulātes apostolicę traditōi alloq̄mur vos, gau dete gaudete, itēz dico gaudete, ternum em̄ gaudiū trinitas nobis cōcessit. Bene valete sacra tissimi auxiliatores pietatis orātes, p̄ nostro Imperio. Et manus dinina. Legimus. Data. x. Ca/ leñ. Ianua. Constātinopoli Imperiali domo p̄ssimo perpetuo augusto Constātinō Impera tore, anno. 29. Et post consulatum eiusdem, anno. 15. indictione decima.

¶ Scripta Leonis papæ ad Constantinum p̄ssimū augustum.

REgi regum in cuius potestate sunt regna mundi pusilli, cui magnas grās agimus qui ita in vobis terrenum contulit regnum, vt cœlestia vos magis ambire concederet. Plus est em̄ quod in deo defixa mente confiditis: qd quod de collato vobis diuinitus honore regnatis, illud enim vobis, hoc profecit omnino subiectis. Nam triumphale paterni diadematis gloriam nascendo superna miseratione obtinetis, pietas em̄ vestra fructus misericordiæ est, potestas autem custos est disciplinæ. Per illa igitur regia mens deo iungit, per istā vero censura subditis adhibet, illius opes inopes adiuuat, huius at̄ sagacitas a vero trami

Rescriptū Leonis pape ad Constantinū Fo. XCI

tramite deuiantes emendat. Non enim minor regnantium cura est praua corrigere, quā de aduer-
sarijs triumphare, quā ei nimis potestatem suā seruiendo subiiciunt, cuius pfecto munere &
pfectō imperare noscunt. Vnde diuinitus pordinata vestra Christianissima pietas, & habita-
culum dignissimū sancti spūs in sui cordis archano pparans quādo caput ecclesię dñm Iesum
Chrm verę pietatis regulā amplectendo concessit ab eo regni demonstrat authorem, tñ
venerabile corpus eius quę est sancta mater ecclesia, vt syncerus & pñcipalis filius largiendo
atq; fouendo inconcussa facit soliditate gaudere. Scriptum est igit de vobis clementissime pñ-
cipum, & de eadē scā ecclesia toto terrę orbe diffusa, erūt, inqt, reges nutriti tui, pariterq;
scriptū est: Honor regis iudiciū diligit, quā dum diuina rebus humanis pponitis, & orthodoxā
fidē curis secularibus incōparabiliter antefertis, quod aliud quā iudiciū rectū dei cultui mācipatis, &
sacrificiū purissimū, atq; holocaustū diuine suauitatis odore flagras in ara vestri pectoris eius
inuisibili maiestati mañstatis. Hęc de pñssimi animi vestri pposito Christianissime Augustorū
efficaciter dici dei grā operāte confidimus, quā sola & terror oīs euictus est, & rectitudo euan-
gelicę & aplicę fidei cū syncera charitatis copula apud cūctos ecclesię Chri pñsules obtinet.
Ibi enī Christianę fidei veritas lucet, vbi gemina dei videlicet & proximi charitas feruet, pñde
nisi hoc vtrūq; rex regū oīpotens deus suis sacerdotibus cōdonare disponderet, nunq; se regia
generositas ad infirmos famulos inclinaret, & paululū regali fastigio seposito vnū se de colle-
gio sacerdotum p zelo dei adnumerari cōcupisceret. O quā gloriosa & pñcella veraq; humilitas
quę p amore diuino se inclinare dignata ē. Quid igit restat auguste regię & sublimissime pñ-
ceps nisi vt deus quā incrementū dat, hęc in cor regiū dignāter inspiret, augeat, & impleat in vo-
bis lucē catholici dogmatis quā fugent hęreticę nebule prauitatis. Deniq; legatos huius apo-
stolicę sedis mñs vřę Romanę ecclesię pietatis vřę famulos, id ē, Theodorū, & Georgiū ps-
byteros, & Iohānē diaconū filios nostros, atq; Constantinū subdiaconū regionariū sanctę nřę
ecclesię vna cū pñonis quā cum eis pfectę fuerāt quā a decessore meo apostolicę memorię Aga-
thone papa p octauā indiētōem p causa fidei vestra pietate iubente illuc directę fuerāt p nup
Elepsam decimā indiētōem mense Iulio cum diualibus clementię vestre apicibus, & synoda-
libus gestis cū magno iocunditatis gaudio in dño exultāres suscepimus, & quasi de quodā me-
rioris fluctu optatę trāquillitatis portum igressi receptis viribus cū grā actōib⁹ exclamare cę-
pimus. Dñe saluum fac Christianissimū regē nřm, & exaudi eū in die in qua iuocauerit te, p cuius
a deo ispiratū studium p totum orbem terrę aplicę traditōis pietas flagrat, dum tetra caligo
hęreticę prauitatis euauit. Merito igit cum Propheta canendum est, ac dicendum: Dñe in
virtute tua exaltabit rex, & sup salutare tuum exultabit vehementer. Desiderium anię eius tri-
buiſti ei, & voluntate labiorū eius non fraudasti eum, Rex enī quā sedet in folio sicut sapientissi-
mus quādam ait, intuitu suo dissipat omne malum, & enī dissipatum est dño cooperante vestre
pietatis laboribus malum quod diaboli neqtia deceptōe iduxerat, & bonū Christianę fidei quā
Chrus ad salutem hoīm contulit, obtinet. Igr gestorū synodaliū seriem recurrētes, curioſaq;
diligentia singula quę gesta sunt flagitātes, eademq; apostolicę sedis legati narrauerāt scri-
ptis consonātib⁹ conuenire reperimus. Cognouimus enī quod scā & vřis ac magna sexta sy-
nodus quę p dei grām iperiali decreto in regia vrbe nup congregata est, eademq; & vniuer-
sum concilium adducens huic sanctę sedi apostolicę, cuius ministerio fungimur, senserit, atq;
decreuerit sub orthodoxę fidei integritate, regulisq; maiorū atq; concorditer nobiscū confessa
est vnum esse de scā & iſeparabili trinitate dñm nostrum Iesum Chrm ex duabus, & in dua-
bus naturis iſonſe, iſeparabiliter, idiuiſe conſiſtente, vt vere deū pfectum, & hoīem pfectū eun-
dem ipſum, ſaluāq; ppriate vniuſcuiuſq; in eo conuenientiu naturę, eundē ipſm diuina ope-
ratum, vt deum & humana iſeparabiliter operatū, vt hoīem abſq; ſolo pctō, & duas idcirco natu-
rales voluntates, duasq; naturales operatōes eū habere veraciter pñdicauit, & p quę pñcipali-
ter, & naturę eius veritas demonstrat vſq; ad cognoscendā pfecto dñm quę sunt natu-
rę, ex qbus, & in qbus, vnus, idemq; dñs noſter Iesus Chrus conſiſtit, per quę re vera pbaui-
mus hanc sanctam & laudabilem atq; pñdicabilem sextam synodum per miām dei, quā Chria-
nę fidei veritatē ſuis fidelibus reſerat, apostolicę pñdicatōem in offenſo pede fuiſſe ſecutā, ſctō-
rumq; & vniuerſalium qnq; concilioꝝ definitōib⁹ in oībus conſentientem, & hoꝝ regulas
amplectentem, nihil ſuper ſtatuta orthodoxę fidei augentem, aut minuentem, ſed regiam &
euangelicam ſemitam rectiſſime gradientem, & in his atq; per eos ſacroꝝ dogmatum lima
& probabiliū catholicę Chri eccleſię patrum doctria ſeruata eſt, & regulati lima ad oīm ēdi-
ficatōem prolata, ſed & hoc vere dignum, deoq; gratiſſimū exiſtit quod apostolicę pñdicatōis
veritas quę imperialem exornat potentiam, & pñcipalem clementiam ſeruat p auguſtiſſime
pietatis ēdictum i toto orbe terrę percrebuit, & ſicut ſolis radius oīm hoīm corda luſtrauit
vt inde rursus doctrinam pietatis ſpiritualiter perceperint. Vnde iuſtę diſpñſatōis gubernacul⁹
beni-

Sexte synodi Constantinopolitane.

benigne sibi p̄bere cognoscunt, Synodali igit̄ snia, & Imperialis ædicti censura tanq̄ ancipiti sp̄s gladio cū priscis hæresibus etiā nouæ prauitatis error expunctus ē, & q̄ authores falsitatis exiterunt cū suæ blasphemix labe p̄strati sunt, q̄ ore sacrilego tētauerūt asserere vnā voluntatē, & vnā opatōem in duabus substantiis vnitis naturis dñi n̄rī Iesu Ch̄ri ex q̄bus, & in q̄bus indiuisibilibz, & inconfuse constitit. Hanc igit̄ rectā atq; aplicā traditōis normā decessor meus Agatho apostolicæ mēoriæ papa cū sua synodo p̄dicauit. Hanc scriptis p̄currētibus in suæ suggestionis pagina v̄s pietati p̄ suos legatos emisit, approbās & confirmās testimonijs sanctorū ac p̄babilū ecclesiæ doctōrū q̄ sc̄tā nunc magna synodus dñi, & v̄stro fauore celebrata suscepit, & in oībus nobiscū amplexa est, vtpote b̄ti Petri ap̄lōz principis syncerā doctrinā in ea agnoscens, & imutilatā pietatis in hac signa contrectans. Sc̄tā igit̄ v̄s & magna sexta synodus quā nutu dei v̄sa clementia & sedulo conuocauit, & p̄ dei ministerio p̄fuit, apostolicā in oībus regulā, & p̄babilū p̄m doctrinā secuta est, & q̄a definitōem rectæ fidei, vt dictum est plenissime p̄dicauit, quā & apostolica sedes beati Petri Apostoli, cuius licet impares ministerio fungimur veneratē suscipit. Idcirco & nos, & p̄ nostrum officium hæc veneranda sedes apostolica concorditer ac vnanimiter quæ definita sunt ab ea consentit, & beati Petri auctoritate cōfirmat sicut supra solidatā petrā q̄ Ch̄r̄s ē ab ip̄o dño adeptus firmitatē, p̄pterea sicut suscepimus atq; firmiter p̄dicamus sc̄tā quinq; vniuersalia concilia Nicēnū Constantinopolitanū, Ephesinū primū Calcedonense, & Constantinopolitanū, quæ & oīs Ch̄ri Ecclesia approbat, & sequit̄. Ita & q̄d nup̄ in regia vrbe pio v̄stre serenitatis adn̄su celebratū est, sc̄tū sextum conciliū vt eoz̄ pedissequi interp̄tes pari veneratōe, atq; censura suscipimus, & hoc cū eis digne cōnumerari tanq̄ vnā, & æquali dei gr̄a congregatū decernimus, & q̄ in eo fideliter conuenerūt Ch̄ri Ecc̄liæ sacerdotes inter sanctos eccl̄iæ p̄res atq; doctores adscribendos æque censemus. Nā & istis sicut & illis idem dei sp̄s salutē animarū opatus est, & huius immacellibilis fructus Imperiali pietati v̄stræ à dño reputabit, cuius & p̄ secula p̄dicādo labore mirabiliter dei gr̄a cooperatē p̄fectum est. Anathematizamus p̄terea p̄inde atq; execramur oēs hæreses, oēsq; eaz̄ authores atq; fautores, q̄ aduersus apostolicā, & orthodoxā fidē diabolicis decepti fallacijs falsitatis errores in ecclesiā conati sunt introducere, id ē, Arrium, Sabellium, Macedoniū, Apollinarē, Eunomium, Nestoriū, Euticem, Dioscorū, Timotheum, Seuerū, Themistium, Origenem q̄ & amantium, Didymū, & Euacrium, filii scripta Theodoriti aduersus, 12. sancti Cyrilli capitula cum epistola quæ dī Ibae missa ad Mariū Persam, & vna cum eis Iacobū, Theodosium, Gaiānum, Anthymū, Zoarā, Donatum, Nouatum, Priscinianum, Paulū, Fotinum, Pelagium, Celestīū, Iulianum, Faustum, Maximinū, quos sancta catholica atq; apostolica Ecclesia de catalogo fidelīū p̄m, vtpote zizania de area dñicæ Ecclesiæ gehennæ sup̄picio abdicāda p̄ ventilabrū diuinæ discretōis abiecit. Pariterq; anathematizamus noui erroris iuuentores, i. Theodorū Faranitanū ep̄m Cyrum, Alexandrinum, Sergium, Pyrrhum, Paulū Petrū, Constantinopolitanæ Ecclesiæ successores magis q̄ p̄æsules, necnō & Honorīū, q̄ hāc apostolicam Ecclesiā non apostolicæ traditōis doctrina lustrauit, sed p̄phana p̄ditione immaculatā fidem subuertere conatus est. Et omnes q̄ in suo errore defuncti sunt similiter anathematizamus, & abominamur imitatores eoz̄, & complices q̄ dūdum fuerunt, vel nunc vsq; sunt, i. Macarium quondā fallacissimū Antiochiæ Ecclesiæ deceptorē cum sui erroris discipulo imō magistro Stephano, & cum eis Polychroniū nonum, vt vere dictum ē Symonē, q̄ hæreticæ prauitatis delusus phantasmate mortuos suscitare pollicitus, dū vanā eius p̄sumptio nem effectus non sequit̄, fallax & in hoc oībus comprobatus est, & q̄ filia eoz̄ sapuerūt vel sapiunt, q̄ vnā videlicet voluntatē, & vnā opatōem dicere p̄sumpserunt, vel p̄sumunt in duabus naturis dñi n̄rī Iesu Ch̄ri, quos & sancta vniuersalis supra memorata sexta synodus abdicauit, & Macarium q̄dem de p̄sulari dignitate deiecit, discipulumq; eius Stephanum, & Polychroniū senem vanissimū sacerdotij honore frustrauit, eoz̄q; participes atq; socios q̄ noluerunt intelligere vt bene agerent, in iniquitatibus meditati sunt in cubilibus suis, q̄ suos vt p̄sertim Macarius errores huc illucq; disseminare conati sunt, & dū sub ouili tegmine latens lupus appareret, & p̄ pastore fur, & latro cōpertus ē à vero pastore ouium Ch̄ri, vt pestifer ac deuastator abiectus ē. Idcirco dignæ anathematis stilo p̄culsi sunt, & æternis vinculis colligati p̄cēnitere nolēdo insolubiliter tenent obstricti, ne rursus in effrenatē p̄sumptōis audaciā cōcitatī suæ pestiferæ doctrinæ cōtagio quēq; de simplicibus q̄ etiā nūc vsq; in sua obstinatōe p̄uicaciter p̄seuerare maluerūt, quā ad veritatis cognitōem vt saluarent p̄cēnitendo cōuertī, obdurauit em̄ cor eoz̄ diuturna malitia, & oībus claruerūt conscīæ magis q̄ ignoratiæ labe p̄strati, vt sp̄ote rebelles apostolicæ veritati, & suā magis q̄ dei gloriā ingrentes, cū deus moneat ad p̄cēnitentiæ correctōem delinquentes exhortans. Nolo mortem peccatoris, sed vt cōuertat̄, & viuat. Nā quod p̄ diuina scripta v̄stra pietas nostrā exiguitatem commonere dignata est, vt salu

Rescriptū Leonis pape ad Constātinū

Fo. XCII

ut saluari doctrina, & orthodoxæ fidei dogmatibus imbuerent, quatenus ad sanæ fidei sciām puenirent, ut ægrotis & naufragatibus circa fidē sedulo eis manū spiritalis doctrinæ porreximus, ut ad portū veritatis ptingerent, & medicinalia monita ad cognoscendā sanē sciā rectitudinē indefinēter cōtulimus, & quod ad nrm ministeriū congruit admonitōis remedia non obmittimus cupientibus exhibere. Licet aut scripturæ stilus, p statu apostolicæ & Euāgelicæ fidei admirāda certamina vestræ clemētix, & vigilatiā singularē narrare nō sufficit, sed non ideo ptermittēda sunt fortitudinis isignia, dum vbiq; orbis vniuersus eius canit pconia. O sancta mater ecclesia exurge, depone palliū mœroris, & induere stolā iocunditatis tuæ. Ecce filius tuus Constātissimus principū defensor tuus, adiutor tuus, ne cōmouearis accinctus ē gladiū verbū dei quo diuidit incredulos à fidelibus, induit se lorica fidei, & galeā spem salutis. En pugnator tuus cōfide, ne metuas, nouus Dauid, nō ille rex vnus gentis Iudaicæ, sed hic tuus Chriānæ plebis piissimus princeps Nazareni sanguine corporatus deiecit Goliā magniloquū hostē tuū, & cunctū agmen eius huc illucq; disperfit, pcussit frontē eius iactu lapidis vbi nō inerat signaculū pietatis, amputatū est caput eius, & in membris eius nullus vigor relictus ē. En vbiq; triūphus portat in pilo. Cōgregamini pariter, & venite: O religiosissime Chri ecclesiæ cū sacerdotibus plebes toto orbe diffusæ canite magna voce, & dicite: Vicit nouus Dauid Cōstātissimus Augustus, nō in milibus solū. Nec enī generalē euāgelicæ p̄dicatōis victoriā numeroꝝ vinculis quisq; poterit cōphendere, sed & ip̄m principē, & hostē ducē, ac incontinenter oīm malorū, & errorē diaboli cū suis legionibus atq; fautoribus p arma veræ atq; orthodoxæ, & apostolicæ traditōis, & cōfessōis extinxit. Exulta nunc secura sc̄ta mater ecclesia de libertate tua sēpius impugnata, sed nō derelicta. Suscitauit rex tuus inuictissimus Chriānissimū principē, ppugnatorē tuū, benefactorē tuū, atq; opulentissimū largitorē, cuius studio orthodoxa fides recollecto splendore toto orbe irradiat, fideles oēs grām referētes exultāt, infideles mœror atq; deiectio cōprimit & cōfundit, ecclesiæ Chri de cunctis opp̄ssionibus liberare respirāt, donis Imperialibus cōfouent, principali p̄sidio muniunt, qbus & domesticis verbis augusta vestra benignitas Chri imitandum pollicet. Ecce ego vobiscum sum vsq; ad cōsummationē seculi, ut dñi nri Iesu Christi, cuius exemplis vti æterna eius regni perenni gloria potiat in orbem terrarū, generaliter atq; perenniter eius Imperiū dilate. Præsentis deniq; suggestionis exigui portatorem Constātinum subdiaconū regionariū huius sanctæ apostolicę sedis, q & nuper cum legatis apostolicæ memoriæ prædecessoris mei interfuit sanctæ synodo inibi celebratē clementia consueta dignū exceptōe censeat vestra regalis magnanimitas, eiusq; suggestionibus aurē pietatis accōmodet, ut authorē in ministro dignāter suscipiat. Et subscriptio. Piissimū domini Imperium gratia superna custodiat, ei oīm gētium colla substernat, data nonas Maias, indictione decima.

¶ Exemplar diuinæ iussionis Iustiniani Augusti directā ad Iohannem papam vrbis Romæ.

IN nomine dñi dei saluatoris nostri Iesu Chri Imperator Cæsar Flavius, Iustinianus fidelis in Iesu Chro pacificus pius ppetuus Augustus, Iohāni vero sanctissimo ac bñssimo archiepo antiquæ almæ vrbis Romæ atq; vniuersali papæ. Magnū studiū, magnā sollicitudinē nos habentes, p stabilitate immaculatæ Chriānorū fidei, dehinc nāq; clementissimū nostrum deum adiutorē, & susceptorē nostræ serenitatis esse confidimus aduersus omnē inimicū Christo dilectæ nostræ Reipublicæ, dum cognitū est nobis, quia synodalia gesta, eorumq; definitio quā & instituere noscitur sanctum sextum concilium quod cōgregatum est in tempore sanctæ memoriæ nostri patris in hanc à deo conseruandā regiā vrbem apud quosdā nostros iudices remiserunt. Hæc omnino non puidimus alter; aliqū apud se detinere ea sine nostra piissima serenitate, eo q nos copiosus mīa noster deus custodes constituit eiusdem immaculatæ Chriānorū fidei, sed mox adduximus nostros patres sc̄tissimos ac bñssimos patriarchas cum vestræ bñtutinis apocrifario, & sacratissimū senatū, vq; etiā deo amabiles Metropolitā, & ep̄os q hic in regia vrbe cōmorant, & deinceps militātes incolas sancti palatii, nec non & ex collegiis popularibus, & ab excubitoribus. Insuper etiā quosdā de Chro dilectis exercitibus tā ab a deo conseruādo Imperiali obsequio, q; ab orientali Thraciano, similiter & ab Armeniano, etiā ab exercitu Italiæ, deinde ex Carbarisianis, & Septensianis seu de Sardinia atq; de Africano exercitu q ad nostrā pietatē ingressi sunt, & iussimus p̄fatas synodalia gesta chartas in medium adduci, & corā supraddictis omnibus lectionem eorū fieri, omnesq; diligenter audiētes signare ipsas fecimus, quorū auditōꝝ vniuersitas in nostris manibus eas p̄buit chartas, ut debeamus nos tenēdas inuiolatas cōseruare ipsas, ut nō licentia fuerit in quolibet tempore his qui timorem dei nolunt habere aliqd corrumpere, aut submutare ab his quæ inserta sunt in p̄noiatīs synodalibus gestis q̄s totas chartas bene diffinitas in tēporibus sanctæ memoꝝ

Sexte synodi Constantinopolitane.

memoriae nostri patris ex probabilibus sanctis patribus, qui propriae linguae & manu fidei apud dominum nostrum Iesum Christum verumque deum existentem confirmasse dinoscunt, & confitentes eam docuisse, nos speramus clementissimum nostrum deum, quia usque dum noster spiritus statutus est ex deo esse in nobis ipsas chartas illibatas, & incommutabiles semper conseruabimus. Ad insinuandum itaque vestrae paternae beatitudini hominibus capituli motiones, prouidimus & eas sciam notam fecisse beatitudini vestrae, & manu diuina. Diuinitas te seruet per multos annos sanctissime, ac beatissime pater. Data decimotertio Calendas Martias Constantinopoli Imperiali domo. Pissimumque perpetuo Augusto. Iustiniano Imperatore, anno secundo. Et post consulatum eius anno secundo indictione decima quinta.

¶ Gloria in excelsis deo, & in terra pax hominibus bonae voluntatis.

¶ Gloria indiuiduae Trinitati.

¶ Scriptus est enim hic codex scriptibus domini Sergii sanctissimi, ac beatissimi papae Et in patriarchio sanctae ecclesiae Romanae reconditus.

ACTA SCITV DIGNIS SIMA DOCTAEQVE CONCINNA- ta Constantiensis concilij celebratissimi.

B

ACROSANCTA generalis synodus Basiliensis in spiritu sancto legitime congregata vniuersalem ecclesiam representans ad perpetuam rei memoriam. Quoniam facile labitur humana memoria, & periculosius est hominum cursus ad nouitates, ad regimen domini gergis feliciter & votiuè dirigendum maxime pertinere dinoscitur, ut vniuersaliū gesta concilio sub fidelis approbatione testimonij ad posteritatis memoriam pandant, & in cōi notitia teneant. Namque cum saepe casus eueniant, quorum similes constat apud antiquos fuisse decisos, utile quidem est scire, quale fuerit eorum quod nos precesserunt de simili re iudicium. Et cum plerumque in rebus dubijs ad utranque partem rationes plurimae adducant, ad tollendas lites, & contentiones opportuna cernitur veteris auctoritas, & quae ab antiquo facta legit sanctorum definitio primum. Sic enim scriptum est. Interroga generationem pristinam, & diligenter investiga primum memoriam. Et iterum: Interroga patrem tuum, & dicet tibi, maiores tuos, & annuntiabunt tibi. In concilijs praeterea generalibus errores aduersus sanctam fidem per tempore insurgentes reprobant, determinant quae rationes ad catholicam fidem pertinentes, quae denique & qualiter intelligenda sunt, diuina mandata declarant, & quod illis proprium est, per ea sacri canones edunt, quod constringentes hominum vitas sciri ab omnibus debet, ut praescripto eorum manifestius cognito vel inhibita declinet, vel promissa sectentur. Haec autem aliaque plurima attendentes rem utilem, & admodum fructuosam esse cognoscimus magnae Constantiensis synodi quae ad extirpationem schismatis haereseum, & errorum, ac reformationem ecclesiae in capite, & in membris fuisse dinoscitur congregata gesta in vno de quo nemo ambigere habeat ad perpetuam rei memoriam librum redigi. Namque cum plurima ibidem maxima negotia, & digna memoratu peracta fuerint, quod non illa collaudet ad posteritatis notitiam recondi perpetuam. Quis non operam praecipuam duxerit sciri ab omnibus Christianis quoniam sancta Constantiensis synodo operante ecclesia catholica quae per quadraginta fere annos horreo schismate diuisa fuerat ad perfectam unitatem pacis rediit felicis recordationis Martino papa quinto ad summum apostolicum apostolatus assumptum, quod determinatōes, ac decreta illius synodi per declarationem auctoritatis vniuersae ecclesiae, & generalium concilio eandem representantium per extirpationem praedicti schismatis, per eliminationem haereseum, & errorum, ac per reformationem ecclesiae in capite, & in membris edita non libenter audire, & cognoscere velint. Nepe nos magnam atque euidentem utilitatem ex cognitione gestorum illius sanctae synodi resultare, praespicientes, ac volentes salutem publicam, & omnibus consulere commodis, decreta ibidem facta ex actibus eiusdem concilij extrahi, & colligi ac fideliter conscribi. Bulla quoque seu plumbo huius sacri concilij Basiliensis communi adhibitis singulis ad id necessarijs volumus & mandamus. Ad cuius operis consummationem dilectissimos Ludovicum sanctae Susannae, & Iohannem sancti Calixti, sanctae Romanae ecclesiae presbyteros cardinales venerabiles Guillelmum Vercellensem, & Thomam Dunkeldensem, episcopos, necnon dilectos ecclesiae filios, Thomam de Concellis, & Martinum boni filij in theologia magistros, & Iohannem de Vuatheste in archidiaconum Zagabienensem, decretorum doctorem ordinauimus, & deputauimus. Ipsi autem commissioni nostrae multo tempore diligenti cura vacantes iuxta nostrum mandatum extraxerunt, & collegerunt, ac fideliter conscribere fecerunt decreta, & gesta nonnulla praefati sacri concilij Constantiensis, in vnum redigentes volumen, quorum tenores sequuntur, & sunt tales.

¶ Acta